David Morell

Liga nopții și a ceții

V 1.0

The League of Night and Fog

by David Morrell

PROLOG

PATRU NOPȚI

NOAPTEA CUŢITELOR LUNGI

O denumire inventată de nazişti, „Noaptea Cuţitelor Lungi”, se referă la evenimentele care au avut loc în noaptea de 30 iunie 1934 în Austria şi Germania. După ce a obţinut titlurile de cancelar şi dictator, Hitler nu mai avea de câştigat decât singura poziţie care îi oferea putere absolută asupra Germaniei – preşedinţia. Hotărât să înlăture toate obstacolele din cale, a zburat în taină la München… unde, însoţit de gărzile sale personale, l-a arestat sub ameninţarea armei pe principalul său rival şi fost prieten, Ernst Röhm. Röhm, şeful Cămăşilor Maron – o unitate paramilitară teroristă a partidului nazist, cunoscuţi oficial sub denumirea de „Sturmabteilung”… sau Trupe de şoc, SA pe scurt – căutând să-şi unească cei patru sute de mii de oameni cu armata germană şi, după aceea (aşa bănuia Hitler) să cucerească puterea asupra Germaniei. Nevrând să piardă sprijinul armatei şi nerăbdător să scape de rivali, Hitler i-a executat pe Röhm şi pe câţiva ofiţeri ambiţioşi din rândul Cămăşilor Maron.

Nefiind mulţumit cu jumătăţile de măsură, Führer-ul a decis să elimine şi alte ameninţări. În timp ce Röhm şi oamenii săi erau împuşcaţi la München, cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Hitler, Himmler şi Göhring făceau ceva asemănător la Berlin. Printre cei executaţi s-au aflat fostul cancelar al Germaniei, ofiţeri de poliţie şi oficialităţi de stat incomode şi, de asemenea, conducători cu alte păreri din cadrul partidului nazist. Mai târziu, Hitler a susţinut că şaptezeci şi şapte de trădători fuseseră ucişi cu scopul de a se împiedica o răsturnare a guvernului german. Supravieţuitorii au afirmat că numărul celor ucişi a fost de peste patru sute. Un proces postbelic care a avut loc la München a scos la iveală faptul că numărul a fost mult mai mare – de peste o mie.

„Noaptea Cuţitelor Lungi” are o dublă semnificaţie. Ca urmare a teroarei create, Hitler a obţinut, în final, titlul de preşedinte şi, ca lider suprem al Germaniei, şi-a ghidat naţiunea spre ororile celui de al doilea război

mondial. Mai mult decât atât, faptul că folosea gărzi de corp pentru executarea rivalilor săi a făcut ca acel grup să devină cu timpul mai puternic decât teroriştii paramilitari ai lui Röhm. Treptat, numărul gărzilor a ajuns să depăşească un milion. Aşa cum Cămăşile Maron, „Sturmabteilung”… sau Trupele de Şoc, erau cunoscuţi sub iniţialele SA, Cămăşile Negre ale lui Hitler, „Schutzstaffel”… ori garda de elită, erau cunoscuţi după iniţialele unităţii lor. Dar, spre deosebire de SA, iniţiale de care foarte puţini îşi mai amintesc astăzi, cele ale Cămăşilor Negre rămân sinonime cu teroarea. Sâsâitul şarpelui. Sunetul diavolului. SS.

Noaptea cioburilor

Cunoscută, de asemenea, sub denumirea de „Kristallnacht” sau Noaptea de Cristal, Noaptea Cioburilor se referă la evenimentele din 9 noiembrie 1938 care au avut loc în toată Germania. Cu două zile înainte, Herschel Grynszpan, un evreu polonez, l-a asasinat pe Ernst vor Rath, un diplomat nu prea important de la ambasada germană din Paris, ca represalii pentru deportarea familiei sale împreună cu alţi douăzeci şi trei de mii de evrei din Germania în Polonia. Grynszpan a avut intenţia, de fapt, să-l ucidă pe ambasadorul german la Paris, dar von Rath a încercat să intervină şi, astfel, a fost el cel împuşcat. Ca o ironie, von Rath criticase pe faţă atitudinea antisemită a naziştilor şi Gestapo-ul îl avea pe listă pentru o acţiune disciplinară. N-a avut importanţă acest lucru – un evreu a ucis un oficial german, iar Hitler a profitat de incident. Afirmând public că acel asasinat declanşase revolte antisemite în toată Germania, a dat ordin în secret ca acele revolte încă inexistente să aibă loc.

Aceste „demonstraţii spontane” au fost organizate de către Reinhard Heydrich, al doilea aflat la comanda SS. După ce mulţimile de nazişti şi-au îndeplinit sarcina cu succes în noaptea de 9 noiembrie, Heydrich i-a putut oferi lui Hitler un raport preliminar potrivit căruia opt sute cincisprezece prăvălii evreieşti, o sută şaptezeci şi unu cămine de evrei şi o sută nouăsprezece sinagogi fuseseră incendiate sau distruse în diverse alte moduri, douăzeci de mii de evrei fuseseră arestaţi şi trimişi în lagăre de concentrare; treizeci şi şase fuseseră ucişi şi alţi treizeci şi şase, grav răniţi. S-a dovedit că aceste cifre au fost în realitate mult mai mari. Atât de răspândită a fost distrugerea, încât pretutindeni străzile erau pline de cioburi de la geamurile sparte, de aici venind expresia „Noaptea Cioburilor”.

În încheierea raportului, Heydrich a recomandat:

„…cel mai bine este ca societăţile de asigurări să le plătească despăgubiri evreilor şi apoi să le confişte banii, iar aceştia să fie înapoiaţi agenţilor de asigurări. Din informaţiile mele, numai geamurile sparte se ridică la cinci milioane de mărci… Cât despre curăţire, acest lucru se aranjează prin eliberarea câtorva grupuri de evrei din lagărele de concentrare şi prin obligarea lor de a curăţa mizeria pe care au făcut-o, sub supraveghere. Tribunalele îi vor sili să plătească o amendă de un miliard de

mărci şi aceşti bani vor fi achitaţi din sumele obţinute de pe urma bunurilor confiscate. Heil Hitler!”

Noaptea Cioburilor reprezintă începutul pogromului declanşat pe faţă de către statul german împotriva evreilor. Deşi numeroase guverne străine – şi chiar şi câţiva din conducătorii Partidului nazist – au obiectat împotriva atrocităţilor comise în „Kristallnacht”, nimeni nu a făcut nimic pentru a le pune capăt sau pentru a avea grijă ca acestea să nu se mai repete în moduri şi mai cumplite.

Noapte şi ceață

„Nacht und Nebe Erlass”… sau „Decretul Nopţii şi Ceţii”, este unul din edictele personale ale lui Hitler, care a fost emis în 7 decembrie 1941, aceeaşi zi în care Japonia a atacat baza navală americană de la Pearl Harbor. Îndreptată împotriva „persoanelor care periclitează securitatea Germaniei” şi îndeosebi împotriva grupurilor de rezistenţă de pe teritoriile aflate sub ocupaţie germană, propunea că execuţia nu era o piedică suficientă împotriva acţiunilor anti-germane. Era necesară o forţă psihică, dar şi una fizică. Astfel, nu toţi agitatorii erau ucişi când erau prinşi; mulţi erau transportaţi în locuri necunoscute, destinaţia nefiind niciodată aflată de către cei din afară. Prietenii şi rudele trăiau într-o veşnică îndoială. După cum stipula edictul, „Aceste măsuri intimidează prin (a) dispariţia fără urmă a persoanei vinovate, (b) faptul că niciun fel de informaţie nu trebuie să se dea în legătură cu locul unde se află persoana şi starea sa.” Cei care ar fi fost tentaţi să participe la diverse acţiuni anti-germane se temeau că, atât ei, cât şi cei dragi, ar fi putut să dispară în noapte şi ceaţă.

Un exemplu de cum era aplicat acest decret a avut loc în 1942: destinul satului Lidice, din Cehoslovacia. În semn de represalii pentru asasinarea lui Reinhard Heydrich, soldaţii nazişti au înconjurat satul şi i-au împuşcat pe toţi bărbaţii, câte zece odată. Execuţiile au durat o zi întreagă. Femeile din sat au fost duse în lagărul de concentrare de la Ravensbruck, din Germania, unde au murit datorită faptului că erau slăbite sau au fost gazate. Copiii din sat, însă, nouăzeci la număr, au dispărut, pur şi simplu, în noapte şi ceaţă. Rudele din celelalte sate nu au dat niciodată de urma lor.

Noaptea întunecată a sufletului

În ziua de 20 ianuarie 1942, la şase săptămâni de la emiterea Decretului Nopţii şi Ceţei, Hitler le-a ordonat ofiţerilor superiori SS să ia parte la o conferinţă specială la Berlin cu scopul de a găsi Soluţia Finală a ceea ce Führer-ul numea „problema evreiască”. Revoltele şi legile antisemite, destinate forţării evreilor să părăsească teritoriul Germaniei de bunăvoie, se bucuraseră doar în parte de succes – majoritatea evreilor ezitaseră să-şi părăsească locuinţele şi afacerile. Deportările în masă nu avuseseră succes decât parţial – procesul dura prea mult şi era prea costisitor. Acum, însă, era pusă în aplicare extinderea Nopţii de Cristal. Exterminarea.

Execuţiile în masă prin împuşcare nu erau preferate din cauza costului muniţiei. O metodă mal ieftină, cea de a îngrămădi victimele în camioane şi de a le ucide cu gaze de eşapament nu era suficient de satisfăcătoare datorită faptului că nu puteau fi asfixiate destul de multe victime în acelaşi timp. Dar nu asfixierea în sine era nesatisfăcătoare, ci problema era cum să se facă în mod eficient. În primăvara lui 1942, au apărut lagărele de exterminare.

Acestea nu erau la fel ca lagărele de concentrare, unde oamenii erau îngrămădiţi în barăci mizerabile, de unde erau scoşi în fiecare zi şi puşi să mărşăluiască până la fabrici unde trebuiau să muncească pentru efortul de război al germanilor. Ca urmare a muncilor îngrozitor de grele, hranei insuficiente şi lipsei de igienă, majoritatea celor aflaţi în lagăre mureau, într-adevăr, dar nu moartea era scopul principal pentru care prizonierii fuseseră trimişi acolo. Ci sclavia.

În schimb, lagărele de exterminare nu existau decât pentru a ucide cât mai rapid şi mai eficient. Existau centre de exterminare şi în unele lagăre de concentrare, la Auschwitz şi la Maidanek, de exemplu, dar lagărele de exterminare propriu-zise nu erau decât patru şi toate se aflau în Polonia: Sobibor, Belzec, Chelmno şi Treblinka.

Franz Stangl, comandantul lagărului de la Treblinka a mărturisit:

„… era ca în *Infernul* lui Dante. Duhoarea era de nedescris. Sutele, ba nu, miile de cadavre zăceau peste tot, intrând în putrefacţie. Pretutindeni în lagăr erau corturi şi focuri în jurul cărora se aflau paznici ucrainieni şi fete – prostituate, după cum am aflat mai târziu, de la ţară – care beau încontinuu, dansau şi cântau.”

În cele cincisprezece luni de existenţă, din iulie 1942 până în septembrie 1943, în lagărul de la Treblinka au fost exterminaţi un milion de evrei – o şesime din numărul total al evreilor ucişi în timpul războiului. În perioada de apogeu a lagărului, douăzeci de mii de oameni erau ucişi în fiecare zi, o statistică ce devine şi mai oribilă când te gândeşti că toate acele execuţii aveau loc dimineaţa. Restul zilei era dedicat descotorosirii de cadavre prin arderea lor în nişte gropi uriaşe. Seara, flăcările erau lăsate să se stingă şi fumul scârbos se împrăştia, pentru ca victimele de a doua zi să nu fie alarmate de duhoarea inconfundabilă a cadavrelor incinerate.

Victimele coborau împleticindu-se din trenuri supraaglomerate, bucurându-se că scăpaseră de trenul care îi adusese din ghetoul evreiesc din Varşovia. Unii din cei alături de care călătoriseră muriseră sufocaţi sau călcaţi în picioare. Supravieţuitorii încercau să nu se uite la cadavre. Făceau ochii mici în lumina puternică a soarelui, simţindu-se, în sfârşit, liberi să-şi cureţe plămânii de mirosurile dezgustătoare de vomă şi excremente.

Erau pancarte pe care scria „Treblinka, casierie” şi „Schimbaţi aici pentru trenurile spre est”. Teama era înlocuită de speranţă: acela nu era un lagăr. Prezenţa soldaţilor SS, cu insigna lor alcătuită din două fulgere identice, era ceva firesc – deşi un alt semn, un cap de mort pe chipiuri, le stârnea spaima. Ceasul gării avea limbile pictate şi acestea nu se mişcau. Soldaţii le ordonau să intre în incinta gării, să se dezbrace la piele şi să se îndrepte spre duşuri. Un duş era bine-venit, dar victimele se întrebau de ce li se oferea un asemenea lux. Un soldat parcă le ghici gândurile: „Nu suportăm cum puţiţi!”

Mânaţi în gară, ei se dezbrăcau şi îşi scoteau lucrurile de valoare. „Pentru a vi le păstra cu grijă cât sunteţi la duş”, li se spunea. Erau raşi în cap şi acest lucru îi făcea să se sperie. Soldaţii dădeau buzna înăuntru, biciuindu-i şi alergându-i spre partea din spate… unde, aşa goi cum erau, trebuiau să alerge pe o potecă, pe care soldaţii SS o porecliseră „Drumul spre Cer”. Alţi soldaţi îi loveau cu bastoane.

— Mai repede! Alergaţi *mai repede!*

Victimele se împiedicau de tovarăşii lor căzuţi la pământ. La capătul potecii, nu se putea merge decât într-o singură direcţie – spre dreapta se urcau cinci trepte de beton şi se intra pe o uşă imensă larg deschisă. După ce intra şi ultimul din grupul de cinci sute, uşa era închisă şi încuiată. În loc de duşuri erau supape. Afară se auzea un motor pornind. Gazele de eşapament umpleau încăperea. Făcând eforturi ca să nu inhaleze, victimele nu îşi

dădeau seama că fuseseră alergaţi special pentru ca plămânii lor să se revolte împotriva încercării de a nu respira. Nu îşi dădeau seama că hainele şi bunurile lor aveau să-i ajute pe germani în război, că părul lor avea să umple saltelele şi pernele soldaţilor, că aurul avea să le fie extras din guri pentru a se plăti armele şi muniţia. Nu ştiau decât că nu mai puteau respira. Mureau stând în picioare.

În mijlocul cruzimii, spiritul omenesc a reuşit să triumfe. În august 1943, evreii care fuseseră siliţi să facă o muncă la Treblinka pe care nici soldaţii SS şi nici ajutoarele lor de origine ucraineană nu o suportau – de a trage cadavrele afară din camerele de gazare, de a le aranja pe traverse de cale ferată în tranşee şi de a le da foc – s-au revoltat. Folosind arme confecţionate de ei înşişi, au ucis paznicii şi au fugit spre pădurea din apropiere. Mulţi au fost seceraţi de rafalele mitralierelor, dar alţii, poate vreo cincizeci, au ajuns la adăpostul copacilor şi au scăpat.

Naziştii au abandonat lagărul. Datorită faptului că ruşii se apropiau dinspre est şi majoritatea evreilor din Polonia fuseseră exterminaţi deja, membrii SS au distrus în grabă orice urmă a atrocităţilor comise. Gara falsă din Treblinka, Drumul spre Cer, camerele de gazare şi gropile de incinerare au fost toate îngropate sub pământ.

Un fermier cu vitele lui a fost aşezat pe acel loc. Numai că, în ciuda flăcărilor care mistuiseră un milion de cadavre, victimele insistau, totuşi, să aducă mărturie chiar şi după moarte. Gazele au făcut pământul să ţâşnească la un metru şi jumătate în aer. S-au împrăştiat. Pământul s-a reaşezat – la un metru şi jumătate sub nivelul anterior. Gazele au făcut iarăşi pământul să se revolte. Iarăşi s-a scufundat. Şi apoi s-a ridicat din nou.

Vitele au fugit. La fel şi fermierul.

PARTEA ÎNTÂI

APELUL

Ţurţurele

1

DISPARIŢIA CARDINALULUI RĂMÂNE UN MISTER

Roma, Italia, 28 februarie (AP) – *„Oficialităţi de la Vatican şi din cadrul poliţiei din Roma continuă să fie nedumerite şi la cinci zile de la dispariţia cardinalului Krunoslav Pavelici, influent membru al Curiei grupului administrativ central al Bisericii romano-catolice.*

Pavelici, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani, a fost văzut ultima oară de către apropiaţii săi după oficierea unei slujbe particulare în capela locuinţei sale de la Vatican duminică seara. Luni urma să vorbească în cadrul unei conferinţe a episcopilor catolici despre relaţiile politice al Bisericii cu ţările comuniste din Europa de Est.

La început, autorităţile au bănuit că vreun grup terorist de dreapta l-ar fi răpit pe cardinalul Pavelici în semn de protest faţă de aşa-zisa înmuiere a Vaticanului faţă de orice regim comunist dispus să reducă restricţiile privind activitatea Bisericii. Cu toate acestea, nici o grupare extremistă nu şi-a asumat deocamdată răspunderea pentru dispariţia lui Pavelici”.

2

St. Paul, Minnesota. Martie. Pentru a doua oară în seara aceea, Frank Miller începu să vadă neclar cărţile pe care le ţinea în mână. Deşi distingea roşul de negru, nu putea face diferenţa între caro, treflă, cupă şi pică. Încercând să-şi mascheze îngrijorarea, îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi şi îşi masă fruntea în dosul căreia simţea o durere foarte mare.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă Sid Henderson care se afla în faţa lui la masă.

Ca şi Miller, Henderson avea şaptezeci şi ceva de ani. Toţi cei care jucau bridge în încăperea aceea a clubului din St. Paul aveau ori aceeaşi vârstă, ori erau cu foarte puţin mai tineri.

Miller încercă să-şi concentreze privirea asupra cărţilor.

— Ce să se întâmple? Nimic.

— Eşti sigur? Nu prea arăţi bine.

— E prea cald aici. Ar trebui să deschidem geamurile.

— Şi să facem toţi pneumonie? întrebă Iris Glickman care stătea în dreapta lui Miller.

Susţinea că are doar şaizeci şi şapte de ani.

— Afară e un ger teribil. Dacă ţi-e prea cald, scoate-ţi haina.

Dar Miller îşi lărgise cravata deja. Nu putea să ignore regulile bunei cuviinţe într-atât încât să joace cărţi în cămaşă.

— Poate ar trebui să te duci acasă, îi spuse Harvey Ginsberg din stânga lui. Eşti îngrozitor de palid.

Miller îşi tamponă fruntea asudată cu batista; îi era rău de la stomac.

— Aveţi nevoie de patru jucători. Aş strica jocul.

— La dracu’ cu jocul, zise Harvey.

Ca de obicei, Iris îşi ţuguie buzele prefăcându-se şocată când îl auzea pe Harvey vorbind vulgar.

Miller îşi simţea fruntea zvâcnind.

— N-o să vă supăraţi pe mine?

— Frank, eşti un prost dacă ţi-e rău şi nu te duci acasă.

Miller zâmbi.

— Sunteţi nişte prieteni atât de buni!

— O să te sun mâine să văd dacă te simţi mai bine, zise Harvey.

3

În clipa în care ieşi, Miller simţi vântul rece izbindu-l în faţă şi fulgii de zăpadă îl acoperiră în timp ce se îndrepta încet spre parcarea de peste drum, strângându-şi paltonul în jurul trupului. Cel puţin nu îi mai era rău. Rafalele de vânt îl înviorau, confirmându-i părerea că durerea de cap şi starea de greaţă fuseseră cauzate de zăpuşeala dinăuntru. Îşi aminti cu nostalgie de iernile din tinereţe. Coborârile pe derdeluş şi întrecerile pe patinoar. „Mintea mi-e încă ageră”, îşi spuse el. „Trupul ăsta afurisit mă lasă.”

Strada era pustie; felinarele din parcare erau învăluite în ninsoare. Ajunse lângă maşină – un *Audi,* cadou de la fiul său – descuie portiera şi auzi o voce în spatele lui.

Se întoarse încruntat şi se forţă să vadă printre fulgii de nea purtaţi de vânt în toate părţile. Vocea fusese înăbuşită de şuieratul vântului. O voce de bărbat, îşi spuse el, dar când nu o auzi din nou, începu să se întrebe dacă nu cumva urechile îi jucau o festă.

Ridică din umeri şi apucă mânerul uşii. Dar, din nou auzi acea voce în spatele lui, mai aproape şi, totuşi, la fel de nedesluşită. Părea să spună un singur cuvânt, un nume, numele lui.

Se întoarse iarăşi.

— E cineva?

Nici un răspuns.

Deschise portiera.

O mână îl apucă de umăr, împiedicându-l să urce în maşină. O alta trânti portiera. Şi o a treia îl răsuci cu atâta forţă, încât fu cât pe ce să-şi piardă ochelarii. Trei bărbaţi. Ninsoarea le ascundea chipurile.

— Vă rog. Sunt bătrân. Luaţi portmoneul. Dar nu-mi faceţi niciun rău.

— Portmoneul? spuse unul din ei râzând.

Ninsoarea se mai potoli. Când le văzu chipurile, el înţelese ce voiau de fapt şi fu cuprins de spaimă.

4

Uneori, ne trezesc zgomote pe care nu le auzim. Aşa se întâmplă şi cu William Miller, conştient fără să-şi dea seama de liniştea de dincolo de ferestrele dormitorului său şi începu să se mişte agitat în somn.

Asemeni unui tată care nu poate să se odihnească liniştit până când fiul sau fiica nu i se întorc de la o întâlnire care nu ar fi trebuit să dureze până după miezul nopţii, se simţi neliniştit pentru că nici o maşină nu intrase pe alee şi nici uşa automată a garajului nu se auzise deschizându-se şi închizându-se. Dar nu era un tată care îşi aştepta fiul, ci un fiu care îşi aştepta tatăl. În minte i se declanşă un semnal de alarmă. Deschise ochii şi se uită la ceasul de pe noptieră.

2:38 a.m.

Având grijă să nu-şi trezească soţia, se dădu jos din pat şi se uită pe fereastră la aleea de jos. În dreptul unui felinar aflat mai departe se vedea cum ninge viscolit. Brazii erau înveşmântaţi în alb. Pe alee nu se vedeau urme de roţi.

— Ce este, dragul meu?

El se întoarse.

— Iartă-mă. Am încercat să nu fac zgomot.

— Nici eu nu pot să dorm. La ce te uiţi?

— Ceea ce nu văd mă deranjează, spuse el şi apoi îi explică.

— Nu se văd urme de roţi? întrebă ea şi se dădu jos din pat punându-şi capotul. Poate că a nins după ce s-a întors el.

— Da… poate.

Ieşi din dormitor, trecu pe lângă cele ale copiilor şi ajunse în dreptul uşii camerei tatălui său din capătul holului. Când nu văzu nici o formă în pat, aprinse lumina. Camera era goală.

Soţia lui apăru lângă el.

— Hai să ne gândim puţin. Chestia asta ar putea să nu însemne nimic. Poate e jos şi a adormit în faţa televizorului.

— Poate.

Coborâră, dar nu-l găsiră.

— Să fi avut probleme cu maşina?

— Ar fi sunat, zise Miller.

— Poate e cu cineva.

— Până la ora asta? Niciodată nu stă până după miezul nopţii.

— Mă gândeam că o fi cu o prietenă. S-o fi hotărât să rămână peste noapte cu ea.

— Cu o femeie?

— De ce nu? spuse ea zâmbind.

— Nu contează. Tot ar fi dat telefon.

— Doar dacă nu s-o fi simţit stânjenit.

— Poftim?

— Ştii, din moment ce mama ta a murit de un an şi…

— Hei, am iubit-o pe mama şi îmi pare nespus de rău că nu mai e. Dar dacă pe el îl mai interesează femeile la vârsta lui, foarte bine.

— Poate că nu ştie că asta e părerea ta. Ai discutat vreodată despre sex cu el?

— Cu tatăl meu în vârstă de şaptezeci şi trei de ani? Termină.

Se uită la ceasul din bucătărie.

— E aproape trei. Dacă nu vine până la trei şi jumătate, sun la poliţie.

Dar tatăl lui nu veni până la trei şi jumătate şi Miller sună, într-adevăr, la poliţie. Nu se anunţase niciun accident în care să fi fost implicată o maşină *Audi*. Nici un bătrân nu fusese internat la spitalul din localitate după miezul nopţii şi nici unul din cei internaţi mai devreme nu era tatăl lui Miller. Maşina, acoperită de zăpadă, fu descoperită într-o parcare de vizavi de clubul comunităţii. Cheile fuseseră scăpate jos şi împinse sub maşină.

Dar tatăl lui Miller nu fu găsit.

5

Ciudad de Mexico. Aprilie. Martin Rosenberg, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani, ieşi din sinagogă, îşi puse „yarmulka” în buzunarul hainei de la costum şi scrută strada pietruită. La două blocuri distanţă, zgomotul traficului de pe Paseo de la Reforma îi tulbura senzaţia de linişte sufletească. În dreapta lui, luminile de la vechiul castel de pe colina Chapultepec sclipeau pe cerul care începea să se întunece.

Schimbă saluturi cu un grup de tineri care ieşeau din sinagogă şi o luă în stânga îndreptându-se spre colţ. Locuinţa fiului său se afla la cinci blocuri distanţă, fiind una din vilele spaniole istorice răspândite printre blocurile înalte din acea parte frumoasă a oraşului. Ca de obicei, fiul său se oferise să trimită maşina să-l ducă şi să-l aducă de la sinagogă, dar Rosenberg insistase că plimbările pe jos erau esenţiale pentru sănătate şi, în plus, peisajul îi făcea întotdeauna plăcere.

Dădu colţul, continuând apoi să meargă spre bulevardul puternic luminat care făcea legătura între colina Chapultepec şi clădirile guvernamentale.

6

— Nu mă interesează cât de bătrân e! zise Aaron Rosenberg. Niciodată nu i-a luat mai mult de o oră ca să ajungă acasă!

Se plimbă agitat prin dreptul ferestrelor boltite care ocupau unul din pereţii livingului.

— Acum, însă, au trecut mai bine de două ore, nu una!

Cu mustaţa sa subţire cât un creion, nasul acvilin şi ochii săi negri şi arzători, Rosenberg arăta mai degrabă a spaniol decât a evreu. Rareori mai trecea pe la sinagogă, dar făcea donaţii generoase şi îl cunoştea pe rabin, căruia îi telefonase cu trei sferturi de oră în urmă, aflând că tatăl lui plecase de la sinagogă pe înserat.

— S-o fi dus în vizită la cineva, spuse soţia lui.

Faţa îi era foarte bronzată. Avea treizeci şi opt de ani, corpul îi era bine făcut ca urmare a partidelor de tenis din fiecare zi şi purta un ceas din aur curat, un colier cu turcoaze şi o versiune de un roşu aprins a unei fuste şi bluze ţărăneşti realizate de un designer.

— La cine să se fi dus? Şi, cu siguranţă, nu stătea două ore.

Văzu farurile unui sedan *Mercedes* care opri lângă bordură.

— S-a întors Esteban. Poate l-a găsit.

Dar Esteban îi spuse că parcursese toate rutele pe care tatăl său obişnuia să se întoarcă acasă de la sinagogă. Apoi îşi lărgise aria de căutare la fiecare stradă pe o distanţă de douăzeci de blocuri. Şi ceilalţi servitori, care îl căutaseră mergând pe jos, se întoarseră cu acelaşi răspuns tulburător.

— Duceţi-vă din nou! Mai căutaţi!

Rosenberg sună la toate spitalele din oraş. Nimic. La miezul nopţii, când servitorii se întoarseră tot fără tatăl lui, încălcă o regulă foarte importantă a afacerilor lui de import-export – de a nu avea niciodată de-a face cu poliţia în afară de dăţile când trebuia să-i mituiască – şi îl sună pe un căpitan a cărui casă de pe malul lacului Chalco, la opt mile la sud de oraş, fusese renovată recent graţie lui.

Nici la o lună după aceea, tatăl lui nu fusese găsit.

7

Toronto. Mai. Joseph Kessler se uită pe fereastra clasei întâi a avionului *Air Canada 727* şi văzu întinderea sclipitoare a lacului Ontario. Chiar şi de la douăzeci de mii de picioare înălţime putea să vadă lungimea distinctivă a unui cargobot al Marilor Lacuri. În faţă, aproape de ţărm, zări contururile mai mici ale barjelor şi pânzele albe şi strălucitoare. În ciuda acelei zile minunate, Kessler ştia că apa trebuia să fie cumplit de rece. Membrii echipajelor de pe bărcile cu vele trebuiau să fie nebuni după acel sport.

Încuviinţă aprobator. Datorită capacităţii de a-şi stăpâni obsesiile făcuse dintr-o mică firmă de aparate electronice o corporaţie de mare succes care îl ajutase să devină milionar la vârsta de patruzeci de ani. Dar în clipa aceea, obsesia lui nu era legată de afaceri. Ci era personală şi alimentată de mânie.

Nu îşi dădu voie s-o arate. Tot timpul zborului, îşi păstrase sângele rece, studiind tot felul de documente, dar în interior clocotea. Răbdare, îşi spuse el. Succesul depinde de răbdare. Păstrează-ţi sângele rece.

Pentru moment

Dedesubt, văzu oraşul Toronto, ale cărui zone rezidenţiale se întindeau de-a lungul malului şi ai cărui zgârie-nori ţâşneau spre cer din inima sa. Simţi o modificare a presiunii atmosferice când avionul îşi începu coborârea, iar şase minute mai târziu, ateriză pe aeroportul internaţional din Toronto.

Trecu prin vamă.

— N-am nimic de declarat. Am venit aici cu afaceri.

Nici servieta, nici geanta de mână nu i se verificară.

Trecu dincolo de uşa de sticlă intrând în sala de aşteptare zgomotoasă, îşi roti privirea prin mulţime şi apoi se apropie de un bărbat musculos care purta o cravată cu dungi albastre şi roşii la fel ca a sa.

— Cât a costat cravata? îl întrebă Kessler.

— Dar a dumneavoastră cât a costat?

— Am primit-o cadou.

— Eu am găsit-o.

Parola fiind încheiată, bărbatul musculos adăugă:

— Aveţi bagaje?

— Numai ce am la mine.

— Atunci haideţi, să mergem.

Din sala de aşteptare intrară în parcare, urcând într-o camionetă şi, în curând, ajunseră pe o autostradă cu patru benzi de circulaţie, îndreptându-se spre vest pe Autostrada 401.

Kessler privi în spate, la peisajul oferit de oraşul Toronto.

— Cât facem până acolo?

— O oră.

— A apărut toată lumea?

— Dumneavoastră sunteţi ultimul, spuse omul.

— Bine, zise Kessler simţindu-se din ce în ce mai furios.

Pentru a-şi distrage atenţia, se uită la fermele şi câmpurile de pe marginea şoselei.

— Lipseşte ceva.

— Ce anume?

— Nu sunt reclame.

— Aşa e. Sunt împotriva legii.

— De trei ori bravo pentru Canada.

Kessler îşi puse ochelarii de soare şi privi drept înainte. Conversaţia măruntă luase sfârşit.

8

Optzeci de kilometri mai departe, ajunseră în punctul de intrare în Kitchener, dar, în loc să meargă în oraş, şoferul apucă pe drumuri laterale îndreptându-se spre o zonă de ferme, oprind, în cele din urmă, în faţa unei vile situate pe un mal înalt deasupra unui râu.

Kessler coborî din camionetă şi examină proprietatea – dealuri împădurite, un teren de golf cu nouă găuri, un teren de tenis, o antenă satelit, o piscină. Se întoarse spre garajul pentru cinci maşini şi apoi din nou spre casă. Cu ferestrele, turnuleţele şi frontoanele sale părea mai degrabă caracteristică Noii Anglii decât provinciei Ontario.

— Domnul Halloway ştie cum să trăiască bine, zise şoferul. Bineînţeles îi datorează totul…

Una din uşile duble de la intrare se deschise şi un bărbat zvelt de înălţime medie, purtând un trening şi o pereche de adidaşi costisitoare, ieşi din casă. Avea până în patruzeci şi cinci de ani, un păr negru şi ondulat şi părea extrem de sănătos.

— Mulţumesc, John. N-o să mai avem nevoie de tine astăzi. Dacă vrei, poţi să foloseşti noile aparate din sala de gimnastică. Fă o baie de aburi. Bea ceva. Relaxează-te.

— Vă sunt recunoscător, domnule Halloway.

Şoferul urcă la volanul camionetei, apoi şi Halloway coborî treptele de granit cu mâna întinsă.

— Joe sau…

— Joseph, spuse Kessler strângându-i mâna.

— Având atâtea lucruri în comun e mare păcat că a fost nevoie de un necaz ca să ne întâlnim.

— Nu cred că „necaz” e cuvântul potrivit.

— Dar care ar fi?

— Eu i-aş spune o nebunie.

— Caracteristica lumii. De aceea prefer să trăiesc aici. Departe de nebunie, zise Halloway strâmbându-se şi arătând spre dealurile din jur. Vino. Ceilalţi se simt la fel de abătuţi ca şi noi. Aşteaptă.

9

Holul de la intrare era întunecos; gresia de pe jos făcea să le răsune paşii şi mai tare. Continuând să simtă nevoia de a se calma, Kessler se opri să privească un peisaj viu colorat. Semnătura artistului era Halloway.

— Al tatălui meu, spuse Halloway.

Referirea la tatăl lui Halloway îi accentuă indignarea lui Kessler. De undeva se auziră nişte glasuri furioase şi, urmat de Halloway, Kessler intră într-o încăpere spaţioasă îmbrăcată în panouri din lemn de stejar unde opt bărbaţi îşi întrerupseră discuţia aprinsă ca să se uite la el.

Kessler îi privi pe rând. Erau de diferite înălţimi, greutăţi şi structuri faciale, dar aveau un singur lucru în comun: vârsta era cam aceeaşi – între treizeci şi opt şi patruzeci şi doi de ani.

— Era şi timpul, spuse unul.

Alţi doi vorbiră într-o succesiune rapidă.

— Eu sunt aici de ieri.

— Întâlnirea asta trebuia să aibă loc urgent!

— A întârziat avionul, le spuse Kessler. Am venit cât de repede am putut.

Cei trei care vorbiseră aveau diverse accente – spaniol, suedez şi din Vestul Mijlociu al Americii. În timp ce străbătuse holul, Kessler mai desluşise şi altele – francez, englez, italian, egiptean şi sud-american.

— Domnilor, vă rog, spuse Halloway. Dacă începem să ne certăm între noi, îl ajutăm pe duşman să-şi realizeze şi a doua parte a planului.

— A doua parte? întrebă francezul încruntat.

— Ce vrei să spui cu singularul ăsta? întrebă texanul. Un singur om n-ar fi putut să facă asta!

— Bineînţeles, zise Halloway. Dar, indiferent câţi sunt, sunt organizaţi şi au un ţel comun. De aceea mă gândesc la ei ca la unul şi tot de aceea şi noi trebuie să acţionăm la fel.

— Aşa e, zise italianul. Nu ne putem permite să cădem pradă propriilor noastre frustrări. Nu trebuie să fim despărţiţi. Nu pentru asta am luat legătura cu atâţia ani în urmă şi am păstrat-o de atunci? Deoarece împreună suntem mai puternici decât dacă am acţiona fiecare pe cont propriu. Ne putem apăra mai bine.

— Dar nu noi avem nevoie de apărare! spuse spaniolul.

— Poate nu fizic, zise Halloway. Cel puţin nu deocamdată. Dar în sufletele noastre? Şi dacă nu sunt mulţumiţi? Dacă se hotărăsc să vină după noi acum, după soţiile noastre, după copiii noştri?

Ceilalţi deveniră atenţi.

— La asta m-am referit când am vorbit de partea a doua a planului acestui duşman al nostru. Are intenţia de a ne tortura cu sentimentul ăsta de incertitudine, de a ne face să ne fie groază în permanenţă.

— Dumnezeule mare! zise egipteanul pălind.

— Înţelegeţi?

— E din nou Noapte şi Ceaţă.

Kessler nu se putu abţine.

— Ce-aţi păţit cu toţii?

Ei îl priviră nedumeriţi.

— Înainte să vă bateţi pe spate felicitându-vă pentru cât de deştepţi aţi fost că aţi păstrat legătura, de ce nu recunoaşteţi că aţi fost cei mai răi duşmani ai voştri?

— Ce tot vorbeşti?

— Cum credeţi că ne-au dat de urmă? N-a fost nevoie decât să-l descopere pe unul din noi şi au ajuns şi la ceilalţi.

— Am fost precauţi.

— Evident, nu suficient. Şi uitaţi-vă la noi acum. Toţi împreună.

Americanul din Vestul Mijlociu păşi înainte şi trăsăturile îi erau schimonosite de resentiment.

— Tata n-ar fi spus niciodată.

— Sub tortură? Să fim serioşi, zise Kessler. Câtă durere credeţi că poate îndura un bătrân? Dacă au folosit droguri? Am întârziat pentru că era să nici nu vin. Am făcut-o doar ca să vă previn. Sunteţi la fel de vinovaţi ca aceia care au făcut asta. Nu mai luaţi legătura unii cu alţii. Nu vreau să mai ştiu de voi şi nici voi să nu mai ştiţi de mine.

— Asta n-o să rezolve problema, spuse Halloway. Tot am fi în pericol şi nici nu ne-ar aduce taţii înapoi.

— Eu m-am obişnuit deja cu gândul – al meu e mort.

— Eu nu mă dau bătut la fel de uşor, zise Halloway.

Dar dacă ai dreptate? Dacă tatăl tău şi al meu şi al tuturor celorlalţi sunt morţi, într-adevăr? Ai de gând să laşi lucrurile aşa?

— Ah, te rog să mă crezi că vreau să-i fac pe ticăloşi să plătească.

— În acest caz, avem planuri de pus la punct.

Kessler păşi repede în faţă.

— Aveţi ceva concret?

— S-ar putea să nu fi observat, dar n-ai fost singurul membru care s-a gândit să nu vină. De fapt, doi au refuzat. În multe privinţe, cei mai importanţi membri.

Kessler îi privi pe toţi nedumerit şi înţelese deodată.

— Având în vedere ceea ce am de gând să propun, participarea lor e crucială, zise Halloway.

Kessler încuviinţă.

Seth şi Ţurţurele.

10

Sydney, Australia. Iunie. Catedrala St. Andrew, a cărei fundaţie fusese ridicată în 1819, era la fel de impresionantă ca în ghid. Kessler se plimba prin interiorul întunecos şi răsunător, îi studie acoperişul boltit, îi admiră vitraliile şi apoi ieşi agale. Închizând ochii pe jumătate din cauza luminii puternice a soarelui, coborî cele câteva rânduri de trepte late până la trotuar. Lângă catedrală, pe George Street, se afla primăria, clădire folosită pentru concerte şi întruniri de tot felul, potrivit ghidului său. După ce zăbovi atâta cât era necesar, se îndreptă încet spre colţul străzii, opri un taxi şi se duse la unul din numeroasele restaurante orientale pentru care oraşul Sydney era renumit. Stabilise să se întâlnească acolo cu partenerul său de afaceri, dar intenţionat ajunse mai devreme, se duse la o cabină telefonică şi formă numărul pe care i-l dăduse Halloway.

Îi răspunse un bărbat.

— *Bondi Beach Surf and Dive Shop.*

— Cu domnul Pendleton, vă rog.

— Fiul sau tatăl?

— N-are importanţă.

— Eu sunt fiul.

— Domnule Pendleton, aveţi ţurţuri în Australia?

Timp de un moment, tăcerea fu atât de intensă, încât Kessler crezu că se închisese telefonul.

— Domnule Pendleton?

— Cine e la telefon?

— Un prieten.

— Am clienţi care aşteaptă. Închiriez şi vând tălpici pentru surfing. Vând şi umplu rezervoare de şalupe. N-am nevoie de ţurţuri. Sau de oameni care pun întrebări stupide.

— Stai puţin. Poate ar fi bine să pomenesc un nume. Thomas Conrad. Căsuţa poştală patru sute treizeci şi opt.

Din nou se făcu linişte. Când Pendleton vorbi, în sfârşit, vocea îi păru înăbuşită, de parcă ar fi ţinut mâna la gură.

— Ce doreşti?

— O întâlnire. E evident că, dacă aş fi vrut să-ţi fac rău, n-ar fi fost nevoie să sun. Nu te-aş fi pus în gardă.

— Eşti de-ai lor, nu-i aşa?
— Numele meu e Kessler.
— Dumnezeule, am fost foarte clar. Nu vreau să mai am de-a face…
— S-a întâmplat ceva. Împrejurările m-au forţat să vin aici.
— Eşti la Sydney? Sfântă Fecioară!
— Sun de la un telefon public dintr-un restaurant. N-am mai fost aici niciodată. Convorbirea asta nu poate fi nici ascultată, nici localizată.
— Dar îmi ştii numele, ştii unde mă poţi găsi! Dacă eşti prins…
— Am fost atent să nu fiu urmărit.
— Atent? zise Pendleton dispreţuitor. Dacă ai fi fost sigur că nu eşti urmărit, nu m-ai fi sunat. Ai fi venit aici.
— N-am vrut să risc să te iau prin surprindere venind direct. Dacă aş fi părut o ameninţare, poate n-aş mai fi apucat să-ţi explic.
Pendleton înjură.
— Am încercat să dau dovadă de bună credinţă, spuse Kessler. Te rog, trebuie neapărat să ne întâlnim. Cu cât stăm de vorbă mai repede, cu atât mai curând plec din ţară.
— Nu aici.
— Nu la magazin? Bineînţeles. N-aş vrea să te pun în pericol.
— Să nu notezi nimic, spuse Pendleton. La patru după-amiază…

11

După ce dădu toate instrucţiunile, Pendleton închise telefonul. Vorbise foarte încet. Asistentul său era ocupat cu un client şi n-ar fi putut să-l audă. Însă, chiar şi aşa se simţea ameninţat. Faptul că fusese contactat atât de direct încălca una din cele mai sacre reguli pe care le învăţase vreodată. „Domnul să mă apere de amatori”. Ieşi din birou şi se duse lângă asistent, arătând un fals interes clientului de care se ocupa acesta.

— Costumul acesta e ultima noutate. N-ar trebui să aveţi nici o problemă cu el, îi spuse Pendleton clientului. Totuşi, dacă apar probleme, dacă măsura nu e bună sau altceva, nu ezitaţi să veniţi înapoi. O să rezolvăm totul.

Deşi venise împreună cu tatăl său în Australia de zece ani, încă mai folosea structuri de vorbire americane. Şmecherii de pe plajă îl considerau un tip ciudat; îi plăcea acest lucru. Uneori, puteai deveni invizibil ieşind în evidenţă. Crea iluzia că era întotdeauna prezent, iar faptul că mai făcea scufundări din când în când îi justifica absenţele foarte uşor.

Îl salută pe client, îl bătu pe umăr pe asistent, spunând „Frumoasă vânzare”, după care se duse înapoi în birou şi ieşi pe uşa din spate. Chiar şi în perioada în care nu era sezon, plaja Bondi era surprinzător de aglomerată. Turişti. Câţiva pasionaţi de surf. În puloverul său din prosop cu blugii decoloraţi şi cu pantofii de pânză uşori (fără curea, fără şireturi, fără ciorapi), Pendleton însuşi părea un şmecher de plajă. Mai în vârstă, bineînţeles. Dar chiar şi la patruzeci de ani, cu părul lui decolorat de soare şi bătut de vânt, cu chipul bronzat şi cu umerii şi pieptul tari ca fierul, ar fi putut să se ia la întrecere oricând cu tinerii de pe plajă dacă ar fi vrut. Şi nu îşi arătase niciodată adevărata pricepere.

Aruncă o privire pe plajă şi îşi văzu tatăl ceruind un tălpic de surfing, vorbindu-le adolescenţilor care se adunaseră în jurul lui.

Pendleton zâmbi cu afecţiune. Traversă plaja şi se duse lângă el.

Valurile se spărgeau de ţărm. Briza răcoroasă avea un miros sărat. Pendleton aşteptă respectuos ca tatăl său să le vorbească tinerilor despre valurile uluitoare din urmă cu cinci ani. Tatăl său – la fel de înalt ca el, la fel de bine făcut şi, chiar şi la şaptezeci şi doi de ani, ridat de vârstă şi de zece ani de soare, aproape la fel de frumos – se uită la el.

— A apărut o problemă minoră, tată. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc.

Bătrânul oftă prefăcându-se supărat.

— Dacă e neapărată nevoie.

— Mă tem că e.

— Mă-ntorc imediat, băieţi.

Pendleton merse împreună cu tatăl său înapoi spre magazin.

— Un om de legătură al foştilor tăi amici a sunat adineauri. E aici în oraş.

Tatăl lui oftă sincer acum.

— Doar le-am spus proştilor ălora să mă lase-n pace. Niciodată n-am fost de acord cu păstrarea legăturii. Dacă n-ar fi fost preotul… Ar fi trebuit să anticipez problema şi s-o rezolv cu ani în urmă.

— Omul voia o întâlnire. Părea să fie vorba de o urgenţă.

— Trebuie să fie dacă cineva a bătut drumul până aici. Planeta nu-i suficient de mare să te poţi ascunde.

— Scrisoarea pe care au trimis-o luna trecută…

— În care vorbeau despre o întâlnire în Canada, zise tatăl lui pufnind ironic. Mă iau drept prost.

— Se pare că ei sunt proştii. Dar acum n-am încotro. Ca să-l împiedic să vină la magazin, trebuie să mă întâlnesc cu el în altă parte.

— Pentru prima şi ultima oară. Ai grijă să înţeleagă asta.

— Voiam să-ţi spun… Cât o să fiu plecat, ai grijă.

— Ţurţurele are grijă întotdeauna.

— Ştiu, zise Pendleton zâmbind şi îl îmbrăţişă.

12

Intrând în Grădina botanică din Sydney exact la ora patru cum i se spusese, Kessler se simţea stăpânit de nervozitate. Bănuia că nu fusese destul de convingător când invocase o indispoziţie subită pentru a pleca în toiul unor negocieri delicate pentru firma lui. Deşi nu venise pentru afaceri în Australia, era ceea ce credea că putea trece drept „acoperire". Dintre cei care se întâlniseră în Canada, el avea cea mai bună scuză pentru a se duce la Sydney fără să atragă atenţia. Dar acum, întrerupând negocierile privind o mult dorită fuziune a firmei sale de produse electronice cu una din Sydney, atrăsese atenţia. Gândindu-se mai bine, ar fi vrut să fi insistat ca întâlnirea cu Pendleton să aibă loc mai târziu, dar, pe de altă parte, Pendleton fusese atât de şovăitor, încât Kessler nu se afla în poziţia de a mai face şi mofturi.

Înaintând pe aleea străjuită de tot soiul de plante exotice, Kessler se întrebă dacă nu cumva, în ciuda precauţiilor, fusese, totuşi, urmărit. Nu numai până în Grădina botanică, ci tot drumul din America. „Sunt un om de afaceri, nu un expert în intrigă", îşi spuse el. „Poate că tata ar şti" – fu la un pas de a gândi că „ar fi ştiut", dar încercă să nutrească speranţă – „ar şti cum să se poarte într-o astfel de situaţie, eu, însă, n-am fost niciodată pregătit pentru aşa ceva."

Totuşi, nu credea că se putea înşela dacă îşi folosea mintea. „Nu te întoarce să vezi dacă eşti urmărit." Recentele dispariţii dovediseră că inamicul era extrem de organizat şi de priceput. O „coadă", îşi spuse el, folosind ceea ce credea că era expresia cea mai potrivită, cu siguranţă că nu ar fi făcut greşeala de a-l lăsa să-şi dea seama că era urmărit. Avusese grijă să-şi ia ghidul cu el. Deşi îl mânca ceafa din cauza încordării de a se opune impulsului de a se uita înapoi, se sili să se concentreze asupra cărţii şi apoi să admire plantele luxuriante din jur. Aleea urca. Ajunse lângă o bancă înconjurată de tufe şi se opri puţin, cu faţa spre vest, prefăcându-se că admiră o clădire despre care în ghidul lui scria că era clădirea Guvernului, locuinţa guvernatorului din New South Wales. Adevăratul motiv pentru care se opri însă, era că urma indicaţiile pe care i le dăduse Pendleton.

Pendleton reprezenta un alt motiv pentru care Kessler era cuprins de nervozitate. În floarea vârstei sale, tatăl lui Pendleton, Ţurţurele, fusese unul din oamenii cei mai de temut din Europa. Deşi acum trebuia să aibă şaptezeci şi ceva de ani, acesta nu era un motiv pentru care să crezi că nu ar

mai fi fost încă periculos. Se zvonea – Halloway era sursa – că fiul său era la fel de respectat, pregătit de el însuşi. Întâlnirea aceea, într-un loc public ales evident pentru numeroasele posibilităţi de scăpare, ar fi putut să fie la fel de primejdioasă din partea fiului Ţurţurelui ca şi din cea a inamicului.

Aşa cum fusese instruit, Kessler se aşeză pe bancă. Din partea cealaltă a tufelor auzi vocea celui cu care vorbise la telefon.

— Bine, ne-am întâlnit. Acum dă-i drumul repede.

Kessler avu tendinţa de a se întoarce, dar vocea îi ghici gândul.

— Priveşte drept înainte spre clădirea Guvernului. Dacă apare cineva, taci. Şi ar fi bine să fie vorba de ceva cu adevărat important.

Kessler înghiţi în sec şi începu să explice.

13

Pe banca din partea cealaltă a tufelor, îmbrăcat în trening şi ştergându-şi fruntea asudată de parcă ar fi fost epuizat şi ar fi avut nevoie de odihnă, Pendleton privea spre Conservatorul de Stat. Fusese ridicat în 1819 şi Pendleton îşi dori să fi trăit în acele vremuri mai simple. Nu comunicaţii prin satelit. Nu computere. Nu avioane care să facă din Australia un loc în care nu se mai ajungea atât de greu. „Planeta nu-i suficient de mare pentru a te ascunde”, spusese tatăl lui. Bineînţeles, la fel de adevărat era şi faptul că, fără acele modernizări, el şi tatăl lui nu ar fi putut să-şi facă meseria.

Chipul îi deveni rigid când Kessler, invizibil de partea cealaltă a tufelor, îi explică.

— *Cum? Toţi? Dispăruţi?* Pentru numele lui Dumnezeu, de ce n-aţi spus asta limpede în mesajul trimis?

— N-am compus eu mesajul, zise Kessler. Şi mie mi s-a părut neclar, dar am înţeles nevoia de precauţii. Din moment ce şi tatăl meu dispăruse, cuvintele „recentele pierderi” m-au făcut să-mi dau seama de implicaţii.

— Implicaţii? spuse Pendleton, a cărui voce deşi scăzută, avu forţa unui strigăt. Noi am crezut că unii din cunoscuţii tatălui meu muriseră! Am crezut că eram invitaţi la un priveghi! N-am făcut atâta drum ca să ne expunem mergând în Canada să plângem pe cineva!

— Deci, tatăl tău e teafăr?

— Nu, graţie ţie! Să vii aici! Poate chiar să-i fi lăsat pe urmăritorii noştri să te descopere!

— Riscul mi s-a părut necesar.

— De ce?

— Stai puţin. Vine cineva.

Pendleton se gândi dacă să rămână sau să dispară.

— Doi copii cu un câine. Au luat-o pe o altă alee. E-n regulă, spuse Kessler.

— Răspunde-mi. De ce-ai venit? Doar am spus foarte clar că nu vrem să mai avem de-a face cu voi ceilalţi.

— Halloway mi-a zis că aşa aţi convenit. Ştiu că Ţurţurele n-a fost niciodată prea sociabil. Dar membrii grupului au insistat.

— În ciuda voinţei noastre? Cu riscul de a ne primejdui…

— Cu o propunere, zise Kessler. Dacă Ţurţurele nu simte nici un fel de nostalgie faţă de foştii săi prieteni, nici un pic de camaraderie în faţa unor asemenea probleme, atunci poate că tu – sau el – puteţi fi convinşi cu altceva.

— Nu-mi închipui…

— Banii. Membrii grupului sunt oameni cu mulţi bani. Avem resurse. Ştim ce sunteţi şi ce faceţi tu şi tatăl tău. Suntem dispuşi să vă plătim cu generozitate pentru a afla ce s-a întâmplat cu taţii noştri. Şi, dacă… zise Kessler cu o voce răguşită, Dumnezeu să mă ierte că o gândesc, dacă sunt morţi, am vrea să-i răzbunaţi.

— *Asta* e? Ai venit până aici să mă *angajezi?*

— Nu ştim ce altceva să facem.

— Nu, e imposibil. Nu pot.

— Banii…

— Nu pricepi. Puteţi să oferiţi o avere că tot nu contează. E prea riscant.

— Dar în aceste împrejurări… prieteni vechi…

— Şi să-l aducem pe inamic la noi, aşa cum ai făcut tu probabil? Plec, zise Pendleton ridicându-se. Spune-le că nu accept.

— Locuiesc la *Captain Cook Lodge*! Mai gândeşte-te! Schimbă-ţi părerea.

— N-o să mi-o schimb, zise Pendleton începând să se depărteze.

— Ascultă-mă! spuse Kessler. Mai e ceva ce ar trebui să ştii!

Pendleton ezită.

— Cardinalul Pavelici! zise Kessler.

— Ce-i cu el?

— Şi el a dispărut.

14

Pendleton alergă pe o pantă nisipoasă în jos spre plaja Bondi. Era cinci şi jumătate. Treningul i se lipise de trup. Schimbase câteva taxiuri pentru a dezorienta un eventual urmăritor. Când, în cele din urmă, ultimul taxi fusese blocat în mijlocul traficului în apropierea plajei, coborâse şi o luase la fugă.

— Se temea. Nu numai datorită faptului că sosirea lui Kessler i-ar fi putut pune în primejdie. Nici din cauza tulburătoarei veşti că preotul dispăruse. Ceea ce îl frământa cel mai mult era faptul că şi tatăl lui ar fi putut să dispară precum ceilalţi. Ţurţurele trebuia prevenit.

Dar când sunase dintr-o cabină telefonică din apropierea grădinii, nu primise nici un răspuns nici la magazin, nici acasă. Îşi spuse că, probabil, asistentul său închisese mai devreme, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Încercă să se convingă de faptul că tatăl lui nu se întorsese acasă încă de la plajă, deşi venea întotdeauna să urmărească ştirile de la ora cinci. Apropiindu-se de plajă, sunase din nou la magazin; de data aceasta auzise o voce înregistrată care îi spusese că numărul respectiv era defect. Avu senzaţia că stomacul îi era plin deodată de cioburi ascuţite.

Ajunse jos şi se uită spre şirul de clădiri de pe plajă, în mod normal, nu i-ar fi fost greu să identifice magazinul său în mijlocul numeroaselor bufete şi prăvălii de suveniruri, dar activitatea haotică din jur îl împiedica să-l vadă. Maşini de poliţie, o mulţime de oameni, pompieri şi nori de fum.

Simţind pulsul zvâcnindu-i în urechi, îşi făcu loc cu greu prin mulţime, îndreptându-se spre magazinul său mistuit de flăcări. Nişte oameni împingeau spre o ambulanţă o targă pe care se afla un trup acoperit de un cearceaf. Strecurându-se pe lângă un poliţist care îi strigă să stea pe loc, Pendleton trase cearceaful de pe faţa cadavrului. Aceasta era o combinaţie grotescă de ceea ce arăta a ceară topită şi a hamburger ars.

Un poliţist încercă să-l tragă la o parte, dar el se smuci furios, apucând mâna stângă a cadavrului. Deşi degetele fuseseră lipite unele de altele, era evident că omul nu purta verighetă. Asistentul lui nu era căsătorit, însă tatăl lui, deşi văduv, purta întotdeauna verigheta.

Nu se mai împotrivi când fu tras de lângă targă.

— Credeam că e tatăl meu.

— Eşti de pe-aici? îl întrebă un poliţist.

— E magazinul meu. Tatăl meu. Unde…

— N-am găsit decât o victimă. Dacă nu e tatăl dumitale…

Pendleton o rupse la fugă prin mulţime. Trebuia să ajungă acasă! Inhalând fumul oribil mirositor, trecu în fugă pe lângă o maşină de poliţie, se strecură printre clădiri şi urcă o pantă nisipoasă. Duhoarea de carne arsă îi ieşi din nări.

Casa se afla pe o stâncă înaltă la un sfert de milă distanţă, o construcţie modernă din sticlă şi lemn de sequoia. Copaci răvăşiţi de vânt o împrejmuiau. Abia când se apropie îşi dădu seama de pericolul în care ar fi putut să se afle el însuşi.

Dar nu-i păsa. Dând buzna înăuntru pe uşa din spate, căută să audă vocile de la televizorul din bucătărie unde tatăl său urmărea emisiunile întotdeauna în timp ce bea vin şi pregătea cina. În bucătărie însă domnea liniştea şi aragazul era închis.

Îşi strigă tatăl, nu primi nici un răspuns, scotoci toată casa, dar nu descoperi nici urmă de el.

Luă repede cartea de telefoane din camera tatălui său, căută numărul de la *Captain Cook Lodge* şi îl formă în grabă.

— Daţi-mi, vă rog, camera domnului Kessler.

— O clipă… îmi pare rău, domnule, dar domnul Kessler a plecat.

— Nu se poate! Când?

— Aşteptaţi să mă uit. La ora patru azi după-amiază.

Tremurând, Pendleton puse receptorul în furcă. El se întâlnise cu Kessler la patru, atunci cum putuse acesta să părăsească hotelul la ora aceea?

„Oare era şi Kessler implicat în dispariţia tatălui său?” Nu, nu avea nici un sens. Dacă ar fi fost implicat, nu şi-ar fi făcut cunoscută prezenţa; n-ar fi cerut să se întâlnească. Doar dacă nu…

Bănuiala deveni şi mai puternică.

Kessler ar fi putut fi complice, rolul său poate era de a-i despărţi pe tată şi fiu, de a uşura prinderea Ţurţurelui.

Bineînţeles că mai exista o explicaţie, dar Pendleton nu se simţea liniştit. Altcineva ar fi putut să-l scoată pe Kessler din circulaţie definitiv. Pentru a răspândi şi mai mult groaza. „în acest caz, îşi spuse Pendleton, logic, următoarea victimă… aş fi eu”.

Obiceiurile specifice profesiei reînviară. Luă pistolul tatălui său dintr-un sertar, se asigură că era încărcat şi apoi se duse în propria-i cameră, pentru a-şi mai lua unul. Scotoci casa din nou, de data aceasta mult mai amănunţit în fiecare colţişor, în căutarea nu a tatălui său, ci a vreunui intrus.

Sună telefonul. Se răsuci brusc spre el, cu teamă; sperând că era tatăl lui, răspunse. Celălalt, însă, închise.

Muşchii i se transformară în beton. Să fi fost cineva care greşise numărul? Sau vreun duşman; care voia să afle dacă era acasă?

Trebuia să se gândească la ce era mai rău. Îşi scoase repede treningul şi îşi puse alte haine, de lână, pentru exterior. Începuse să se însereze. Furişându-se afară, ajunse lângă o stâncă din apropiere, de unde putea vedea pe oricine s-ar fi apropiat de casă.

Telefonul sună din nou; îl auzea vag. După două apeluri se opri. Înainte să iasă din casă, pusese în funcţiune robotul, care acum trebuia să-i spună celui care suna să lase un mesaj. Deşi era extrem de disperat să afle dacă telefonul era de la tatăl lui, nu putea risca să se ducă în casă să asculte banda. Cu toate acestea, anticipase acea problemă şi luase la el un telefon fără fir, lăsându-l închis ca să nu sune şi să-i trădeze ascunzătoarea. Acum, însă, îl deschise. Ca şi cum ar fi ridicat un alt receptor din casă, auzi sfârşitul mesajului rostit de robot care cerea să se lase un nume şi un număr de telefon. Dar, la fel ca mai înainte, celălalt închise.

Sosi o maşină a poliţiei, probabil din cauza incendiului de la magazin, deşi poate că nu era o maşină de poliţie adevărată. Un ofiţer bătu la uşă şi încercă să o deschidă, dar Pendleton o încuiase. Ofiţerul se duse în spate, bătu şi încercă şi uşa din dos, după care plecă. Nimeni altcineva nu se mai apropie de casă.

Tatăl său dispăruse! Exact ca şi ceilalţi. Dar, spre deosebire de fii celorlalţi, Pendleton nu era numai un fiu, nu era un amator. Ţurţurele îl pregătise bine. „Într-o zi, duşmanul o să se-ntoarcă”, spusese el.

Se întorsese, într-adevăr. Şi îi luase tatăl.

„Deci, acum e rândul meu”! strigă în sinea lui. Refuzase oferta celorlalţi pentru că nu voise să atragă atenţia asupra tatălui său. Acum, însă, nu mai conta. „O s-o fac”! îşi spuse el. „Dar asta nu-i o afacere! E ceva personal!”

„Dacă tata nu apare până mâine, după patruzeci de ani o să primiţi ceea ce vi se cuvine, ticăloşilor! Pentru Ţurţurel! *Pentru mine!”*

Întoarcerea Războinicului

1

La nord de Beershrba. Israel. Auzind deodată o rafală de mitralieră, Saul azvârli lopata, îşi luă arma şi ieşi repede din canalul de irigare, unde muncea din zori, asudând sub soarele puternic, deoarece voia să extindă sistemul de drenare pe care îl făcuse când venise acolo prima oară cu aproape trei ani în urmă. Soţia lui, Erika, fusese însărcinată atunci şi amândoi doriseră nespus de mult să scape de nebunia lumii, să găsească un sanctuar unde zădărnicia fostei lor profesii să pară foarte departe. Bineînţeles că îşi dăduseră seama că lumea nu avea să-i lase niciodată să scape, dar iluzia era cea care conta. În acel sătuleţ izolat, unde chiar şi conflictul dintre evrei şi arabi era îndepărtat, îşi clădiseră un cămin pentru ei şi copilul lor – Christopher Eliot Bernstein-Grisman – care se născuse la puţină vreme după aceea.

Localnicii comentaseră în legătură cu numele neobişnuit al băiatului:

— Jumătate creştin, jumătate evreu? Şi de ce cu cratimă?

Bernstein era-numele de familie al Erikăi, iar Grisman era al lui Saul. Christopher fusese fratele lui vitreg, un irlandez catolic împreună cu care crescuse într-un orfelinat din Philadelphia. Eliot fusese tatăl lor vitreg, bărbatul cu ochi trişti care purta întotdeauna un costum negru şi un trandafir la butonieră, şi care se împrietenise cu Chris şi Saul, fiind singura persoană care le arătase bunătate, după care îi recrutase pentru munca de spionaj, mai precis pentru a fi asasin. În cele din urmă, tatăl lor vitreg se întorsese împotriva lor, Chris fusese ucis şi Saul îl ucisese pe Eliot.

Amărăciunea pe care Saul încă o mai simţea din cauza celor întâmplate – durerea, dezgustul şi regretul – fusese principalul motiv pentru care voise să fugă de lume. Însă, dragostea pentru fratele lui vitreg şi, în ciuda tuturor lucrurilor, pentru Eliot, îl făcuse să vrea să-şi boteze copilul ca pe cei doi bărbaţi importanţi din viaţa lui. Erika, înţelegătoare, fusese de acord. Generoasa şi minunata Erika. La fel de graţioasă ca o gimnastă olimpică. La fel de frumoasă ca o prezentatoare de modă – înaltă, subţire şi elegantă, cu pometţi înalţi şi părul lung şi negru. La fel de periculoasă ca el însuşi.

Zgomotul rafalei de mitralieră îi pârjoli stomacul. Alergând ca un nebun spre sat, primul lui gând fu că trebuia să-şi protejeze fiul. Al doilea fu că Erika o putea face la fel de bine ca el. Al treilea că, dacă era să li se

întâmple ceva amândurora, nu avea să trăiască liniştit până nu-i făcea pe ucigaşi să plătească.

Deşi nu mai acţionase de când venise în Israel, vechile instincte prinseră viaţă din nou. Se părea că unele lucruri nu puteau fi uitate. Sări peste un zid de piatră şi se apropie de marginea satului, având grijă ca praful să nu îi îmbâcsească ţeava armei. Deşi întotdeauna o ţinea încărcată, verifică încă o dată ca să fie sigur. Auzind ţipete, se adăposti în dosul unui morman de pietre.

Împuşcăturile se auzeau mai tare şi mai frecvente. Se uită la casele pătrate şi văzu nişte străini îmbrăcaţi în uniforma de camuflaj a arabilor trăgând din puncte strategice spre casele din centrul satului. Femeile îşi trăgeau copiii pe străzi şi în case. Un bătrân se zvârcoli şi tresări datorită unor rafale de gloanţe în timp ce încerca să ajungă la o fetiţă care încremenise de spaimă în mijlocul drumului. Capul acesteia zbură de pe umeri. Un atacator aruncă o grenadă printr-o fereastră deschisă. Explozia produse fum şi distrugere. O femeie ţipă.

Ticăloşii! Saul ţinti din dosul stâncilor. Numără şase ţinte, dar volumul împuşcăturilor îi spuse că mai erau cel puţin alţi şase atacatori în celălalt capăt al satului. Alte arme se auziră luând parte în conflict. Dar zgomotul acelor arme era diferit de ţăcănitul caracteristic pistoalelor-mitralieră Kalaşnikov pe care la foloseau invadatorii şi pe care îl folosea şi el însuşi, preferind o armă al cărei zgomot să se confunde cu cel al armelor preferate de inamicii Israelului. Nu, armele care se alăturaseră acum erau M-16, cele cu care Saul îi învăţase pe adolescenţii satului să tragă.

Un atacator căzu, sângele ţâşnindu-i din spate. Cei cinci care rămăseseră în partea satului unde se afla Saul îşi îndreptară atacul asupra unui adăpost din tablă ondulată de unde veniseră gloanţele. Coliba fu imediat ciuruită. M-16 tăcu.

Dar alţii, din diferite locuri, voiau să se răzbune. Un alt invadator se prăbuşi într-o baltă de sânge. Saul apăsă pe trăgaci şi spulberă spinarea altuia. Îşi schimbă ţinta şi lovi din nou, de astă-dată în cap, după care fugi de lângă stânci, trăgând în timp ce alerga.

Un alt inamic căzu. Prins în foc încrucişat, arabul care mai rămăsese se uită şi în faţă şi în spate şi o rupse la fugă spre un zid jos, dar se opri uluit în clipa în care elevul preferat al lui Saul îi răsări în faţă brusc, trăgând de la câţiva paşi şi dezintegrându-i faţa. Picături foarte mici de sânge se lăsară asupra trupului căzut

Folosindu-se de acoperirea pe care i-o ofereau şanţurile şi zidurile pe care le construise împreună cu elevii săi în scopul de apărare, Saul fugi spre capătul celălalt al satului. Cu coada ochiului văzu cum elevii săi se împrăştiau şi auzi răpăitul altor M-16 şi, în semn de răspuns, ţăcănitul altor Kalaşnikov. O a doua grenadă explodă în clădirea care fusese deja distrusă parţial de cea dintâi. De data aceasta, când un zid se transformă în ruine, Saul nu mai auzi ţipete. Cu o furie reînnoită, încheie semicercul care îl aducea la celălalt grup de invadatori. Îşi goli încărcătorul, îl umplu iarăşi, îl goli din nou, înşfăcă un Kalaşnikov pe care îl scăpase un arab în fugă, îl goli, luă un M-16 pe care al doilea elev preferat al său îl scăpase când murise, îl goli şi pe acesta şi ajunse din urmă un terorist a cărui pricepere de a se lupta corp la corp nu era deloc pe măsura pregătirii de ucigaş pe care Saul o primise cu douăzeci de ani în urmă. Folosind palma unei mâini şi apoi pe cealaltă, îi împinse cu toată forţa cutia toracică în inimă şi plămâni.

Focurile de armă încetară. Saul îi aruncă o privire duşmanului de la picioarele sale. Elevii lui, bucuroşi de victorie, începură să-l înconjoare.

— Nu! Nu vă grupaţi! Împrăştiaţi-vă! Adăpostiţi-vă! Nu ştim dacă i-am nimicit pe toţi!

Îşi urmă propriul sfat şi ţâşni în direcţia unui şanţ. Îşi spuse că sufletul îi era blestemat fiindcă era profesionist. Încercă să-şi reamintească faptul că întâi şi întâi trebuia să aibă în vedere binele satului. Individul se plasa pe locul doi. Acolo, sacrificiul era cuvântul de ordine. Dar îşi dorea cu disperare să ştie ce se întâmplase cu Erika şi cu fiul său.

Forţat să dea un exemplu bun, îşi împărţi elevii în grupuri şi începură să scotocească satul metodic. Prudent, se apropie de fiecare cadavru inamic şi îl examină. Dispreţuindu-se pentru faptul că era iresponsabil, supraveghe controlarea clădirilor intacte, verificând dacă nu cumva se ascunsese vreun invadator înăuntru. Organiză echipe de evaluare – zece localnici morţi şi cincisprezece răniţi.

— Unde e echipa medicală? Comunicaţiile, ai transmis că e o urgenţă la Beersheeba?

Numai după ce făcu tot ce trebuia, după ce luă toate precauţiile necesare, îşi permise să fie din nou om. Şi iarăşi se gândi că era blestemat. Fosta lui existenţă pusese stăpânire pe el, controlându-l. Din punctul de vedere al pregătirii, reacţionase corect. Dar dintr-un alt punct de vedere, acea corectitudine era complet şi absolut greşită. Permisese datoriilor publice să fie mai presus de nevoile lui personale.

Clădirea care fusese cel mai mult atacată, care fusese distrusă de două grenade, era a sa. Când localnicii şi elevii săi îl înconjurară, cu un respect imens pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă, se autoeliberă de obligaţiile sale publice. Cu lacrimile şiroind pe obraji, se îndreptă spre clădirea ruinată, adăpostul soţiei ş [fiului lui. Zidul din dreapta se prăbuşise în exterior. În partea aceea, acoperişul căzuse într-un unghi bizar.

Când explodase prima grenadă, auzise un ţipăt de femeie. Se uită cu teamă prin ceea ce fusese odată o fereastră, dar care acum era doar o gaură în care mai rămăseseră bucăţi de geam ascuţite. Perdelele erau înnegrite şi zdrenţuite. În stânga, văzu rămăşiţele unui camion din lemn, o jucărie pe care o făcuse pentru fiul său. Alături erau nişte farfurii sparte, care căzuseră de pe un raft ce nu mai exista. O masă făcută bucăţi aproape că le acoperea. Simţi miros de lemn şi materiale arse şi de plastic topit. Acoperişul căzut nu îi dădea voie să vadă partea din mijloc a bucătăriei.

Ajunse la uşă, care ieşi din balamale imediat cum o atinse şi, înghiţind temător, păşi înăuntru. Se mişcă încet, îngrozit deodată că ar fi putut să calce pe ceva, să profaneze membre răsucite şi – nu putu să suporte acel gând – părţi dezmembrate de corpuri omeneşti.

Dădu la o parte o bucată de metal, ridică o bârnă de lemn, păşi peste ceea ce fusese un scaun, dar nu văzu nici picătură de sânge şi speranţa îi făcu inima să bată mai tare.

Trase de o parte a acoperişului, aruncând-o pe uşa deschisă, după care se aplecă şi înlătură nişte moloz. Tot nu găsi nici urmă de sânge. Se propti în porţiunea de acoperiş care se prăbuşise în bucătărie şi îl împinse doar atât cât să-i dezvăluie singura parte din încăpere pe care nu putuse să o vadă şi se chinui să desluşească ceva în semiîntuneric.

Nu văzu nici un trup. Uşa bine mascată îi rupse două unghii când încercă să o deschidă. Cu degetele însângerate, reuşi, în cele din urmă, să tragă de uşă şi privi în încăperea întunecoasă de sub el.

— Erika! încăperea îi absorbi vocea şi nu răsună nici un fel de ecou.

— Erika! Sunt eu, Saul!

Prea nerăbdător ca să mai aştepte un răspuns, sări şi picioarele lui atinseră pământul la un metru şi ceva mai jos.

— S-a terminat.

Îşi forţă ochii să vadă în întuneric. Timp de o clipă, se gândi înspăimântat că se înşelase, dar apoi, deodată, îşi dădu seama că nu rostise

semnalul de identificare. Un inamic ar fi putut încerca să-i imite vocea. În întunericul acela, trucul ar fi putut să meargă.

— Micuţa Ruth şi trandafirii.

— Dragul meu, era şi timpul. M-ai îngrijorat. Tocmai mă gândeam dacă să te împuşc sau nu, se auzi vocea plină de groază şi senzuală a soţiei sale din partea cealaltă a încăperii. Sper că i-ai trimis în iad.

El nu se putu abţine să nu râdă.

— Evreii n-ar trebui să creadă în iad.

— Dar, în anumite împrejurări, e un concept minunat. Pentru faptul că au atacat satul ăsta, căminul nostru, sper că ticăloşii or să fie mistuiţi de flăcări.

În întuneric, fiul lui zise:

— Tăticule?

— Eu sunt, scumpul meu. Nu-ţi fie teamă. Dar, Erika, ai grijă cum vorbeşti în faţa copilului, da?

— O să auzi lucruri şi mai urâte dacă nu-mi spui de ce ţi-a trebuit atât.

El încercă să-i interpreteze tonul; bănui că glumea.

— Împuşcăturile au încetat de câtăva vreme, spuse ea. Ce-ai făcut după aceea, te-ai oprit să bei ceva?

Datorită faptului că Erika ştia că Eliot îl învăţase să nu se atingă de alcool, Saul era convins acum că ea glumea şi, prăbuşindu-se în genunchi, nu atât pentru că ea şi băiatul erau teferi, cât pentru că nu era supărată din cauza faptului că el fusese atât de profesionist. Nu îşi mai putu reţine lacrimile.

Se auziră nişte pantofi târşâindu-se pe pământ şi trupuri târându-se de-a lungul tunelului.

— Saul? se auzi vocea Erikăi aproape şi răsunătoare, plină de îngrijorare, lângă urechea lui.

— Tăticule?

— N-am nimic, fiule. Doar că…

Amărăciunea îi încleştă gâtlejul, împiedicându-l să vorbească.

Simţi braţul puternic al Erikăi în jurul umerilor.

— Ce s-a-ntâmplat, Saul?

— Am…

Ştergându-şi lacrimile, el încercă să explice.

— I-am omorât pe toţi. Dar dacă… zise el adunându-şi puterile… dacă aş fi venit încoace imediat după aceea, dacă m-aş fi îngrijit numai de noi, de tine şi de Chris, atunci tot ce am încercat să-i învăţ pe copiii ăştia din sat…

despre faptul că grupul e mai important decât individul… ar fi părut o minciună. Data viitoare când am fi fost atacaţi, s-ar fi gândit numai la ei înşişi, în loc să…

În întuneric, Chris se lipi de el.

Erika îl strânse şi mai tare.

— Eşti un prost.

Surprins, el îşi reţinu lacrimile.

— Poftim?

— Suntem profesionişti. Sau, mă rog, am fost. Amândoi ştim ce înseamnă lupta. Nevoile personale sunt un lux. Dacă grupul nu se apără, nici o familie nu are vreo şansă. În clipa în care au început împuşcăturile, l-am luat pe Chris cu o mână şi *Uzi*-ul ăsta în cealaltă. Mi-am spus că, dacă mai erai în viaţă, aveai să faci ce trebuia

— Şi eu la fel. Ceea ce, în cazul meu, însemna să-l ascund pe fiul nostru şi să-l protejez. Iar, în cazul tău, însemna să faci tot ce-ţi stătea în putinţă ca să aperi satul. Lacrimile nu-şi au rostul. Te iubesc nespus de mult. Sarcina mea era să apăr familia, a ta, să aperi grupul. Nu mă plâng de nimic. Sunt mândră de tine. Am făcut amândoi ce trebuia.

Lui Saul îi era greu să respire.

— Te iubesc.

— După ce o să se liniştească toată lumea, după ce o să organizăm paza şi după ce o să-l culcăm pe Chris, o să fiu încântată să văd cât de mult.

2

Douăzeci de minute mai târziu, un elicopter de luptă israelian se învârti deasupra întinderilor stâncoase din jurul satului, căutând să vadă dacă mai existau şi alţi intruşi. Două camioane cu soldaţi apărură hurducăindu-se pe drumul plin de gropi şi se opriră la marginea satului. Ochii lor îi amintiră lui Saul de nişte şoimi când îi văzu coborând din camioane şi evaluând distrugerile, dar luară poziţie de drepţi când căpitanul le dădu ordine. Bine pregătiţi, extrem de disciplinaţi, îşi ocupară poziţiile pentru eventualitatea unui alt atac. Câţiva scotociră prin buzunarele cadavrelor inamice.

Un vânt fierbinte îi învălui în nori de praf.

Căpitanul, a cărui faţă era foarte ridată, se apropie de Saul.

— În mesajul transmis se spunea că atacul a fost potolit, zise el, după care arătă spre cadavre. N-ar fi mai potrivit cuvântul „zdrobit”?

— Păi… zise Saul ridicând din umeri, ne-au cam supărat.

— Aşa se pare, spuse căpitanul aprinzându-şi o ţigară. Din câte am auzit, nu-i deloc bine să te supere cineva. Eşti Grisman, nu? Saul Grisman? American? Fost agent CIA?

— Asta vă deranjează cumva?

— Nu după ceea ce tocmai s-a întâmplat. Ea trebuie să fie Erika.

Saul se întoarse brusc. Nu o auzise venind în spatele lui.

— Christopher e alături, spuse ea. E încă speriat, dar a promis să închidă ochii şi să încerce să doarmă. E supravegheat de cineva.

— Ai făcut parte din Mossad, îi spuse căpitanul. Mă mir că satul ăsta nu ţi se pare plictisitor.

— Astăzi cu siguranţă că n-a fost.

Căpitanul arătă cu capul spre adolescenţii înarmaţi cu pistoale automate M-16.

— Unde sunt bărbaţii?

— În armată, spuse ea. Sau la Ierusalim, sau la Tel Aviv. E un sat de văduve, orfani şi femei părăsite. Abia îşi duceau zilele când am ajuns noi.

— Dar exact asta şi voiam, explică Saul. Un loc la capătul lumii. Aşa că ne-am hotărât să îmbunătăţim puţin apărarea civilă.

— Vrei să-mi spui că aceşti copii, cu ceva ajutor din partea dumitale s-au ocupat de echipa asta?

— N-au avut nevoie decât de puţină încurajare, zise Saul şi, zâmbind, îi luă pe după umeri şi îi strânse pe doi dintre băieţii care se aflau lângă el.

— Sursa mea mi-a spus că dumneata, îi spuse căpitanul lui Saul, ai avut un motiv pentru care să vrei să dispari.

— Ţi-a spus cumva şi care a fost motivul?

Căpitanul clătină din cap.

— Alergie.

— Sigur. De asemenea, aceeaşi sursă mi-a spus că dumneata, i se adresă el apoi Erikăi, ai fi putut să rămâi în cadrul agenţiei israeliene de contraspionaj. Dosarul ţi-era curat. Deci, nu erai obligată să vii aici.

— Te-nşeli, spuse ea. Aveam cel mai întemeiat motiv posibil.

— Care?

— Să fiu cu el, zise ea arătând spre Saul.

Căpitanul îşi aruncă ţigara.

— Bine. Am unele nelămuriri în legătură cu ce s-a-ntâmplat aici.

— Ştiu, spuse Saul. Şi eu la fel.

— Întâi şi întâi, n-au fost nişte amatori. Sunt bine înarmaţi. Arme. Sovietice. N-a fost ceva hotărât pe moment, ci plănuit, şase oameni atacând partea asta a satului, alţi şase cealaltă parte. Pentru aşa ceva e nevoie de multă hotărâre şi de un motiv al naibii de întemeiat ca să se încerce să se treacă de grăniceri. Aş mai zice, dacă ar fi fost un sat dintr-o zonă aflată în conflict. O ţintă strategică – să zicem o bază a aviaţiei sau un depozit de muniţii – un asemenea atac-surpriză riscant ar mai fi avut sens. Dar un sat de văduve, orfani şi femei părăsite? La cincizeci de mile de graniţă? Ce *naiba se petrece?*

— Să nu crezi că nu m-a pus pe gânduri, zise Saul.

3

La apusul soarelui, un sedan îşi făcu apariţia. În faţa ruinelor a ceea ce odată fusese o locuinţă, lângă un foc alimentat cu ce găsise, Saul auzi motorul în timp ce mânca o supă de pui cu fidea şi o privea pe Erika cum îi vâra lingura cu supă în gură lui Christopher.

Ridicându-şi privirea, îi văzu pe soldaţi ieşind din adăposturi şi făcându-i semn şoferului să oprească la marginea satului. Maşina se afla prea departe şi parbrizul îi era prea prăfuit pentru ca Saul să poată vedea cine era la volan. Soldaţii vorbiră cu cineva din interior, verificară actele care li se dădură, după care se întoarseră spre sat şi arătară în direcţia lui Saul. Maşina se apropie.

Saul se ridică în picioare.

— Cunoşti maşina?

Erika se uită cu atenţie şi clătină din cap.

— Tu?

— Satul ăsta începe să devină prea aglomerat.

Maşina opri la câţiva metri de ei. Localnicii priveau suspicioşi din pragurile caselor. Şoferul opri motorul şi coborî.

Era un bărbat de vreun metru optzeci şi ceva, cu umerii puţin aduşi. Purta un costum şifonat, cămaşa îi era descheiată la primul nasture şi cravata lărgită. Avea mustaţă şi un început de chelie. Saul bănui că trebuia să aibă până în patruzeci de ani şi, după părerea lui, era foarte slab datorită energiei extraordinare pe care şi-o stăpânea, arzând calorii în permanenţă, chiar şi atunci când stătea la birou, poziţie sugerată de umerii săi.

Bărbatul se apropie zâmbind. Saul nu îl mai văzuse în viaţa lui, însă încântarea din ochii necunoscutului arăta foarte clar că acesta îl cunoştea pe el.

Dar, imediat, Saul îşi dădu seama de greşeală.

Nu pe el îl cunoştea.

Ci pe Erika.

În ochii acesteia se vedea acelaşi licăr ca în cei ai străinului. Îi zâmbi larg şi, încântată, şopti cu neîncredere:

— Mişa?

— Erika.

Ea alergă spre el, îmbrăţişându-l.

— Mişa! strigă ea.

Saul se linişti când auzi numele. Dacă nu se înşela, numele de familie trebuia să fie Pletz. Nu îl cunoscuse niciodată, dar îi era recunoscător pentru serviciile pe care Mişa i le făcuse – la rugămintea Erikăi – pentru fratele lui vitreg şi pentru el însuşi cu trei ani în urmă.

Aşteptă politicos până când Erika puse capăt îmbrăţişării, după care înaintă, ţinându-l pe Christopher pe braţul stâng şi îi întinse mâna dreaptă.

— Bine ai venit. Ţi-e foame? Nu vrei nişte supă?

Mişa îi strânse mâna cu putere.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat două pateuri în maşină şi mi-au dat arsuri la stomac.

— Mereu m-am întrebat cum trebuie să arăţi.

— Şi eu la fel. În legătură cu fratele tău – îmi pare foarte rău.

Saul încuviinţă, întorcând capul îndurerat.

— Mişa, de ce nu eşti la Washington? îl întrebă Erika.

— De doi ani am fost transferat la Tel Aviv. Ca să fiu sincer, eu am vrut. Mi-era dor de ţară, de părinţi. Şi transferul a inclus şi o avansare. Nu pot să mă plâng.

— Ce misiune ai acum? îl întrebă ea.

Mişa îi luă mâna lui Christopher.

— Ce faci, băiete?

Christopher chicoti.

Dar ocolirea răspunsului la întrebarea Erikăi îl deranjă pe Saul.

— E un copil frumos, spuse Mişa, după care se uită la clădirea distrusă din spatele focului. Renovaţi?

— Decoratorii de interioare au fost aici astăzi, spuse ea.

— Am auzit.

— Numai că munca lor nu ne-a fost pe plac. A trebuit să scăpăm de ei.

— Şi asta am auzit.

— De aceea ai venit? îl întrebă Saul şi Mişa îl privi stăruitor.

— Cred că, până la urmă, o să mănânc nişte supă.

Se aşezară în jurul focului. Acum, că soarele dispăruse aproape complet, aerul se răcise, astfel că focul oferea o căldură plăcută.

Mişa nu luă decât trei linguri de supă.

— Chiar şi atunci când eram la Washington, ştiam că o să vii aici, îi spuse el Erikăi. Când am ajuns la Tel Aviv, am ţinut pasul cu activitatea ta.

— Deci tu eşti sursa zvonurilor pe care le-a auzit căpitanul, zise Saul arătând spre ofiţerul care stătea de vorbă cu un soldat la unul din posturile de pază.

— M-am gândit că era prudent să-i spun că putea conta pe voi doi. I-am zis să vă lase în pace, dar că, dacă intră în contact cu voi, să asculte ce spuneţi. N-am încercat să mă amestec.

Saul îl privi cu atenţie.

— După cele ce s-au petrecut astăzi aici a fost firesc să ia din nou legătura cu mine, mai ales din moment ce atacul a fost cam ciudat. Nu e vorba numai de lipsa de sens în a ataca un sat care e atât de departe de graniţă şi care nu are nici un fel de importanţă nici militară, nici geografică.

— Te referi la unghii, zise Saul repede.

Mişa ridică din sprâncene.

— Deci ai observat? De ce nu i-ai spus nimic căpitanului?

— Înainte să aflu cât de mult puteam să contez pe el, voiam să ştiu cât de bun e.

— Ei bine, e *foarte* bun, spuse Mişa. Suficient de demn de încredere încât să-mi împărtăşească numai mie suspiciunile pe care le are până când eu voi hotărî cum să acţionez.

— Am face bine să încetăm să ne mai dăm atâta după degete, zise Saul. Tipii care au atacat satul ăsta nu erau din trupe de gherilă tipice. Facem abstracţie de faptul că armele lor mai erau încă unsuroase din cutiile în care au fost transportate şi că hainele le erau uzate, în timp ce bocancii erau noi-nouţi. Aş putea explica asta prefăcându-mă că bănuiesc că au fost recent re-echipaţi. Dar unghiile? S-au mânjit cu pământ pe mâini, dar necazul e că nu le-a pătruns şi sub unghii. A naibii mândrie stupidă. Oare şi-au închipuit că nici unul din ei n-o să moară? Şi-au închipuit că n-o să le observăm manichiurile de douăzeci de dolari? Nu erau terorişti, ci ucigaşi. Importaţi. Aleşi pentru că erau arabi. Dar locul unde acţionează în mod obişnuit nu e deşertul, ci Atena, Roma, Paris sau Londra.

Mişa încuviinţă.

— Nici după trei ani petrecuţi aici nu ţi-ai pierdut abilitatea.

Saul arătă spre clădirea distrusă din spatele lui.

— Şi e evident că atacul n-a fost îndreptat asupra întregului sat, pentru că locuinţa noastră a avut cel mai mult de suferit. Ţinta eram *noi.*

Erika se ridică şi se duse în spatele lui Mişa, punându-i mâinile pe umeri.

— De ce ai venit aici, prietene?

Mişa îşi ridică privirea cu tristeţe.
— Ce este? întrebă ea. Ce s-a-ntâmplat?
— Erika, tatăl tău a dispărut.

4

Stabilitatea ultimilor trei ani fusese distrusă acum. Sentimentul de linişte părea pierdut pentru totdeauna. Caracteristicile fostei lui existenţe îi luaseră locul – tensiunea, suspiciunea, precauţia. Se părea că le era imposibil să fugă. Până şi acolo se insinua lumea, iar atitudinile pe care căutase cu disperare să le înăbuşe reveneau la fel de puternice ca întotdeauna.

Seara târziu, după ce Christopher adormise în locuinţa unor vecini şi Mişa se culcase în maşină, Saul stătea cu Erika lângă focul din faţa casei lor distruse.

— Dacă noi am fost ţinta şi cred că nu există nici o îndoială în privinţa asta, trebuie să ne gândim că or să mai vină şi alţii, spuse el.

Erika zgândărea flăcările cu un băţ.

— N-ar fi drept să lăsăm ca prezenţa noastră să pună în pericol vieţile celor din sat, adăugă el.

— Şi atunci, ce facem? Punem un afiş – „Cei pe care îi căutaţi nu mai locuiesc aici”? întrebă ea şi sclipirea flăcărilor i se reflectă în ochi.

— Or să afle că am plecat la fel cum au aflat şi că suntem aici.

— Bine, dar de ce au venit?

Saul clătină din cap.

— Trei ani înseamnă mult timp pentru ca trecutul să ne ajungă din urmă. Iar înţelegerea mea cu Agenţia a fost că, dacă stau retras, ei pretind că nici n-am existat.

— Şi aşa am şi făcut, spuse ea cu tristeţe. Am stat retraşi.

— Nu cred că a avut vreo legătură cu trecutul.

— Atunci înseamnă că oricare ar fi fost motivul atacului e ceva nou.

— Asta tot nu ne spune de ce.

— Crezi că e o coincidenţă?

Referirea era vagă, dar el ştia despre ce era vorba.

— Dispariţia tatălui tău?

— Ieri.

— Şi astăzi atacul?

— Un necaz nu vine niciodată singur, dar… zise ea.

— Nu cred în coincidenţe. Ceea ce e evident nu trebuie ignorat. Dacă un şablon îţi apare în faţă, nu-i întoarce spatele.

— Atunci, hai să nu-i întoarcem spatele, zise ea.

— Ştii ce înseamnă asta.
Ea împinse şi mai tare cu băţul în foc.
— Un alt motiv pentru a ne abandona căminul. Ceea ce a mai rămas din căminul nostru.
Saul se gândi la canalele de irigare la care muncise timp de trei ani pentru a le face mai întâi şi apoi pentru a le îmbunătăţi.
— Mă înfurie teribil.
— Foarte bine. Dacă am fi renunţat uşor ar fi însemnat că nimic n-a avut importanţă.
— Şi n-am avea nici o şansă împotriva celor pe care o să-i căutăm, dacă am face-o indiferenţi.
— Nu sunt deloc indiferentă faţă de ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu. Unul din sacrificiile pe care a trebuit să le fac locuind aici a fost acela de a nu-l mai vedea.
Focul trosni. Erika se ridică deodată.
— Ar trebui să ne pregătim. Cei care ne-au atacat ne-au făcut un serviciu, de fapt. Putem căra foarte uşor ceea ce ne-a mai rămas.
— O să aflăm ce s-a întâmplat cu tatăl tău.
— Şi o să-i facem să plătească pe cei care ne-au gonit din căminul nostru.
— Au trecut trei ani, spuse Saul ezitând. În ciuda complimentelor lui Mişa, mai suntem, oare, suficient de buni?
— Suficient de buni? Hei, ăştia trei ani eu m-am odihnit. Cei care mi-au răpit tatăl or să-şi dorească din tot sufletul să nu se fi pus cu noi când or să-şi dea seama exact cât de buni suntem.

Penitentul

1

Sudul oraşului Cairo, la vest de Nil. Deşertul Nitriei. Egipt. De data aceasta nu privea un şoarece, ci o şopârlă, şi aceasta nu făcea trucuri aşa cum făcuse Stuart Little. Nu îl scotea pe Drew din cochilia lui de dăruire de sine. Nu îl făcea să simtă lipsa celorlalţi – prieteni sau chiar necunoscuţi. Nu făcea decât să se târască din gaura ei de sub o piatră şi să stea la soare timp de câteva ore imediat după ivirea zorilor. În amurg, se întindea pe o stâncă plată, absorbind căldura pe care o emana aceasta. Între acele două momente, în timpul arşiţei din cursul zilei, se ascundea.

Ghemuindu-se în întunericul peşterii, Drew se uită cum monstrul îşi ocupă locul de dimineaţă la intrarea în tunel. Ura acea făptură şi tocmai de aceea o suporta, pentru că ştia că Dumnezeu îl punea la încercare. Şopârla făcea parte din penitenţa lui. În timp ce soarele se înălţa din ce în ce mai sus pe cer, trimiţându-şi razele în interiorul peşterii, Drew privea conturul stâncos al celulei sale, comparându-i austeritatea cu luxul relativ pe care îl cunoscuse în ultimii şase ani petrecuţi în atmosfera de pace de la mănăstirea cartuziană din Vermont. Compară iarăşi şopârla, căreia îi spunea când Lucifer, când Quasimodo, cu Stuart Little, şoarecele care îi fusese tovarăş în ultimii doi ani de şedere la mănăstire. Dar şoarecele fusese ucis; ticăloşii atacaseră mănăstirea pentru a pune mâna pe Drew şi acesta fusese silit să-şi abandoneze adăpostul, un păcătos care se confrunta cu o lume păcătoasă. Evenimentele care urmară – războiul lui Scalpel, întâlnirea cu Arlene şi cu cei din Frăţia Pietrei – îl reabilitaseră şi, totuşi, îl condamnaseră din nou, forţându-l să caute acea văgăună în inima unei stânci din deşertul unde apăruse prima oară călugăria creştină, pentru a obţine iarăşi puritatea prin penitenţă şi venerarea Domnului.

Făcea acest lucru de un an. Fără nici o modificare a anotimpurilor, fiecare zi fiind la fel de monotonă precum cea precedentă, timpul părea ciudat de extins şi, totuşi, comprimat. Anul ar fi putut fi o veşnicie, o lună sau o săptămână. Singurul mod în care măsurase trecerea timpului fusese prin creşterea părului şi a bărbii şi urmărirea proviziilor de alimente, care se împuţinaseră treptat până când el ajunsese să străbată deşertul până în satul cel mai apropiat, aflat la o zi distanţă, pentru a şi le reface. Localnicii care îl vedeau pe bărbatul acela înalt, slab şi ars de soare, cu ochi plini de durere şi

în veşminte zdrenţuite, păstrau distanţa faţă de el, dar îl tratau cu respect, considerându-l un sfânt, deşi el refuza să se considere astfel.

În afara acelor întreruperi, monotonia existenţei lui era netulburată: exerciţii fizice, meditaţie şi rugăciuni.

În ultima vreme însă se simţise prea slăbit pentru a mai face exerciţii şi stătea întins în fundul peşterii, intonând răspunsuri la slujbe imaginare. Se întrebă ce părere o fi având şopârla în legătură cu latina care, uneori, o făcea să-şi îndrepte spre el capul hidos cu ochi care nu clipeau. Sau reacţia aceea era doar ca urmare a stimulilor? Dacă era aşa, atunci la ce servea acea creatură monstruoasă?

O piatră, deşi negânditoare, avea o frumuseţe care putea fi apreciată. Şopârla, însă, nu putea aprecia piatra decât pentru căldura pe care o absorbea pielea ei oribilă şi galbenă. Şi nici o făptură conştientă nu putea aprecia urâţenia şopârlei.

Aceea era proba, îşi spuse Drew. Dacă pot să apreciez şopârla, mă pot salva. Aş dovedi că accept toate aspectele lui Dumnezeu.

Dar nevoile trupeşti îi tulburau meditaţia. Trebuia să bea. Un izvor – un motiv pentru care alesese acel loc – nu se afla departe; dar, ca de obicei, amânase potolirea setei, în parte pentru a-şi înteţi penitenţa, în parte pentru a simţi o satisfacţie şi mai mare în clipa în care avea să bea, în sfârşit. Acea echilibrare de suferinţă şi plăcere îi provocă o mare încordare mintală. În cele din urmă, ajunse la concluzia că plăcerea de a bea fusese oferită de Dumnezeu ca un mecanism al supravieţuirii. Dacă îşi nega acea plăcere, dacă nu bea, avea să moară. Dar aceea ar fi fost o sinucidere şi sinuciderea era cel mai mare păcat.

În starea aceea de slăbiciune extremă, gândurile începură să i-o ia razna. Plăcere, durere. Arlene şi faptul că era despărţit de ea. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, nu şi-ar fi putut închipui nimic mai plăcut decât să-şi petreacă restul vieţii alături de ea. Dar Fraternitatea Pietrei făcuse acest lucru imposibil. Pentru a-i salva viaţa lui Drew, fratele lui Arlene ucisese un membru al Fraternităţii, iar ca să-şi salveze salvatorul, Drew luase crima asupra sa, fugind şi ascunzându-se. Tânjind după dragoste, Drew se sacrificase pe sine pentru o altfel de dragoste.

Încercă să se mişte, să ajungă la izvor, dar nu putu. Buzele îi erau băşicate de sete. Trupul îi era distrus datorită faptului că nu mâncase. Începu să aiureze. Şopârla se ridică şi, gonită de arşiţă, se ascunse repede

sub stânca ei. Timpul păru să devină şi mai efemer. O umbră întunecă intrarea peşterii. Să fi venit deja ora apusului?

„Sau am halucinaţii?” se întrebă el. Căci umbra se transformă în silueta unei fiinţe omeneşti, prima siluetă de acest gen pe care Drew o vedea acolo de când se retrăsese în acea celulă. Era imposibil. Dar umbra, lungindu-se din ce în ce deveni, într-adevăr, silueta unei persoane.

Şi persoana era…

2

Când văzu şopârla fugind din dreptul intrării în peşteră, Arlene murmură:

— La dracu'.

Simţi o bănuială teribilă că fusese îndrumată greşit, în definitiv, şi-ar fi ales şopârla acel punct vulnerabil în care să absoarbă căldura dacă peştera ar fi fost ocupată? Felul în care acea făptură oribilă întorsese capul brusc când auzise pietrele dislocându-se sub paşii ei, felul în care se încordase şi fugise în clipa în care umbra îi căzuse asupra ei îi spunea foarte limpede că fusese speriată numai de ea, nu de cineva din peşteră. Oare avea să descopere că peştera era pustie?

Se opri descurajată, dar razele soarelui care îi ardeau spatele o făcură să înainteze. Epuizată şi deshidratată în asemenea hal încât încetase să mai transpire, simţea nevoia să ajungă la adăpost. Se chinui să urce şi restul pantei, umbra ei întinzându-se spre peşteră, şi se forţă să desluşească în beznă. Liniştea din interior îi întări bănuiala că fusese îndrumată greşit.

Întrebarea era dacă acest lucru fusese făcut din greşeală sau intenţionat? În dimineaţa zilei precedente, la două ore după ce părăsise satul cel mai apropiat, maşina pe care o închiriase se oprise deodată. Pricepându-se la mecanică, ridicase capota şi încercase să-şi dea seama care era problema, dar nu putuse să-şi dea seama ce anume nu era în regulă. Se întrebase dacă să se întoarcă în sat, dar distanţa pe care o parcursese cu maşina ar fi putut fi făcută pe jos într-o jumătate de zi, aproape tot atât cât îi trebuia ca să ajungă la destinaţie. Îşi umpluse plosca înainte să plece din sat. Cunoscând metodele de supravieţuire în deşert, ştia că, dacă îşi păstra umezeala organismului odihnindu-se la umbră în toiul zilei când soarele era mai puternic şi mergând din momentul când începea să se însereze şi în timpul nopţii, avea să aibă destulă apă când ajungea la peşteră în dimineaţa aceea şi avea să-i rămână şi pentru drumul de întoarcere. Cu condiţia să bea cât mai puţin.

Dar când se oprise să se odihnească exact înainte de prânz, întinzând un cearceaf subţire de pânză între doi bolovani şi strecurându-se sub el ca să se ferească de razele cumplite ale soarelui, auzise zgomot de paşi, din spate şi din dreapta ei. Faptul că se apropiau pe furiş îi spusese totul. Nu voise să-şi folosească arma, deoarece împuşcăturile ar fi răsunat la mile întregi distanţă în deşertul de altminteri învăluit în tăcere şi poate ar fi atras şi alţi atacatori.

Aşa că se prefăcuse speriată şi neajutorată când doi arabi, purtând eşarfe de bumbac pe cap şi veşminte lungi, îi apărură în faţă ameninţând-o cu pistoalele şi făcându-i semne să se dezbrace. Distră gându-le atenţia cu o privelişte a sânilor, se rotise şi lovise cu piciorul, dezarmându-l pe cel mai apropiat, rupându-i mâna de la încheietură şi, continuând să se rotească, îl lovise şi pe al doilea în acelaşi mod, rupându-i şi acestuia mâna, după care îi omorâse cu iuţeală, cu câte un pumn în gât, fracturându-le traheea. Totul se întâmplă atât de repede, încât muriseră încă rânjind lasciv. Le ascunse cadavrele între stânci, unde păsările de pradă aveau să se ocupe de ei. Schimbându-şi locul de odihnă şi întinzându-şi iarăşi cearceaful, se întrebă dacă o găsiseră întâmplător sau o urmăriseră din satul unde ceruse lămuriri. Dacă cei care încercaseră să o atace erau, într-adevăr, din acel sat, dacă îi defectaseră maşina, nu era de mirare că peştera era părăsită – i se dăduseră informaţii false doar pentru ca ea să se afunde şi mai mult în sălbăticie.

O cuprinse disperarea iarăşi. După ce făcuse atâta drum din New York City doar pentru a descoperi că acea căutare nu luase sfârşit încă, îi venea să ridice pumnii şi să blesteme cerul. Dar trebuia să se ascundă undeva de soarele acela pârjolitor. Gândul de a-şi clăti gura cu puţină apă călduţă îi dădu putere să înainteze. O femeie senzuală, înaltă, mlădioasă şi cu un păr roşcat şi ochi verzi, de treizeci şi cinci de ani, purtând o pălărie de pânză, cu boruri largi, un rucsac, cămaşă şi pantaloni kaki şi ghete, îndreptă arma spre pericolele nevăzute şi intră în peşteră.

3

Era un miros acru, ca de dioxid de carbon, dar mai era un miros care o făcu să tragă concluzia că peştera fusese folosită recent drept ascunzătoare. Stând chiar lângă intrare şi blocând lumina soarelui, se forjă să vadă ceva în întuneric. Deşi înăuntru nu era cine ştie ce răcoare, era mai puţin cald decât afară. Cu arma pregătită, îşi ţinu răsuflarea şi se chinui, ciulind urechile, să audă vreun zgomot.

— Drew? spuse ea şovăitoare.

În definitiv, dacă ar fi fost acolo, el i-ar fi vorbit până atunci. Doar dacă nu cumva, ca şi şopârla, o văzuse venind şi se ascunsese undeva. Iar în acel caz, căutarea ei ar fi fost inutilă şi speranţa că el avea să o primească cu braţele deschise, o crudă şicanare.

Ecoul vocii ei se stinse. Îşi ţinu răsuflarea din nou, ciulind urechile. Ceva – intuiţia – îi spunea că peştera era locuită. Auzi – sau i se păru că aude – un vag foşnet de haine, o uşoară expirare a aerului, o imperceptibilă frecare a pielii de piatră. Acele sunete slabe veneau din fundul peşterii. Ea se ghemui atunci şi se dădu în dreapta, depărtându-se de gura peşterii, ascunzându-şi silueta şi lăsând lumina soarelui să inunde interiorul în acelaşi timp.

Acum, că ochii i se obişnuiră cu întunericul, lumina aceea fu suficientă ca să vadă sandalele uzate din picioarele prăfuite şi slăbite ale unui bărbat care stătea rezemat de peretele îndepărtat. Veşmântul său zdrenţuit îi era tras peste genunchii osoşi. Mâinile întinse de-a lungul coapselor păreau scheletice.

— Dumnezeule!

Ecoul peşterii îi amplifică acea şoaptă de groază.

— Drew, spuse ea tare apoi.

Se duse repede spre el şi îl trase spre lumină, rămânând şocată când îi văzu părul şi barba încâlcite şi lungi până la brâu, faţa îngrozitor de slăbită.

— Dumnezeule mare, Drew!

El o studie prin deschizăturile înguste ale ochilor. Buzele lui băşicate tremurară.

Ea se grăbi să desprindă plosca de la brâu, scoţându-i capacul.

— Nu încerca să vorbeşti.

Dar el insistă şi vocea îi era atât de stinsă, încât ea abia îl auzi. Zgomotul semăna cu cel al unor paşi pe un strat de noroi întărit.

— Ar…

Făcu un efort disperat pentru a încerca din nou.

— Ar… lene?

Tonul trăda uimire, stupefacţie. Şi altceva. Ceva ce semăna cu veneraţia celui care are o vedenie.

— Eu sunt. Am venit, Drew. Sunt aici. Dar nu mai încerca să vorbeşti.

Îi apropie plosca de buze, picurând puţină apă printre ele. Părură să o absoarbă ca un burete. Îi apucă încheietura mâinii şi abia putu să-i simtă pulsul. Îşi plimbă apoi mâinile peste trupul lui, uluită de cât de mult slăbise.

— În sfârşit, ai obţinut ce-ai vrut, spuse ea. Te-ai distrus. Dacă n-ai fi atât de slăbit… zise apoi mai picurându-i puţină apă printre buzele pârjolite, aş fi furioasă, nu mi-ar fi milă de tine.

Surprinzător, ochii lui se încreţiră la colţuri şi în ei se citi vag… Ce? Amuzament? Dragoste? Trase aer ca pentru a…

— Râzi şi-ţi dau una în cap cu plosca asta, zise ea.

Dar, într-un fel, el avu puterea să râdă, un „hah” scurt şi, bineînţeles că ea nu îşi puse în aplicare ameninţarea, ci doar îi mai picură puţină apă în gură, ştiind că nu mai putea să-i dea o vreme, altfel i-ar fi făcut rău la stomac, dar se mai linişti, căci încercarea lui de a râde era un semn de viaţă. Ajunsese acolo la timp. Spiritul lui nu dispăruse. Avea să fie totul bine.

4

Dar când îl lăsă să mai soarbă puţină apă, îndoiala puse stăpânire pe ea şi, în ciuda zăpuşelii, îngheţă de spaimă. Nu avea să le ajungă apa ca să plece de acolo.

Limba umflată i se lipi de cerul gurii. Trebuia neapărat să bea. Apa călduţă avea un gust sălciu. Dar, chiar şi aşa, o înghiţi şi se simţi mai puţin ameţită, apoi mai sorbi puţin şi mai strecură câteva picături printre buzele lui Drew.

Încetul cu încetul, pulsul lui se înteţi. Respira mai uşor şi mai profund.

Dar vocea îi rămase răguşită.

— Greşit… spuse el zâmbind jenat, ca un copil care nu fusese cuminte.

Ea clătină din cap, neînţelegând.

— Ar fi trebuit să beau mai înainte… zise el şi începu să tuşească.

Din nou, ea clătină din cap.

— Ar fi trebuit să mă duc după mâncare mai înainte… Nu mi-am dat seama… ce slăbit eram… N-am putut să ajung la izvor.

— Ce izvor?

El îşi coborî privirea.

— La naiba, Drew, ce izvor?

— Mai încolo… la poalele pantei… în dreapta.

— Cât de departe?

— O sută de yarzi… pe după curba dealului… un morman de pietre.

Ea îi mai dădu o înghiţitură de apă şi se ridică.

— Mă-ntorc imediat.

Îşi scoase rucsacul, ieşi din întunericul peşterii şi imediat simţi suliţele fierbinţi ale soarelui. Coborî panta prăfuită şi urmă curbura dealului. Dar nici după ceea ce consideră că erau o sută de yarzi, nu găsi un morman de pietre la poalele pantei. Începu să se simtă cuprinsă de panică. Să fi delirat Drew? Să-şi fi imaginat doar că exista un izvor?

Nu, trebuia să existe un izvor. Altfel cum ar fi putut să supravieţuiască acolo? Dacă nu-l găsea, dacă Drew nu îşi recăpăta mai mult luciditatea înainte ca plosca să se golească, mureau amândoi.

Merse încă vreo douăzeci şi cinci de yarzi, simţi cum o lasă genunchii şi ştiu că nu putea risca să mai continue. Căci, din câte vedea, nici un morman de pietre nu apărea în faţa ochilor. Se descurajă. Adunându-şi puterile şi

lingându-şi buzele uscate, se întoarse pentru a se înapoia în peşteră, dar în loc să o ia în dreapta pe lângă buza dealului, o luă în stânga spre întinderea deşertului. Şi simţi o bucurie imensă când văzu mormanul.

Se îndreptă într-acolo împleticindu-se. Deci, indicaţiile lui Drew fuseseră exacte. Numai că omisese un amănunt extrem de important. Era adevărat că mormanul de pietre se afla la o sută de yarzi pe după curbura dealului, dar în exterior, nu în interior. Şi, dacă te uitai într-acolo, mormanul era atât de vizibil, atât de înalt şi de lat, încât ar fi fost imposibil să nu-l observi.

Îşi forţă picioarele să meargă mai repede. Pietrele deveneau din ce în ce mai mari. Căţărându-se pe ele şi coborând apoi pe partea cealaltă, văzu un ochi de apă apărat împotriva vântului, aruncă o privire în jur pentru a fi sigură că nici un schelet de animal nu anunţa că apa nu ar fi fost bună de băut şi apoi îşi apropie buzele de suprafaţa ei începând să bea. Apa caldă nu o învioră, dar îşi simţi trupul absorbind-o.

Umplu repede plosca şi, zece minute mai târziu, se aplecă să intre în peşteră.

Drew stătea întins pe spate. Cu ochii întredeschişi, ridică din umeri şi încercă să zâmbească.

— Am uitat să-ţi spun…

— Ştiu ce ai uitat să-mi spui, prietene. Dar tot am găsit.

Îi apropie plosca de buze şi el înghiţi recunoscător. Apoi bău şi ea. Tot mai rămânea însă problema mâncării. În rucsac, ea adusese provizii suficiente pentru situaţii de urgenţă – alune, pastramă şi fructe uscate. Dar, după ce se uită prin peşteră şi nu găsi nimic de mâncare, îşi dădu seama că tot ceea ce adusese ea nu avea să le ajungă pe drumul prin deşert.

Îi mai dădu apă lui Drew, apoi bău şi ea şi căpătă din ce în ce mai multe speranţe când văzu că lui îi revenea energia.

— De ce ai venit? o întrebă el.

— Nu e evident?

El clătină din cap.

— Pentru că te iubesc, zise ea atunci.

El trase adânc aer în piept, copleşit de o emoţie puternică.

— Iubirea… da.

Îi fu greu să continue.

— Dar cum m-ai găsit?

— Insistând.

— Nu înţeleg, zise el şi apoi adăugă: Credeam că mi-am ascuns urma.

Ea încuviinţă.
— Atunci cum…
— *Fraternitatea.*
Drew se cutremură.

5

— Ai fugit de ei ca să-i salvezi viaţa fratelui meu, zise ea. Pentru că el ţi-a salvat-o pe a ta. Ai crezut că i-ai păcălit. Ei bine, n-ai făcut-o.

Scoase o pungă de alune din rucsac. Mestecând, le savură sarea.

El se întinse să ia una.

— Promite-mi că nu înghiţi imediat.

El încuviinţă şi ea îi vârî una între buze.

— Dacă n-ai fi în halul în care eşti, te-aş săruta.

— Cu ameninţările nu ajungi nicăieri, spuse el. Fraternitatea?

— Te-au urmărit încă din clipa în care ai părăsit casa mea din New York, zise ea. Ai crezut că ai scăpat pentru că ei n-au făcut nici o mişcare împotriva ta. După Anglia, Italia şi Maroc, ai simţit că erai în siguranţă în Egipt. Dar ei te-au urmărit şi aici.

— Ştii asta…

— Pentru că, acum două săptămâni, unul din ei a venit la mine.

Drew scoase un geamăt.

— Atunci, înseamnă că totul a fost în zadar?

— Nu, ţi-ai salvat viaţa. Din câte mi-a explicat preotul, *Fraternitatea* a hotărât că exilul tău aici era mult mai rău decât orice pedeapsă la care s-ar fi gândit ei. Şi, după cum arăţi, au avut dreptate.

Aspectul lui demn de milă o umplea de amărăciune

— Torsul lui slăbit, chipul tras, părul şi barba lungi şi încâlcite.

— Trebuie să capeţi puţină putere. Crezi că stomacul tău o să mai suporte o alună?

— Ar face bine să suporte, pentru că am nevoie de sare.

Ea îi mai dădu o alună şi ciuguli puţină pastramă.

— Preotul mi-a zis că Fraternitatea a hotărât că ai suferit destul pentru moartea agentului lor.

Drew o privi nedumerit.

— Mi-ai promis că o să te-ntorci pe la mine într-o zi în Postul Paştelui, zise ea sărutându-l uşor pe frunte. Am aşteptat în fiecare zi, plină de speranţă. Când n-ai venit anul ăsta, m-am speriat că n-o să mai vii niciodată.

— Oricât de mult am încercat, n-am putut să nu mă mai gândesc la tine, spuse el.

— Te iubesc.

El îi atinse braţul tremurând.

— Şi acum exilul meu a luat sfârşit? M-au iertat?

Ea ezită.

— Nu iertat, zise ea. Eşti convocat. „Ca să-ţi urmezi chemarea”, aşa a zis preotul.

El se încruntă.

— Cum adică?

— Vor să faci ceva pentru ei, zise ea şi, tulburată, îşi întoarse privirea. E singura condiţie ca să te lase să pleci. Când preotul mi-a spus că eşti aici, am profitat imediat de şansa de a te revedea, de a fi cu tine. De când ai fugit în noaptea aia, m-am simţit îngrozitor de singură. Te-am pierdut prima oară şi, pe urmă…

Îl sărută din nou.

El îi răspunse vlăguit:

— Arlene?

Ea aşteptă.

— Ce vor?

— Tocmai asta-i problema. Preotul n-a vrut să-mi spună. M-a trimis aici. Să-ţi vorbesc. Să te conving. Să te duc la el.

6

Când soarele apuse, ea îl ajută să iasă din peşteră. Temperatura mai scăzută a serii făcea ca pietrele încinse din timpul zilei să fie plăcute. Înainte să se întunece complet, ea îşi scoase cuţitul din teacă şi îl trecu prin părul şi barba lui. Când termină, el arăta ca un „ascet sexy de El Greco”, acestea fiind cuvintele ei.

Îl dezbrăcă apoi îl spălă bine cu apa din ploscă, după care îl îmbrăcă la loc şi îl hrăni cu prudenţă, înainte ca soarele să dispară de tot, se duse şi umplu iarăşi plosca, întorcându-se apoi în peşteră.

Întunericul îi învăluise deja. În celula lui, ea se lipi de el, oferindu-i căldură.

— Nu apa e problema, zise ea.

— Mâncarea.

— Exact. Mie mi-ar ajunge, dar nu-i de ajuns ca să-ţi recapeţi puterile. Cum o să reuşim să traversăm deşertul?

— Am o idee, zise el.

7

În zori, ea aşteptă cu cuţitul pregătit. Când şopârla ieşi de sub piatră, o înjunghie, o jupui şi o tăie în fâşii. Până la urmă, servise şi şopârla la ceva. Fâşiile de carne, întinse în faţa peşterii, se prăjiră la soare. Atunci, ea le aduse înăuntru şi i le dădu lui Drew, care muşcă o bucăţică şi o mestecă până când se înmuie atât cât să nu-i facă rău la stomac.

— Uram făptura asta, zise el.

— Şi acum?

— Îmi pare rău că a murit pentru mine. Face parte din mine. O iubesc.

8

Plecară seara. El căpătase suficientă putere pentru a se ţine pe picioare, cu condiţia să se sprijine de ea. Ghidându-se după stele, porniră să înfrunte deşertul. Tremura lângă ea. Cu braţul petrecut pe după spatele lui, ea îl simţea asudând. Dar atâta timp cât asuda, era bine. Transpiraţia însemna că i se refăcea cantitatea de lichide din organism.

Se opreau adesea, mâncând şi ultimele provizii şi încercând să nu adoarmă. În zori ajunseră la o trecătoare între nişte dealuri joase. Ea oftă deznădăjduită. Trecătoarea se afla în apropierea locului unde i se defectase maşina, la jumătatea drumului între peştera lui Drew şi sat. Nu merseseră destul. Peste vreo două ore, căldura avea să fie atât de puternică, încât trebuiau să se oprească să întindă cearceaful. Nu puteau să plece din nou decât după-amiază târziu şi aveau să ajungă în sat abia a doua zi dimineaţă, dacă menţineau ritmul din noaptea precedentă. Numai că, acum, că mâncarea se terminase, Drew avea să obosească foarte repede. Deja îl simţea sprijinindu-se mai mult de ea. Dacă nu ajungeau în sat până dimineaţă, aveau să fie nevoiţi să se oprească iarăşi a doua zi şi Drew urma să fie atât de slăbit, încât ea nu avea să-l poată duce până în sat.

„S-ar putea să fiu nevoită să-l las singur şi să mă duc după ajutor”, îşi spuse ea.

„Dar dacă începe să delireze şi pleacă aiurea? Dacă nu-l mai găsesc?”

Un glonţ lovi o stâncă din dreapta ei şi o aşchie îi scrijeli dosul palmei. Zgomotul împuşcăturii urmă imediat şi ecoul ei umplu trecătoarea. Ignorând sângele care îi picura de pe mână, îl trase pe Drew în dosul stâncii.

În acelaşi timp, îşi scoase pistolul. Scrută cu atenţie panta stâncoasă din dreapta, căutând o ţintă, şi tresări în clipa în care un alt glonţ făcu să sară bucăţele de piatră în spatele ei.

Îşi dădu seama îngrozită că al doilea glonţ venise din stânga de pe partea cealaltă a trecătorii. Ea şi Drew erau prinşi într-un foc încrucişat.

— Lasă-mă, îi spuse el cu un glas stins.

— Nu.

— Ascultă, zise el respirând greu. Nu poţi să te lupţi cu ei şi să ai şi grijă de mine. Din cauza mea am muri amândoi.

— Am spus nu.

Aproape simultan, două gloanţe făcură să sară aşchii de piatră – din spate şi din faţă – atât de aproape, încât le ţiuiră urechile.

— Argumentele lor sunt mai puternice, zise Drew.

— N-am venit până aici ca să fiu despărţită de tine iarăşi, spuse ea cercetând întâi o pantă şi apoi pe cealaltă.

— Ascultă-mă.

Ea fu aproape şocată când văzu sângele şiroindu-i pe genunchi în urma contactului brusc cu pietrele ascuţite.

— Prietenii noştri de acolo ar fi putut să ne ucidă pe amândoi într-o clipă. Ori sunt nişte trăgători proşti, ori au greşit ţinta intenţionat.

— Şi?

Un glonţ tras din stânga acoperi cizmele lui Arlene cu pietricele. Un altul din partea opusă ricoşă în stânca în dosul căreia stăteau ascunşi.

— Urmăresc altceva, spuse Drew. Nu le oferi şansa să ne învingă, zise el chinuindu-se să stea ghemuit. Pleacă. Du-te după ei. Până nu vor obţine ceea ce caută, n-or să te omoare, decât dacă o să fie necesar.

— Şi tu?

— O să-mi asum riscul. Eu doar te-aş împiedica. Aşa, măcar tu ai o şansă.

Ea clătină din cap, ţintind neliniştită când într-o parte, când în alta.

— Bine, spuse el atunci. O să te oblig s-o faci.

Aşa slăbit cum era, se ridică în picioare cu greu şi, ieşind din, spatele stâncii, clătinându-se, cu genunchii îndoindu-se, se rostogoli într-o râpă.

— Încăpăţânatule…

Răsunară împuşcături.

Ea o rupse la fugă spre panta din dreapta, adăpostindu-se în dosul unei movile. Dar el avusese dreptate. Gloanţele care împrăştiaseră aşchii de piatră mai înainte păreau menite să îi taie calea, nu să o ucidă.

„Bine, îşi spuse ea. Atunci, să dansăm”.

9

Drew se rostogoli peste marginea râpei şi apoi în jos. Ateriză violent, tăindu-i-se răsuflarea. Soarele nu se înălţase pe cer de ajuns de mult ca să lumineze până acolo. La umbră reuşi să-şi recapete puţina putere pe care o avea şi, având grijă să-şi ţină capul plecat, porni împleticindu-se.

Într-o oarecare măsură, ştia că ceea ce se întâmplă apoi era predestinat. Trăgătorii, care o văzuseră pe Arlene susţinându-l şi îşi dăduseră seama cât de slăbit era, aveau să se teamă mai puţin de el decât de ea. Desigur, în cultura arabă, femeile nu se bucurau de prea multă consideraţie, dar trăgătorii trebuiau să aibă o părere destul de bună despre ea, ştiind că străbătuse deşertul singură şi, în definitiv, era americancă, un factor neprevăzut. Când ea a început să tragă în ei, cu siguranţă că au privit-o cu respect.

Aşa că, de dragul eficienţei, aveau să elimine mai întâi ţinta cea mai uşoară. Unul din ei îi distrăgea atenţia lui Arlene, în timp ce celălalt căuta să-l elimine pe el. Odată ce aveau să reuşească, îşi va îndrepta atenţia asupra ei. Dar nu să o ucidă. Nu. Continua să fie convins că, dacă ar fi vrut, trăgătorii ar fi putut să-i nimerească pe amândoi. Scopul împuşcăturilor era de a se juca cu prada, de a încolţi, de a prinde fără să ucidă. Cel puţin, deocamdată.

El era prea slăbit ca să lupte, dar chiar dacă nu făcea altceva decât să se mişte în continuare, tot o ajuta pe Arlene. Desparte şi cucereşte – asta sperau să facă trăgătorii. Numai că tactica aceea putea funcţiona şi invers.

10

În timp ce Arlene urca panta stâncoasă, adăpostindu-se când în dosul unei pietre, când într-al alteia, se trase din nou asupra ei. Grămada de stânci ascuţite era locul unde ascunsese cele două cadavre. Privi în jur stupefiată.

Dar *nu se putea* ca acela să fie locul. Nu se vedea nici urmă de cadavre. Nici chiar păsările de pradă nu ar fi putut să le facă să dispară atât de complet. Ar fi trebuit să mai existe ceva – bucăţele de carne, oase, îmbrăcăminte, în fine, ceva.

Totuşi, era sigură că recunoştea locul.

Atunci cum…

Un glonţ ricoşă izbindu-se de stâncă. Ridicându-şi privirea, se uită printre bolovani, stând cu pistolul pregătit, gata să tragă. Împuşcătura o făcu să se întrebe dacă acea ambuscadă, în acelaşi loc unde fusese atacată cu o zi în urmă, nu era cumva ceva mai mult decât o coincidenţă. Oare fuseseră găsite cadavrele şi luate de acolo? Oare acei trăgători îşi răzbunau prietenii care fuseseră ucişi? Dacă era aşa, ambuscada avea sens, ca şi faptul că păreau să evite intenţionat să o ucidă, înainte să facă acest lucru, aveau de gând să facă ceea ce intenţionaseră şi prietenii lor. Respirând greu, se uită şi mai bine prin deschizătura dintre stânci, chinuindu-se să zărească ţinta.

Dar când desluşi o mişcare vagă – un arab în veşmânt lung şi cu eşarfă pe cap, care cobora panta în fugă – fu iarăşi derutată. Deoarece arabul se adăposti şi ţinti, dar nu spre ea, ci spre râpa de la poalele colinei. Râpa în care se rostogolise Drew.

Întorcându-şi privirea în direcţia aceea, îl văzu şi pe al doilea trăgător: un alt arab, a cărui eşarfă îi flutura în spate în timp ce fugea în jos pe cealaltă pantă, tot spre râpă.

Îi trecură prin minte o mulţime de posibilităţi. Poate că nu fuseseră convinşi că Drew era atât de slăbit cum părea. Sau acei arabi se simţeau atât de superiori femeilor că până şi un bărbat vădit sleit de puteri li se părea mai ameninţător decât o femeie teafără şi înarmată?

Însă mai apăru o posibilitate în mintea ei, ale cărei implicaţii erau atât de tulburătoare, încât trebuia să fie luată în considerare înaintea celorlalte. Acum, când se gândea mai bine, era explicaţia cea mai evidentă, dar atât de groaznică, încât în subconştientul ei, probabil că o respinsese.

Nu ea era ţinta, ci Drew!

11

Drew tresări când un glonţ fulgeră prin dreapta lui. Ameţit, se îndreptă spre o scobitură în zidul din dreapta, direcţia din care venise glonţul.

Dar, în clipa aceea, un alt glonţ, venit din stânga de data aceasta, nimeri chiar în acea scobitură. Evitând focul încrucişat, se trânti pe spate. Ca prin ceaţă, încercă să raţioneze. Fusese convins că Arlene era ţinta principală, că unul din cei doi trăgători avea să încerce să-l elimine pe el, după care i se alătura celuilalt pentru a o ataca pe Arlene. Dar, acum, amândoi îl atacau pe el! Nu avea nici un sens!

Îşi frecă falca, deoarece îl durea, după ce dinţii i se loviseră zdravăn unii de alţii în cădere. Auzind împuşcături şi din stânga şi din dreapta, îşi feri ochii de aşchiile de pietre care ţâşneau din ambele părţi. Auzi o altă împuşcătură, mai puţin răsunătoare, provenind dintr-un pistol, nu dintr-o puşcă. Arlene.

Dar un alt sunet, mai subtil, asemeni unei adieri de vânt sau unui cauciuc care se dezumfla, îi atrase atenţia mai mult. Acolo jos, pe fundul râpei, părea asurzitor.

O cobră furioasă se ridică să se arunce asupra lui.

12

Arlene ignoră riscul de a-şi suci glezna şi coborî panta în fugă. Era furioasă că lăsase ca raţiunea să-i fie întunecată de aroganţa sexuală. „Recunoaşte că ai luat drept garantat faptul că accidentul biologic de a fi femeie te transformă într-o ţintă irezistibilă a dorinţei sexuale. Ai fost atât de absorbită de tine însăţi, că n-ai înţeles ce se petrecea. I-ai ajutat fără să-ţi dai seama”.

Coborând în continuare, se uită când la un arab, când la celălalt, care se aflau mai jos decât ea., Nu ar fi putut să nimerească de la distanţa aceea. Ei traseră din nou. Se opri şi ea şi trase, sperând că glonţul avea să le distragă atenţia măcar.

Dar nu o făcu.

Arabul din stânga sări pe fundul râpei şi celălalt se deplasă în paralel, aruncând spre ea o privire prudentă, ca pentru a se asigura că nu era destul de aproape pentru a reprezenta o ameninţare, după care îşi aţinti privirea asupra locului unde sărise partenerul său.

— Fii atent, Drew!

Ecoul strigătului ei se uni cu alt ţipăt.

Arabul care sărise în râpă, încercă să urce din nou, împleticindu-se, cu chipul schimonosit. Ridicându-şi privirea spre cer, ca într-o rugăciune, se cutremură şi se prăbuşi la pământ.

Al doilea arab încremeni de uimire. Dar mirarea lui dură numai atât cât îi trebui lui Drew să se târască puţin până la marginea văgăunii, să ţintească şi să-l împuşte în faţă.

Ecoul împuşcăturii se stinse şi Drew se prăvăli din nou în văgăună.

Soarele era destul de sus acum pentru a-i simţi razele fierbinţi. În ciuda acestui lucru, ea alergă şi mai tare. Sărind în văgăună, îl găsi.

— Ai grijă. E o cobră aici, îi spuse el cu un glas gutural.

Ea se răsuci brusc.

Şarpele stătea încolăcit pe nisip la vreo cinci metri de ea şi o privea fără să clipească.

— Stă să atace! zise ea şi îşi îndreptă pistolul spre el.

— Stai! zise Drew.

— Bine, dar…

— Dă-i o şansă să trăiască.

Cobra se pregăti să sară. Exact în clipa în care Arlene îşi spunea că nu îşi putea permite să mai amâne, şarpele îşi lăsă capul în jos din nou, scoase limba şi se depărtă. Păru dispreţuitor.

— Am îngheţat când l-am văzut, zise Drew. Arabul a sărit aici şi mişcarea bruscă a atras atenţia şarpelui.

— Şi l-a muşcat pe el în locul tău?

— Cu puţin ajutor.

Ea clătină din cap, neînţelegând.

— Şarpele se afla la o întindere de braţ de mine. Când s-a întors spre arab, l-am apucat din spate şi l-am aruncat spre el. I-a căzut pe umăr.

Lui Arlene i se făcu greaţă.

— L-a muşcat de burtă. Când a ţipat, a scăpat puşca încercând să arunce şarpele de pe el, aşa că eu am pus mâna pe armă. A vrut să iasă din văgăună, dar şarpele l-a muşcat din nou. Eu eram deja în partea asta, departe de el.

— Şi, în timp ce celălalt era uimit de ţipete, tu l-ai împuşcat, zise ea, privindu-l cu admiraţie.

— Am avut noroc.

— Nu, tu ţi-ai făcut norocul. Chiar aşa slăbit cum eşti, când a fost nevoie, ai gândit şi ai acţionat rapid. Din instinct. Din reflex.

— Nu sunt sigur că ăsta e un compliment.

Se ridică făcând un efort. Ea îl ajută apoi să iasă din văgăună. După umbra de acolo, razele soarelui îi înţepară ochii.

— Şarpele mi-a amintit de şopârlă, zise el. L-am urât. Acum îl iubesc.

— Atâta timp cât nu trebuie să-l mâncăm. Un test sigur ca să afli dacă eşti un mistic. Poţi să-i iubeşti pe cei care au încercat să te omoare?

— Nu, spuse Drew uitându-se la cadavrul arabului pe care îl împuşcase în faţă. Dumnezeu să mă ierte, dar asta nu pot.

Găsiră un pachet prins la brâul arabului în care se aflau smochine şi curmale.

— Asta rezolvă problema mâncării.

— Gloanţe pentru puşcă. Nu acte. Nu hârtii de nici un fel, spuse Drew întorcându-se spre ea. E clar că pe mine mă voiau, nu pe tine. De ce?

Arlene clătină din cap nedumerită.

— Nu ştiu decât că, dacă erau din satul din apropiere, am face bine să-l ocolim.

— Sigur. Dar nu erau din sat.

Ea îi urmări privirea spre gura arabului şi imediat îşi dădu seama ce voia să spună.

Impactul glonţului îi deschisese gura, dezvăluindu-i dinţii. Până şi cei din spate se vedeau foarte bine. Sclipeau în razele soarelui, uimitor de perfecţi şi de albi.

— N-are plombe, zise Drew.

— Bine, dar *toată lumea* are plombe.

— Poate în America, dacă ai bani ca să te duci la dentist. Dar aici?

— Dacă nu sunt plombe, sunt carii.

— Tipul ăsta nu numai că are toţi dinţii, dar are nişte dinţi perfecţi. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost la dentist, aşa că nu mai ştiu cum stau treburile astea. Dar părerea mea e… de când au arabii din satele izolate o gură plină de coroane de trei sute de dolari?

Ea încuviinţă furioasă.

— Profesionişti.

PARTEA A DOUA

CONSTRÂNGEREA

Între un Furnicar şi un câine

1

Ţurţurele. Aşa îşi spunea Pendleton acum. Furios, hotărât, identificându-se cu tatăl său dispărut, îşi conducea maşina închiriată pe drumul îngust spre destinaţie. Văzu aleea acoperită de pietriş care trecea printre copaci ducând spre o pajişte în pantă şi o vilă situată pe malul înalt al unui râu. În loc să intre pe alee, însă, îşi continuă drumul pe şosea, trecu un pod metalic pe deasupra râului şi, după cinci kilometri, o luă la stânga la următoarea intersecţie. Dar înconjurat de lanuri de porumb înalt până la genunchi. Mai făcu de două ori la stânga şi ajunse înapoi la şoseaua pe care venise iniţial. De data aceasta, opri la doi kilometri de destinaţie, ascunse maşina printre copaci şi porni prin pădure spre casa de pe colină.

Purta haine maron şi ghete de pădurar, cumpărate dintr-un oraş numit Milton, care se afla de-a lungul Autostrăzii 401, la jumătatea drumului între aeroportul din Toronto şi acea regiune agricolă din apropiere de Kitchener. Nu riscase să treacă un pistol prin vama canadiană şi nici nu încercase să cumpere o armă din vreun magazin, căci legile canadiene care priveau vânzarea armelor de foc erau extrem de severe. Dacă ar fi fost vorba de o ţară din Europa, Africa sau America de Sud, ar fi putut să ia foarte uşor o armă dintr-una din numeroasele sale ascunzători sau ar fi cumpărat una de pe piaţa neagră. Dar nu acţionase în partea de sud a regiunii Ontario decât o singură dată, cu şapte ani în urmă, pentru foarte puţin timp, ceea ce îl împiedicase să-şi facă legături şi ascunzători.

Totuşi, pentru a-şi găsi tatăl, Ţurţurele era nevoit să-şi asume acel risc. Se mişcă şi mai hotărât prin pădure. Frunzişul des ascundea razele soarelui; pământul afânat îi absorbea zgomotul paşilor. Când ajunse la marginea pădurii, se opri şi se ascunse în dosul unor tufişuri dense. În faţă văzu un gard de sârmă înalt până la brâu, dincolo de care o pajişte foarte bine întreţinută ducea la un teren de tenis şi o piscină care se aflau lângă vila situată în vârful colinei.

Soarele era în spatele vilei, lunecând spre partea cealaltă a dealului. Avea să înceapă să se însereze peste numai câteva ore. Scrută cu atenţie vârful dealului, dar nu văzu pe nimeni. Totuşi, mai devreme, când trecuse cu maşina pe lângă intrarea proprietăţii, observase două maşini în faţa casei, ceea ce îl făcuse să tragă concluzia că vila nu era pustie. Mai remarcase şi faptul că nu existau sisteme de alarmă, nu erau camere de luat vederi cu

circuit închis în copacii din preajma pajiştii de exemplu, sau paznici, sau câini de atac. Nu era nici măcar un gard zdravăn în jurul proprietăţii, ci doar unul din sârmă, iar poarta din faţă fusese lăsată deschisă.

Însă, în ciuda inocenţei aparente a locului, Ţurţurele nu avea nici o îndoială în privinţa faptului că ajunsese la destinaţie. Înainte să părăsească Australia, se dusese la cutia pe care el şi tatăl lui o ţineau pentru situaţii de urgenţă. Sperase că tatăl lui, în grabă, poate, lăsase vreun mesaj în cutie, explicându-i acea dispariţie subită. Găsise armele, banii şi documentele pe care le păstrau acolo, însă nici un mesaj. Cu toate acestea, când căutase printre documente, găsise foaia cu indicaţiile care i se trimiseseră tatălui său pentru ceea ce ei bănuiseră că era un priveghi, dar fusese o întâlnire extrem de importantă care avusese loc acolo, în Canada. Îndrumările fuseseră foarte precise. Acela era locul cu siguranţă, îşi spuse el, dar fu şi mai nedumerit de absenţa sistemelor de alarmă.

Se uită la gardul din sârmă din faţa lui. Sârma era ruginită. Dacă gardul ar fi fost electrificat, cum ar fi putut trece curentul? Dacă exista, totuşi, un sistem de securitate, nu depindea de gard.

Oare existau detectoare de presiune sub iarba de dincolo de gard? se întrebă el şi apoi îşi aţinti privirea asupra ierbii. Se vedeau foarte bine adânciturile făcute de cauciucuri de maşini, urmele unui aparat mare de tuns iarba, dar o asemenea maşinărie era mai grea decât un om, astfel că, de fiecare dată când s-ar fi tuns iarba, sistemul de alarmă ar fi trebuit scos din funcţiune şi, deci, ar fi fost inutil. Un intrus nu ar fi trebuit să aştepte decât ca îngrijitorul să se apuce de treabă. Nu, îşi spuse el, singurul loc în care se puteau îngropa astfel de detectoare era pădurea şi aceasta ar fi trebuit să fie dincolo de gard, pentru ca drumeţii şi animalele mai mari să nu poată călca pe ele, declanşând sistemul. Dar, dincolo de gard nu era nici un petec de pădure. Dacă ar fi fost nişte detectoare sofisticate, nu ar fi fost plasate acolo, ci în vârful dealului, în jurul vilei.

Va afla în curând. Soarele coborâse mult de partea cealaltă a dealului. Amurgul avea să facă loc întunericului şi noaptea era elementul lui.

2

Interiorul casei era luminat. De asemenea, două reflectoare se aprinseră, în faţa casei şi într-o parte a acesteia. Ţurţurele rămase iarăşi nedumerit. Dacă vila ar fi avut un sistem de alarmă adecvat, ar fi trebuit să existe mai multe lumini afară. Pe de altă parte, poate că puţina lumină din exterior era menită să inducă în eroare, să dea impresia că vila nu era protejată.

Se ridică, ieşi din dosul tufişurilor şi se pregăti să sară gardul, dar îngheţă când nişte faruri se aprinseră pe deal. Imediat se auzi motorul unei maşini. Farurile dispărură pe aleea cu pietriş, făcându-se nevăzute în noapte. După aceea nu se mai auzi decât ţârâitul greierilor.

Însă, fuseseră *două* maşini parcate în vârful dealului. Nu îşi putea permite să considere că, acum, nu mai era nimeni acasă. Sări gardul şi rămase ghemuit pe pajişte, fără să facă vreo mişcare şi căutând să detecteze vreo ameninţare.

Aşteptă cinci minute înainte să se furişeze mai departe, întrerupându-şi urcuşul din când în când pentru a ciuli urechile. După o sută de yarzi şi o jumătate de oră mai târziu, ajunse la marginea terenului de tenis din vârful dealului. Temându-se să nu cumva să declanşeze vreo alarmă se furişă spre piscină, în a cărei apă limpede se reflectau luminile din casă. O cabină micuţă de lângă piscină părea să fie o încăpere unde o persoană se putea schimba de haine. Se strecură în spatele ei, aruncând o privire spre garajul de cinci locuri din dreapta lui, ale cărui uşi erau închise toate. Se mişcă şi se uită în stânga, la un *Cadillac* închis la culoare, oprit în faţa casei. După aceea studie casa în sine.

Era o construcţie cu hornuri şi frontoane. În partea aceea, o terasă din lespezi de piatră ducea la o uşă-fereastră închisă; dincolo de geamuri, lumina dezvăluia o încăpere pe ai cărei pereţi se aflau tablouri şi cărţi. Se încordă când un bărbat trecu prin dreptul ferestrei. Observă că era un bărbat bine clădit şi de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un trening albastru – părea să fie singur.

Ţurţurele examină şi ferestrele celorlalte încăperi.

Majoritatea erau întunecate. Cele câteva unde luminile erau aprinse păreau goale. Nevăzând nici un paznic, se desprinse de cabină şi traversă în fugă aleea, adăpostindu-se sub o balustradă din beton care flanca terasa, după care cercetă spaţiul din faţa lui. Într-o clipă îşi dădu seama că terasa,

care ţinea cât toată faţada casei şi probabil şi de-a lungul părţilor celorlalte, avea singurul sistem de alarmă de care avea nevoie casa. Un intrus nu putea să intre în vilă decât călcând pe lespezile de piatră, dar acestea nu erau lipite unele de altele prin ciment. Lumina care pătrundea prin uşa-fereastră făcu să se vadă foarte bine că, în locul cimentului, era nisip, care era presărat pe toate lespezile. Dar de ce ar fi neglijat proprietarul unei case în valoare de un milion de dolari un amănunt atât de important? De ce acea indiferenţă pe o proprietate atât de bine întreţinută? Răspunsul era evident. Fiindcă fiecare lespede era aşezată pe un detector de presiune. În clipa în care un intrus ar fi păşit pe oricare dintre lespezi, s-ar fi declanşat alarma.

Se uită şi în dreapta şi în stânga, sperând să vadă vreun copac ale cărui ramuri să-l ajute să intre pe vreo fereastră de la etaj. Nevăzând, însă, niciunul, se decise să caute vreo magazie, unde ar fi putut, găsi o scară. Sprijinind un capăt al scării de partea de sus a balustradei şi celălalt capăt pe pervazul uneia din ferestrele întunecate din partea din spate a casei, ar fi putut alcătui un fel de pod pe care să se târască pe deasupra lespezilor.

Începu să se furişeze cu spatele.

— Ai ghicit, deci, spuse o voce şi Ţurţurele se răsuci brusc. În legătură cu terasa, adăugă vocea aceea plată, lipsită de orice inflexiune şi emoţie.

Venea din stânga lui, prin fereastra deschisă a *Cadillac*-ului din faţa casei.

— Speram s-o faci. N-aş fi vrut ca reputaţia să-ţi fie mai mare decât abilitatea.

Ţurţurele se pregăti să o rupă la fugă.

— Nu-ţi sunt duşman.

Portiera *Cadillac*ului se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat înalt şi deşirat.

— Vezi? Mă arăt de bunăvoie. N-am de gând să-ţi fac nimic.

Bărbatul păşi în lumina din faţa casei. Ţinea braţele în părţi, departe de costumul său gri. Avea o faţă prelungă, nasul şi buzele subţiri, iar sprâncenele erau aproape inexistente. Părul său roşu contrasta cu pielea foarte palidă.

Uşa care dădea pe terasă se deschise brusc.

— A venit? Pendleton, tu eşti?

Bărbatul în trening apăsă pe un întrerupător dezactivând sistemul de alarmă înainte să iasă pe terasă.

— Pendleton? Ţurţurele?

Timp de o clipă, Ţurţurele simţi dorinţa de a o rupe la fugă spre întunericul de dincolo de piscină. Deja îşi închipuia goana în jos pe deal spre gard, copaci şi…

În schimb se îndreptă.

— Nu. Nu sunt Ţurţurele, ci fiul lui.

— Da, fiul lui! spuse bărbatul de pe terasă. Şi el, adăugă el arătând spre *Cadillac*, e Seth, sau, mai bine-zis, fiul lui Seth! Iar eu sunt Halloway, dar sunt fiul Pictorului!

Numele de cod „Pictorul” avu forţă, dar „Seth” îl făcu pe Ţurţure să tresară ca şi cum ar fi fost împuşcat. Se uită la bărbatul înalt, palid şi impasibil de lângă maşină. Costumul lui cenuşiu se potrivea cu culoarea ochilor săi, care până şi în lumină erau extrem de inexpresivi şi întunecaţi.

Seth nu avea importanţă însă, şi nici Halloway. Un singur lucru conta.

Ţurţurele se întoarse spre Halloway.

— Unde e tatăl meu?

— Nu numai tatăl tău, zise Halloway. Unde-i al meu?

— Şi al meu, spuse Seth.

— De aceea te aşteptam.

— Poftim?

— Aşteptam să vii aici – să ne ajuţi să-i găsim pe toţi taţii, zise Halloway. Ne temeam că n-o să vii niciodată, adăugă el, după care arătă spre casă. Dar, hai înăuntru. Avem multe de discutat.

3

După ce intrară în birou, Halloway închise uşa terasei, trase draperiile şi activă din nou sistemul de alarmă. Lângă întrerupător, Ţurţurele observă un tablou, reprezentând un peisaj.

— Al tatei, zise Halloway.

Şi alte tablouri similare se vedeau pe ceilalţi pereţi.

Ţurţurele încuviinţă.

— Am auzit că e talentat, dar nu i-am văzut niciodată opera.

— Bineînţeles că nu. Primele lui picturi au fost fie furate, fie distruse. Pentru orice eventualitate, deşi nimeni nu i-a văzut ultimele lucrări în afara acestei case, a trecut de la acuarele la culori acrilice şi, la fel de important, şi-a modificat stilul.

Halloway îşi schimbă tonul de la respect la consternare.

— Ce aveai de gând să faci? Să mă ataci?

— Trebuia să mă conving că puteam să am încredere în tine.

— Să ai încredere în mine? în momentul ăsta, Seth şi cu mine suntem singurii în care poţi avea încredere.

— Trebuia să aflu despre Kessler.

— A plecat în Australia ca să stea de vorbă cu tine.

— Ştiu asta! L-am întâlnit acolo! zise Ţurţurele. Dar, după ce l-am văzut, a dispărut. La fel şi tatăl meu. Kessler m-a păcălit? A fost pus să mă despartă de tatăl meu ca să le fie mai uşor să pună mână pe el?

Halloway făcu un gest a neputinţă.

— Nu s-a mai întors de-acolo. Era un om de încredere. Dacă ai fi venit la întâlnire, ţi-ai fi dat seama că, odată ce îşi pune în gând ceva, nu mai dă înapoi. Aşa că, dacă nu s-a întors… dacă a dispărut…

— Bănuieşti că e mort?

— Da, spuse Halloway. Mai mult ca sigur.

— Înseamnă că ori au existat microfoane când aţi discutat, ori v-a trădat unul din membrii grupului.

— Nu. Am luat toate măsurile de prevedere, insistă Halloway. Te rog să mă crezi, în casa asta n-au existat niciodată microfoane. Şi nu-mi închipui de ce şi-ar fi trădat vreunul din nou propriile interese. Dar mai trebuie să ţinem seama şi de alte consideraţii.

Ţurţurele îşi înălţă sprâncenele.

— În momentul întâlnirii, tatăl tău şi al lui Seth erau singurii membri ai grupului iniţial care nu dispăruseră încă, zise Halloway. Le-am trimis mesageri fiecăruia – pentru a le dezvălui pericolul, pentru a-i convinge… şi pe voi, de asemenea… să vă alăturaţi nouă. Din păcate, tatăl lui Seth a dispărut înainte ca mesagerul să apuce să ajungă la el. Rămăsese numai tatăl *tău*, deci.

Ţurţurele îl privii fix.

— Continuă.

— Dacă duşmanii noştri se pregăteau să-ţi atace tatăl, dacă l-au descoperit pe Kessler în zonă, s-ar putea să fi cedat tentaţiei de a-l lua şi pe el, sperând că nu apucase să vă prevină.

Ţurţurele clătină din cap.

— Kessler a dispărut aproximativ în acelaşi timp cu tatăl meu. Dacă ar fi vrut să-l împiedice să ne prevină, l-ar fi luat pe Kessler mai întâi şi abia după aceea i-ar fi întins capcana tatălui meu. Nu, trebuie să fie alt motiv pentru care l-au luat pe Kessler.

— Îmi vin în minte câteva explicaţii. Poate au vrut să te facă să bănuieşti – ceea ce ai şi făcut – că el a fost vinovat de dispariţia tatălui tău. Ca să te facă să te întorci împotriva noastră. Sau poate au vrut să te facă să-ţi dai seama că nimeni nu e în siguranţă, nici chiar copiii taţilor. Ca să-ţi insufle teamă. Pentru tine însuţi.

— Bănuim că vor să reînvie Noaptea şi Ceaţa, spuse Seth şi Ţurţurele avu senzaţia că pieptul îi era strâns în sârmă ghimpată.

— Da, teroarea supremă, spuse Halloway. Nu numai ca să-i pedepsească pe capii familiilor, dar ca să ne insufle groază nouă, copiilor lor, să ne tortureze imaginaţia pentru că habar n-avem ce li s-a întâmplat şi ce ni s-ar putea întâmpla nouă înşine.

— De la o generaţia la alta, spuse Ţurţurele strâmbându-se. Nu se sfârşeşte niciodată.

— Ah, ba o să se sfârşească, zise Seth. Garantez eu asta.

În ciuda acelor vorbe dictate de furie, vocea îi rămase lipsită de orice inflexiune.

Contrastul îi dădu fiori Ţurţurelui. Se uită la părul lui roşu, la chipul palid şi inexpresiv, efectul fiind atât de hipnotic, încât trebui să se forţeze să-şi întoarcă privirea spre Halloway.

— Ce v-a făcut să fiţi atât de sigur c-o să vin, atât de siguri, încât mă aşteptaţi?

— Ştiam că n-o să ai încotro. Când Kessler nu s-a mai întors, a fost foarte limpede că misiunea lui s-a sfârşit rău. Nici el nici tu n-aţi răspuns mesajelor noastre, aşa că am tras concluzia că şi tatăl tău a dispărut. Şi că poate ai fost luat şi tu. Dar, dacă erai liber, ştiam că n-o să te laşi până când nu-ţi găseai tatăl. Destinaţia ta logică? Aici. Locul întâlnirii la care n-ai luat parte, cu grupul care l-a trimis pe Kessler la voi. Ce alt punct de pornire aveai?

— Sper că nu te deranjează să lucrezi cu mine, spuse Seth cu vocea lui seacă şi inexpresivă.

Nu era nevoie de nici o explicaţie. Ţurţurele ştia foarte bine la ce se referea.

Tatăl lui Seth şi tatăl Ţurţurelui fuseseră pe vremuri doi din cei mai temuţi oameni din Europa. Deşi legaţi printr-un ţel comun, fuseseră rivali. Ceea ce realiza unul, celălalt încerca să depăşească, căci recompensele succesului, avantajele pe care le implica faptul că se aflau în graţiile liderului lor erau considerabile. Amândoi iubiseră aceeaşi femeie, iar când tatăl Ţurţurelui fusese ales în locul tatălui lui Seth, diferendele profesionale deveniseră personale. Invidia – cel puţin în ceea ce îl privea pe tatăl lui Seth – se transformase în ură. Conflictul lor se agravase după eşecul cauzei căreia îşi dedicaseră vieţile. Ca specialişti liber profesionişti, după aceea, se aflaseră adesea de părţi opuse, un imbold în plus pentru tatăl lui Seth. Când se retrăseseră, în final, puseseră întreaga lume între ei, unul trăind în Australia, celălalt în America de Sud. Pe plaja Bondi din Sydney, tatăl Ţurţurelui purtase întotdeauna un tricou pentru a-şi ascunde cele două cicatrice lăsate de gloanţe pe piept. De către rivalul său.

4

Acum Ţurţurele îl privea în faţă pe fiul duşmanului de o viaţă al tatălui său. Vederea acelui individ slab, palid şi cu chip sever în costum cenuşiu îl făcea să simtă în stomac o mulţime de păianjeni. Chiar şi numele de cod „Seth” implica ceva nefiresc. Seth, zeul egiptean al deşertului, al pustiului, secetei, haosului, întunericului şi distrugerii. Zeul roşu, ca părul acelui om. Când era reprezentat sub înfăţişare umană, Seth era întotdeauna palid, la fel ca pielea acelui om. Dar, cel mai adesea, zeul era un animal monstruos, cu corp de ogar, bot de furnicar, urechi pătrate şi o coadă bifurcată în mod inexplicabil.

Zeul morţii.

Seth. Un nume perfect pentru un asasin.

„Şi numele *meu?* Ţurţurele?”

Seth îi întinse mâna.

— Tatăl meu a iubit-o pe mama ta foarte mult.

Ţurţurele încuviinţă.

— Tatăl meu a regretat întotdeauna că el şi tatăl tău n-au putut fi prieteni.

— Dar noi doi putem să fim. Sau dacă nu chiar prieteni, măcar aliaţi. Uniţi de un ţel comun.

Ţurţurele simţea că Seth nu putea fi niciodată prietenul nimănui. Dar nu avea importanţă. Între ei nu exista nici un conflict direct şi aveau cele mai întemeiate motive pentru a-şi uni forţele. Combinarea talentelor lor considerabile nu putea fi egalată de adversarii lor. Aveau să iasă triumfători, fie în găsirea taţilor lor, fie în răzbunare.

Ţurţurele îi strânse mâna rece şi uscată, după care se întoarse iarăşi spre Halloway.

— De unde propui să începem?

— Găsiţi numitorul comun. Taţii noştri nu s-au asociat niciodată unii cu alţii. E adevărat, au ţinut legătura între ei, aşa încât să se poată ajuta în caz de nevoie, dar au avut grijă să-şi separe vieţile din trecut de cele din prezent. Trăiau la mii de mile distanţă unii faţă de alţii. Şi, totuşi, duşmanii lor i-au descoperit.

— Nu-i de mirare, zise Ţurţurele. Duşmanul n-a trebuit să-l localizeze decât pe unul din ei. Sub influenţa drogurilor, acesta i-a spus cum să-i găsească pe ceilalţi. Tatei nu i-a plăcut niciodată punctul ăsta al pactului.

— Dar pactul mai conţinea ceva, zise Halloway. Tocmai pentru a se apăra contra acestui pericol, fiecare membru al grupului ştia unde se afla numai un alt membru. Tatăl tău şi al lui Seth, de exemplu, nu ştiau unul de celălalt. În cazul în care duşmanul ar fi pus mâna pe unul din ei şi l-ar fi făcut să vorbească, ar fi fost nevoit să se ducă la următorul şi la următorul, până când ar fi fost descoperit întregul grup.

— Dar nu s-a-ntâmplat aşa, zise Seth.

— Unii membri ai grupului au dispărut simultan, continuă Halloway. Rămâne, totuşi, întrebarea, cum a dat duşmanul de primul membru care a dispărut? Nu, spuse el cu voce răguşită. Taţii noştri nu s-au trădat forţaţi. Informaţiile despre ei au sosit din afara grupului.

— *Cum?*

— Ţi-am spus – numitorul comun. Singurul care ştia despre toţi. Un alt gen de tată. Un preot. Cardinalul Pavelici.

Ţurţurele îşi aminti deodată ultimul lucru pe care i-l spusese Kessler în Sydney. „Cardinalul Pavelici! Şi el a dispărut.”

— Aflaţi ce i s-a întâmplat cardinalului şi o să aflaţi ce i s-a întâmplat tatălui meu, zise Halloway, şi tatălui tău şi…

— Tatălui meu, spuse Seth. Şi tuturor celorlalţi.

„Groaza, Groaza”

1

Viena. Saul stătea respectuos deoparte, ţinându-l de mână pe Christopher, în timp ce Erika inspecta abătută living-room-ul tatălui ei, care se afla la primul etaj al unei case de două nivele situate pe o stradă liniştită străjuită de copaci la trei blocuri distanţă de Dunăre. Afară, o ploaie torenţială făcea ca ziua să pară atât de întunecată şi de sumbră, încât, deşi era după-amiază devreme când sosiseră, Mişa Pletz fusese nevoit să aprindă lumina.

Încăperea era simplu mobilată: un balansoar, o canapea, o măsuţă de cafea, un covor de culoare închisă, o cutie cu fotografii ale Erikăi, ale lui Christopher şi ale lui Saul. Nici radio, nici televizor, observă Saul, dar văzu o bibliotecă înţesată de cărţi – în majoritate istorice şi biografice – şi câteva lămpi de citit. Dacă ar fi văzut acea încăpere austeră, un străin nu şi-ar fi închipuit că tatăl Erikăi, retras din rândurile Mossadului, primea o pensie din Israel. Cu nişte dividende suplimentare de pe urma unor investiţii modeste, tatăl ei s-ar fi putut înconjura de mai multe lucruri şi mai bune. Dar, după ce înlăturase bunurile soţiei lui după moartea acesteia cu cinci ani în urmă, Joseph Bernstein preferase să ducă o viaţă de ascet. Singurul lux pe care şi-l permitea era ceaşca de ciocolată fierbinte pe care o servea dimineaţa şi seara la o cafenea micuţă de lângă Dunăre. Tutun de pipă, a cărui mireasmă se îmbibase în mobilier şi în pereţii apartamentului. Saul nu fumase niciodată – un alt lucru moştenit de la Eliot. Dar acel parfum dulceag îi gâdilă nările în mod plăcut.

Deşi nu văzu nici o fotografie a tatălui Erikăi, Saul îşi aminti că era un bărbat înalt şi solid de aproape şaptezeci de ani, uşor adus de spate, cu un păr alb şi des care nu-i stătea niciodată la loc, sprâncene albe, stufoase, şi o cicatrice lungă de doi centimetri şi subţire pe maxilarul drept. Nu comentase niciodată în legătură cu acea cicatrice, iar când fusese întrebat, nu explicase vreodată ce anume o cauzase. „Trecutul” era singurul lucru pe care îşi permitea să-l murmure, iar expresia din ochii lui cenuşii, din dosul ochelarilor, era de tristeţe.

Frecându-i spatele fiului său din când în când pentru a-l linişti, Saul o privea pe Erika uitându-se în jurul ei cu atenţie.

— Mai povesteşte-mi o dată, îi spuse ea lui Mişa.

— Acum patru zile, spuse acesta oftând, Joseph nu s-a dus la cafenea să-şi bea ceaşca de ciocolată de dimineaţă. Proprietarul nu şi-a făcut griji decât când tatăl tău nu s-a dus nici seara. Chiar dacă nu se simţea bine, dacă era răcit, de exemplu, tot se ducea de două ori pe zi la cafeneaua aia.

— Şi tata răcea foarte rar.

— Un om cu o constituţie foarte bună.

— Un om cu tabieturi, zise Saul.

Mişa îl privi.

— Bănuiesc că proprietarul cafenelei e unul de-al vostru, continuă Saul. Din Mossad.

Mişa nu răspunse.

— Joseph nu se ducea la cafenea numai pentru ciocolata fierbinte, nu? întrebă Saul. În ciuda faptului că se retrăsese, continua să aibă un program care să-i permită unui om de legătură să-l contacteze fără să atragă atenţia.

Mişa continuă să tacă.

— Nu că ar mai fi fost vreodată nevoie de priceperea lui, zise Saul. Dar cine poate şti? Uneori, un bătrân cu experienţă, care nu mai e în mod oficial un membru al reţelei care după toate aparenţele a terminat cu munca de contraspionaj este exact ceea ce trebuie pentru o misiune. Deci Joseph simţea că mai poate servi la ceva şi era ţinut într-un fel în rezervă. Chiar dacă nu aveaţi la ce să-l folosiţi, aţi fost drăguţi şi l-aţi făcut să simtă că nu a fost înlăturat.

Mişa ridică uşor din sprâncene.

— În plus… şi probabil că ăsta a fost motivul principal al reţelei… programul lui, faptul că trecea pe acolo de două ori pe zi era un mod subtil de a vă asigura că era teafăr, că nu stătea neputincios acasă, că nu suferise un infarct, de exemplu. De asemenea, vă asiguraţi că nu fusese atacat de vreun duşman vechi. Într-un fel care nu-i punea în pericol orgoliul, îl protejaţi.

Erika se apropie de Mişa.

— E adevărat?

— Ai luat de bărbat un tip nemaipomenit.

— Ştiam asta, spuse ea. Are dreptate?

— Ce e rău în asta? Am avut grijă de omul nostru şi îi cream impresia că era de valoare.

— Nu era nimic rău, spuse ea. Doar dacă nu…

— Nu lucra nimic pentru noi, dacă asta vrei să spui, zise Mişa. Deşi i-aş fi dat bucuros o misiune. Nu ceva violent, bineînţeles. Dar urmăriri sau adunări de informaţii, pentru aşa ceva era un agent foarte bun încă. Nu uita că tatăl tău s-a retras de bunăvoie.

— Poftim?

— Vrei să spui că nu ştiai?

Ea clătină din cap.

— În ciuda vârstei lui, aş fi încălcat unele reguli şi l-aş fi păstrat, spuse Mişa. Nu avem chiar atâţia oameni grozavi ca să ne permitem să dăm cu piciorul unui specialist cu experienţă. Dar el a cerut să se retragă. A ţinut cu tot dinadinsul.

— Nu înţeleg, zise ea. Munca însemna totul pentru el. O iubea.

— Fără îndoială. Îşi iubea munca şi ţara.

— Dar, dacă îşi iubea ţara atât de mult, de ce a ales să trăiască aici? întrebă Saul. La Viena? De ce nu la Tel Aviv, Ierusalim sau…

— Asta ne-a frământat foarte mult, zise şi Erika. Înţelegerea lui Saul cu cei de la agenţia lui a fost că, dacă stătea retras, ei îl lăsau în pace şi la fel şi celelalte agenţii. În schimbul informaţiilor pe care li le-a dat el, ei au fost de acord să treacă peste regulile pe care le încălcase. Atâta timp cât trăia în locul unde am trăit, într-un sat de la capătul lumii. Dar tata nu era obligat să trăiască aici. L-am rugat de nenumărate ori să vină să stea cu noi, să-şi vadă nepotul crescând. Dar el a refuzat de fiecare dată. N-am înţeles niciodată de ce. Nu îl interesa confortul pe care îl oferea civilizaţia. Atâta timp cât ar fi avut ciocolată fierbinte şi tutun, ar fi fost mulţumit oriunde.

— Poate, zise Mişa şi Erika îi cercetă privirea.

— E ceva ce nu ne-ai spus cumva?

— M-ai rugat să-ţi explic din nou, aşa că o s-o fac. După ce tatăl tău n-a apărut nici dimineaţă, nici seara la cafenea, proprietarul – Saul are dreptate, e un om de-al nostru – a trimis un agent care lucrează pentru el să-i ducă nişte sandvişuri şi o ceaşcă de ciocolată fierbinte ca şi cum tatăl tău le-ar fi comandat prin telefon. Agentul a bătut la uşă, dar n-a primit nici un răspuns. A bătut din nou. A încercat clanţa. Uşa nu era încuiată. A scos pistolul şi a intrat, dar n-a găsit pe nimeni în apartament. Aşternuturile erau aşezate frumos, întinse perfect, milităreşte.

— Aşa îşi face tata patul mereu, zise Erika. Îi place foarte mult ordinea. Aşază cearceafurile imediat cum se trezeşte.

— Exact, spuse Mişa. Ceea ce însemna că orice s-ar fi întâmplat, tatăl tău ori nu s-a culcat în seara precedentă, când s-a întors de la cafenea, ori şi-a făcut patul în dimineaţa zilei când a dispărut şi, cine ştie din ce motiv, nu s-a mai dus la cafenea, aşa cum obişnuia.

— Deci e vorba de douăzeci şi patru de ore.

— Iar Joseph nu era bolnav acasă. Agentul a tras concluzia pe moment că i s-a întâmplat ceva în timp ce venea acasă sau pleca. Un accident de maşină, să zicem. Numai că nici la poliţie, nici la spitale nu se ştia nimic de el.

— Adineauri ai spus „pe moment”, zise Saul, iar Mişa îngustă ochii. Ai spus că agentul a tras concluzia pe moment că Joseph a părăsit locuinţa şi i s-a întâmplat ceva. Ce l-a făcut pe agent să-şi schimbe părerea?

Mişa se strâmbă, de parcă l-ar fi durut ceva, după care scoase două obiecte din buzunarul hainei.

— Agentul a găsit astea pe măsuţa de cafea.

Erika scoase un geamăt.

Saul se întoarse, alarmat de paloarea ei subită.

— Pipele preferate ale tatei, zise ea. Nu pleca nicăieri fără să ia cu el cel puţin una.

— Deci, orice s-a întâmplat, s-a întâmplat aici, zise Mişa.

— Şi nu a plecat de bunăvoie.

2

În încăpere se făcu linişte. Ploaia răpăia şi mai tare în geamuri.

— Oamenii noştri îl caută, spuse Mişa. Avem de gând să rugăm agenţiile prietene să ne ajute. E greu să ne concentrăm eforturile. Habar n-avem cine ar putea să vrea să-l răpească şi nici de ce. Dacă motivul a fost răzbunarea pentru ceva ce a făcut Joseph în perioada când a lucrat pentru noi, de ce nu l-a ucis, pur şi simplu?

— Doar dacă nu cumva duşmanul voia… să-l tortureze, zise Erika înghiţind în sec.

— Ca metodă de răzbunare? Dar asta ar însemna că e vorba de ceva personal, nu profesional, spuse Mişa. În douăzeci de ani de când lucrez în contraspionaj, n-am auzit niciodată de vreun agent care să-şi lase sentimentele să-l stăpânească în asemenea hal, încât să încalce protocolul şi să apeleze la tortură pentru a se răzbuna pe cineva. Asasinare? Bineînţeles – uneori. Dar sadism, zise Mişa clătinând din cap. Dacă ar afla alţi agenţi, cel vinovat ar fi exclus, dispreţuit, veşnic nedemn de încredere, socotit un om pe care nu se poate conta. Chiar şi tu, Saul, cu toate motivele pe care le-ai avut ca să-l urăşti pe Eliot, l-ai omorât, dar nu l-ai torturat.

Amintirile îl umplură de tristeţe pe Saul.

— Însă ştim cu toţii că există o împrejurare când tortura este acceptată.

— Da, pentru obţinerea de informaţii, deşi drogurile sunt mult mai eficace, spuse Mişa. Dar asta mă face să mă-ntorc la întrebările mele iniţiale. Ce agenţie ar fi putut să vrea să pună mâna pe ele? Ce ar fi putut să vrea să afle? Îl căutăm. Asta-i tot ce pot să vă spun deocamdată… Bineînţeles, imediat ce s-a aflat cât de gravă e situaţia, oamenii noştri de aici au început să ia legătura cu sediul. Datorită relaţiei mele cu Joseph şi cu tine – nu uita că a fost unul din profesorii mei – am hotărât să mă ocup personal de caz. De asemenea, am mai hotărât să-ţi dau vestea verbal şi nu să-ţi trimit un mesaj rece. Dar aş fi venit la voi oricum, imediat după ce am auzit de atacul asupra satului. Coincidenţa nu poate fi ignorată. Nu-mi place deloc presimţirea pe care o am.

— Că evenimentele ar fi legate între ele? Că suntem ţinte, la fel ca tata? Ne-am gândit şi noi la asta, spuse Erika. Dar de ce am fi noi ţinte?

— Nu ştiu, aşa cum nu ştiu nici de ce a dispărut tatăl tău. Dar n-ar fi mai bine ca tu şi familia ta să staţi cât mai retraşi în timp ce noi facem cercetări?

Dacă eşti o ţintă, n-o să te poţi mişca la fel de liber ca noi.

— Crezi că aş putea să aştept cu mâinile în sân în timp ce tatăl meu e în primejdie?

Mişa oftă.

— A trebuit să cer să se acţioneze cu prudenţă. Dar înainte să te implici mai mult, să ştii că mai e ceva ce nu ţi-am spus încă.

Saul aşteptă neliniştit.

— Ceea ce am descoperit în subsol, spuse Mişa.

3

Timp de o clipă, nimeni nu făcu nici o mişcare. Deodată, Saul dădu să apese pe clanţă, gata să se îndrepte spre scara de pe hol, când Mişa îl opri.

— Nu, pe acolo, zise el arătând spre dormitor.

— Ai spus la subsol.

— În partea la care mă refer nu se poate ajunge pe acolo. În dormitor, în colţul îndepărtat în dreapta, e o uşă.

— Îmi aduc aminte, zise Erika. Prima dată când am venit aici în vizită, am crezut că uşa era de la vreun dulap, dar când am încercat s-o deschid, am descoperit că era încuiată. L-am întrebat pe tata de ce. El a zis că pierduse cheia. Dar ştii că tata nu pierdea niciodată nimic. Aşa că l-am întrebat ce era acolo şi el a zis „Nimic atât de important, încât să chem lăcătuşul."

— Atunci de ce a încuiat uşa? întrebă Saul.

— Exact asta l-am întrebat şi eu, zise ea. Mi-a răspuns că nu-şi mai amintea.

Mişa deschise uşa dormitorului învăluit în întuneric.

— Când oamenii noştri au cercetat apartamentul căutând ceva care ar fi putut să explice dispariţia subită a tatălui tău, au dat peste uşa asta şi bineînţeles că trebuiau să afle ce era dincolo de ea, aşa că au spart broasca şi… ei bine, după câteva investigaţii, au aflat că această casă are o istorie. S-au uitat în vechile cărţi de adrese ale oraşului. Au aflat ce firmă de arhitecţi a construit-o. Au izbutit să dea chiar de câţiva foşti vecini, destul de bătrâni acum. Prin anii '30, casa asta a aparţinut unui doctor, pe nume Bund. Înstărit. Familie numeroasă. Şapte copii. Locuiau la cele două etaje ale clădirii. Cabinetele lui Bund se aflau la parter. Îşi ţinea registrele şi proviziile la subsol.

Umerii lui Mişa căzură.

— Pe urmă a început războiul. Iar în 1942 – Măcelul. Din dosarele pe care le-au găsit oamenii noştri, ascunse cu grijă sub podea, s-a descoperit că mulţi din pacienţii doctorului erau evrei. Mai mult decât atât – şi asta îmi întăreşte încrederea în omenie, care din când în când e cam zguduită – dosarele arată foarte limpede că şi după ce a izbucnit războiul şi după ce a început Măcelul, el a continuat să-şi trateze pacienţii evrei. E uluitor. A crezut cu adevărat în jurământul lui Hippocrate. Bunul nostru doctor a

continuat să se îngrijească de evreii săi până în ziua în care SS-ul l-a luat împreună cu familia sa şi i-a dus în lagărul de concentrare de la Mauthausen.

Saul simţi fiori reci.

— Dar doctorul Bund a făcut mai mult decât să le dea medicamente pacienţilor săi evrei, spuse Mişa. I-a ascuns pe cei care erau foarte bolnavi şi care ar fi fost executaţi imediat în loc să fie trimişi la muncă silnică. Bund, zise Mişa ridicându-şi privirea spre tavan, cei necunoscuţi te iubesc.

— I-a ascuns? şopti Erika.

— La subsol. Din dormitorul lui Bund, o scară ducea direct la clinica de la parter. Nu trecea niciodată pe lângă pacienţii din sala de aşteptare în drumul său spre cabinet. Îi primea în sanctuarul lui. Dar, dacă tot avea scara care pornea din dreptul uşii din dormitor, de ce să nu o continue şi până la subsol? Aşa nu mai trebuia să treacă prin sala de aşteptare ca să ia dosarele cu fişe şi medicamentele de la subsol. Eficient, direct, simplu.

— Şi, în cele din urmă, treaba asta l-a ucis, spuse Erika clătinând din cap.

— În toiul pogromului, cu conştiinţa împărţită între nevoia de a supravieţui şi jurământul făcut, a construit o despărţitură la subsol. Jumătatea din faţă în care se ajungea printr-o uşă vizibilă aflată la picioarele scării de afară, era plină cu fişiere şi cutii cu medicamente. Bund ştia că cei din SS, nişte pedanţi în realitate, nu şi-ar fi murdărit uniformele dând la o parte toate cutiile pentru a ajunge la despărţitură şi a o încerca. Cum ar fi putut aşa-numita Gardă de elită să apară în faţa oamenilor cu cămăşile prăfuite? O vreme, logica asta i-a salvat viaţa doctorului. Între timp, în fiecare seară după cină, el se ducea în partea din spate a subsolului unde îşi îngrijea pacienţii evrei ascunşi de despărţitură. Nu ştiu cu ce orori medicale s-a confruntat sau cum au aflat secretul cei din SS, dar ştiu că a salvat cel puţin o duzină de evrei, bărbaţi şi femei care au izbutit, într-un fel, să părăsească Europa înainte ca el şi familia lui să fie arestaţi. Asta e. Nu numai Bund. Ci şi familia lui. Soţia şi copiii. Toţi au acceptat riscul. Au ales să nu fie de acord cu politica oribilă a naţiunii lor. S-au sacrificat pentru noi.

— Dar de unde ştii toate astea?

— Oamenii noştri au găsit doi evrei în Israel, acum destul de bătrâni, care au fost ascunşi atunci în subsol. Ca să folosesc un limbaj creştin, doctorul a fost un sfânt.

— Atunci poate că există speranţă, zise Saul.

— Sau poate nu. În definitiv, a fost ucis, spuse Mişa.

— Exact. A murit pentru noi, deci mai există speranţă.

Mişa încuviinţă cu tristeţe în ochi.

— Nu ştim dacă Joseph a ales să locuiască aici datorită asocierii acestei case cu cauza evreiască sau a ales apartamentul lui la întâmplare. Dar, dacă l-a ales la întâmplare, cum a aflat de scara de dincolo de dormitor –pentru că SS-iştii au sigilat şi uşa asta şi pe cea din cabinetul doctorului. După aceea au înlăturat uşile şi au completat zidăria. L-am întrebat pe proprietar de etajul ăsta. A spus că, acum şase ani, când a cumpărat casa, nu exista uşa asta. I-am întrebat şi pe foştii chiriaşi despre ea. Uşa nu era când au locuit ei aici.

— Deci, tata trebuie să fi fost cel care a spart zidul şi a pus uşa la loc, zise Erika.

— Dar după aceea a încuiat-o, zise Saul. Nu pricep. Ce proteja?

— Va trebui să aflaţi singuri. Să vedeţi totul aşa cum am văzut şi eu – fără speranţe, fără prejudecăţi. Poate o să înţelegeţi ceea ce eu n-am înţeles încă.

— Şi crezi că tot ceea ce o să găsim are vreo legătură cu dispariţia tatei? întrebă Erika.

— Nu sunt sigur încă. Dacă răpitorii tatălui tău căutau ceva, cu siguranţă că au fost curioşi în privinţa uşii încuiate şi au cercetat. Nu se văd semne că ar fi fost deschisă cu forţa. Aşa că, dacă au intrat, au folosit şperaclul ca şi noi, sau l-au făcut pe tatăl tău să le spună unde era cheia. Când şi-au terminat căutările, au încuiat-o la loc, lăsând apartamentul exact cum l-au găsit. Dar, bănuiesc că, dacă ar fi găsit ceea ce ascundea tatăl tău şi era lucrul pe care îl voiau ei, l-ar fi luat sau l-ar fi distrus. Apropo, ar fi bine să-l lăsaţi pe băieţel cu mine. Se pare că îi e cam somn.

— Vrei să spui că n-ar trebui să vadă ce e acolo jos.

— Nimeni n-ar trebui să vadă.

4

Saul se uită la Erika, după care, temător, intrară în dormitor. Şi acolo mirosea a tutun de pipă. Patul era făcut cu grijă. O batistă şi un pieptene se aflau pe măsuţa de toaletă goală.

Lui Saul nu îi trebui decât un moment ca să observe aceste detalii. Toată atenţia îi era îndreptată asupra uşii. Erika încerca clanţa deja. Trase şi uşa se deschise fără zgomot. În faţa lor era beznă. Ea pipăi peretele din interior, dar nu găsi nici un întrerupător. Atinse cu piciorul un obiect de pe jos. Îl ridică. O lanternă. Când o aprinse văzură un şir de trepte care coborau în stânga. Pereţii nu erau zugrăviţi şi erau pătaţi de mucegai. Pânze de păianjen atârnau din tavan, praful acoperea părţile laterale ale treptelor, mijlocul fiind curăţat de atâtea persoane care trecuseră pe acolo.

Mirosul de praf îi gâdilă nările lui Saul şi îşi înăbuşi un strănut. Uitându-se în jos, văzu o platformă. Aşa cum le spusese Mişa, fosta intrare dinspre parter fusese astupată, dar nici chiar praful şi umezeala nu puteau ascunde contrastul între lemnul vechi şi închis la culoare şi cel de mai târziu, deschis. În apartamentul care se afla de partea cealaltă, tapetul sau zugrăveala trebuiau să fi acoperit renovarea. Dar, în partea aceea, nu se făcuse nici o încercare de a ascunde locul unde fusese o uşă.

Saul coborî. Lemnul peretelui din mijlocul platformei era de acelaşi fel cu cel folosit de SS pentru a astupa uşa din stânga. În ciuda stratului de praf, culoarea deschisă a lemnului de pin era vizibilă. Saul împinse în perete, dar acesta păru de neclintit. Îşi plimbă degetul arătător peste el şi descoperi două crăpături abia sesizabile la o distanţă de un umăr una de cealaltă. Desfăcând un briceag, îi strecură lama într-una din crăpături, folosind-o ca pârghie, şi răsuci mânerul în părţi. O parte a peretelui se desprinse puţin şi el trase cu putere, aşezând-o în dreapta lui. Erika îndreptă lanterna spre deschizătură şi văzură continuarea scării.

Începură să coboare. Jos, raza lanternei lumină podeaua de beton a subsolului. Un miros şi mai puternic de mucegai, accentuat de umezeală, îi luă cu asalt nările lui Saul. Ajungând jos, se întoarse spre stânga după lumina lanternei din mâna Erikăi.

Îşi ţinu răsuflarea.

Raza îngustă de lumină accentua şi mai mult groaza. Fiecare obiect, izolat de rază, înconjurat de beznă, părea să aibă o forţă mai mare luat

separat decât dacă ar fi făcut parte dintr-un grup. În timp ce Erika deplasa raza lanternei prin încăpere, o imagine oribilă făcea loc alteia şi alteia, totul devenind din ce în ce mai insuportabil. Întunericul spre care se îndrepta lumina părea şi mai intens datorită ororilor pe care le ascundea. Saul îşi simţi omoplaţii încordându-se.

— Dumnezeule mare!

Erika încetă să mai mişte raza de lumină. Deşi nu văzuse încă tot, i se părea că nu mai poate să vadă încă o imagine. Lăsă lanterna în jos şi văzură o masă şubredă pe care se afla o lampă.

O cutie de chibrituri era lângă lampă. Saul se apropie, aprinse unul şi îl lipi de fitil. O flacără crescu din ce în ce mai mult, aruncând umbre. Apoi, el o acoperi cu sticla şi lumina deveni mai puternică.

Se forţă să se uite din nou, dar descoperi că impresia iniţială fusese greşită. Întunericul nu făcuse ca fiecare imagine să pară mai groaznică privită separat decât dacă ar fi făcut parte dintr-un grup.

În faţa lui erau o mulţime de fotografii: mari, mici, alb-negru, color, lucioase, mate, din ziare, reviste, cărţi şi arhive. Erau prinse pe un perete care, spre deosebire de ceilalţi trei, nu era din beton, ci din lemn, despărţitura pe care doctorul Bund o înălţase la jumătatea subsolului pentru a-şi ascunde pacienţii evrei. Avea nouă metri lăţime şi trei înălţime şi fiecare centimetru din suprafaţa ei era acoperită cu fotografii.

Înfăţişând lagăre de concentrare. Prizonieri cu obrajii supţi. Camere de gazare. Cadavre. Cuptoare. Gropi imense pline de cenuşă. Camioane încărcate cu haine, încălţăminte, bijuterii, păr omenesc şi dinţi. Într-una din fotografii, câţiva ofiţeri SS, ale căror însemne – fulgerele şi capul de mort – sclipeau pe uniformele negre imaculate, stăteau unii lângă alţii, ţinându-se după umeri, zâmbind aparatului de fotografiat, în timp ce, în spatele lor, cadavrele formau o piramidă dezordonată atât de mare, încât îţi lua minţile.

Saul se prăbuşi pe un scaun la fel de şubred de lângă masă, luându-i mâna Erikăi şi strângându-i-o.

— Ce făcea tata aici? întrebă ea. N-a pomenit niciodată… N-am ştiut niciodată că e obsedat de… N-a fost ceva subit. Tot timpul a avut camera asta aici.

— O nebunie în faţa altei nebunii, spuse Saul cercetând şi restul încăperii, care era plină de cutii din carton. Ca atras parca de un vârtej se apropie de o grămadă, desfăcu capacul unei cutii şi găsi documente.

Unele erau originale. Altele copii. Foi îngălbenite şi sfărâmicioase alternau cu pagini albe şi netede. Limbile variau – engleză, franceză, germană, ebraică. Saul cunoştea franceza şi germana, iar Erika ştia ebraica la perfecţie. Amândoi izbutiră să traducă suficiente documente pentru a înţelege despre ce era vorba în general.

Dosare ale lagărelor de concentrare ţinute de către comandanţi germani. Liste cu nume ale ofiţerilor SS şi ale prizonierilor executaţi în care lagăr, în ce zi, săptămână, lună, an. Liste cu relativ puţinii evrei care supravieţuiseră lagărelor de exterminare şi cu la fel de puţinii nazişti care fuseseră pedepsiţi pentru participarea lor la Măcel.

Pe Saul îl dureau ochii din cauza efortului de a desluşi acele scrisuri înghesuite şi decolorate. Se întoarse spre Erika.

— Nu l-am văzut pe tatăl tău decât o dată, la nunta noastră. N-am avut ocazia să-l cunosc bine. A fost cumva în vreunul din lagăre?

— Părinţii mei n-au povestit aproape niciodată despre ce au păţit în timpul războiului. Totuşi, când eram mai mică, i-am auzit vorbind între ei. N-am înţeles, aşa că i-am înnebunit cu întrebările. Atunci a fost singura dată când au discutat despre război în prezenţa mea. Alteori erau dispuşi să vorbească despre pogromuri, persecuţii. Voiau să ştiu totul despre Măcel, detaliat, ca făcând parte din istorie. Dar despre propria lor experienţă… Au fost amândoi în ghetoul evreiesc din Varşovia când au intrat naziştii.

Saul se strâmbă, înţelegând. În 1943, soldaţii nazişti înconjuraseră ghetoul din Varşovia. Evreii au fost forţaţi să iasă, dar nici unul n-a avut voie să plece altfel decât în grupurile care erau transportate spre lagărele de concentrare. Din cei trei sute optzeci de mii de evrei nu mai rămăseseră decât şaptezeci de mii şi aceştia s-au revoltat împotriva naziştilor. În cursul unor represalii masive care au durat patru săptămâni, naziştii au înăbuşit revolta şi au ras ghetoul de pe faţa pământului. Dintre supravieţuitorii evrei, şapte mii au fost executaţi pe loc. Douăzeci şi şapte de mii au fost trimişi în lagăre de muncă.

— Părinţii mei au făcut parte din grupul pe care naziştii l-a trimis la Treblinka.

Saul se cutremură. Treblinka nu fusese un lagăr de muncă, ci unul de exterminare, cel mai cumplit din toate. Prizonierii care ajungeau acolo trăiau mai puţin de o oră.

— Dar cum au reuşit să supravieţuiască?

— Erau tineri şi puternici. Au fost de acord să facă munca pe care nici măcar SS-iştii nu o suportau – de a scoate cadavrele din camerele de gazare şi de a le arde. De aceea părinţii mei n-au vorbit niciodată despre război. Au supravieţuit pe seama altor evrei.

— Bine, dar ce altceva ar fi putut să facă? Atâta timp cât nu colaborau cu naziştii, atâta timp cât nu participau la crime, trebuiau să facă tot ce le stătea în putinţă ca să supravieţuiască.

— Prima şi ultima oară când tata a vorbit despre asta a zis că putea găsi justificări pentru ceea ce făcuse numai în minte, nu şi în suflet. Întotdeauna am crezut că din cauza asta s-a alăturat Mossad-ului şi şi-a închinat viaţa Israelului. Pentru a încerca să se recompenseze.

— Bine, dar chiar şi munca aceea nu le-a oferit decât un răgaz temporar. Naziştii nu le dădeau lucrătorilor aproape nimic de mâncare. Până la urmă, părinţii tăi aveau să fie prea slăbiţi ca să mai poată munci. SS-iştii i-ar fi ucis şi ar fi forţat alţi evrei să scape de cadavre.

— Treblinka, spuse ea. Adu-ţi aminte unde erau.

El înţelese deodată ce voia să spună. Prizonierii de la Treblinka se răzvrătiseră împotriva celor care îi păzeau. Folosind lopeţi şi bâte ca arme, îi atacaseră pe nazişti şi peste cincizeci de oameni reuşiseră să scape.

— Părinţii tăi au luat parte la revoltă?

— Întâi la Varşovia şi apoi la Treblinka, spuse ea zâmbind stins. Trebuie să recunoşti că au fost insistenţi.

Saul îi simţi mândria şi i-o împărtăşi, strângându-i mâna iarăşi. Apoi se uită din nou la perete.

— O obsesie de o viaţă. Şi tu n-ai bănuit niciodată nimic.

— Nimeni n-a bănuit. Dacă cei din Mossad ar fi ştiut ce era în mintea lui, nu l-ar fi ţinut. N-au încredere în fanatici.

Păru uluită de un gând.

— De ce?

— Mama a murit acum cinci ani. Atunci a cerut să se retragă din Mossad, s-a mutat din Israel aici şi, în taină, a început să aranjeze camera asta.

— Vrei să spui că mama ta îl stăpânea?

— Îi potolea obsesia. Şi, după moartea ei…

— Această obsesie a pus stăpânire pe el, spuse Saul închipuindu-şi fantomele din jurul lui. Dumnezeu să-l aibă în pază.

— Dacă mai e în viaţă.

— Încăperea asta… Am descoperit motivul dispariţiei lui?

— Şi dacă da, a fost luat? întrebă Erika. Sau a fugit?

— De ce anume?

— De trecut.

Când expresia de pe chipul ei deveni şi mai sumbră, el spuse repede.

— Doar nu crezi că… s-a sinucis?

— Acum o oră, dacă cineva ar fi sugerat aşa ceva, aş fi spus că tatăl meu era prea puternic ca să renunţe, prea curajos ca să se autodistrugă. Acum însă, nu mai sunt sigură. Încăperea asta… Sentimentul lui de vinovăţie trebuie să fi fost insuportabil.

— Sau ura lui faţă de cei care l-au făcut să se simtă vinovat.

Pe un dulap se afla o carte deschisă, care îi atrase atenţia lui Saul. O luă şi citi titlul. *Ordinul Cap de Mort: Povestea SS-ului lui Hitler.* Autorul era Heinze Hohne, textul era în germană şi anul publicării 1955. Pe pagina la care era deschisă cartea, un fragment era subliniat cu negru. Saul îl traduse mintal.

„Senzaţional, cu adevărat oribil, în legătură cu anihilarea evreilor, a fost faptul că mii de taţi respectabili au avut crima ca meserie oficială şi, totuşi, după terminarea programului, se considerau nişte cetăţeni obişnuiţi care respectau legea, incapabili măcar să-şi închipuie că ar fi putut să devieze de la calea cea dreaptă a virtuţii. Sadismul nu a fost decât o faţetă a exterminării în masă şi una dezaprobată de către SS. Părerea lui Himmler era că exterminarea în masă trebuia făcută curat şi cu sânge rece; chiar şi atunci când executa ordinul oficial de a ucide, ofiţerul SS trebuia să rămână decent.”

— Decent? murmură Saul dezgustat.

Pe margine, în dreptul fragmentului respectiv, erau câteva cuvinte scrise cu cerneală neagră în ebraică – două grupuri de cuvinte.

— Scrisul tatei, spuse Erika.

— Tu eşti experta în ebraică.

— Sunt nişte citate. Mi se pare că sunt din *Inima întunericului* de Conrad. Primul grup înseamnă „Groaza, groaza”.

— Şi al doilea?

Ea ezită.

— Ce este?

Ea nu răspunse.

— Nu poţi să traduci?
— Ba pot.
— Atunci?
— Sunt tot din *Inima întunericului* … „Exterminaţi bestiile”.

5

După o oră de căutări erau la fel de derutaţi ca la început. Saul nu mai suporta să rămână în încăperea aceea întunecoasă. Trebuia să iasă de acolo.

Erika închise o cutie cu documente.

— Cum o fi putut tata să vină mereu aici şi să pună fotografii pe perete? Amintirea permanentă trebuia să-l fi afectat teribil.

— Tot n-am găsit vreo dovadă că s-ar fi sinucis.

— N-am găsit nici ceva care să dovedească altceva, zise Erika tristă.

Stinseră lampa şi porniră în sus pe scări. În întuneric, Saul îşi aminti deodată ceva şi o apucă de umăr brusc.

— Mai e un loc unde nu ne-am uitat, spuse el conducând-o înapoi pe scară şi luminând podeaua cu lanterna.

— Ce…

— Mişa n-a vrut să ne explice ce-o să găsim aici. N-a vrut să avem prejudecăţi. Dar, fără să-şi dea seama, ne-a spus ceva despre încăperea asta. În timpul războiului aici îşi ascundea doctorul pacienţii evrei foarte bolnavi. Şi tot aici le ascundea şi fişele.

— Aşa a spus, da. Dar cum… întrebă ea şi glasul i se frânse brusc. Ah.

— Da, „ah”. Doctorul le ascundea fişele sub podea, aşa a zis Mişa. Trebuie să existe vreo trapă secretă.

Cercetă podeaua cu lanterna şi, într-un colţ, sub o grămadă de cutii, descoperi un strat de praf care părea artificial. Simţi o nişă pe unde degetele ar fi putut apuca şi ridică o porţiune mică de beton.

Un compartiment îngust. Raza de lumină a lanternei scoase la iveală un carneţel prăfuit pe care Saul îl deschise. Chiar dacă erau cuvinte scrise în ebraică, îşi dădu seama că era o listă.

De nume.

Zece la număr.

Toate evreieşti.

6

Ploaia continua să cadă. Christopher dormea pe canapea. Lângă el, Mişa privea fix spre uşa deschisă a dormitorului.

Saul apăru în cadrul ei agitând furios carneţelul.

— Deci l-aţi găsit, zise Mişa.

Erika era şi mai furioasă.

— Era cât pe ce să nu-l găsim. Asta mă face să mă-ntreb dacă ai vrut să-l găsim.

— Nu eram sigur.

— Dacă voiai să-l găsim sau că aveam să-l găsim?

— Are vreo importanţă? L-aţi găsit.

— Pentru prima oară, încep să nu mai am încredere în tine, spuse ea.

— Dacă nu l-aţi fi găsit şi tot ai fi insistat să porneşti în căutarea tatălui tău, m-aş fi împotrivit, zise Mişa.

Christopher se mişcă în somn.

— Gândiţi-vă, spuse el în continuare. Priviţi lucrurile din punctul meu de vedere. De unde să ştiu cât de mult v-aţi înmuiat în deşert?

— Ar trebui să încerci şi tu uneori, spuse Erika.

— Sunt alergic la nisip.

— Şi la a spune adevărul?

— N-am minţit. Doar v-am pus la încercare.

— Prietenii n-au nevoie să se pună la încercare unii pe alţii.

— Profesioniştii, da. Dacă nu înţelegi, înseamnă că, într-adevăr, te-ai înmuiat în deşert.

— Bine. Deci l-am descoperit, spuse Saul strângând carneţelul în mână. Spune-ne restul. Ce înseamnă lista asta de nume?

— Nu sunt numele pacienţilor evrei pe care i-a ascuns doctorul în timpul războiului, zise Erika. Carnetul e prăfuit, într-adevăr, dar hârtia nu e veche. E inclus şi numele tatălui meu. Scrisul nu-i al lui.

— Exact. Carnetul îmi aparţine.

— Ce legătură au numele astea cu ceea ce i s-a-ntâmplat tatei?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Nu cred. N-ai fi întocmit lista asta dacă n-ar fi existat nici o legătură între ei.

— Am spus eu că nu există nici o legătură? Le cunoaştem originile, adresele, obiceiurile, fostele ocupaţii.

— Foste?

— Toţi au fost agenţi Mossad şi toţi sunt pensionaţi. Dar tu ai întrebat ce legătură au cu ce i s-a întâmplat tatălui tău şi asta n-am aflat încă.

— Susţin că nu-l cunosc pe tata? Nu vor să vă răspundă la întrebări? Care-i problema?

— N-am putut să-i întrebăm nimic.

— Iar o faci. Ocoleşti răspunsul, zise Erika.

— Nu-i adevărat. Oamenii ăştia mai au două lucruri în comun. Au supravieţuit lagărelor de exterminare naziste…

— Şi?

— Au dispărut cu toţii.

Luptătorul Bisericii

1

În ciuda căldurii din ce în ce mai mari din deşert, emoţia învinse oboseala, făcându-i pe Drew şi pe Arlene să se îndrepte repede şi împleticindu-se spre urmele de cauciucuri de pe nisip în celălalt capăt al trecătorii.

După confruntarea cu cei doi ucigaşi arabi, scoseseră cearceaful din rucsacul lui Arlene şi îl întinseseră între două stânci, după care se adăpostiseră sub el, sorbind din când în când, puţină apă şi mâncând din smochinele şi curmalele găsite asupra celor doi. Dar aceştia nu avuseseră suficientă mâncare pentru a le ajunge multă, vreme.

— Dar apa? întrebase Drew. Ne-am uitat în locurile de unde au tras în noi, zise el ridicând două bidoane mici şi scuturându-le.

Nu părea să fie prea multă apă în ele.

— Nu le-ar fi ajuns cine ştie cât. Atunci cum or fi sperat să se întoarcă?

Deodată le veni o idee şi se ridicară într-o clipă, ignorând razele fierbinţi ale soarelui. Ajungând în capătul trecătorii, o luară în dreapta, urmând semnele de pe nisip, şi ajunseră lângă un grup de stânci în dosul cărora fusese ascuns un jeep.

— Din afară, cu siguranţă, spuse Drew. Nici un localnic de-aici n-are un jeep, cu atât mai puţin unul model nou. Are chiar şi instalaţie de aer condiţionat. Tipii erau obişnuiţi numai cu lucruri de calitate.

Jeep-ul avea acoperiş metalic. Datorită unghiului soarelui, scaunul şoferului era umbrit. Arlene fu încântată de secunda de răcoare relativă cât vârî capul prin geamul deschis.

— O mică problemă.

— Ce este?

— Nu e nici o cheie în contact.

— Dar i-am scotocit pe amândoi şi n-am găsit-o la ei.

— Deci, logic, ar fi trebuit să o fi lăsat în maşină.

Dar nu o găsiseră nici după un sfert de oră.

— În cazul ăsta… zise Drew urcând.

— Ce faci?

— Aştept.

— Ce?

— Ca tu să legi firele.

Ea râse şi se aplecă.

Însă, după ce ea porni motorul şi străbăteau deşertul hurducăindu-se, el se cufundă într-o tăcere sobră. Avea multe întrebări de pus. Deşi nu voia, trebuia să stea de vorbă cu preotul.

2

Cairo. A doua zi după-amiază. Stând pe patul din camera de hotel în stil occidental, Arlene asculta zgomotul duşului, dar atenţia îi era concentrată asupra telefonului.

Nu ştia ce să facă. Când preotul o contactase spunându-i să se ducă după Drew, îi dăduse un număr de telefon din Cairo.

— Sună-mă imediat cum îl scoţi din deşert.

În momentul acela, ea fusese atât de recunoscătoare pentru faptul că află unde era Drew şi că aveau să fie iarăşi împreună, încât fusese de acord imediat cu condiţia pusă de preot. Dar acum, că îl avea pe Drew, ezita. Ceea ce Fraternitatea voia de la Drew nu era cu siguranţă o dispensă. Nu, prin definiţie, o convocare din partea Fraternităţii presupunea necazuri. Îl pierduse pe Drew o dată când se dusese la mănăstire. Îl pierduse din nou când fugise în deşert. Nu avea de gând să-l piardă şi a treia oară.

Dar dacă pedeapsa pentru nesupunere era…

Dacă îl omorau pe Drew şi în loc să o omoare şi pe ea, o lăsau să sufere tot restul vieţii?

Se hotărî să dea telefonul. Dar îşi simţi mâna atât de grea, încât nu putu să o ridice spre telefonul de pe noptieră.

În baie, duşul se opri. Uşa se deschise şi Drew apăru gol puşcă, ştergându-se cu un prosop mare, pluşat. Ea nu putu să nu zâmbească. După şase ani petrecuţi în mănăstire, după jurământul lui de celibat, avea inhibiţii sexuale, era adevărat. Dar jenă? În nici un caz.

El zâmbi în timp ce se ştergea.

— O dată pe an, indiferent dacă am nevoie sau nu.

Ea îşi atinse părul încă umed.

— Ştiu. Am avut senzaţia că scap de o tonă de nisip.

Drew folosise banii ei egipteni pentru a cumpăra şampon, o foarfecă, săpun de bărbierit şi o lamă. Barba îi dispăruse. Îşi aranjase părul. Dat după urechi, îl făcea să pară şi mai tras la faţă. Dar era atrăgător.

Lăsă prosopul jos.

— Am avut mult timp la dispoziţie… prea mult… ca să mă gândesc, zise el apoi.

— La…

— Unele legi sunt făcute de Dumnezeu, altele de om.

Ea râse.
— Ce tot vorbeşti acolo?
— Jurământul meu de castitate. Dacă Adam şi Eva n-ar fi avut voie să facă sex, Dumnezeu nu i-ar fi făcut bărbat şi femeie.
— Ăsta-i un fel de a-mi spune că sexul e ceva firesc? Ştiam deja.
— Dar, aşa cum ai remarcat, probabil, eu am fost derutat.
— Ah, asta am remarcat cu siguranţă.
— Aşa că m-am hotărât…
— Da?
— Dacă nu te deranjează…
— Da?
— Să alegem natura în locul legilor artificiale…
— Da?
— Aş vrea să fac dragoste cu tine.
— Drew…
Acum veni rândul lui să întrebe:
— Da?
— Vino încoace.

3

Mai târziu în după-amiaza aceea, cu draperiile trase aşa încât în cameră era o răcoare plăcută, stăteau în pat îmbrăţişaţi după ce făcuseră dragoste. Goi, relaxaţi, fiecare încântat de atingerea pielii celuilalt, nu vorbiră nimic un timp. Dar preocupările îi îmboldiră.

— Preotul, zise Drew.

— Ştiu. Aş prefera să n-o facem.

— Dar problema n-ar dispărea.

Gânditor, începu să se îmbrace.

— Ceva mă face curioasă, spuse ea.

El se opri din încheiatul cămăşii.

— Curioasă?

— Înainte, când ai fost nevoit să părăseşti mănăstirea, nu mai conteneai cu întrebările. Despre cum se schimbase cultura în cei şase ani cât stătuseşi izolat, cine mai era preşedinte şi ce se mai întâmplase în lume. De data asta, însă, după un an în deşert, nu m-ai întrebat nimic.

Lui îi zvâcni un muşchi în obraz.

— Da. Pentru că data trecută nu mi-a plăcut ce am aflat.

— Atunci, de ce să-l sunăm pe preot? De ce să nu dispărem? Să ne ascundem undeva. Împreună.

— Pentru că nu mai cred că pot să mă ascund. Vreau să lămuresc odată problema asta. Ca să nu mai fie nevoie să-mi fac griji în legătură cu Fraternitatea. Sau că altcineva s-ar putea strecura între noi. Vreodată.

4

Cairo însemna zăpuşeală, zgomot, o mulţime de oameni, trafic aglomerat. Fumul ţevilor de eşapament se chinuia să distrugă miresmele mâncărurilor arăbeşti şi ale mirodeniilor vândute prin bazaruri. Îndrumările complexe primite prin telefon îi purtară pe Drew şi Arlene pe o mulţime de străduţe înguste, până când ajunseră la uşa unui restaurant a cărui firmă egipteană, Drew o traduse ca „Urechea acului". Se uită în ambele părţi ale străzii, dar nu văzu nici o reacţie bruscă din partea nimănui, nici o întrerupere a ritmului normal. Bineînţeles că absenţa unei activităţi neobişnuite nu era o dovadă că nu fuseseră urmăriţi; un profesionist nu se dădea de gol atât de uşor. Pe de altă parte, nu observaseră nici că ar fi fost urmăriţi, aşa că, pentru moment, trebuiau să fie mulţumiţi cu acea consolare.

Intrară în restaurant şi, imediat, Drew sesiză întunericul şi mirosul pătrunzător de fum de ţigară combinat cu aroma cafelei. După aceea urmară simţurile tactile – senzaţia pe care i-o dădea podeaua din piatră de sub tălpile pantofilor. Într-o clipă, ochii i se obişnuiră cu interiorul restaurantului – mese şi scaune din lemn, nu existau feţe de masă şi câteva tapiserii arăbeşti erau întinse pe pereţi; în partea din spate însă, în dosul unei tejghele, sticle viu colorate şi tot felul de recipiente sclipitoare erau înşirate pe nişte rafturi sub o oglindă. Din loc în loc, nişte despărţituri sculptate în lemn împrejmuiau mesele. În afară de chelnerul cu şorţ alb din spatele tejghelei şi de doi bărbaţi în costume negre şi cu fesuri roşii care stăteau la o masă din colţ, nu mai era nimeni în restaurant.

Drew şi Arlene aleseră o masă în partea dreaptă, la jumătatea distanţei dintre uşă şi ceea ce Drew bănuia a fi o ieşire prin bucătăria din spatele tejghelei. Se aşezară cu spatele la perete.

— La ce oră a zis că vine? întrebă Drew.

— N-a spus exact. A zis doar că o să fie aici înainte de apusul soarelui.

Drew bătu cu degetele în masă.

— Vrei o cafea?

— Cafea egipteană? Chestia asta e atât de tare, încât ar fi totuna dacă mi-aş trage un glonţ în cap.

Drew începu să râdă, dar se opri când auzi un scaun zgâriind podeaua în spatele despărţiturii din lemn din stânga lui. Un bărbat în costum alb apăru

după despărţitură şi se opri lângă masa lor.

Avea o constituţie solidă, o piele măslinie şi o mustaţă stufoasă şi neagră care îi accentua zâmbetul. Zâmbetul trăda şi amuzament şi amabilitate.

— Domnişoară Hardesty, am vorbit cu dumneavoastră la telefon mai devreme.

— Nu sunteţi preotul care m-a vizitat la New York, spuse Arlene şi Drew se pregăti să se ridice.

— Nu, zise celălalt amabil. Aveţi dreptate. Preotul despre care vorbiţi – părintele Victor – a fost chemat pentru o misiune urgentă, zise omul continuând să zâmbească. Eu sunt părintele Sebastian. Sper că această modificare nu vă deranjează. Bineînţeles, veţi dori să vă convingeţi.

Omul întinse mâna atunci, cu palma în jos, arătându-şi inelul. Acesta avea un rubin mare şi perfect care strălucea chiar şi în întuneric. Pe el se vedeau o sabie şi o cruce intersectate. Religie şi violenţă. Simbolul Fraternităţii Pietrei. Drew se cutremură.

— Văd că sunteţi familiarizat cu el, spuse părintele Sebastian continuând să zâmbească.

— *Oricine* poate să poarte un inel.

— Nu *acest* inel.

— Poate, zise Drew. Domnul fie cu tine.

Zâmbetul părintelui Sebastian se stinse.

— Ah.

— Exact, spuse Drew cu răceală. Codul. Dă-i drumul şi termină-l. Salutul Fraternităţii. „Domnul fie cu tine.”

— ”Şi cu spiritul tău”.

— Mai departe.

— ”Deo gratias.” Eşti mulţumit?

— E abia începutul. „Dominus vobiscum.”

— ”Et cum spiritu tuo.”

— ”Hoc est enim…”

— ”Corpus meum.”

— ”Pater noster…”

— ”Quid est în coeli.”

— Ce tot spuneţi acolo? îi întrerupse Arlene.

— Sunt replici dintr-o slujbă tradiţională, spuse Drew. Fraternitatea e conservatoare. De la mijlocul anilor ’60 n-a renunţat la latină. Iar tu, îi spuse el bărbatului cu înfăţişare de egiptean care spusese că era părintele

Sebastian, eşti mai tânăr ca mine. Treizeci? Dacă n-ai fi aparţinut Fraternităţii, nu ţi-ai fi amintit răspunsurile în latină. Cine a fondat Fraternitatea?

— Părintele Jerome.

— Când?

— În perioada celei de a treia cruciade, în 1192.

— Numele lui adevărat?

— Hassan ibn al-Sabbah. Din întâmplare, acelaşi nume cu al arabului care a înfiinţat terorismul cu o sută de ani mai înainte. Deşi era călugăr, părintele Jerome a fost recrutat ca asasin de către cruciaţi pentru că era arab şi, deci, se putea strecura printre ai lui fără să atragă atenţia. Dar, spre deosebire de teroarea arabă, teroarea părintelui Jerome era *sfântă*. Încă de atunci am făcut tot posibilul să apărăm Biserica, spuse părintele Sebastian. Acum eşti mulţumit?

Drew încuviinţă.

Preotul se aşeză la masă.

— Dar tu?

— Ai avut ocazia să mă studiezi foarte bine prin despărţitura asta. Trebuie să ai o fotografie.

— Chirurgia plastică poate să facă minuni.

— În interiorul inelului e o capsulă cu otravă. Mănăstirea voastră se află pe coasta de vest a Franţei, pe teritoriul pentru care s-au bătut englezii şi francezii în timpul cele de a treia cruciade. Numai cineva care a fost abordat pentru a fi recrutat de către Fraternitate ar şti lucrurile astea.

— Aşa e. Abordat. Şi acum te abordăm din nou.

Drew se simţi deodată foarte obosit. Revenea totul.

Nu exista nici o şansă de scăpare. Glasul îi tremură când vorbi.

— Ce vreţi? Dacă aţi ştiut unde mă ascund, de ce m-aţi silit să stau acolo un an…

— Într-o peşteră în deşert? Trebuia să te pocăieşti pentru păcatele tale. Pentru sufletul tău. Ca să te purifici. Te-am ţinut în rezervă. Ai refuzat să ni te alături, dar am găsit un mod de a te încuraja să ne ajuţi dacă avem nevoie.

— Să ajut?

— Să găseşti.

— Ce anume?

— Un preot.

În clipa aceea, încăperea explodă.

5

Drew simţi zguduitura cu o miime de secundă înainte să audă explozia propriu-zisă. Încăperea se lumină puternic şi se întunecă la loc în clipa în care el fu izbit de perete. Se lovi cu capul de piatră, apoi fu aruncat din nou spre masă. Aceasta se prăbuşi sub greutatea lui şi datorită forţei exploziei. Când se izbi cu pieptul de podeaua din piatră, simţi cum i se taie respiraţia. În timp ce el se chinuia să se ridice, încăperea fu cuprinsă de flăcări.

Bomba trebuia să fi fost ascunsă în zona tejghelei, căci din aceasta nu mai rămăsese nici urmă. Chelnerul şi cei doi bărbaţi din apropierea ei nu scoaseră nici un sunet, fiind, probabil, spulberaţi de explozie. Dar aceste lucruri le gândi mult mai târziu.

Auzi, totuşi, ţipete. Nu erau ale lui. Ci ale unei femei. Ale lui Arlene. Şi dorinţa lui disperată de a o salva îl făcu să se întoarcă spre încăperea devastată de flăcări.

Fumul îl făcu să se înăbuşe. În timp ce se îndrepta spre ţipetele îngrozitoare ale lui Arlene, simţi că îl apucă cineva. Se zbătu şi înjură, dar nu putu să nu se lase ridicat şi târât departe de acel loc. Afară, pe strada îngustă, fierbinte şi aproape întunecată, înconjurat de o mulţime de oameni, nu mai putea auzi ţipetele lui Arlene. Făcu un ultim efort disperat de a se elibera de braţele care îi înconjurau pieptul şi dădu buzna înapoi în clădirea distrusă.

În schimb, leşină. În ultima clipă, avu impresia că vede ca prin ceaţă… chipul lui Arlene.

6

— Mi-a fost teamă că ai murit.

— Sentimentul a fost reciproc, spuse Arlene şi el îi strânse mâna.

Stăteau pe nişte scaune metalice într-o curte împrejmuită de un zid înalt de piatră. De dincolo de ziduri, zgomotul oraşului Cairo tulbura liniştea uneia din puţinele biserici din acel oraş arab. O biserică grecească ortodoxă, ale cărei turle umflate contrastau cu minaretele subţiri ale unei moschei.

Era a doua zi dimineaţă devreme. Umbra umplea o parte a curţii şi căldura nu era încă sufocantă.

— Când au izbucnit flăcările, te-am auzit ţipând, zise el continuând să-i strângă mâna.

— Chiar ţipam. Numele tău.

— Dar păreai atât de departe.

— Şi eu aveam impresia că vocea mi se auzea de departe. Dar, după explozie, n-am mai auzit nimic care să nu pară îndepărtat. Până şi respiraţia mea părea să se audă din afară. Nu ştiam decât că puteam să mă mişc mai bine decât tine şi că trebuia să ieşim amândoi de-acolo.

El râse, dar acest lucru îl făcu să simtă o durere în coaste. Însă nu-i păsa. Era prea bucuros să ştie că Arlene era în viaţă.

— Cum am scăpat?

— Părintele Sebastian avea o trupă de acoperire.

— Profesionist.

— Ne-au scos de acolo înainte să vină poliţia, spuse ea. Nu-mi amintesc prea mult din ce s-a întâmplat după ce am ajuns în stradă, dar ştiu că am fost duşi în braţe prin mulţime şi urcaţi într-o camionetă. După aceea, totul e neclar în mintea mea. Următorul lucru de care îmi amintesc e că m-am trezit în camera noastră din presbiteriul acestei biserici.

— Unde e părintele Sebastian?

— Cât se poate de viu, spuse o voce şi Drew se întoarse.

Părintele Sebastian, care arăta mai degrabă a italian acum decât a egiptean, aşa îmbrăcat în costum negru şi cu guler alb, stătea în pragul uşii deschise – ţinând o batistă la nas. Când ieşi la lumină, în curtea însorită, pe batistă se văzură câteva pete de sânge, o consecinţă a exploziei, bănui Drew.

Preotul îşi trase un scaun metalic şi se aşeză.

— Îmi cer scuze că n-am venit mai devreme, dar am oficiat slujba de dimineaţă.

— Aş fi putut s-o oficiez eu, zise Drew.

— Încă mai dormeai când am trecut să văd ce faci. În momentul respectiv, nevoile trupului tău păreau mai importante decât cele ale spiritului.

— În momentul ăsta, cele psihice sunt şi mai importante.

— Şi care sunt acestea?

— Mă simt îngrozitor atunci când cineva încearcă să mă arunce în aer. În alte împrejurări, aş fi crezut că s-a întâmplat să ne aflăm într-un loc unde teroriştii s-au decis să pună o bombă. În Israel, de exemplu. Sau la Paris, sau la Roma. Dar la Cairo? Nu e pe traseul lor.

— Nu mai e aşa. Cât ai stat în deşert şi Cairo a devenit o ţintă a teroriştilor.

— Dar într-un restaurant lipsit de importanţă, dintr-o zonă mărginaşă? La ce ar fi servit bomba asta? N-a fost pusă acolo întâmplător. Nu ne-am aflat din întâmplare într-un loc unde a explodat o bombă. Noi eram ţintele.

— Pentru a doua oară în două zile, zise Arlene.

Părintele Sebastian îşi îndreptă scaunul.

— Exact. Pentru a doua oară, spuse Drew. În timp ce străbăteam deşertul…

Îi povesti preotului despre cei doi arabi care îi atacaseră.

— Nu credeţi că ar fi putut fi nişte simpli tâlhari? întrebă părintele Sebastian uitându-se la Arlene. Mi-ai spus mai devreme de un atac al unor aşa-zişi violatori. În acelaşi loc. S-ar putea ca şi ceilalţi doi… Ar fi putut să fie nişte rude care căutau să se răzbune…

— Primii doi erau amatori, insistă Arlene. Ceilalţi, însă…

— Dacă n-ar fi fost ajutorul Domnului şi al unei cobre, am fi fost morţi acum, zise Drew. Tipii ăia erau foarte bine echipaţi. Erau nişte profesionişti.

— Cineva a ştiut că am fost trimisă să-l aduc pe Drew. Dar eu n-am spus nimănui, zise Arlene.

— Înseamnă că informaţia s-a scurs din interiorul organizaţiei, spuse Drew.

Părintele Sebastian îşi frecă fruntea.

— Nu pari surprins. Vrei să spui că bănuiseşi deja…

— Că ordinul a fost compromis, că cineva din sânul Fraternităţii se folosea de poziţia sa pentru a-şi atinge propriile scopuri? spuse părintele

Sebastian.

— De când…

— De când bănuiesc? De aproape un an. De când ştiu cu certitudine? De două luni. Prea multe misiuni s-au sfârşit prost. De două ori, membri ai ordinului au fost ucişi. Dacă n-ar fi fost echipele noastre de acoperire, cadavrele fraţilor noştri căzuţi ar fi fost descoperite de către autorităţi.

— Şi inelele lor, zise Drew.

— Exact. Şi inelele lor. Alte misiuni au fost oprite înainte să se întâmple aceste dezastre. Duşmanii noştri au fost preveniţi că erau în primejdie şi şi-au schimbat tacticile, şi-au întărit sistemul de pază. Toţi cei din Fraternitate ne temem să nu fim demascaţi.

În ochii lui Arlene se citi resentimentul.

— Deci de asta m-aţi trimis să-l aduc pe Drew înapoi. Aţi vrut un agent din afară, un om care să nu fie asociat cu voi, dar pe care, totuşi, să-l manipulaţi.

Părintele Sebastian ridică din umeri.

— Cum spune jucătorul? Asul din mânecă. Şi, într-adevăr, îi spuse el lui Drew, în afară de aptitudini şi reputaţie, mai ei şi norocul jucătorului.

— Toţi îl avem, zise Drew. Cu siguranţă că n-am supravieţuit exploziei datorită norocului, ci numai pentru că bomba a fost pusă în singurul loc care oferea o ascunzătoare bună, departe de noi.

— Doi clienţi şi un chelner au murit în timpul exploziei, zise Arlene. Dacă nu ne-ai fi trimis acolo…

Părintele Sebastian oftă.

— Moartea lor e regretabilă, dar lipsită de importanţă în comparaţie cu protejarea Fraternităţii.

— Pentru mine supravieţuirea e importantă, posibilitatea ca eu şi Arlene să putem trăi liniştiţi, într-un loc unde nici tu, nici colegii tăi să nu ne puteţi ajunge, zise Drew.

— Crezi că există un asemenea loc? Peştera n-a fost.

— Vreau şansa de a căuta. Te-am întrebat ieri. Ce trebuie să fac ca să nu mai fiu ameninţat de voi? Ai pomenit ceva de un preot. Vreţi ca eu să…

— Să-l găseşti. Numele lui e Krunoslav Pavelici. Nu-i un simplu preot, ci cardinal. Extrem de influent. Un membru al Curiei de la Vatican. Are şaptezeci şi doi de ani. Pe 23 februarie, într-o seară de duminică, după ce a oficiat o slujbă în oraşul papal, a dispărut. Dată fiind poziţia sa importantă din cadrul Curiei, considerăm că răpirea sa este o jignire foarte gravă adusă

Bisericii. Dacă acest cardinal n-a fost în siguranţă, nici un alt membru al Curiei nu este. Suntem de părere că e începutul unui atac suprem. Dar, datorită faptului că Fraternitatea pare să fie ameninţată din interior, avem nevoie de ajutorul tău. Un om din afară, un agent independent, dar motivat.

— Şi dacă nu poate fi găsit? Dacă e mort? întrebă Drew.

— Atunci îi vei pedepsi pe cei care l-au răpit.

Drew tresări. Îşi ascunse oroarea. Deşi era hotărât să nu-şi încalce jurământul, continuă să negocieze:

— Ce voi primi în schimb?

— Atât tu, cât şi domnişoara Hardesty veţi fi eliberaţi de obligaţiile faţă de noi, de nevoia de a plăti pentru faptul că ai luat parte la uciderea unuia din membrii noştri. Cred că această condiţie este foarte generoasă.

— Nu acesta e cuvântul pe care l-aş fi folosit, zise Drew aruncându-i o privire lui Arlene care încuviinţă. Dar ne-am înţeles, adăugă el încet.

Părintele Sebastian se lăsă pe spate.

— Bine.

— Mai e ceva. Încalcă-ţi cuvântul şi ai face bine să te pregăteşti să te rogi pentru propriul suflet. Pentru că, te rog să mă crezi, părinte, o să vin după tine când o să te aştepţi mai puţin.

— Dacă o să-mi încalc cuvântul, o să ai tot dreptul. Cât despre sufletul meu, să ştii că întotdeauna e pregătit.

— Atunci ne-am înţeles, zise Drew ridicându-se. Arlene şi cu mine am vrea să luăm micul dejun. Avem nevoie de alte haine. Şi de nişte bani de drum.

— O să vi se dea amândurora suficient pentru început. În plus, vi se va deschide un cont într-o bancă din Zürich şi veţi avea şi o cutie de valori. Fraternitatea va avea o cheie. O să folosim cutia ca modalitate de transmitere a mesajelor.

— Şi documentele de călătorie? Din moment ce duşmanul ştie că suntem amestecaţi, n-ar fi deloc înţelept să ne folosim de ale noastre.

— Ca să părăsiţi Egiptul vi se vor da paşapoarte de Vatican, pe alte nume, pentru o călugăriţă şi un preot.

— O să atragem atenţia într-un aeroport plin de arabi.

— Nu şi dacă veţi pleca împreună cu alte călugăriţe şi alţi preoţi care au vizitat Egiptul. O să vă duceţi la Roma, unde un preot şi o călugăriţă nu atrag atenţia deloc. Dacă o să vreţi să vă schimbaţi identităţile, alte

paşapoarte, pe diverse alte nume vi se vor pune în cutia de valori din Zürich.

— Arme?

— Înainte să părăsiţi Egiptul, o să mi le daţi mie pe cele pe care le aveţi. Când o să ajungeţi la Roma, vi se vor da altele. Mai târziu veţi găsi altele tot în cutia de valori.

— Destul de bine. Ca o măsură de prevedere suplimentară…

Părintele Sebastian aşteptă.

— Nu vreau să-mi pun norocul la încercare a treia oară. Armele, paşapoartele – ai grijă să fie pregătite de cineva din afară, nu din reţeaua voastră. Deschide-ne contul din banca elveţiană tu însuţi.

— S-a făcut. Scurgerea de informaţii din cadrul reţelei mă îngrijorează la fel de mult ca pe tine.

— Ai omis ceva.

— De unde vă începeţi căutările? Din acelaşi loc unde le-a întrerupt predecesorul vostru.

— Predecesor?

— Preotul care a contactat-o pe domnişoara Hardesty la New York. Părintele Victor. Am zis că a fost chemat pentru o misiune urgentă. Aşa a şi fost. L-a chemat Creatorul său. A fost ucis la Roma, acum două zile. Începeţi vânătoarea de unde a întrerupt-o el. Trebuie să fi fost foarte aproape.

7

În camera în care dormiseră, Drew şi Arlene îşi puseră hainele oferite de preot. Cu excepţia gulerului alb, Drew arăta la fel de natural ca într-un costum negru de afaceri. Dar se temuse că Arlene, cu graţia ei atletică, avea să pară stângace în veşmântul de călugăriţă. Dimpotrivă, însă. Veşmântul negru flutura extrem de bine în jurul siluetei ei. Gluga albă care îi ascundea părul roşcat şi îi încadra ochii verzi transforma o frumuseţe mondenă într-una inocentă.

— Uluitor, spuse Drew. Parcă ţi-ai fi descoperit vocaţia.

— Şi tu arăţi ca un adevărat confesor.

— Să sperăm că n-o să ne ceară nimeni sfaturi religioase.

— Cel mai bun sfat e „du-te în pace şi nu mai păcătui."

— Dar noi? întrebă el. Prin ceea ce urmează să facem – pentru a doua oară sperasem să nu mai fiu nevoit să iau o decizie – n-o să mai păcătuim?

Ea îl sărută.

— O ultimă misiune, zise ea. O să veghem unul asupra celuilalt şi o să ne dăm toată silinţa.

— Şi dacă o să iasă bine…

— O să fim liberi.

Se îmbrăţişară.

PARTEA A TREIA

DUBLĂ ÎNVĂLUIRE

Cap de mort

1

Halloway stătea pe treptele de granit ale casei sale, privindu-i pe Ţurţure şi pe Seth cum se urcau în *Cadillac*. Toţi trei îşi petrecuseră noaptea şi dimineaţa făcând planuri. Acum, în sfârşit, la jumătatea după-amiezei, planurile puteau fi puse în aplicare. Seth avea să-l ducă pe Ţurţure până în locul unde îşi lăsase maşina închiriată cu o seară în urmă, după care acesta avea să-l urmeze până la aeroport. În seara aceea, cei doi asasini aveau să zboare din Canada spre Europa. Curând – da, curând, îşi spuse Halloway – totul avea să revină la normal.

Dar, privind în urma lor pe alee, făcând ochii mici din cauza soarelui strălucitor de iunie, Halloway se întrebă dacă viaţa lui avea să mai poată fi vreodată normală. Tatăl lui dispăruse cu şapte săptămâni în urmă, răpit în timp ce picta un râu în apropierea unei comunităţi numite Elora. Atacatorii lăsaseră materialele tatălui său – carnetul de schiţe, cărbunele, trusa – pe o masă de picnic la o sută de yarzi de maşina lui. Fiindcă nu aflase nimic de el de atunci, Halloway se vedea forţat să bănuiască, şovăitor, că tatăl lui era mort.

Privi de pe treptele casei până când *Cadillac*-ul dispăru printre copaci. Întorcându-se spre uşile mari şi duble de la intrare, se gândi mai bine. Tatăl lui mort? Se opri, dădu aerul afară, după care continuă să urce treptele abătut. Nu putea decât să spere. Cel puţin făcuse tot ce putuse pentru a-şi apăra familia şi pe sine, pentru a pune capăt acelei nebunii. Dacă tatăl lui fusese ucis, într-adevăr, nu îl consola decât gândul că Ţurţurele şi Seth erau nişte arme perfecte. Duşmanul avea să plătească.

Intră în casă şi, străbătând holul întunecos, se duse la telefonul din birou. Deşi nu voia să se gândească, alte decizii trebuiau luate, alte aranjamente trebuiau făcute. Cu patru luni în urmă, înainte ca Noaptea şi Ceaţa să fie reinstituite, îşi luase un angajament de afaceri pe care nici o problemă personală nu îl putea face să-l ignore. Ceruse o avere, garantând livrarea unei mărfi a cărei natură mortală nu era întrecută decât de tendinţele criminale ale clienţilor săi. Dacă nu îşi ţinea cuvântul, acest lucru i-ar fi putut fi fatal. Neavând nici o altă alternativă, Halloway îşi adună resursele pe care i le insuflase tatăl său şi ridică receptorul.

2

Ciudad de Mexico. Pentru a treia oară de când începuse să facă dragoste cu soţia sa, lui Aaron Rosenberg îi dispăruse erecţia. Încercă să se excite singur, dar ea îl opri. La început, el bănui că o enervaseră repetatele lui eşecuri şi că avea de gând să-i ceară să renunţe. Dar ea îl sărută pe piept, apoi pe burtă, murmurând „Lasă-mă pe mine să conduc”, şi coborî mai jos.

Razele soarelui pătrundeau printre draperiile trase şi o adiere uşoară îi răcoarea trupul asudat. Închizând ochii şi simţind părul soţiei lui peste organul său sexual, abia mai auzea zgomotul traficului de pe Paseo de la Reforma.

Incapacitatea lui de a face faţă avea multe cauze: îngrijorarea legată de dispariţia tatălui său, teama pentru familia sa şi pentru el însuşi. În ciuda gărzilor de corp, îi era teamă de fiecare dată când ieşea din casă şi, drept urmare, începuse să părăsească locuinţa mai rar, ceea ce nu era bine pentru afaceri. Ca o ironie, în ziua aceea stătea acasă tocmai *datorită* afacerilor. Încă din zori aştepta un telefon în legătură cu o informaţie atât de delicată, încât nu îndrăznea să o primească la birou. De aceea, telefonul de acasă şi locuinţa însăşi erau verificate în fiecare zi pentru a vedea dacă nu erau microfoane, dar, cu toate acestea, nu putea fi pe deplin liniştit.

Soţia lui continuă şi penisul său răspunse. Făcu un efort teribil ca să ignore un alt motiv al impotenţei sale. De două luni era sigur că ea avea o legătură cu body-guardul ei, Esteban. Privirile pe care le schimbau între ei nu puteau fi ignorate şi, de asemenea, nu putea face abstracţie nici de nou lărgitul ei repertoriu sexual, din care făcea parte şi recenta ei pasiune pentru „a conduce”. Cel puţin un lucru îl mulţumea – relaţia era discretă. Altfel, pentru a se bucura mai departe de respect printre poliţiştii şi oamenii de afaceri din acel oraş al valorilor spaniole, Rosenberg nu ar fi putut să pretindă că nu ştia de infidelitatea soţiei sale.

Recunoştea că, în parte, era şi vina lui. De când cu necazurile din ultima perioadă, apetitul sexual îi dispăruse aproape complet şi, chiar şi înainte, afacerile îl ţinuseră atât de mult departe de casă, încât ea îşi petrecea mai multă vreme cu Esteban decât cu el. Dar, îşi spuse el într-o clipă de furie, nu datorită afacerilor lui îşi permitea să trăiască în lux? Ceasul din aur masiv, hainele franţuzeşti, maşina ei sport italienească de o sută de mii de dolari…

Penisul începu să i se înmoaie din nou. Ea gemu sincer dezamăgită. Ea fusese cea care propusese să facă dragoste în după-amiaza aceea; se întrebă dacă mai exista vreo şansă de a-şi salva căsnicia,

„Telefonul, îşi spuse Rosenberg. Când naiba avea să sune?” Adevărul era că, dacă n-ar fi fost pretenţiile costisitoare ale soţiei sale, dacă n-ar fi fost dorinţa lui de a o impresiona, nu s-ar fi implicat niciodată în acel risc teribil pe care îl reprezenta telefonul.

Dar ce altceva putea să facă? Să-i vorbească soţiei lui despre relaţia pe care o avea? Dacă scandalul ar fi devenit public, onoarea l-ar fi obligat să divorţeze, ceea ce nu voia. Soţia lui era superbă, descendentă dintr-o familie regală indiană. În afară de mândria de a fi căsătorit cu ea, îl ajuta să pară cât mai mexican – părul lui vopsit negru şi pieptănat pe spate, pielea lui tratată cosmetic ca să pară creolă, ochii lui cu lentile de contact închise la culoare. Avea nevoie de ea ca să-l ajute să fie un cameleon. Cât despre Esteban, uriaşul era un bodyguard prea bun ca să se poată lipsi de el tocmai în perioada aceea.

Penisul începu să răspundă din nou.

Sună telefonul şi el se întinse imediat spre noptieră.

— Alo?

Vocea nu era a lui Halloway, dar avea un accent de Ontario. Rosenberg îşi dădu seama ce se întâmpla. Halloway sunase un om de legătură, care, la rândul său, folosise un telefon sigur pentru a-i transmite mesajul.

— Arţari.

— Mărăcini.

— Pregăteşte-te să vorbeşti peste patruzeci de minute.

Un clic puse capăt apelului.

Rosenberg închise ochii, simţind o combinaţie de uşurare şi nervozitate.

— Trebuie să plec.

— Chiar acum? întrebă ea sărutându-l uşor.

— Trebuie să fiu undeva peste patruzeci de minute.

— Cât îţi ia ca să ajungi acolo?

— Douăzeci şi cinci de minute.

— Zece minute ca să te speli şi să te îmbraci. Deci, tot mai rămân…

Cinci minute. De ajuns.

3

Rosenberg le spuse gărzilor sale de corp să aştepte în maşină şi el intră într-o clădire dărăpănată, urcă repede nişte trepte şi descuie o uşă de la etaj.

Încăperea era puţin mai mare decât o cămară şi avea un singur geam. În afară de un telefon aflat pe podea şi o scrumieră pe pervazul ferestrei, nu mai conţinea nimic. O închiriase şi plătea telefonul pe numele José Fernandez. Făcuse acel aranjament pentru un singur motiv – pentru a avea un loc sigur de unde să poată da şi unde să poată primi telefoane fără să-i fie teamă.

În sudul regiunii Ontario, Halloway avea un telefon similar într-un birou similar. Imediat ce îşi pusese omul să-l avertizeze de primirea telefonului, Halloway avea să pornească spre acel birou, la fel cum Rosenberg pornise spre al său. Rosenberg ştia acest lucru, deoarece, dacă Halloway s-ar fi aflat deja în locul respectiv, n-ar mai fi avut nevoie de un om de legătură, ar fi sunat el însuşi. Deci, situaţia se schimbase atât de mult, încât Halloway nu mai voise să piardă timpul sunându-l de la un telefon sigur şi apoi aşteptând până când Rosenberg ajungea la al său. Folosind un om de legătură, Halloway dădea de înţeles că, până şi cele patruzeci de minute care îi erau necesare pentru a ajunge la propriul său telefon erau critice.

Deschise servieta şi scoase un dispozitiv electronic de mărimea unui aparat de radio portabil, pe care îl vârî în priză şi îl plimbă prin încăpere. Dispozitivul scotea un zumzăit. Dacă în încăpere ar fi fost ascuns vreun microfon, aparatul nu numai că ar fi emis acel zumzăit, dar l-ar fi recepţionat şi pe cel al microfonului. Feedback-ul s-ar fi înregistrat pe cadran. Acesta arăta însă că, în cameră, nu exista nici un microfon ascuns.

Nesatisfăcut, Rosenberg scoase un al doilea aparat din servietă şi îl agăţă cu un cârlig de firul telefonului. Aparatul era menit să monitorizeze forţa curentului electric din interiorul firului. Datorită faptului că un microfon ar fi consumat energie, forţa curentului ar fi crescut pentru a compensa ceea ce se pierdea. Aparatul lui Rosenberg nu arăta o asemenea creştere, deci nu existau microfoane.

Îşi aprinse o ţigară în grabă, apoi se uită la ceas. Telefonul ar fi trebuit să sune în următoarele două minute. Dacă nu, în caz că el sau Halloway erau reţinuţi de ceva, înţelegerea era să se mai aştepte treizeci de minute şi, dacă era necesar, alte treizeci de minute după aceea.

Trase din ţigară şi se uită fix la telefon. Când acesta sună, ridică repede receptorul.

— Aztec.

— Eschimos.

— Aşteptam telefonul tău azi-dimineaţă. De ce ţi-a trebuit atât de mult ca să iei legătura cu mine?

— A trebuit să aştept până au plecat, spuse Halloway, accentul lui canadian dobândit fiind convingător. A început. Or să ajungă acolo mâine dimineaţă.

— Europa?

— Roma. Totul arată spre cardinalul Pavelici. Dacă află de ce a dispărut el…

— Cât o să le ia?

— Cât? Sunt cei mai buni. Taţii lor au fost cei mai buni.

E imposibil de apreciat cât. Nu pot să spun decât că n-o să le ia mai mult decât e necesar.

— Eu cred că, dacă nu ne onorăm angajamentul…

— Nu-i nevoie să-mi spui, zise Halloway. Ca şi cum Noaptea şi Ceaţa n-ar fi fost de ajuns, mai trebuie să ne facem griji şi în privinţa clienţilor noştri.

— Care insistă să li se livreze marfa.

— Garanţiile noastre rămân în picioare. Am încredere în Seth, dar acum că e şi Ţurţurele cu el, nimic nu-i poate opri.

— Sper, pentru binele tuturor, că ai dreptate.

— Dacă mă-nşel, va trebui să înfruntăm două feluri de duşmani. Sună-l pe omul nostru din Brazilia şi spune-i să aranjeze livrarea. Clienţii noştri sunt suficient de disperaţi ca să ignore întârzierea, cu condiţia să-i asigurăm că livrarea va fi făcută. Dacă duşmanul ar fi ştiut ce facem, ar fi folosit informaţia respectivă ca o armă împotriva noastră cu săptămâni în urmă.

— Ori poate că oamenii Nopţii şi Ceţii aşteaptă să ne distrugem singuri.

— În curând, Noaptea şi Ceaţa nu va mai exista.

— Tare aş vrea să cred, spuse Rosenberg.

— Trebuie să credem. Dacă Ţurţurele şi Seth nu-i pot opri, nimeni n-o să poată – şi, în cazul ăsta, am fi la fel de terminaţi dacă am da drumul transportului cum am fi dacă n-am face-o. Aşa că dă-i drumul. Dă ordinul. Expediază marfa.

4

Roma. Americanul plictisit, pe care îl durea spatele de atâta stat pe scaunul netapiţat, se înecă deodată cu o bucată din sandvişul cu salam şi brânză, când îşi dădu seama ce văzuse pe monitor.

— Sfinte…

Lăsă restul sandvişului lângă cutia de coca-cola pe masa metalică şi se aplecă brusc pentru a opri aparatul video.

— Veniţi încoace! Trebuie să vedeţi asta!

Doi agenţi, un bărbat şi o femeie, se întoarseră spre el, traşi la faţă după atâtea ore în care îşi priviseră propriile monitoare.

— Ce să vedem? întrebă bărbatul. Până acum n-am văzut…

— Nimic, zise femeia. Feţele astea afurisite sunt toate neclare şi pe urmă se transformă în nişte punctişoare pe ecran…

— Hei, veniţi încoace să vedeţi ceva.

Cei doi se îndreptară spre el şi se opriră lângă de o parte şi de alta.

— Arată-ne, zise femeia.

Primul bărbat derulă înapoi vreo treizeci de secunde de bandă după care apăsă pe butonul de pornire.

Punctele de pe ecran deveniră imagini.

— Feţe, spuse femeia oftând. Alte feţe afurisite.

— Uitaţi-vă cu atenţie, zise primul bărbat, arătând spre oamenii care ieşeau dintr-un tunel în incinta aeroportului din Roma. Aici, spuse el apăsând pe butonul de pauză.

Nişte dunguliţe minuscule brăzdau faţa şi pieptul unui bărbat oprit pe ecran în timp ce se îndrepta spre sala de aşteptare. Purta o haină sport lejeră, o cămaşă descheiată la gât, dar pieptul şi umerii musculoşi tot, se vedeau foarte bine. Faţa îi era pătrată şi bronzată, ochii inteligenţi, părul decolorat de soare.

— Nu l-aş da la o parte din sacul meu de dormit, zise femeia.

— Dar ai mai fi în viaţă după ce te-ar regula? întrebă primul bărbat.

— Poftim?

— Uitaţi-vă, zise el şi apoi apăsă din nou pe pauză, după care porni banda iarăşi.

Alte chipuri trecură prin dreptul camerei de luat vederi. Agenţia italiană de spionaj instalase asemenea camere la fiecare rampă de ieşire, ca o

încercare de a îmbunătăţi sistemul de securitate, îndeosebi împotriva teroriştilor. După ce le vizionau specialiştii italieni, benzile erau trimise altor reţele, civile, militare şi politice.

— Bine, pe cine ar mai trebui să vedem? întrebă celălalt bărbat.

— Pe el. Exact aici, zise primul bărbat şi apăsă din nou pe pauză.

Imaginea altui pasager apăru pe ecran. Înalt, slab, palid, roşcat, cu ochi întunecaţi.

— Sfinte… spuse femeia.

— Ce coincidenţă. Exact asta am spus şi eu, zise primul bărbat simţind cum i se înteţeşte pulsul. Dacă vă uitaţi la fotografii…

— Tipul ăsta e…

— Numele lui de cod e Seth, spuse primul. Nu există altul mai înfricoşător. În afară de…

Opri banda, o derulă înapoi şi o opri din nou exact unde trebuia.

— Mai uitaţi-vă o dată la…

Tulburat, apăsă pe butonul de pornire.

— Da, spuse al doilea bărbat.

— E Ţurţurele, spuse primul. Dragii mei, ceea ce avem aici e…

— Un semn că trebuie să fim atenţi, zise al doilea bărbat. Deci, ticăloşii ăştia tot apar, chiar dacă noi ne-am plictisit prea tare să-i mai aşteptăm.

— Şi nu-i numai asta, spuse femeia. Dar ne uităm zile întregi şi acum, deodată, apar doi, împreună, chiar dacă vor să dea impresia că au călătorit separat.

— Poate că n-au ştiut unul de celălalt, zise al doilea bărbat.

— Fii serios, îi spuse femeia. Tipii ăştia sunt nişte artişti.

— Bine, bine, ai dreptate.

— Ceea ce ne face să ne punem întrebarea: ştiau dinainte sau au aflat abia după ce a decolat avionul? zise primul bărbat.

— De unde a venit avionul? întrebă femeia.

— Din Toronto. Ce s-a întâmplat la Toronto?

— Recent, nimic, din câte ştim noi. Nici măcar un zvon, zise femeia.

— Atunci, dacă n-au fost pentru o treabă acolo…

— Înseamnă că s-au întâlnit acolo, că au fost trimişi de acolo.

— Doar dacă nu cumva s-au aflat în acelaşi avion din întâmplare, spuse al doilea bărbat.

— Când e vorba de tipii ăştia, absolut nimic nu e întâmplător.

— Poate că lucrează pentru părţi adverse, zise al doilea bărbat. Ba nu. Nu păreau nervoşi când au coborât din avion.

— Bineînţeles că nu, doar sunt profesionişti, spuse femeia. Spre deosebire de unii dintre noi, adăugă ea uitându-se la al doilea bărbat şi apoi întorcându-se spre celălalt. Dar am sentimentul că…

— Sunt împreună, concluzionă primul. Sunt discreţi, dar n-au încercat să se deghizeze; nu le pasă dacă-i observăm. E pe cale să se întâmple ceva tare şi ne transmit un semnal. Nu e vorba de o afacere.

— Să fie ceva personal? întrebă femeia.

— După părerea mea, e vorba de ceva extrem de personal. Parcă ne spun „suntem aici, jucăm pe faţă, ne vedem de treabă, aşa că vedeţi-vă şi voi de treabă, asta nu vă priveşte.”

— Poate, zise femeia. Dar, dacă ai dreptate, Domnul să-l aibă în pază pe cel pe care îl caută.

5

St. Paul, Minnesota. William Miller apăsă pe acceleratorul *Audi*-ului care fusese abandonat când tatăl său dispăruse cu patru luni în urmă. În ciuda ochelarilor de soare, razele puternice tot îi înţepau ochii. Capul îi zvâcnea, dar nu din cauza soarelui. Dădu colţul străzii derapând, străbătu în viteză strada străjuită de copaci şi intră repede pe alee, oprind atât de brusc, încât se smuci în centura de siguranţă.

Coborî imediat şi soţia lui ieşi înnebunită din casă alergând pe peluză.

— A trebuit să mă întâlnesc cu inginerul de la urbanism, spuse el. Când am întrebat-o pe secretară… adăugă el şi furia îi încleştă gâtlejul. Unde-i porcăria aia?

— În piscină.

— Poftim?

— Nu l-am văzut când mi-am băut cafeaua pe terasă azi-dimineaţă. Deci, cel care a făcut asta trebuie să fi aşteptat până când am plecat la tenis după-amiază.

Îl urmă pe Miller trecând pe lângă straturile de flori de lângă casă. El ajunse în spate şi se opri pe marginea piscinei, uitându-se cu groază în jos.

Piscina era goală. Avusese de gând să cheme câţiva oameni în cursul acelui weekend să o recăptuşească înainte de a o umple pentru vară.

Pe fundul ei, cineva pictase un simbol grotesc cu vopsea neagră, dintr-un capăt în altul al bazinului.

Avu impresia că avea nisip în gât. Înghiţi pentru a putea să vorbească.

— Au vrut să ne lase timp să credem că au dispărut, să ne facă să credem că s-au mulţumit doar cu tata.

Scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înăbuşit când se uită la acel simbol – mare, negru, oribil.

Un cap de mort.

— Ce naiba vor? întrebă soţia lui, iar el îi răspunse cu o întrebare şi mai tulburătoare.

— Şi ce naiba o să facem?

Jocul umbrelor

1

Viena. Ploua iarăşi, dar spre deosebire de ploaia torenţială din ziua precedentă, acum burniţa. Saul trebui să-şi aducă aminte că era luna iunie, nu martie, când îşi vârî mâinile în buzunarele pardesiului, continuându-şi drumul pe o alee de beton din apropierea Dunării.

Dar nu era greu să te simţi înfrigurat după ce erai obişnuit cu căldura deşertului israelian, recunoscu el. Acele două zile de ploaie austriacă i-ar fi transformat amărâta de cultură într-o adevărată oază. Închipuindu-şi acea minune, îşi dori extrem de mult să se întoarcă acasă, dar se întrebă dacă avea să aibă şansa de a o face.

Barje lunecau pe Dunăre încet, învăluite în ceaţă. El trecu pe sub copacii din care picura apa, intră într-un parc cu mulţi arbori şi ajunse la un chioşc a cărui podea din lemn răsună a gol sub paşii lui.

Un bărbat stătea cu o coapsă pe balustradă, răsucit într-o parte, fumând o ţigară şi privind fix ploaia. Purta un impermeabil maron-deschis, ale cărui închizători de metal erau desfăcute şi dedesubt avea un costum de un maron mai închis. Din profil, bărbia i se vedea ieşită în afară. Avea faţa ciupită de vărsat. Dădu fumul afară, părând să nu simtă apropierea lui Saul.

Cât despre acesta, era conştient de un alt bărbat într-un impermeabil maro identic, care aştepta lângă un castan din apropiere, uitându-se cu un interes neobişnuit la păsările ghemuite pe ramurile de deasupra lui.

Saul se opri la o distanţă prudentă de cel de pe balustradă. Picături de ploaie se strecurară prin acoperişul chioşcului căzând pe podeaua de lemn lângă el.

— Deci, Romulus, ce mai faci? întrebă omul, întorcându-se.

— Evident, liber.

— Glumeşti. Ai fost remarcat imediat cum ai apărut la aeroport. Încă de atunci te urmărim.

— N-am încercat să intru pe furiş. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să sun la brutărie. Întâlnirea asta a fost ideea mea, îţi aminteşti?

— Ăsta e singurul motiv pentru care mai exişti, prietene, spuse omul aruncând ţigara în ploaie. Ai un obicei teribil de prost de a încălca regulile.

— Fratele meu vitreg era cel care încălca regulile.

— Desigur. Tu l-ai ajutat să scape în loc să-l predai.

— Bănuiesc că n-ai fraţi.

— Trei.

— În locul meu, i-ai fi ajutat sau ai fi fost împotriva lor?

Omul nu răspunse nimic.

— Şi, în plus, fratele meu vitreg a fost ucis, în cele din urmă, spuse Saul cu o voce îngroşată, căci şi după aproape trei ani, moartea lui Chris îi provoca o durere extraordinară.

— Ne aflăm aici ca să vorbim despre tine, nu despre el.

— Recunosc că am încheiat un târg cu Langle. Să rămân în deşert. Dar s-au întâmplat anumite lucruri.

— Ce lucruri?

— Satul în care locuiam a fost atacat. Soţia şi fiul meu au fost la un pas de a fi ucişi.

— În Israel, atacurile sunt fireşti, zise omul ridicând din umeri.

— Dar asta a fost ceva personal! Fiul meu, soţia mea şi cu mine am fost ţintele!

Omul îşi îngustă ochii.

— Cu o zi înainte, tatăl soţiei mele a dispărut! Aici, la Viena! De aceea am plecat din Israel – să aflu ce s-a…

— Bine, am înţeles. Uşurel, spuse omul făcându-i un semn liniştitor partenerului său care începuse să se apropie când îl auzise pe Saul ridicând glasul. Vrei să spui că nu ai intrat din nou în afaceri? Că n-ai semnat vreun contract cu altcineva?

— Afaceri? Crezi că de-asta am venit încoace? Pentru afaceri? Îmi vine să vărs.

— Grafic, Romulus, dar evaziv. Când o să-mi prezint raportul, superiorii mei vor pretinde afirmaţii clare.

— Îţi dai raportul chiar din clipa asta. Sunt sigur că ai un microfon asupra ta. Camioneta aia albastră de lângă intrarea în parc înregistrează fiecare cuvânt al meu.

Omul nici nu se sinchisi să se uite spre camionetă.

— Bine, nu sunt pe statul de plată al nimănui, zise Saul. E o chestiune de familie. Cer o dezlegare temporară de înţelegerea pe care am făcut-o. Până rezolv problema asta. În clipa în care totul o să se termine, iau avionul şi mă-ntorc în Israel.

Privirea omului cu urme de vărsat păru cântăritoare.

— Superiorii mei vor vrea să ştie de ce ar trebui să-ţi dea dezlegarea.

— Ca o favoare.

— Ah!
— În schimb, o să le fac şi eu o favoare.
Omul se ridică încet de pe balustradă.
— Hai să vorbim clar. O favoare? Ceri să ţi se facă un serviciu?
— O favoare în schimbul alteia. Nu am de ales.
— O să faci orice ţi-ar cere?
— Depinde.
— Ah, înseamnă că oferta ta nu e serioasă.
— Greşeşti. E foarte serioasă. Dar o să vreau să ştiu despre ce misiune e vorba. Factorul de risc nu-i atât de important ca ţelul final. Nu poate fi vorba de sinucidere. Dar nu trebuie să fie nici respingător din punct de vedere moral.
— Moral? Să nu-mi spui că ai devenit un tip cu morală, Romulus.
— Deşertul poate face asta. În caz că superiorii tăi nu s-au gândit, o să le amintesc că un agent izgonit în mod public din reţea, dar afiliat în secret la ea poate avea o mare valoare.
Privirea celuilalt deveni şi mai cântăritoare.
— Eşti chiar atât de decis să afli ce i s-a întâmplat socrului tău?
— Şi să-mi apăr familia împotriva altui atac. Ţi-am spus că nu e vorba de o afacere, ci de ceva personal.
Omul ridică din umeri.
— Superiorii mei vor trebui să asculte banda.
— Bineînţeles.
— O să te contactăm, mai spuse omul, după care traversă chioşcul.
— Locuiesc în apartamentul socrului meu. Ţi-aş da adresa şi numărul de telefon, dar bănuiesc că le ştiţi deja.
Omul se întoarse, îl studie şi apoi încuviinţă. Gestul fu ambiguu, fie în semn de adio, fie în semn de respect.

2

Într-o librărie de vizavi de parc, Erika privi camioneta depărtându-se. Aşteptă până când dispăru după colţ şi îşi îndreptă atenţia asupra parcului. În ploaie, chioşcul era abia vizibil. Ea şi Saul bănuiseră că omul de legătură avea să aibă o acoperire, aşa că ea venise mai devreme, pregătită să-i servească drept acoperire lui Saul.

Ieşi din librărie, îşi puse gluga impermeabilului şi porni grăbită prin ploaie.

Saul o aştepta în chioşc.

— Crezi că or să fie de acord? întrebă ea.

— Dacă simt că au ceva de câştigat din asta. A trebuit să le promit un serviciu în schimbul acestei chestiuni.

În glasul ei se simţi disperarea.

— Îmi pare nespus de rău. Ştiu cât de mult ţi-ar displăcea să mai lucrezi pentru ei.

— N-aveam de ales. Să nu fac nimic ca să-l găsesc pe tatăl tău şi să-mi protejez familia? Asta mi-ar displăcea şi mai mult. Un singur lucru contează. Să fac tot ce e necesar ca să-mi ţin familia în siguranţă.

— Cu cât te cunosc mai bine, cu atât te iubesc mai mult.

— Vino mai aproape când spui asta, zise el şi, dându-i gluga pe spate, îşi împreună mâinile pe ceafa ei, sub părul lung şi negru, şi o trase uşor spre el, sărutându-i picăturile de ploaie de pe obraji.

Ea însă îi simţi nervozitatea.

— Dacă nu-ţi dau permisiunea?

— Voi merge mai departe oricum.

— Nu, spuse ea. *Vom* merge mai departe, zise ea apoi şi îl îmbrăţişă. Şi să-i ferească Dumnezeu pe cei care or să-ncerce să ne stea în cale.

3

„Locuiesc în apartamentul socrului meu. Ţi-aş da adresa şi numărul de telefon, dar bănuiesc că le ştiţi deja.”

Dând afară fumul de ţigară, bărbatul cu chipul ciupit de vărsat se întinse şi opri casetofonul care se afla pe masa de conferinţe, după care se întoarse spre şeful CIA din Austria.

— Vrei s-o asculţi încă o dată?

Neoanele se auzeau zumzăind. Alţi trei bărbaţi se mai aflau în încăperea îmbrăcată în panouri din lemn de stejar şi stăteau neclintiţi în timp ce şeful departamentului bătea cu degetele în masă.

Numele lui era Gallagher, un individ scund şi slab, într-un costum albastru cu dunguliţe. Încetă să mai bată cu degetele în masă şi le răsfiră cu fermitate pe marginea acesteia.

— Nu, de trei ori a fost suficient. Am înţeles foarte bine ce ţi-a spus. Dar tu ai fost acolo. Nu eu. I-ai văzut expresia ochilor. Romulus a fost sincer?

— Ce-mi spune instinctul? întrebă omul cu faţa ciupită de vărsat şi stinse ţigara. Da.

— Cu condiţia ca misiunea să nu fie de sinucidere şi ca el să nu se opună scopului ei, ar face orice pentru noi?

— Din nou instinctul? Da.

— Ca să vezi.

Un bărbat cu chelie riscă un comentariu.

— O schimbare majoră în ceea ce-l priveşte. A promis să rămână în deşert, dar noi am fost obligaţi să promitem că-l lăsăm în pace.

— Un om cu aptitudinile lui ar putea fi folositor dacă ar reintra în joc fără să ştie cineva că lucrează pentru noi, zise Gallagher. E un agent excelent. Un asasin de prima clasă. Şi se pune întru totul la dispoziţia noastră.

— Dar numai o singură dată, îi aminti cel ciupit de vărsat.

Gallagher îşi ridică degetele, bătătorite din cauza practicării artelor marţiale, şi îşi masă tâmplele.

— Ei bine, dacă vrea să se ocupe de o vendetă personală, să o facă. Totuşi, e ceva ce mă frământă.

Ceilalţi aşteptară să audă ce era.

— Această vendetă personală ar putea avea consecinţe profesionale. Nu ştim cine e răspunzător de atacul asupra lui Romulus şi a familiei sale, în definitiv. Nici cine e răspunzător de dispariţia tatălui soţiei sale. Trebuie să ne asigurăm că o să rămână independent, neafiliat.

— Nu pricep, zise cel ciupit de vărsat.

— O să pricepi, Romulus trebuie să fie nerăbdător să primească un semn de viaţă din partea noastră. Ar fi timpul să cer permisiunea din Langley.

4

Ploaia se oprise. Luminile felinarelor se reflectau pe iarba udă şi în băltoace. Aerul nopţii avea un miros dulceag. Privind cu atenţie umbrele parcului, Saul părăsi aleea din apropierea Dunării şi se apropie din nou de chioşc.

Omul ciupit de vărsat stătea iarăşi pe balustradă, aşteptându-l.

— Romulus, spuse acesta zâmbind şi desfăcându-şi braţele în semn de bun venit, azi e ziua ta norocoasă. Am fost autorizat de către Control să fiu de acord cu propunerea ta.

Saul răsuflă uşurat.

— Bine, zise el recăpătându-şi stăpânirea de sine. Când o să rezolv problemele astea de familie, o să aştept să fiu contactat – pentru ca reţeaua să beneficieze de partea sa de înţelegere.

— Ah, să fii convins că o să fii contactat.

El se întoarse să plece.

— E, însă, o problemă, Romulus.

— O problemă? întrebă Saul încordându-se deodată.

— Bine, poate nu chiar o problemă. Hai să-i spunem o condiţie. O stipulare.

— Ce tot vorbeşti?

— Nu poţi să ceri ajutorul prietenilor tăi israelieni.

— Poftim?

— Din perspectiva superiorilor mei, eşti valoros pentru ei numai dacă sunt siguri că rămâi liber profesionist.

— Liber… La naiba, explică mai clar ce vrei să spui!

— Ceea ce ai de gând să faci trebuie să rămână în continuare ceva personal. Dacă ai accepta vreun ajutor din partea agenţiei israeliene ar părea că lucrezi pentru ei.

— Bine, dar socrul meu a lucrat pentru ei, pentru Dumnezeu! Bineînţeles că o să cooperez cu ei! Vor să afle ce i s-a întâmplat la fel de mult ca şi mine!

— Atunci o să-ţi spun încă o dată. Nu poţi să accepţi ajutorul israelienilor. Sau al vreunei alte agenţii. Planurile noastre pentru tine necesită o detaşare absolută de orice altă organizaţie. Trebuie să fii complet liber. Altfel, dacă misiunea în care o să te trimitem o să fie compromisă,

dacă tu o să fii compromis, inamicul ar da vina pe israelieni, israelienii pe noi şi am fi în acelaşi rahat în care am fi dacă tu ai mai lucra pentru noi. Ai zis că e vorba de o chestiune personală. Ai grijă să rămână aşa. Fără nici un ajutor din afară. Dacă nu accepţi condiţia asta, o să fim siliţi să te pedepsim pentru încălcarea iniţială a înţelegerii făcute cu noi.

— Ticăloşilor. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e bine să…

— Să negociezi cu noi? Romulus, nu aveai de ales. Altfel, ai fi fost mort.

— Şi cum să…

— Foloseşte-ţi talentele pentru că eşti atât de celebru. Sunt convins că serviciul israelian ţi-a pus la dispoziţie deja destule informaţii. Profită de ele. N-o să fim surprinşi dacă oamenii Mossadului or să ia legătura cu tine în privinţa tatălui soţiei tale, din moment ce acesta a fost unul din oamenii lor. Dar, de-acum încolo, respinge-i. Trebuie să acţionezi singur.

— Şi cine o să creadă asta?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Parcul ăsta. Chioşcul. Ne-am întâlnit aici de două ori în aceeaşi zi. Nici o încercare de camuflare. Mai mult ca sigur că alte agenţii ne privesc acum.

— Chiar sper asta.

Furios, Saul ridică mâinile.

— Excelent, Romulus. Ar fi timpul să dăm un spectacol.

Uimirea îl făcu pe Saul să lase pumnii în jos.

— Ar trebui să încerci să mă ataci, spuse omul. Cel care mă acoperă ar trebui să-ncerce să te împuşte. Ca să demonstrezi că nu eşti legat de noi. Ca să le arăţi celorlalţi că eşti încă în relaţii proaste cu noi. Hai să-ţi uşurez situaţia, zise el şi dându-se jos de pe balustradă, îi trase un pumn în stomac cu toată puterea.

Luat prin surprindere, acesta se încovoie, cu răsuflarea tăiată.

Omul se pregăti să-i tragă un pumn în faţă, dar instinctul întrecu uimirea şi durerea. Buimăcit, Saul se roti ca să se ferească de lovitură şi îl lovi cu palma în umăr. Se auzi un trosnet şi omul se prăbuşi la pământ, gemând cu umărul dislocat.

— Idiotule! spuse Saul. Aş fi putut să te omor!

O împuşcătură tulbură liniştea parcului şi un glonţ se înfipse într-unul din stâlpii de lemn care susţineau chioşcul. Saul se trânti la pământ.

Omul stătea întins lângă el, ţinându-şi umărul, chinuit de durere.

— Bun venit din nou în jocul umbrelor, Romulus, murmură el printre dinţii încleştaţi. Pleacă de-aici.

— Trăgătorul ăsta e unul de-al vostru? întrebă Saul dezgustat.

— Am zis să pleci de-aici!

Un glonţ şterse balustrada chioşcului. Saul se târî pe podea. Un al treilea glonţ lovi balustrada de lângă trepte. El se repezi spre balustrada din partea opusă şi sări peste ea, aterizând în iarba înmuiată de ploaie. Având chioşcul între el şi trăgătorul care părea cât se poate de serios, o rupse la fugă prin întuneric spre căluşei. Felul în care fusese manipulat îl înfuria teribil. Faptul că omul de legătură era gata să sufere dacă superiorii îi cereau să sufere îi provoca greaţă. „Bun venit din nou în jocul umbrelor”, îi spusese omul ciupit de vărsat. „Exact. Umbre. Iluzii”, îşi spuse Saul dezgustat. În întuneric, lunetistul – oricât ar fi fost de bun – ar fi putut greşi cu uşurinţă.

O împuşcătură răsună în spatele lui, retezând botul unui căluşel. „Ajunge! strigă Saul în gând. Ai spus ce ai avut de spus!”

O siluetă întunecată îi răsări deodată în faţă, din spatele căluşeilor şi, timp de o clipă, Saul crezu că era Erika şi că, neînţelegând spectacolul regizat de reţea, îi venea în ajutor. Silueta ridică pistolul.

Nu e Erika! Eu sunt ţinta!

Mişa Pletz îi dăduse un *Beretta,* pe care el îl scoase repede de sub impermeabil, dar, în loc să tragă în cel din faţa lui, ţâşni în dreapta, sperând să se piardă printre copaci şi tufişuri. O altă împuşcătură, de astă-dată, mult mai aproape, îi ţiui în urechi şi un glonţ sfâşie frunzele tufişului de lângă el. Se adăposti în dosul unei bănci de piatră şi se întoarse să tragă în silueta din apropierea căluşeilor.

Numai că aceasta nu se mai afla acolo. În spatele lui se auziră nişte paşi grăbiţi pe o alee, venind din direcţia chioşcului. În faţă văzu o umbră apărând de după un copac şi trase.

Însă, omul se ascunse iute în spatele copacului.

Un glonţ se izbi în bancă şi aşchiile îl făcură pe Saul să tresară. Acel glonţ venise de la un al treilea trăgător din parc! Nici din spatele lui, nici din faţă! Din dreapta! O rupse la fugă pe lângă o fântână. Cineva strigă. Se auziră sirene. Simţind că plămânii îi luaseră foc, ieşi repede din parc. În faţă îi apăru aleea de lângă Dunăre. O luă la dreapta. La vreo cincizeci de yarzi mai încolo o siluetă ieşi fugind din tufişuri. O luă repede la stânga. Altă siluetă! Apucând balustrada de metal, în ciuda plămânilor săi care protestau, sări peste ea.

Apa rece îl învălui. Nu putea fi sigur, dar înotând pe dedesubt, împotrivindu-se greutăţii hainelor îmbibate, chinuindu-se să ajungă în mijlocul fluviului, i se păru că aude un glonţ lovind apa.

5

Erika se ascunse în umbra străzii de lângă parc, ţinând sub observaţie chioşcul. Deveni rigidă când îl văzu pe omul de legătură lovindu-l pe Saul în stomac. Rupând-o la fugă, cu pistolul pregătit, hotărâtă să-şi apere soţul, îl văzu pe Saul răsucindu-se pentru a evita altă lovitură şi trântindu-l pe celălalt la podea. O împuşcătură. Saul ieşi în fugă din chioşc. Haos. Întâi unul, apoi doi, apoi trei indivizi se văzură alergând prin parcul plin de umbre şi întuneric. Alte împuşcături. Sirenele şuierau în depărtare. Singurul ei gând era de a ajunge la Saul, de a-l ajuta. Dar haosul deveni şi mai intens când Saul ţâşni prin beznă, ascunzându-se în tufişurile de la marginea parcului şi apoi sărind în Dunăre. Un individ trase în apă, se întoarse şi văzu alte siluete alergând spre el.

Trăgând în mod repetat spre umbrele acelea, omul alergă pe alee şi dispăru în noapte. Sirenele se auzeau din ce în ce mai tare. Siluete fugeau în toate direcţiile prin parc.

Printre acestea se afla şi ea. Nu putea ghici prin ce punct avea să iasă la suprafaţă Saul. Ştiind că el avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să se salveze, ea avea propria ei obligaţie. Era sigură că Saul se aştepta ca ea să facă tocmai ce avea de gând acum. Pornind în direcţia din care venise, o luă la fugă pe o străduţă în capătul căreia ajunse exact în clipa în care maşinile de poliţie opriră în dreptul parcului. Continuă să alerge pe o altă stradă, apoi pe o alta, în timp ce mintea îi repeta acelaşi gând frenetic. Da, Saul avea să înţeleagă că nu îl putea găsi; trebuia să încerce să se salveze singur. Ea trebuia să-l salveze…

Restaurantul îi apăru sclipitor în faţă. Dând buzna înăuntru şi nesesizând mirosul de „sauerkraut”, introduse repede o fisă într-un telefon şi formă numărul de la apartamentul tatălui ei. Un ţârâit. Două. Dar nimeni nu răspunse. Trei.

Tremură de uşurare când auzi glasul familiar la celălalt capăt al firului.

— Alo.

— Mişa, sunt eu, Erika! N-am timp să-ţi explic! spuse ea repede încercând să-şi tragă sufletul. E de rău! Trezeşte-l pe Christopher! Nu te mai osteni să-l îmbraci! Plecaţi imediat!

Niciun răspuns.

— Mişa!

— Unde ne întâlnim?

— Unde ar fi trebuit să se ducă tata, dar nu s-a dus! spuse ea. Înţelegi? În fiecare dimineaţă şi seară.

— Da, zise Mişa. Îl trezesc pe băiat imediat. O să fie în siguranţă.

— Să dea Dumnezeu.

— Ai grijă ca tu să fii în siguranţă.

— Mişcaţi-vă repede!

Puse receptorul în furcă şi, când se întoarse, îi văzu pe cei de la mese privind-o uimiţi. Ea trecu repede pe lângă ei, ieşind din restaurant.

„Dar Saul? se întrebă ea fugind pe stradă. El avea să ajungă la locul de întâlnire asupra căruia se înţeleseseră?”

6

Vocea lui Gallagher avu forţa unui strigăt.

— Erau de-ai noştri?

Omul cu faţa ciupită de vărsat se strâmbă, aranjându-şi eşarfa pe umărul dislocat.

— Doar dacă ai trimis altă echipă care să acopere povestea asta. Sigur nu erau din echipa mea.

— Isuse, spuse Gallagher stând rigid în capul mesei de conferinţe.

Alţi doi bărbaţi aşteptau în linişte. Gallagher bătu cu degetele în masă.

— Trei!

— În afară de omul nostru, da, spuse cel ciupit de vărsat. Am făcut exact cum ai vrut. L-am lovit. El s-a apărat. Ţintaşul nostru a deschis focul, prefăcându-se că voia să-l omoare.

— Vreau să ştiu despre ceilalţi, zise Gallagher.

— Primul era ascuns după căluşei şi ceilalţi doi au apărut ca din pământ. Au încercat să-l prindă pe Romulus într-o dublă învăluire.

— Şi nu se prefăceau? Eşti sigur că voiau, într-adevăr, să-l omoare?

— Romulus a fost convins de asta – le-a răspuns focurilor. Înainte să apară poliţia, indivizii au dispărut. Ca şi noi, bineînţeles.

Gallagher strânse din buze.

— Măcar dacă Romulus ar fi reuşit să omoare vreunul. Atunci am avea un cadavru. Am putea să aflăm cine altcineva mai e în joc. La naiba, echipa ta ar fi trebuit să supravegheze parcul mai bine!

— N-am putut. Ai spus că vrei martori de la celelalte agenţii. Scopul demonstraţiei era să-i convingem pe toţi că Romulus e în continuare un renegat.

— Grozav. Operaţiunea a mers atât de bine, încât a eşuat.

— Poate că n-a eşuat.

Gallagher ridică din sprâncene nedumerit.

— Din moment ce Romulus a fost cât pe ce să fie executat, ceilalţi or să fie şi mai convinşi că nu e cu noi. Nimic nu s-a schimbat. El îşi poate realiza vendeta şi tot va trebui să ne facă un serviciu în schimb, aşa cum a promis.

— Zău? O s-o facă? Şi dacă Romulus crede că indivizii ăia erau de-ai noştri? Dacă decide că misiunea a scăpat de sub control şi că oamenii tăi

chiar au încercat să-l omoare? N-o să ne mai facă nici un serviciu. Ba poate s-ar întoarce chiar împotriva noastră. Ce aiureală! Ca să-l păstrăm de partea noastră, ca să-l putem folosi mai târziu, am putea fi nevoiţi să-l ajutăm.

— Pe de altă parte, nici măcar nu ştim dacă a scăpat.

7

Îngheţat şi epuizat, Saul ieşi din apa Dunării. Îi trebuiseră cincisprezece minute ca să înoate cât mai departe şi apoi să treacă pe malul celălalt. Luminile de pe malul opus licăreau reci. Ieşi din noroi pe o platformă de beton, trecu pe lângă un hangar pentru bărci şi, în cele din urmă, ajunse pe o stradă îngustă în spatele unui depozit. Nimeni nu îl urmărise până acolo. Deocamdată se simţea în siguranţă. Dar întrebările îi torturau mintea. Cine încercase să-l omoare? Oare cei din cadrul fostei lui reţele se hotărâseră să-l pedepsească totuşi? Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Omul ciupit de vărsat nu s-ar fi plasat în bătaia focurilor. Oare înscenarea să fi devenit prea realistă? Sau necunoscuţii lui duşmani aşteptaseră o ocazie pentru a încerca încă o dată să-l elimine? Dacă ar fi fost ucis în parc, foştii lui şefi ar fi părut răspunzători. Nu i-ar fi convins niciodată pe cei de la celelalte agenţii de nevinovăţia lor. Iar adevăraţii făptaşi ar fi scăpat.

Tremurând, Saul îşi adună forţele şi îşi îndreptă atenţia asupra altei griji şi mai îngrozitoare. Erika şi Christopher. Soţia lui, care văzuse atacul asupra lui şi îşi dăduse seama că nu avea cum să-l ajute, trebuia să se fi dus să-l protejeze pe băiat. Conta pe ea să facă acest lucru, acel gând fiind singura lui consolare. Primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă Erika era să-l contacteze pe Mişa Pletz şi să-i spună să-l ducă pe Christopher undeva în siguranţă. Continuă să meargă şi mai hotărât. Deocamdată, un singur ţel îl obseda – locul de întâlnire asupra căruia căzuse de acord cu Erika. Trebuia neapărat să ajungă acolo.

8

Pe Christopher încă îl mai dureau ochii din cauza trezirii bruşte din somn. Peste pijamaua albastră avea un pulover pe care i-l pusese bărbatul uşor cocoşat pe nume Mişa Pletz. Îl ustura nasul din cauza norilor groşi de fum de ţigară, dar aroma de cacao din încăperea aceea cu multe mese şi oameni roşii în obraji îl făcea să-i lase gura apă. Îşi aminti graba cu care Mişa îl purtase în jos pe scări. Viteza cu care mersese taxiul. Iuţeala cu care intraseră în cafeneaua aceea. Mama lui apăruse deodată, cu ochii roşii din cauza lacrimilor, şi îl îmbrăţişase. Totul era uluitor. Stătea pe o banchetă lipită de perete, cu mama lui într-o parte şi Mişa în cealaltă. Discuţia lor i se părea de neînţeles.

— Dacă nu apare într-un sfert de oră, nu putem risca să stăm mai mult, spuse mama lui.

Un bărbat solid cu un şorţ alb se apleca spre mama lui.

— Vino la bucătărie. Tocmai am primit o cafea deosebită.

Şi mai multă nedumerire. Mama lui îl dusese dincolo de o uşă care se mişca încolo şi încoace şi Mişa venise după ei. Tejghele sclipitoare. Oale din care ieşeau aburi. Tatăl lui, cu hainele ude, apăruse dintr-o încăpere. Mişa râdea. Mama lui suspina îmbrăţişându-l pe tatăl lui.

— Slavă Domnului.

9

— Repede. Trebuie să plecăm, spuse Mişa.

— Unde? întrebă Saul.

— Înapoi în Israel.

— Nu, spuse Erika. Noi nu.

— Nu înţeleg.

— Doar tu şi Christopher. Ia-l cu tine. Protejează-l.

— Bine, dar voi? întrebă Mişa.

— Christopher n-o să fie în siguranţă până când eu şi Saul n-o să fim în siguranţă. Dacă ni se întâmplă ceva, du-l pe Christopher într-un chibuţ, cu o nouă identitate.

— Nu cred că oamenii de la Agenţie au încercat să mă omoare, spuse Saul. Altcineva a fost. Cei pe care îi căutăm.

— Chiar şi aşa, poţi să ai încredere în fosta ta reţea?

— Sunt nevoit. Dar a trebuit să accept o condiţie pusă de ei. În schimbul permisiunii de a mă întoarce din exil, am promis că n-o să accept nici un fel de ajutor. Trebuie să ne descurcăm singuri.

— Bine, dar…

— Nu. Avem informaţiile pe care ni le-ai dat. Trebuie să acceptăm riscul. Dar, dacă nu reuşim, continuă tu. Nu-i lăsa pe ticăloşi să învingă.

— Sunteţi siguri că nu există altă soluţie?

— Ca să supravieţuim? întrebă Saul şi apoi clătină din cap. Ca să ne întoarcem la Christopher? Nu.

10

Tatăl lui îl sărută. De ce plângea tatăl lui, oare?

— La revedere, fiule. Mişa, ai mare grijă de el.

— Nu uita niciodată, Christopher…

De ce plângea şi mama lui? Alte sărutări. Lacrimile ei îi udau obrajii.

— Te iubim.

Strigăte de dincolo de uşa batantă.

— Nu puteţi s-o mai luaţi pe acolo!

— V-au găsit! Repede! zise Mişa.

Fuga spre altă uşă, de astă-dată ieşind în beznă, pe o stradă care nu se mai sfârşea. Dar când se uită înspăimântat în spate, văzu că el şi Mişa o luaseră într-o parte şi părinţii lui în altă parte. Cu ochii înotând în lacrimi, nu putu să-i mai vadă.

Cetatea eternă

1

Îmbrăcaţi ca preot şi călugăriţă printre atâţia oameni ai bisericii veritabili, Drew şi Arlene străbăteau aglomerata Via della Conciliazione din Roma. Deşi strada nu era îngustă, părea strangulată în comparaţie cu priveliştea care li se oferea în faţa ochilor. Partea estică a Cetăţii Vaticanului… Piaţa Sf. Petru… Asemeni capătului unei pâlnii, strada se lărgea în dreapta şi în stânga, amestecându-se cu cele patru şiruri de coloane dorice de pe laturile din stânga şi din dreapta ale pieţei.

— Am auzit că locul ăsta se numeşte Piaţa Sf. Petru, spuse Arlene. Dar nu e pătrată, ci ovală.

Ajunseră în mijlocul pieţei. Un obelisc egiptean se înălţa între două fântâni aşezate la o distanţă destul de mare una de cealaltă. Deşi impresionante în sine, obeliscul, fântânile şi coloanele din jur păreau diminuate de maiestuoasa basilică Sf. Petru, care se înălţa dincolo de piaţă, şi a cărei cupolă masivă sclipea sub soarele de amiază. Clădiri din perioada Renaşterii se înălţau în stânga şi în dreapta basilicii şi a treptelor uriaşe care duceau la ea.

— Nu mi-am închipuit că locul ăsta e atât de mare, spuse Arlene.

— Depinde de perspectivă, zise Drew. Piaţa, basilica şi tot ce mai există în Vatican ar umple mai puţin de o şeptime din Central Park.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Aşa e, spuse el. Toată chestia asta e numai cât o cincime dintr-o milă pătrată.

— Acum înţeleg de ce i se spune cel mai mic oraş-stat din lume.

— Şi nu e un oraş-stat de prea multă vreme, zise Drew. Abia în 1929, crezi sau nu, datorită lui Mussolini care voia ca Biserica să-i acorde sprijinul, Cetatea Vaticanului a obţinut independenţa ca stat.

— Parcă mi-ai spus că n-ai mai fost niciodată pe aici.

— N-am fost.

— Atunci cum se face că ştii atâtea?

— În timp ce tu ai dormit în avion, eu am consultat ghidul.

— Şmecherule, spuse ea când el zâmbi. Din moment ce te pricepi aşa de bine, poţi să-mi spui cum ajungem la locul de întâlnire?

— Nu trebuie decât să mă urmezi, soră.

O conduse spre stânga pe o alee din apropierea treptelor care duceau spre basilică. Arătând paşapoartele de Vatican, trecură pe lângă gărzile elveţiene, paznicii tradiţionali ai Papei, ale căror halebarde şi uniforme în dungi şi cu mâneci bufante păreau mai degrabă teatrale decât ameninţătoare, şi îşi continuară drumul pe sub Arcul Clopotelor, ajungând în sfârşit, în capitala Bisericii Catolice. Deşi populaţia permanentă a Vaticanului era cu foarte puţin peste o mie de locuitori, numărul de clerici şi al turiştilor era considerabil.

Traversară o porţiune mică dreptunghiulară. Piaţa primilor martiri romani. În dreapta acesteia, se zărea basilica. În stânga, însă, în capătul unei străduţe înguste, chiparoşii umbreau un cimitir micuţ.

— Importanţi susţinători ai Bisericii au avut onoarea de a fi înmormântaţi aici, spuse Drew. Ba chiar mai mult decât atât, Vaticanul a adus pământ de pe colina din Ierusalim unde a fost răstignit Cristos.

Trecură pe sub alte două arcuri, ajunseră în dreptul tribunalului, ocoliră basilica Sf. Petru prin spate şi străbătură o mulţime de străduţe, până ajunseră la destinaţie, în grădina Vaticanului. Erau înconjuraţi de fântâni şi garduri vii, iazuri şi flori, toate creând o senzaţie de pace. Una din fântâni avea forma unui galion spaniol. Din nişte tunuri aflate de o parte şi de alta ţâşnea apă, ca de asemenea şi din cornul pe care îl ţinea la gură un copil aflat la proră.

— M-am gândit că o să vă placă aici, spuse o voce în spatele lor. Aceste grădini fac ca Roma – lumea întreagă – să pară foarte departe.

Deşi auzită din senin, vocea nu îi uimi. Drew se aşteptase la o întâlnire cât de curând. Se întoarse spre părintele Sebastian.

— Aici a murit?

— Părintele Victor?

Părintele era îmbrăcat într-un costum negru şi cu guler alb. Ochii îi erau întunecaţi.

— La două dimineaţa. Acolo, lângă iaz, şi lângă îngerul acela din marmură. Împuşcat de două ori în cap.

Drew se încruntă.

— Ce căuta aici la ora aceea?

— Se întâlnea cu cineva. Părintele Victor era foarte meticulos. Ţinea o agendă pe care ne-o prezenta înainte să-şi înceapă activitatea în fiecare zi. Din agenda aceea rezultă că nu ştia cu cine urma să se întâlnească, dar că era ceva legat de dispariţia cardinalului Pavelici.

Drew îşi aruncă privirea pe deasupra copacilor din grădină spre basilică şi spre celelalte clădiri ale Vaticanului.

— Atunci, să presupunem că acela care l-a întâlnit locuia într-un apartament din Vatican? Asta ar explica faptul că grădina a fost aleasă drept loc de întâlnire, zise el, dar apoi clătină din cap. Pe de altă parte, însă, poate că cineva vrea să gândim aşa. Poate că cineva din afară a ales grădina tocmai ca să facă să pară că locuia în Vatican.

— Sau poate că persoana cu care trebuia să se întâlnească părintele Victor n-a apărut, sau altcineva a apărut după întâlnire, spuse Arlene. O persoană necunoscută, un loc menit să ne inducă în eroare. Nu ştim absolut nimic.

— În afară de natura rănilor părintelui Victor, preciză părintele Sebastian.

Drew deveni mai atent.

— Ce-i cu ele?

— Amândouă gloanţele au fost trase în faţă. Arsurile arată că s-a tras foarte de aproape. Înţelegeţi?

— Da. Orice e posibil noaptea. Dar, din câte ne-ai spus, părintele Victor era un profesionist. Chiar dacă admitem că şi un profesionist poate fi păcălit, arsurile făcute de praful de puşcă sugerează că, probabil, ucigaşul era cineva pe care el îl cunoştea, în care avea suficientă încredere, încât să stea aproape de el.

Ochii părintelui Sebastian scăpărară fulgere.

— Posibil cineva din ordinul meu.

Drew aruncă o privire inelului de pe mâna stângă a părintelui Sebastian. Montură în aur. Un rubin magnific. Crucea şi spada. Acel simbol al religiei şi violenţei îi dădu iarăşi fiori, căci se gândi la faptul că era forţat să lucreze pentru *Fraternitatea Pietrei.*

— Poate acelaşi membru al ordinului meu care a încercat de două ori să vă împiedice să cooperaţi cu noi, continuă părintele Sebastian. Ca să nu aflaţi de ce a dispărut cardinalul Pavelici. Ai grijă, frate MacLane. Venind la întâlnirea asta, m-am asigurat să nu fiu urmărit, dar de-acum încolo n-ar fi înţelept să ne mai vedem. Folosiţi cutia de valori de la banca din Zurich pentru a transmite mesaje.

— Bine, dar n-avem nici cheie, nici numărul contului, nici…

— Informaţiile pe care le-a adunat părintele Victor şi care l-au făcut să accepte o întâlnire în această grădină la ora două dimineaţa. De asemenea,

veţi vrea şi armele pe care vi le-am promis.

— Mai ales.

— După ce plec, duceţi-vă în plimbare spre îngerul din marmură de lângă iaz. Locul în care a murit părintele Victor. În spatele îngerului, o placă metalică ascunde o nişă în marmură. Ridicaţi plăcuţa. Lângă dispozitivul care controlează curgerea apei pentru fântână, o să găsiţi un pachet. În el e tot ce vă trebuie.

2

Pachetul – lung şi lat de vreo douăzeci şi cinci de centimetri şi gros de vreo zece centimetri, învelit în hârtie aspră maron, pe care fuseseră trecute un nume şi o adresă indescifrabile şi care era ştampilat ca şi cum ar fi trecut prin sistemul poştal al Vaticanului – era greu în comparaţie cu dimensiunile lui. Drew îl ţinu cu o nonşalanţă amăgitoare în timp ce părăsiră Vaticanul şi traversară Piaţa Sf. Petru. Deocamdată, deghizarea în preot şi călugăriţă le permisese să pară invizibili, dar acum, el bănui ce trebuiau să facă mai departe şi dezavantajul acelor veşminte deveni imediat limpede.

Arlene îi rosti cu glas tare gândurile:

— Dacă o să ne tot învârtim îmbrăcaţi aşa, până la urmă, tot o să atragem atenţia şi o să provocăm un scandal al naibii.

— Vai, soră, ce vocabular. Sunt de-a dreptul şocat.

Ea se strâmbă la el.

— Unde o să studiem documentele? Doar nu în public. Iar un preot şi o călugăriţă nu pot lua o cameră împreună. Chiar dacă am lua camere separate, tot nu te-aş putea vizita. Şi la noapte? Nu e prudent să dormim separat.

— Prudent? Romantismul tău mă mişcă profund.

Ea zâmbi.

— Nu vreau să te deziluzionez, dar…

— Dar?

— Trupul tău nu se află pe lista mea de priorităţi în acest moment.

— Lăudabil, soră. Învinge-ţi dorinţele carnale, spuse Drew uitându-se la magazinele de pe Via della Conciliazione. Dar o schimbare de garderobă n-ar fi o idee rea.

— Şi unde ne îmbrăcăm? O să ridicăm o mulţime de sprâncene dacă o facem în magazine.

— O să găsim noi un loc. Cât de greu poate să fie?

3

Cât de greu? repetă Drew în gând după un sfert de oră de spălat pe mâini în toaleta din gară, aşteptând ca aceasta să se elibereze. Cât de greu? Părea să existe o lege nescrisă care spunea că fiecare din cei care intrau acolo trebuia să-şi petreacă ceva timp cu părintele care împărţea cu ei un loc atât de intim.

— Da, fiule. Foarte bine, fiule, răspundea Drew în italiană, continuând să se spele pe mâini.

În sfârşit, cabina se eliberă. Intră repede, îşi scoase hainele de preot şi îşi puse o pereche de pantaloni gri, o cămaşă albastră şi un sacou bleumarin. Îngrămădi apoi celelalte haine în punga de hârtie în care le luase de la magazin pe cele cu care se îmbrăcase şi ieşi, ţinând şi punga şi pachetul cu arme şi documente, exact în clipa în care unul din poliţiştii gării intra în încăpere. Drew se abţinu să nu spună „O zi bună, fiule”, şi ieşi în incinta gării.

Zgomotul era îngrozitor. Din obişnuinţă, se uită la lumea din jur, căutând pe cineva care nu arăta a călător. Mulţumit, se îndreptă spre un stâlp în dosul căruia aştepta Arlene, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni bej, o jachetă de aceeaşi culoare şi o bluză de culoarea smaraldului care îi scotea în evidenţă verdele ochilor.

— De ce ţi-a trebuit atâta timp? întrebă ea. Începusem să mă gândesc că trebuie să vin după tine.

— Am vorbit cu credincioşii. Vezi mâinile astea? Sunt cele mai curate din oraş.

4

Draperiile erau trase. Dincolo de ele, zgomotul traficului de seară era şi mai intens. Învelitoarea pachetului deschis era pe pat lângă cheia de la o cutie de valori, bani italieneşti, două pistoale *Mauser* şi o mulţime de documente.

Drew le împărţi pe acestea între el şi Arlene. Toate erau fotocopii. După articole decupate din ziare, după agenda părintelui Victor, conversaţii telefonice, rapoarte de la informatori, dosare întocmite de către cei însărcinaţi cu rezolvarea acelui caz.

Arlene ridică privirea impresionată.

— Sursele părintelui Victor erau excelente. Avea acces la tot ce ştiau cei de la Interpol şi poliţia locală.

— Şi la multe din ce nu ştiau ei, graţie legăturilor sale din interiorul Bisericii. Uită-te la asta. Avea surse chiar şi în cadrul marilor agenţii de spionaj, inclusiv KGB.

Abia după trei ore simţiră că studiaseră documentele suficient. Drew se trânti pe canapea.

— Se pare că Fraternitatea s-a chinuit degeaba să ne amestece în treaba asta. Nu văd nimic care să ne ofere un indiciu.

Arlene îşi frecă ochii obosiţi.

— Părintele Victor a făcut tot ce-aş fi făcut eu. A acoperit fiecare domeniu – religios, politic, criminal.

— Şi se pare că, până la urmă, n-a aflat nimic. Totuşi, cineva l-a ucis. De ce?

— S-ar putea să nu fi avut nici o legătură cu dispariţia cardinalului, spuse ea.

— S-ar putea. Dar în agenda lui se sugerează că întâlnirea din grădinile Vaticanului era în legătură cu acest caz. Şi mă mai frământă ceva. Fraternitatea e una din cele mai bune reţele pe care le-am văzut vreodată. Cu toate resursele ei, ce putem face noi şi ea nu poate?

— Exact ce-a spus părintele Sebastian, zise ea. Un membru al Fraternităţii vrea să saboteze ordinul. Doi outsideri motivaţi au mai multe şanse să afle de ce a dispărut cardinalul Pavelici.

— Pentru că trădătorul din interiorul reţelei n-o să ştie ce facem şi nu se poate amesteca, spuse Drew ridicându-se şi începând să se plimbe prin

încăpere. Ţi se pare că are sens? De ce părintele Sebastian nu se detaşează de ordin şi, bazându-se pe resursele pe care le are, să facă ceea ce aşteaptă să facem noi? Care-i diferenţa? De ce eu? De ce noi?

— Crezi că ni se întinde o cursă?

— Sigur aşa pare. Atacul din deşert. Bomba din Cairo. Trădătorul ştie cu siguranţă că ai fost trimisă ca să mă aduci la părintele Sebastian. Poate că acesta ne-a ales tocmai pentru faptul că fiind nişte outsideri, suntem utilizabili. În loc să-şi rişte propria viaţă sau pe a altcuiva din sânul Fraternităţii, ne lasă pe noi să riscăm şi speră ca trădătorul să comită vreo greşeală când o să vină după noi.

— Dar n-ar fi fost bun orice outsider? întrebă Arlene. Cu bani, părintele Sebastian ar fi putut alege pe oricine dintre independenţi, adăugă după care ezită şi din ochii ei verzi scăpărară fulgere. Numai că nici o sumă de bani n-ar fi făcut un independent să continue misiunea după două atacuri asupra lui. Am fost aleşi pentru că aveam cea mai bună motivaţie. Dacă nu cooperăm, Fraternitatea ne va ucide.

— Viaţa pare foarte dulce acum, spuse Drew zâmbind şi strângându-i mâna. Avem cel mai bun motiv din lume ca să vrem să rămânem în viaţă, continuă el şi vocea i se îngroşă. Aşa că am avut de ales între o moarte sigură şi una mai puţin sigură. Şi iată-ne aici. Ştim că suntem manipulaţi, dar suntem obligaţi să suportăm.

— Atunci, hai să terminăm treaba odată.

— Şi să ne trăim viaţa mai departe, spuse el şi ridică o copie după un articol de ziar.

Dispariţia cardinalului rămâne un mister

Roma, Italia, 28 februarie (AP) – *„Oficialităţi de la Vatican şi din cadrul poliţiei din Roma continuă să fie nedumerite şi la cinci zile de la dispariţia cardinalului Krunoslav Pavelici, membru influent al Curiei, grupul administrativ central al Biserici romano-catolice.*

Pavelici, în vârstă de şaptezeci şi doi de ani, a fost văzut ultima oară de către apropiaţii săi după ce a oficiat o slujbă particulară în capela locuinţei sale din Vatican duminică seara. Luni urma să vorbească în cadrul unei conferinţe a episcopilor catolici despre relaţiile politice ale Bisericii cu ţările comuniste din Europa de Est.

La început, autorităţile au bănuit că vreo grupare teroristă de dreapta l-ar fi răpit pe cardinalul Pavelici în semn de protest faţă de zvonul privind aşa-zisa înmuiere a vaticanului faţă de orice regim comunist dispus să

reducă restricţiile privind activitatea Bisericii. Cu toate acestea, nici o grupare extremistă nu şi-a asumat deocamdată răspunderea pentru dispariţia lui Pavelici”.

Drew termină de citit şi se întoarse spre Arlene, care se întinsese peste umărul lui ca să citească.

— Ce ar putea să-ţi spună un articol de ziar mai mult decât documentele strânse de părintele Victor? întrebă ea.

— Acum mă interesează ceea ce *nu există* în documentele alea, spuse el, încleştându-şi mâna pe copia articolului. Ai spus că părintele Victor a acoperit fiecare domeniu – religios, politic, criminal? Unul lipseşte.

— Lipseşte?

— S-ar putea ca ăsta să fie motivul pentru care părintele Sebastian să ne fi vrut pe noi. Să mă fi vrut pe mine, spuse el cu dificultate. Era specialitatea mea.

Trecu din nou prin chinul cumplit al amintirii exploziei care îi dezmembrase părinţii sub ochii lui, furia îngrozitoare transformându-l într-o unealtă a răzbunării şi conducându-l, în cele din urmă, la penitenţă în mănăstire.

— Terorişti, spuse el şi cuvântul îl făcu să simtă un gust amar în gură. În articolul din ziar se menţionează posibilitatea ca Pavelici să fi fost răpit de ei. Unde, în aceste documente, a fost cercetată această posibilitate? Asta să fie, oare, sarcina noastră?

5

Soarele dimineţii se lupta să străpungă stratul de smog. Scăpând de traficul îngrozitor, Drew intră într-o cabină telefonică din apropierea Colosseum-ului şi formă un număr pe care nu îl mai folosise de aproape opt ani. Avu senzaţia supărătoare de *déjà vu*.

Un bărbat a cărui voce aspră Drew nu o recunoscu, răspunse în italiană.

— *Forum Dry Cleaners.*

— Cu domnul Carelli, vă rog, spuse Drew tot în italiană.

— Nu-i nici un Carelli aici.

— Nu-i puteţi transmite un mesaj?

— Ţi-am spus că nu-i nici un Carelli. N-am auzit niciodată de el, spuse omul şi apoi închise.

Drew puse receptorul în furcă şi se rezemă de peretele din sticlă al cabinei.

Arlene stătea afară.

— După cum arăţi bănuiesc că n-ai luat legătura.

— Se pare că s-au făcut unele schimbări.

— După opt ani nici nu-i de mirare. Oamenii sunt schimbaţi în fiecare săptămână.

— Aş fi vrut să sper că o să fie uşor.

— De fapt, cine e Carelli?

— Pseudonimul unui tip pe nume Gatto. Pe vremuri, când eu eram agent, el era intermediar. Uneori îl foloseam ca acoperire, în eventualitatea că o misiune nu mergea bine. De cele mai multe ori, cumpăram informaţii.

Prin expresia din ochii ei îi arătă că înţelesese. De obicei, teroriştii operau în grupuri mici, independente unele de celelalte. Tactica aceea le oferea avantajul că puteau acţiona în secret, dar mai însemna şi că nu aveau o reţea pe care să conteze pentru arme, informaţii şi metode de siguranţă. În definitiv, ; pentru un asasinat trebuiau să se facă multe planuri. În cazul în care un grup terorist nu avea o misiune sinucigaşă, era nevoie de arme „curate”, nefolosite niciodată înainte, care să nu poată fi depistate. Imediat după ce misiunea era încheiată, armele erau dezmembrate, ori distruse, ori împrăştiate în zone distanţate unele de altele, de preferat în mare. Acele arme virgine erau scumpe. Iar, înaintea unei operaţiuni, victimele trebuiau localizate şi, de asemenea, trebuiau aflate programul zilnic şi momentele

când erau cel mai expuse. Informaţia aceea era şi ea foarte costisitoare. După misiune, bineînţeles, teroriştii trebuiau să se dea la fund. Alibiuri, procedee de scăpare, case, adăposturi sigure – acestea costau şi ele. O misiune de prima clasă, una care, prin definiţie însemna că teroriştii aveau să supravieţuiască liberi, putând să ucidă din nou, avea un preţ minim de o sută cincizeci de mii de dolari. Banii erau oferiţi teroriştilor de către guverne care doreau să creeze haos, iar teroriştii, la rândul lor, îi plăteau pe intermediari, uneori numiţi agenţi, care le făceau rost de arme, informaţii şi adăposturi, fără să pună întrebări. Cât despre intermediar, nu îl interesa ce făceau clienţii săi cu marfa pe care le-o procura. Carelli, pe numele său adevărat Gatto, fusese un astfel de intermediar.

— Avea etică profesională, spuse Drew.

— Vrei să spui că era atent.

— Informaţiile pe care ni le furniza nu îi expunea niciodată clienţii, continuă Drew. Dar nu avea scrupule când era vorba să accepte bani în schimbul informaţiilor pe care le deţinea în legătură cu teroriştii care făcuseră imprudenţa să nu-l angajeze.

— Pare un tip încântător.

— Ca să fiu sincer, dacă puteai să uiţi ce făcea ca să-şi câştige existenţa, era.

— Şi, bineînţeles, tu îl urai.

— Pe el şi ura pe care o alimenta. Dar dacă există cineva care să ştie dacă teroriştii l-au răpit pe cardinalul Pavelici, acesta e Gatto.

— Sau ar fi fost Gatto acum opt ani. Ori şi-a schimbat sistemul de comunicare, ori a renunţat la meserie, zise Arlene. Bineînţeles, mai există şi o a treia posibilitate. Poate ştia prea multe şi a devenit o problemă pentru clienţii săi. Fă afaceri cu Diavolul.

— Şi Diavolul te va distruge. În cazul ăsta – n-aş fi crezut niciodată c-o s-o spun – sper că Diavolul s-a abţinut.

— Se pare că nu poţi şti niciodată.

Drew clătină din cap.

— Mai existau şi alte moduri de a intra în contact cu el. Diferite numere de telefon, diferiţi intermediari.

Intră din nou în cabină. Următoarele trei încercări ale sale primiră un răspuns tot de genul „niciun Carelli”. Uitându-se descurajat la Arlene, dădu un ultim telefon.

O voce de femeie care vorbea pe nas răspunse:

— *Pontine Medical Supplies.*
— Îi puteţi transmite un mesaj domnului Carelli? întrebă Drew.
Femeia nu spuse nimic.
— Carelli, repetă Drew. Puteţi…
— N-am mai auzit nimic de numele acesta de aproape şase luni.
— Eu n-am mai vorbit cu el de şi mai mult timp, spuse Drew.
— Dacă o să pot lua legătura cu el, cine…
— Domnul Haverford, îi spuse Drew, folosind pseudonimul sub care făcuse întotdeauna afaceri cu Gatto.
— O să mă interesez. Vă rog să mai reveniţi peste o jumătate de oră.
Drew şi Arlene se duseră apoi spre Colosseum, se întoarseră la cabina telefonică, se duseră înapoi la Colosseum. Exact după treizeci de minute el formă numărul din nou.
— Am sunat mai devreme în legătură cu domnul Carelli.
— Notaţi, vă rog.

6

Cuprins de nişte presimţiri neplăcute, Drew conduse *Fiat*-ul închiriat pe un drum în zigzag străjuit de o parte şi de alta de pădure. Niciodată nu se întâlnise cu Gatto la o locuinţă. Regula era să se folosească un loc public o singură dată, un restaurant sau un parc, un loc prin care să nu se ajungă la organizaţia lui Gatto. Nu se făceau afaceri la cineva acasă. Dacă Gatto era în stare să pună în primejdie siguranţa persoanei care locuia acolo, însemna că avea un motiv foarte întemeiat.

În clipa în care intră în salonul luxos din vila extrem de bine păzită, Drew află motivul – Gatto era prea bolnav ca să mai părăsească locuinţa. Vila se afla situată la zece mile la nord de periferia Romei, pe o colină de unde se vedea pe o distanţă de câteva mile de jur-împrejur. Era înconjurat de tot luxul. Dar bărbatul robust de altădată, care trăia din banii câştigaţi de la terorişti, era acum o umbră, cu pielea feţei atârnând flască şi pătată, iar o pălărie cu boruri mari ascundea faptul că părul îi căzuse aproape complet. Se prăbuşi pe o canapea.

— Ah, Haverford, spuse Gatto cu un glas stins. A trecut atâta timp. Şi ai adus o fată aşa de drăguţă cu tine.

— Domnule Carelli, zise Arlene strângându-i degetele osoase şi zâmbetul nu i se stinse nici când el îi atinse dosul palmei cu buzele sale uscate.

Doi bodyguarzi stăteau în capetele-ndepărtate ale încăperii.

— Da, a trecut multă vreme, spuse Drew. Am suferit o schimbare de inimă… ba, aş putea spune, o schimbare de suflet… m-am retras din domeniu.

Gatto tuşi.

— Ca mine. Bei un pahar de vin?

— Ştii doar că nu beam niciodată.

— Îmi aduc aminte. Dacă-mi permiţi…

— Bineînţeles.

Gatto umplu un pahar cu vin roşu, dar înghiţi cu greu. În încăpere mirosea a medicamente.

— Deci, Haverford, ia spune-mi, cu ce te pot ajuta? întrebă el şi zâmbetul îi era un rictus.

— Pe vremuri, obişnuiai să-mi dai informaţii despre cei care erau destul de proşti să nu-ţi fie clienţi.

Hainele largi ale lui Gatto săltară când el începu să râdă.

— Cei care erau destul de proşti, spuse el râzând în hohote. Haverford, mi-ai văzut noul Matisse? întrebă el apoi arătând spre un perete.

Drew se întoarse şi privi tabloul.

— Impresionant.

— Un milion de dolari, Haverford. O sumă pe care, altădată, o primeam pentru o misiune. Câţi oameni crezi că au murit pentru ca Matisse să picteze tabloul ăsta?

— Niciunul… în afară de o parte din el însuşi.

Gatto tuşi din nou.

— Şi, chiar dacă l-aş vinde pentru profitul magnific care mi s-ar cuveni, tot nu mi-ar salva viaţa. Vino mai aproape, draga mea. Ia loc lângă mine.

Arlene se conformă zâmbind.

— Aşa că, spune-mi, Haverford, ce-ai face în locul meu?

— În locul tău?

— Dacă ai fi pe moarte.

— Înţeleg. În cazul ăsta, m-aş spovedi.

— Ah.

— Unui preot.

— Ah.

— Aş face tot ce mi-ar sta în putinţă să-mi salvez sufletul.

— Te-ai dat pe religie, Haverford?

— Târziu. Dar, în cele din urmă…

— Şi e liniştitor?

Drew se gândi.

— Nu. În realitate, e chiar o povară. Dar îţi dă putere.

— Putere, înţeleg.

— Şi mă ajută să mă obişnuiesc cu gândul morţii.

— Asta, prietene, e ceva nepreţuit, spuse Gatto.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi fac o ofertă. Un slujitor al Domnului a dispărut. Mă poţi ajuta să aflu de ce?

— Un preot?

— De fapt, un cardinal. Krunoslav Pavelici.

Gatto încuviinţă, recunoscând numele.

— Credem că unii din foştii tăi asociaţi ar putea să fie răspunzători de dispariţia lui. Dacă m-ai ajuta să-l găsesc, aş considera-o ca pe o favoare. Fără îndoială că şi Domnul ar considera la fel. Şi, bineînţeles că ţi-aş plăti.
— Să-mi plăteşti? N-am nevoie de bani, Haverford.
— Atunci…
— Vreau răzbunare!
— Împotriva?
— Celor care m-au abandonat din cauza bolii!
— Ştii cum sunt doar. Nu poţi să-i condamni. Sunt nişte supravieţuitori.
— Supravieţuitori? În nici un caz!
Efortul îl făcu să închidă ochii de durere.
— Ticăloşii provoacă moartea destul de repede, dar nu suportă să facă afaceri cu cineva care e în pragul morţii.
— Te simţi chiar atât de jignit că nu mai fac afaceri cu tine?
— Afacerile dădeau sens vieţii mele.
— Atunci, poate că e timpul să găsim un alt sens.
— Religia? întrebă Gatto pe care îl mai lăsase durerea şi deschise ochii doar pe jumătate. Foarte bine, Haverford. Te ajut să-l găseşti pe cardinal şi, între timp, îmi salvezi sufletul?
— Încerc să ţi-l salvez oricum.
— Dacă nu e prea târziu.
— Cel mai mare păcat e disperarea.
— Mă refeream la faptul că s-ar putea să fie prea târziu să-l mai găseşti pe cardinal. A dispărut de câteva luni. Din câte am auzit, s-au depus toate eforturile pentru a se afla ce i s-a întâmplat. Acum că urmele s-au răcit…
— Mă interesează alte informaţii, zise Drew.
— Despre foştii mei clienţi? întrebă Gatto ale cărui pleoape tremurară când încercă să-şi înăbuşe durerea. Dacă l-ar fi luat ei pe cardinal „nu crezi că s-ar fi lăudat? Scrisori trimise ziarelor, telefoane la Interpol?
— Din moment ce n-au făcut-o, mă întreb dacă nu s-or fi lăudat între ei.
— Adevărul?
— E cel mai bun întotdeauna.
— N-o să-ţi placă. Adevărul e că nu ştiu. Am aflat diagnosticul în ianuarie. Vestea s-a dus foarte repede. N-am mai aflat veşti din interior din februarie. Întotdeauna mi-a plăcut să discut despre evenimentele din lume cu tine, Haverford, aşa că am acceptat să te primesc numai de dragul

trecutului. Dar mă tem că ţi-ai pierdut timpul venind încoace. Nu eu sunt omul pe care trebuie să-l întrebi.

Gatto se strâmbă şi îşi ţinu respiraţia. Când expiră, sunetul fu ca acela al unui cauciuc dezumflat.

Drew se ridică.

— Îmi pare rău. Am stat prea mult şi te-am obosit.

— Ştiu, însă, pe cine ar trebui să întrebi.

Drew se opri brusc.

— Pe cine?

— Pe tipul care mi-a luat locul. Nenorocitul care mi-a luat clienţii, care ştie tot ce se petrece în interior. Numele lui e Bonato.

— Şi pseudonimul?

— Medici.

— Intrigi politice. Haos. Se potriveşte. Poţi să-mi aranjezi o întâlnire cu el?

— Eu? Imposibil, Haverford. Când a câştigat atenţia clienţilor mei, eu am devenit dispensabil. Exist numai datorită bunăvoinţei lui şi asta numai pentru că sunt pe moarte oricum. Dacă i-aş spune că vă trimit să staţi de vorbă cu el, chestia asta v-ar costa viaţa. O să vă spun cum să intraţi în legătură cu el. Restul vă priveşte. Fiţi prudenţi. Îi puneţi întrebări, vă puneţi propria piele în joc.

— Crede-mă, am de gând să fiu foarte prudent. Spune-mi despre el. Totul.

— Poate că ai dreptate, Haverford. Poate că Dumnezeu o să-mi arate mai multă milă dacă mă preocupă soarta cardinalului Său.

7

Îmbrăcaţi în negru, Drew şi Arlene stăteau pe o stradă întunecoasă, urmărind cu privirea maşinile din parcarea de lângă un restaurant de vizavi. Era cu puţin trecut de ora opt seara. Aşteptau de un sfert de oră şi, dacă informaţiile furnizate de Gatto erau corecte, agentul al cărui pseudonim era Medici trebuia să sosească la restaurant în următoarele cinci minute. „Restaurantul e considerat în afara limitelor”, spusese Gatto. „Teren neutru. nici o afacere nu se face acolo. Medici îşi savurează vinul şi meniul. Întotdeauna soseşte la opt şi cinci, mănâncă pe săturate, dă bacşişuri generoase şi fix la ora zece se întoarce la vila lui, unde o târfă – alta în fiecare seară – îi satisface toate poftele. Casa e foarte bine păzită, bineînţeles. Dar punctul lui slab e restaurantul. Deci, în împrejurări normale, rutina lui nu prezintă nici un risc. Grupările de terorişti n-au nici un motiv să-i facă vreun rău. Iar autorităţile îşi dau seama că, dacă ar face vreo mişcare împotriva lui, toţi cei care au încheiat afaceri cu el ar putea să-şi revizuiască planurile”.

— Şi, dacă noi am face vreo mişcare împotriva lui, chestia asta nu i-ar alerta pe cei care s-ar putea să-l fi răpit pe cardinal? întrebase Drew.

— Povestea cu cardinalul e veche. Cine ar bănui că motivul pentru care s-ar pune mâna pe Medici ar fi o operaţiune veche de câteva luni? N-ai de ce să-ţi faci griji, Haverford.

Şi, totuşi, Drew îşi făcea griji, întrebându-se dacă tot ceea ce pusese la cale împreună cu Arlene era posibil. Acel gen de misiune ar fi necesitat în mod normal o echipă de cel puţin zece oameni bine pregătiţi. Era adevărat, doi se puteau ocupa de esenţial, dar cum rămânea cu neprevăzutul? Dacă se întâmpla ceva neaşteptat şi aveau nevoie de ajutoare?

Pe strada învăluită în beznă, Drew o luă pe Arlene pe după umeri şi o strânse uşor, ca pentru a-i oferi alinare.

Ea ridică mâna, atingând-o pe a lui cu dragoste şi vorbi ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea el.

— Nu intrăm decât dacă totul pare în regulă. Fiind numai doi, există şansa să nu atragem atenţia. Iar Medici cu siguranţă că n-o să ne aştepte.

Drew fu de acord. Alternativa era de a renunţa la acea sursă importantă de informaţii. Şi atunci ce aveau să facă? Neavând nici un alt indiciu, trebuiau să se ascundă şi să aştepte să-i găsească Fraternitatea, care avea să-

i pedepsească pentru eşecul lor. Aşa cum hotărâseră în noaptea precedentă, o moarte incertă era mai bună decât una certă. Pentru a-şi obţine libertatea de a fi cu ea, avea să înfrunte riscul calculat care îl aştepta.

În stânga lui, o limuzină apăru în intersecţie, venind spre el. Îşi luă mâna de pe umărul lui Arlene şi înaintară amândoi şi mai mult pe stradă. Când limuzina se apropie, Drew văzu şoferul. Un geam fumuriu îl separa pe acesta de persoana care se afla în spate. Drew se uită înăuntru, dar geamul fumuriu şi, probabil, blindat, nu-i dădu voie să vadă bancheta din spate. De fapt, Drew nici nu avea nevoie să vadă înăuntru. Plăcuţa de înmatriculare era identică cu cea despre care îi spusese Gatto. Limuzina îi aparţinea lui Medici.

Intră pe aleea restaurantului şi opri. Şoferul coborî având asupra lui un pistol în toc care îi umfla haina şi deschise portiera din spate dându-i voie unui bărbat să coboare. Acesta purta un costum în loc de uniformă, dar şi sub haina lui se ascundea un pistol. După aceea apăru un bărbat mărunţel cu o faţă de nevăstuică, îmbrăcat în smoching; se potrivea cu descrierea pe care Gatto le-o făcuse în legătură cu Medici.

Planul era de a-l imobiliza pe şofer în timp ce acesta aştepta ca Medici să-şi ia cina. Când Medici avea să iasă la ora zece, Drew şi Arlene aveau să-l lichideze pe bodyguard-ul în costum şi aveau să fugă împreună cu Medici cu limuzina acestuia. Planul era simplu şi practic. Din informaţiile primite, Drew înţelesese că Medici era prea greu de luat din locuinţa sa. Dar acolo? Medici dădea impresia că se simţea de neatacat.

Negustorul morţii porni înaintea gărzii sale de corp spre restaurant. Şoferul se întoarse spre limuzină. Drew trase adânc aer în piept, pregătindu-se să-l atace imediat ce parca limuzina lângă restaurant.

Arlene murmură, însă:

— Se întâmplă ceva.

Nu dură mult. Vreo douăzeci de secunde maximum. Dar se petrecură prea multe lucruri pentru a se putea calcula timpul. Proprietarul unei maşini mici şi roşii opri în spatele limuzinei şi coborî, începând să-i strige tot felul de obscenităţi şoferului. Individul purta un chipiu care îi ascundea aproape complet părul roşu. Chipul, deşi schimonosit de furie, îi era extrem de palid. Era mai înalt decât şoferul, dar slab, aproape numai pielea şi osul. Îşi agită pumnul şi îi aruncă tot felul de insulte pentru faptul că blocase aleea. Şoferul se duse spre el indignat ca să-l înfrunte.

Imediat, din umbra parcării, apăru un alt individ care avea pe cap o şapcă neagră tricotată ce nu îi acoperea complet părul blond. Avea o faţă pătrată şi bronzată şi era musculos. Scoase un pistol şi îl descărcă în faţa bodyguardului, care se prăbuşi ca retezat. Luând o poziţie de boxer, blondul îi trase un pumn în bărbie lui Medici şi, chiar în timp ce acesta cădea, îl luă şi îl azvârli în limuzină.

Roşcatul se feri de pumnul şoferului şi îl lovi în laringe cu destulă forţă pentru a i-l face praf. Şoferul se prăbuşi la pământ. Roşcatul se urcă apoi repede în limuzină alături de blond şi de Medici şi, dând maşina înapoi, trecu peste trupul şoferului, după care se îndepărtă cu viteză.

Totul se petrecu atât de repede şi în linişte, încât abia după ce limuzina dispăru după colţ începu să se adune lumea, uitându-se la cadavre. Aproape ca şi cum şi-ar fi amintit abia atunci, cineva scoase un ţipăt.

8

Drew apăsă pe accelerator şi mai tare, aşa încât cauciucurile scrâşniră pe şoseaua şerpuită.

— ”Profesionişti” e foarte puţin spus. Tipii ăia erau adevăraţi artişti, spuse el.

Arlene se propti în bord, deoarece era azvârlită când într-o parte, când în alta.

— Aveau acelaşi plan cu noi. Dar, în loc să aştepte ca Medici să iasă din restaurant după cină, au acţionat imediat. Cine sunt? Şi de ce îl voiau pe Medici?

— Să sperăm că o să aflăm în curând, spuse Drew frânând.

Farurile erau îndreptate spre proprietatea lui Gatto. Pentru a doua oară în ziua aceea, se duceau acolo pentru a obţine informaţii.

Poarta era deschisă, ceea ce era cât se poate de tulburător. Doi paznici erau morţi dincolo de ea, având piepturile acoperite de sânge. Drew porni să străbată aleea în viteză. Renunţă la prudenţă, bănuind că oricine făcuse acest lucru plecase de destulă vreme. Trei paznici erau morţi pe trepte. Dădu buzna pe uşa deschisă, găsi un întrerupător şi aprinse lumina, privind paralizat pe moment la alte cadavre, după care intră în toate camerele. „Moarte. Peste tot moarte.”

Gatto era întins pe un şezlong lângă piscină, cu gâtul tăiat şi cu halatul de prosop îmbibat de sânge.

— Cei doi de la restaurant. Blondul şi roşcatul, spuse Arlene. Trebuie să fi fost aici.

Drew încuviinţă.

— E singura explicaţie care îmi vine în minte, continuă Arlene. L-au făcut pe Gatto să vorbească despre Medici şi s-au gândit că era cel mai bun moment pentru a pune mâna pe el, ca şi noi.

Deznădejdea îi încleştă gâtlejul lui Drew.

— Coincidenţă? Nu cred în aşa ceva. Există o legătură între ce s-a întâmplat aici şi ce s-a petrecut la restaurant, spuse el uitându-se la cadavrul lui Gatto. Mă întreb: „Ce poţi să-i faci unui om bolnav de cancer? Cum poţi să-i provoci nişte chinuri atât de mari, încât cancerul să nu se compare cu suferinţa la care îl supui?

Cum îl convingi să-ţi spună ceva ce nu vrea când moartea e foarte aproape şi aşa?

Drew îi desfăcu halatul lui Gatto, dezvăluind mutilarea obscenă.

Simţi un gust amar în gură.

— Da, tipii ăia sunt nişte genii.

— Dar Gatto nu le-a spus de noi, zise Arlene. Altfel ar fi încercat să ne elimine înainte să pună mâna pe Medici.

Drew încuviinţă din nou.

— Sper că Domnului i-a fost milă de tine, Gatto. Până la urmă, te-ai descurcat al naibii de bine.

— Blondul şi roşcatul, spuse Arlene. Ce-or fi vrând de la Medici?

— Poate că acelaşi lucru ca şi noi.

— Să-l găsească pe cardinal?

— Tare mi-aş dori să ştiu. Oare acţionează în paralel cu noi? Sau sunt în urma noastră?

— Drew, sunt suficient de buni, ar putea fi *înaintea* noastră.

PARTEA A PATRA

CIOCNIREA

Imagini de groază

1

Ciudad de Mexico. Folosind telefonul de pe bancheta din spate a sedanului său *Mercedes,* Aaron Rosenberg sună să îşi avertizeze gărzile de corp să fie cu ochii în patru faţă de orice persoană suspectă din preajma casei. Nu se întâmplase nimic care să-l facă să bănuiască faptul că un atac ar fi putut fi iminent, dar acum că el şi Halloway se hotărâseră să îşi onoreze angajamentul, începuse să se simtă din ce în ce mai puţin în apele lui. Răpirea tatălui său îl umplea de presimţiri rele. Relaţia soţiei lui cu bodyguard-ul îi distrusese şi mai mult liniştea psihică. Acum, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse Halloway cu privire la faptul că Seth şi Ţurţurele aveau să descopere rădăcinile Nopţii şi Ceţii, nu aflaseră nimic de vreo reuşită. Totuşi, certitudinea lui Halloway că aveau să reuşească fusese motivul principal pentru care Rosenberg fusese de acord cu pericolul presupus de continuarea livrării mărfii Diavolului. „Dacă Noaptea şi Ceaţa afla de transport, sau dacă Diavolul afla că Noaptea şi Ceaţa ar putea să dea în vileag natura transportului şi cine l-a comandat, am avea de înfruntat doi duşmani”, îşi spuse Rosenberg. Şi amândoi ar ataca, din motive diferite.

Mercedes-ul se opri în spatele unui şir de maşini blocate pe şosea. În capătul şirului se vedea ieşind abur de sub capota unui camion plin de lăzi cu pui de găină. Curioşii gesticulau în jurul lui. „Ce naiba caut eu în ţara asta?” se întrebă Rosenberg. Timp de o clipă, îşi imagină munţi, pârâuri şi păduri. „Nebunie”, îşi spuse el. Întoarse capul brusc spre bodyguard-ul din stingea lui şi apoi, la fel de brusc, spre cel de lângă şofer. Înainte să-şi dea seama ce face, deschise barul încorporat în scaunul din faţa lui şi, scoţând o sticlă de tequila, umplu un pahar, pe care îl dădu pe gât imediat. În clipa în care băutura îi ajunse în stomac, Mercedes-ul se puse în mişcare, deoarece camionul cu probleme fusese tras pe marginea drumului.

Dar instalaţia de aer condiţionat fusese oprită şi aerul călduţ îl învălui. Combinat cu tequila din stomac, îi creă o senzaţie de vomă. Duse pumnul la gură ca pentru a-şi înăbuşi tuşea şi a-şi păstra demnitatea, arzând de nerăbdare să ajungă acasă.

„Poate că Maria avea să aibă chef să mai *conducă”*, îşi spuse el. Orice numai să-l împiedice să se mai gândească la problemele pe care le avea. În definitiv, îi era datoare. Nu o copleşea cu belşugul muncii lui? Nu se abţinea să-i vorbească despre infidelitatea ei?

Şoferul reuşi să intre pe Paseo de la Reforma, prinzând viteză pe bulevardul acela larg şi ajunse în final în dreptul vilei spaniole strecurate între blocurile înalte. Gărzile de corp ale lui Rosenberg coborâră repede pentru a se uita după posibile pericole.

Se părea, însă, că acestea nu existau. Unul din bodyguarzi îi făcu semn din cap afirmativ. Paznicul de la poarta vilei se dădu la o parte din dreptul intrării şi Rosenberg ieşi repede din maşină, urcă treptele şi intră iute în vestibul, rezemându-se de perete. Recunoştea că sosirea lui nu fusese demnă, dar nici moartea nu era, indiferent ce formă ar fi luat. Paznicii lui puteau să râdă cât voiau de teama lui, dar îi plătea bine şi puteau să glumească atâta timp cât îşi făceau treaba.

Tocmai se desprindea de perete, când o observă pe cameristă lângă scara în spirală, privindu-l cu nedumerire.

— E în regulă, spuse el în spaniolă. Căldura mi-a făcut puţin rău. Stăpâna ta e sus?

— Nu, *señor,* spuse servitoarea. Soţia dumneavoastră e plecată toată după-amiaza.

— Plecată? întrebă el încruntat. Unde?

— Nu mi-a spus, *señor.*

— Cu Esteban?

— Bineînţeles, cu garda ei de corp.

„Garda ei de corp? îşi spuse el. Pângăritorul ei de corp ar fi fost mai corect!”

Urcă scara în fugă. La naiba, ei se regulează toată ziua şi eu îmi asum riscul!

Când ajunse sus se opri brusc, auzind glasuri în camera lui Esteban din capătul holului. Vocile erau prea înăbuşite pentru ca el să le recunoască, dar erau ale unui bărbat şi unei femei, iar Rosenberg avu deodată bănuiala că servitoarea ori se înşelase, ori fusese instruită să mintă. Era incapabil să-şi rezolve celelalte probleme, dar pe aceea avea s-o rezolve chiar atunci.

Se îndreptă ca o furtună spre camera lui Esteban şi, chiar şi când ajunse destul de departe pentru a-şi da seama că vocile se auzeau, de fapt, din camera servitoarei – care uitase să închidă televizorul, unde un serial siropos era în plină desfăşurare – chiar şi atunci era prea furios ca să se mai poată opri. Deschise brusc uşa camerei, aşteptându-se să-şi găsească soţia în braţele lui Esteban în pat.

Nu era aşa. Camera era goală, dar ceea ce văzu era mult mai şocant decât scena pe care şi-o imaginase şi simţi cum i se înmoaie picioarele. Se prinse de biroul lui Esteban ca să-şi păstreze echilibrul şi, imediat după ce se simţi puţin mai sigur pe picioare, se repezi spre pat şi luă cuvertura, strângând-o la piept. O bandă de fier părea să-i ţină încleştată cutia toracică. Se răsuci, privind repede în jur, temându-se ca nu cumva servitoarea să-l fi urmat sus şi să fi văzut cuvertura. Trebuia neapărat să ia cuvertura de acolo.

O făcu ghemotoc şi, ţinând-o în partea dreaptă, unde servitoarea nu ar fi avut cum să o vadă, se duse grăbit spre dormitorul lui. Intrase deja în cameră, închisese uşa şi se dusese repede la măsuţa de toaletă pentru a ascunde cuvertura, când îşi văzu propriul pat în oglindă – şi ceea ce se afla pe pat.

Era identic cu ce găsise pe cuvertura din camera lui Esteban. Imens, negru şi grotesc, atât de înspăimântător încât, după ce vârî şi cuvertura lui lângă cealaltă, Rosenberg nici nu se mai gândi să se ducă la biroul lui secret. Pur şi simplu, intră în panică şi puse mâna repede pe telefonul de pe noptiera sa.

2

Halloway fu îngrozit de stupiditatea lui Rosenberg de a folosi un telefon nesigur. Acea încălcare a regulilor, combinată cu bâiguielile lui, îi dădu de înţeles foarte limpede că omul îşi pierduse controlul complet.

— Mai încet, pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse Halloway. Ce tot vorbeşti? Ce ai găsit?

— Un craniu! Un afurisit de cap de mort! Vopsit cu negru pe cuvertura mea! Şi pe patul bodyguardului nevesti-mii era unul identic!

— Linişteşte-te. Poate să nu însemne ceea ce crezi. S-ar putea să fie doar o ameninţare cu moartea. N-ai nici un motiv să bănuieşti…

— Dacă avem de-a face cu Noaptea şi Ceaţa, trebuie să bănuiesc! E mai mult decât o simplă ameninţare cu moartea! Ştii ce altceva mai înseamnă simbolul ăsta!

Cel care a pictat craniile astea vrea să ne aducă aminte că ştie totul despre noi!

Halloway continuă să vorbească încet, nevrând să atragă atenţia bodyguarzilor de afară de pe coridor.

— Bine, să presupunem că ne aduc aminte, într-adevăr, dar ce importanţă are? Asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Ştiam deja că ne-au descoperit.

— Schimbă totul! spuse Rosenberg care era aproape isteric. Dovedeşte că nu s-au mulţumit doar cu taţii noştri! Acum ne vor pe noi! Păcatele părinţilor! Următoarea generaţie trebuie să sufere! Şi pot s-o facă! Au izbutit să se strecoare în casa mea în ciuda atâtor paznici şi sisteme de siguranţă!

— Nu putem continua să vorbim despre asta la un telefon nesigur, spuse Halloway. Închide. Sună-mă peste o oră la… ’

— Şi asta nu-i tot! îl întrerupse Rosenberg. De ce două cranii? De ce pe patul meu? De ce pe patul bodyguardului soţiei mele?

— Probabil ca să aibă un efect mai puternic. Ca să…

— La naiba, nu înţelegi! Nevastă-mea are o relaţie amoroasă cu bodyguardul! Credeam că nu ştie nimeni! Am încercat să mă prefac că nu bănuiesc nimic! Dar cei din Noaptea şi Ceaţa ştiu! De aceea au pictat craniile pe ambele pături! În felul ăsta îmi spun că ştiu totul despre mine, inclusiv cine o regulează pe nevastă-mea! Se laudă că-mi cunosc toate

secretele! Toate secretele noastre, Halloway! Marfa! Transportul! Dacă au aflat despre…

— Tragi concluzii pripite.

— Într-adevăr? gemu Rosenberg. Dumnezeule, de ce m-oi fi băgat în afacere cu tine? Eşti atât de sigur pe tine încât n-o să admiţi niciodată…

— Seth şi Ţurţurele or să se ocupe de…

— Or să se ocupe? Dar până acum n-au făcut-o, nu?

Pe mine asta mă interesează! În timp ce ăia doi umblă după cai verzi pe pereţi, eu trec prin chinuri îngrozitoare aici! Anulez toată afacerea chiar acum!

— Ce…

— Ori mă laşi să opresc transportul! N-am nevoie de doi duşmani, Halloway! Dacă clienţii noştri află că am mers înainte fără să-i prevenim că Noaptea şi Ceaţa ar putea să ştie despre transport, or să vrea să ne distrugă! Or să facă în aşa fel încât Noaptea şi Ceaţa să pară ceva minor!

— Dar îţi spun…

— Nu, eu îţi spun! După ce voi închide, voi suna la Rio şi voi face ce ar fi trebuit să fac încă de la început! O să le spun „nu” şi, pe urmă, sper din tot sufletul ca maniacii tăi să găsească un mod de a-i opri pe cei din Noaptea şi Ceaţa!

Halloway îşi simţi gura uscată. Nu se îndoia nici o clipă că Rosenberg avea să se ţină de cuvânt. Balanţa se înclinase. Lucrurile scăpaseră de sub control.

Încercă să-şi umezească gura.

— Bine, murmură el. Dacă aşa crezi tu că e mai bine…

3

Halloway puse receptorul în furcă. Adevărul era că mai primise trei telefoane din partea altor membri ai grupului, toate legate de capete de mort, dar nu ar fi îndrăznit să-i spună lui Rosenberg. Miller din St. Paul, Minnesota, găsise unul pictat pe fundul piscinei sale golite. Culloden, din Bristol, Anglia, descoperise unul pictat pe masa de biliard. Svenson, din Göteborg, Suedia, găsise unul pictat pe podeaua bucătăriei.

Acel lucru avea nişte implicaţii tulburătoare. În fiecare din cazuri, simbolul fusese lăsat în casa victimei, spunând parcă „Putem să ne apropiem de tine oriunde, chiar şi acolo unde te simţi cel mai în siguranţă. Dar, dacă am fi vrut, am fi putut picta capul de mort în locuri unde l-ar fi putut vedea şi alţii, la serviciu, probabil, sau în ochii vecinilor. Vrem să-ţi dai seama că te putem demasca oricând, că îţi putem umili nevasta şi copiii, că îţi putem pune într-o postură jenantă partenerii de afaceri. Şi apoi? Speri că o să fim mulţumiţi? Sau că o să te luăm aşa cum l-am luat pe tatăl tău? Vei fi nevoit să plăteşti. Aşa cum au trebuit să plătească rudele noastre dragi. Aşa cum a trebuit să plătim *noi.*"

Halloway se cutremură, tulburat încă de un lucru. După ce Miller, Culloden, Svenson şi acum Rosenberg descoperiseră capul de mort, toţi încălcaseră regulile de siguranţă şi îi telefonaseră direct, nu prin intermediari. Noaptea şi Ceaţa îşi atingea scopul, erodând disciplina, semănând panica. Câţi din grup aveau să-l mai sune? Când avea să găsească şi el capul de mort? Îşi instruise paznicii să dubleze paza în jurul casei din Kitchener unde se afla familia lui. De asemenea mai angajase paznici pentru proprietatea aceea. Dar poate că venise vremea să o abandoneze, să renunţe la acel mediu superb pe care i-l pregătise tatăl lui.

Clătină cu hotărâre din cap. Nu! Atâta timp cât Seth şi Ţurţurele erau plecaţi în misiune, avea toate motivele să creadă într-o victorie. Noaptea şi Ceaţa avea să fie distrusă.

Şi între timp? Fermitatea era totul.

„N-o să fiu înfrânt! îşi spuse Halloway. Ticăloşii n-or să mă învingă!"

Dar se întrebă din nou: „Când o să-mi vină rândul, oare, să găsesc un cap de mort?"

Se luptă cu presimţirile. Pusese greşit întrebarea. Cea corectă era: Când aveau să iasă victorioşi Seth şi Ţurţurele?

4

Rio de Janeiro. Din apartamentul său cu pereţi de sticlă, omul de afaceri vedea perfect mulţimea de oameni de pe plaja Copacabana. Dacă voia, se putea duce în faţa celuilalt perete, de unde vedea statuia îndepărtată şi masivă a lui Cristos Mântuitorul de pe vârful muntelui Corcovado, dar rareori alegea acest lucru. Situându-se între Spirit şi Carne, aproape întotdeauna se ducea la telescopul dinspre plajă şi se uita la cele mai superbe femei din lume.

Dar în clipa aceea nu simţea decât furie. Ţinea la ureche un telefon portabil.

— Rosenberg, crezi că n-am altceva mai bun de făcut decât să fac afaceri şi apoi să le spun clienţilor că totul a fost o greşeală? Nu contează că e o afacere de o sută de milioane de dolari, că eu primesc cincisprezece la sută din ei şi că le creşte dobânda într-o bancă din Zürich. Hai să uităm de toate astea pentru o secundă. Ca între prieteni, o afacere e o afacere. Întâi şi întâi, clienţii mei devin foarte dezagreabili dacă o afacere e anulată. În al doilea rând, contractele nu pot fi anulate, deoarece transportul e pe drum şi întotdeauna am grijă să n-am nici o legătură cu el. Nu ştiu nici măcar pe ce navă se află. Folosesc atât de mulţi intermediari, încât n-aş şti cum să-l opresc. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai înainte.

Rosenberg bâigui ceva, dar celălalt îl întrerupse.

— Dacă n-ai curaj, n-ar fi trebuit să te bagi. Sau e vorba de altceva? Cunoşti vreun motiv care ţine de siguranţă pe care eu nu-l ştiu? Dacă e aşa şi nu ne-ai prevenit, o să afli cât de dezagreabili pot fi clienţii. Ce-i cu răzgândirea asta? Ce te frământă?

— Nimic… şopti Rosenberg.

— Ce spui? Nu te aud deloc.

— E în regulă. Nu-i nici o problemă.

— Atunci de ce naiba m-ai sunat?

— Nervii… Am…

— Nervii? întrebă omul de afaceri încruntându-se. Prietene, conversaţia asta începe să mă plictisească.

— Sunt atâţia bani în joc…

— Bineînţeles că sunt şi cincisprezece la sută din ei sunt ai mei.

— Atâtea riscuri. Marfa mă sperie. Clienţii mă sperie. Stomacul îmi face probleme.

— Încearcă să iei Maalox. Ai dreptate în legătură cu clienţii. Orice grup de indivizi care vrea arme în valoare de o sută de milioane de dolari e înfricoşător. Nu mă mai suna. N-o să mai fac afaceri cu tine. Îmi tulburi liniştea sufletească.

Rosenberg puse receptorul în furcă şi îşi privi mâinile care tremurau. Nu crezuse niciodată în destin, dar începuse să se întrebe dacă nu cumva ceva asemănător punea stăpânire pe el. Nu îşi aducea aminte când se mai simţise atât de neputincios şi se trezi agăţându-se în gând de singura şansă de salvare care îi mai rămăsese

— Ţurţurele şi Seth, goana lor după cei din Noaptea şi Ceaţa.

Fu optimist mai puţin de cinci secunde. Vrând să coboare din biroul său secret, se opri brusc cu mâna pe clanţă, strângând-o atât de tare, încât aceasta îi pătrunse în palmă. Dacă oamenii din Noaptea ci Ceaţa ştiau suficient de mult despre trecutul lui, încât să folosească simbolul capului de mort pentru a-l teroriza, dacă ştiau atâtea, încât să picteze acel simbol nu numai pe patul lui, dar şi pe al bodyguardului care îi regula soţia, nu puteau să ştie şi *alte* secrete din viaţa lui?

De exemplu, despre acel birou?

Cutremurându-se, îşi dădu seama că se grăbise atât de tare, încât nu mai verificase telefonul înainte să sune la Rio. Încercând să-i împiedice pe cei din Noaptea şi Ceaţa să afle de transport, oare nu îi anunţase fără să vrea? Furios pe sine, trânti uşa şi o încuie, coborând scările în fugă.

6

Un geam absoarbe vibraţiile unei voci dintr-o încăpere.

Vizavi de biroul lui Rosenberg, un ventilator se afla în dreptul unei ferestre deschise de la etajul al doilea al unui hotel. Ventilatorul era de fapt un emiţător de microunde care trimitea unde spre fereastra lui Rosenberg şi primea, odată cu ele, vibraţiile conversaţiilor lui Rosenberg. Un decodor transforma vibraţiile în cuvinte şi le înregistra apoi pe o bandă, care era luată în fiecare seară.

Şi locuinţa lui Rosenberg se afla sub supravegherea microundelor, ca şi cea a lui Halloway şi ale tuturor celorlalţi membri ai grupului. Nu avea importanţă dacă verificau să nu fie microfoane. Tot ce vorbeau era ascultat. *Nu aveau nici un secret.*

7

William Miller se uită la plicul pe care i-l aduse secretara.

— Am vrut să-l deschid odată cu celelalte scrisori, dar am văzut că scria pe el „personal” subliniat şi cu semnul exclamării, aşa că m-am gândit că ar fi bine să ţi-l aduc să-l deschizi singur.

Miller studie plicul. Avea douăzeci de centimetri pe treizeci şi era atât de plin, încât se părea că n-ar mai fi încăput nici o foaie de hârtie înăuntru. Se simţi cuprins de un val de căldură.

— Îţi mulţumesc, Marge. O fi vreo nouă schemă publicitară. Sau vreun tânăr arhitect care doreşte să se angajeze la noi la firmă încearcă să mă impresioneze cu proiectele lui.

— Sigur, ar putea fi orice, spuse Marge cu un licăr de neastâmpăr în privire. Dar, timp de o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva te-oi fi abonat la vreo revistă porno şi nu voiai să afle soţia.

El se sili să râdă.

— Indiferent ce e în plic, n-am cerut eu.

— Nu-l deschizi?

— Mai încolo. Acum vreau să termin cu propunerea asta. Consiliul municipal trebuie convins în legătură cu proiectul ăsta.

Îşi coborî privirea asupra hârtiilor din faţa lui, prefăcându-se că se concentrează asupra cifrelor.

— Dacă ai nevoie de mine, sună-mă, domnule Miller, spuse ea închizând uşa biroului.

Plicul, pe care scria *Personal* cu cerneală neagră, se afla pe birou. Timbrul, împreună cu taxa de livrare specială, costase nouă dolari şi cincisprezece cenţi. Nu era trecută nici o adresă a expeditorului.

Atunci de ce sunt nervos? se întrebă el. E doar un simplu plic.

Se uită din nou la cifre, dar se trezi că îi alunecă iarăşi privirea spre plic.

„Ei bine, poate nu-l deschid deloc. Poate o să-l arunc la gunoi. Nu, l-ar găsi Marge şi l-ar deschide.

Atunci aş putea să-l iau cu mine când plec spre casă şi să mă descotorosesc de el pe drum. Şi, în definitiv, ce dacă ar fi văzut Marge ce se afla înăuntru? Ce importanţă ar fi avut? Datorită faptului că pe el scrie *Personal!* Şi după ceea ce ai găsit pe fundul piscinei, ar trebui să fii atent

când se declanşează alarma din interiorul tău. N-oi vrea tu să-l deschizi, dar mai bine ai face-o”.

Rămase, însă, nemişcat, uitându-se fix la plic.

În cele din urmă, dădu aerul afară din plămâni şi îşi lăsă degetele să alunece încet pe suprafaţa biroului. Plicul părea greu şi dens. Dădu să-l deschidă, dar îngheţă deodată.

Ar fi putut fi o bombă. Îi venea să-l lase pe birou şi să iasă repede, dar ezită, curiozitatea făcându-l să-i pipăie marginile. Conţinutul părea solid, nici un vid la mijloc. Îl deschise cu prudenţă şi aruncă o privire înăuntru.

Văzu un teanc de fotografii. Rămase cu privirea aţintită asupra celei dintâi. Era o fotografie alb-negru, o copie a ceea ce era, evident, o poză făcută cu mulţi ani în urmă.

Imaginea aceea oribilă îi tăie răsuflarea. Dezgustat, se uită şi la celelalte, descoperind alte orori, fiecare mai revoltătoare decât cea de dinainte. Plămânii lui refuzau să se umple cu aer.

Cadavre. Prima fotografie – şi celelalte de dedesubt – înfăţişau cadavre, grămezi de cadavre, aruncate de-a valma unele peste altele, mâini şi picioare ieşind în afară în poziţii groteşti, cutii toracice care se vedeau foarte clar sub fărâma de carne rămasă. Obraji supţi, ochi afundaţi în orbite, dintre care unii erau deschişi şi acuzatori chiar şi după moarte. Cranii rase. Buze dezvelind gingii fără dinţi. Trăsături schimonosite pentru totdeauna şi durere. Bătrâni. Femei. Copii.

Atât de mulţi. Fu cât pe ce să ţipe.

8

— E adevărat! Trebuie să mă credeţi! Nu ştiu! insistă Medici. Vă rog!

Seth îl plesni iarăşi peste gură. Palma, deşi provoca mai puţină durere decât un pumn, stârnea, în mod paradoxal, mai multă groază, ca şi cum agresarea demnităţii lui ar fi fost cheia înfrângerii.

— Preotul! zise Seth. Cardinalul Pavelici! Îmi pierd răbdarea, să ştii! Cine l-a răpit?

— Dacă aş şti v-aş spune!

De data aceasta, Seth folosi dosul palmei, răsucindu-i capul într-o parte şi lăsând urme roşii pe faţa lui Medici. Propriii săi obraji erau la fel de roşii ca părul, iar ochii, care, de obicei, erau lipsiţi de orice expresie, acum străluceau de ceea ce părea a fi plăcere.

Ţurţurele stătea într-un colţ al bucătăriei fermei izolate pe care o închiriaseră, urmărind totul cu interes.

Interesul lui avea două cauze: tehnica de interogare a lui Seth şi reacţia lui Medici. Seth îl legase pe acesta de un scaun, prinzându-i încheieturile mâinilor pe după spătarul scaunului şi îi pusese în jurul gâtului un laţ ataşat la frânghia care îi lega încheieturile, aşa încât, de fiecare dată când Medici îşi smucea capul din cauza unei palme, laţul îi strângea gâtul şi îi trăgea mâinile în sus spre omoplaţi.

Ingenios, îşi spuse Ţurţurele. Un minimum de forţă produce maximum de efect. Prizonierul îşi dă seama că îşi face foarte mult rău singur. Se chinuieşte să reziste impactului palmei, dar datorită felului în care e legat, nu reuşeşte. Trupul său îi devine duşman. Încrederea în sine, demnitatea sa sunt jignite. „O să cedezi foarte curând, Medici”, îşi zise el. Lacrimile care şiroiau pe obrajii lui Medici îi confirmau concluzia.

— Deci, încă o dată, spuse Seth. Cine l-a răpit pe cardinal?

Medici îşi calculă răspunsul. Durerea îi întunecase mintea. Acum înţelegea în ce situaţie se afla. Nici unul din oamenii lui nu ştia unde este, deci nimeni nu avea să vină să-l salveze. Durerea nu era o problemă atât de mare ca întrebarea cum să supravieţuiască.

— Ascultă-mă întâi. De ce nu mă asculţi înainte să mă pălmuieşti iarăşi?

Seth ridică din umeri.

— Pentru că trebuie să am ce să ascult.

Medici încercă să înghită, dar laţul îi încleşta gâtlejul.

— Eu nu sunt decât un intermediar. Clienţii vin la mine. Vor arme, informaţii, echipe de supraveghere, adăposturi. Eu le ofer aceste lucruri, dar ei nu-mi spun pentru ce le vor. Şi nici eu nu întreb.

Seth se întoarse spre Ţurţure, simulând un căscat.

— Eu îl întreb de cardinal şi el îmi spune povestea vieţii.

— Nu mă laşi să-ţi explic! zise Medici.

— O să te las când o să spui ceva!

— Clienţii mei nu-mi spun ce planuri au, dar eu stau cu urechea lipită de pământ, continuă Medici repede.

— Acum îmi vinde poveşti groteşti, îi spuse Seth Ţurţurelui.

— Trebuie să ţin pasul cu tot ce se petrece şi în afară şi în interior, nu? Ca să mă menţin deasupra.

— Tipul are o problemă cu adverbele, îi spuse Seth Ţurţurelui.

— Dar n-am auzit nici un zvon, nici măcar o şoaptă, despre terorişti care ar fi avut intenţia să-l răpească pe cardinal, zise Medici agitându-se şi făcând ca laţul să i se strângă şi mai tare în jurul gâtului.

Scoase un sunet strangulat.

— Cine l-a luat pe cardinal nu erau radicali, ci…

— Terorişti. Canalii, spuse Seth. Clienţii tăi n-au stil deloc. N-au nici un pic de discernământ şi sunt lipsiţi de îndemânare. Bombe în autobuze, adăugă el ţuguindu-şi buzele dezgustat. Copii dezmembraţi.

Timp de o clipă, Ţurţurele se întrebă dacă nu cumva Seth avea părţi pe care el nu i le cunoscuse. Dar apoi îşi dădu seama că obiecţiile lui Seth erau de natură estetică, nu morală. Dacă ar fi fost plătit suficient şi dacă planul cerea ca nişte copii să fie ucişi, Seth ar fi făcut-o.

„Pe de altă parte, îşi spuse Ţurţurele, eu n-aş accepta niciodată să omor copii. În nici o împrejurare. Niciodată”.

— Teroriştii ar putea să atace Biserica doar ca instituţie pe care ei o consideră coruptă, continuă Medici. Să răpească un cardinal a cărui politică nu coincide cu a lor? Au vrut să-l omoare pe Papă acum câţiva ani, nu? Dar vă spun că n-am auzit de nimeni care să fi vrut să pună mâna pe cardinal. Nu cred că sunteţi pe calea cea bună.

— În cazul ăsta, zise Seth desfăcând mâinile într-un gest de mărinimie, ca între profesionişti… spuse el pe un ton ironic, ce cale sugerezi că ar trebui să urmăm?

— La Biserică v-aţi gândit? La cineva din interiorul ei?

Seth se întoarse spre Ţurţure.

— O posibilitate, zise acesta ridicând din umeri.
— Nu sunt convins, spuse Seth.
— Că acest cardinal ar fi putut să fie victima Bisericii?
— Că ticălosul ăsta spune adevărul.
— Ba e adevărat! insistă Medici.
— O să aflăm curând, zise Seth şi se întoarse spre Ţurţure. O să procedăm în felul tău acum.
— Mulţumesc pentru încrederea târzie.
— Trebuie folosite toate metodele. Forţa simplă poate duce la minciuni convingătoare. Drogurile pot produce răspunsuri programate. Dar împreună pot da rezultate foarte bune.
— În cazul ăsta, o să umplu o seringă cu Sodium Amytal. Stai la o parte. Aşa cum ai spus, e rândul meu acum.

9

Fără laţul din jurul gâtului, dar tot legat de scaun, Medici se înmuie, fiind conştient doar pe jumătate. Teoretic, injecţia cu Sodium Amytal îi eliminase cenzorii minţii, făcând posibil faptul ca Medici să dezvăluie informaţii pe care, altfel, nici pradă durerii nu le-ar fi împărtăşit. Important era să nu se injecteze atât de mult, încât răspunsurile să devină incoerente sau el să devină complet inconştient.

Acum era rândul Ţurţurelui să stea în faţa prizonierului. Ţinând în mână seringa aproape goală, îi puse întrebarea-cheie care îl adusese din Australia în Canada şi, în cele din urmă, în Italia.

— Expresia Noapte şi Ceaţă înseamnă ceva pentru tine?

Medici răspunse încet. Limba părea să-i fie lipită de cerul gurii.

— Da… din război.

— Exact. Al doilea război mondial. Naziştii o foloseau ca tactică a teroarei. Oricine nu era loial celui de al treilea Reich risca să dispară fără urmă, în Noapte şi Ceaţă, spuse Ţurţurele încet şi apăsat, lăsând cuvintele să pătrundă bine în mintea lui Medici. Noaptea şi Ceaţa s-a întors cumva? Ai auzit zvonuri cum că ar fi fost reactivată?

Medici clătină din cap.

— N-am auzit nici un zvon. Nimic de Noapte şi Ceaţă.

— Încearcă să-ţi aduci aminte. Ai fost abordat de terorişti sau de vreun grup de oameni care se dădeau drept terorişti? Ţi-a cerut cineva informaţii despre cardinalul Pavelici? Te-a angajat cineva să-l pui pe cardinal sub supraveghere?

— Nici o supraveghere, şopti Medici. Nimeni nu m-a întrebat de el.

— Cine crezi că l-a răpit pe cardinal?

— Nu ştiu.

— De ce a fost răpit?

— Nu ştiu.

— Ar fi putut fi de vină cineva din interiorul Bisericii?

— Nu ştiu.

Seth păşi în faţă.

— Ultimul răspuns e interesant. Nu ştie dacă cineva din interiorul Bisericii ar putea fi de vină.

Ţurţurele înţelese ce voia să spună. Cu patruzeci de minute în urmă, Medici insistase ca ei să-şi îndrepte atenţia asupra Bisericii.

— Mai înainte era în stare să spună orice numai să ne distragă atenţia. Nu ştie nimic.

— Dar, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am senzaţia că sugestia lui merită să fie explorată:

— Biserica? De ce nu? Trebuie să eliminăm posibilităţile. E posibil ca cineva din interiorul Bisericii să fi aflat ce ştia cardinalul şi să fi transmis mai departe Nopţii şi Ceţii.

— Sau în interiorul Bisericii să fie Noaptea şi Ceaţa.

— Pavelici, spuse Ţurţurele cu ură în glas. Timp de patruzeci de ani, ticălosul i-a ţinut în nesiguranţă pe taţii noştri. Dosarele pe care le păstra. Numai Dumnezeu ştie câţi bani le-o fi cerut ca să ţină secretele. Pavelici era singurul outsider care deţinea informaţiile care îi legau pe taţii noştri. Noaptea şi Ceaţa n-ar fi putut să-şi organizeze acţiunea de terorizare a lor fără să ştie ce se afla în dosarele cardinalului.

— Logic, spuse Seth, dar nu neapărat corect. Ar putea să existe o explicaţie pe care am scăpat-o din vedere.

— Şi anume?

— Tocmai asta-i problema. Nu ştim suficient. Dar nici tipul ăsta nu ştie. Aş propune să cercetăm viaţa particulară a cardinalului.

— Particulară? întrebă Ţurţurele râzând. Nu ştiam că preoţii au voie să aibă vieţi „particulare”, zise el apoi şi ezită puţin. Şi cu… întrebă el arătând spre Medici.

— Îl omorâm, bineînţeles. Nu ne e de folos, ba ar putea fi chiar periculos. Încă o injecţie de Amytal ar fi suficientă. Fără dureri, spuse Seth ridicând din umeri. Poate chiar plăcută.

— Tot mai rămân bărbatul şi femeia care erau vizavi când l-am luat. Şi tu i-ai observat. Nu se aflau acolo din întâmplare. Medici îi interesa din acelaşi motiv ca şi pe noi.

— Dacă îi mai vedem, îi omorâm, spuse Seth şi fulgerarea din ochii lui dădu de înţeles că şi acel lucru ar fi fost o plăcere.

COŞMARURI ATUNCI ŞI ACUM

1

Pe măsură ce drumul de munte urca şi mai mult, motorul *Volkswagen*-ului închiriat începu să scoată sunete ciudate. Maşina refuza să prindă viteză. După încă o jumătate de kilometru, Saul simţi miros de benzină şi opri pe marginea drumului.

Lângă el, Erika se mişcă uşor şi se trezi. Când se uită spre valea de dedesubt, soarele strălucitor al dimineţii o făcu să închidă ochii aproape complet. Cerul era turcoaz şi câmpurile aveau culoarea smaraldelor. Căscând, se uită la ceas.

— Unsprezece fără un sfert? spuse ea şi acel lucru o făcu să se dezmeticească imediat. Conduci din zori. Trebuie să fi obosit. O să trec eu la volan.

— Nu-i nevoie. Nu mai avem decât cincisprezece kilometri.

— Cincisprezece kilometri? Dacă nu mai e decât atât, de ce ai oprit?

— Eram gata să sărim în aer.

Ea adulmecă în aer.

— Acum simt. Miroase a benzină.

— Cred că e din cauza carburatorului, spuse el şi, deschizând portiera, se duse în faţa maşinii şi deschise capota.

O peliculă de lichid acoperea motorul. Ieşeau aburi. Erika apăru lângă el şi se uită înăuntru.

— Dă-mi briceagul tău, spuse ea.

Îl deschise şi, folosind lama ca pe o şurubelniţă, desfăcu carburatorul. Saul ştia ce făcea. Maşina, pe care o închiriaseră la Viena, trebuia să fi fost pregătită special pentru a merge prin oraş. Acum, după ce se chinuise în aerul rarefiat de munte, carburatorul nu mai putuse să amestece suficient oxigen cu benzina şi motorul se inundase. Surplusul de combustibil se retrăsese apoi în carburator, inundându-l şi pe acesta. Nu trebuia remediat decât carburatorul şi problema era rezolvată.

— Încă cinci minute şi am fi mers pe jos, spuse Saul.

— Am fi fugit, vrei să zici, zise ea râzând. Înainte ca rezervorul să sară în aer. Am trăit în deşert prea mult şi am uitat problemele pe care le poate provoca altitudinea.

Părul negru îi strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Niciodată Saul nu o iubise mai mult.

— Sper că asta-i tot ce am uitat. N-aş vrea să cred că până acum am fost norocoşi şi acum, datorită faptului că n-am mai fost în acţiune de atâta timp, începem să facem greşeli.

— Continuă să gândeşti aşa. Chestia asta o să ne împiedice să fim exagerat de încrezători.

— Asta sigur nu sunt.

Deşi erau nerăbdători să pornească din nou la drum, trebuiau să aştepte să se evapore benzina de pe motor. De jur-împrejur era numai verdeaţă. Aerul rarefiat de la înălţimea aceea de o mie opt sute de metri îngreuna respiraţia. Vârfurile înzăpezite ale munţilor se zăreau în depărtare. În alte împrejurări, priveliştea aceea a Alpilor elveţieni, la sud de Zürich, ar fi fost fermecătoare.

Saul trânti capota la loc.

— Probabil că acum putem să ne vedem de drum în siguranţă. Potrivit hărţii, dacă mergem în continuare pe drumul ăsta, ajungem în valea învecinată. Dar Mişa a verificat numele de pe listă. Agenţii lui trebuie să fi trecut deja prin locurile spre care ne îndreptăm noi. Dacă ar fi aflat ceva important, ne-ar fi spus. Să ne pregătim pentru dezamăgire.

— Trebuie să începem de undeva.

— Aşa e, spuse el cu o voce îngroşată. Şi, dacă răspunsul nu-i aici, e în altă parte… O să căutăm până o să aflăm totul.

2

Satul se numea Weissendorf: vreo sută de clădiri răspândite pe un platou mic, deasupra şi dedesubtul căruia se întindea o pajişte uşor înclinată. Un drum trecea prin mijlocul lui. Clădirile erau înguste şi, cele mai multe înalte, de patru nivele, etajele fiind proiectate puţin mai în afară faţă de parter, aşa încât păreau nişte tende menite să ofere adăpost trecătorilor când ploua. Cu acoperişurile lor ascuţite şi uşor curbate în sus la streşini, casele îi aminteau lui Saul de nişte brazi. În acelaşi timp, balustradele, pervazurile şi uşile sculptate îl făceau să se gândească la casele din turtă dulce.

Opri maşina în faţa unui han şi se întoarse spre Erika.

— Care din noi ar trebui să întrebe unde locuieşte Ephraim Avidan?

Ea îşi dădu seama care era problema. Elveţia nu avea o limbă proprie. Locuitorii săi vorbeau limba ţării celei mai apropiate.

— Vorbeşti germană mai bine decât mine, spuse ea. Dar suntem în sudul Elveţiei. Franceza o vorbim amândoi aproape la fel, dar italiana mea e…

— Mai bună. Şi, în plus – scuză-mi remarca misogină – dar s-ar putea să fie mai receptivi faţă de o femeie. Nu vrei să încerci?

Cu un zâmbet care nu îi ascunse tulburarea, ea deschise portiera şi intră în han.

Saul aşteptă ca pe ace. Înainte de a le promite celor pentru care lucrase pe vremuri că nu va accepta informaţii de la nici o agenţie de spionaj, primise deja destul ajutor din partea lui Mişa Pletz şi a Mossadului. Nu credea că îşi încălca promisiunea folosindu-se de acel ajutor. În primul rând, Mişa le făcuse rost de paşapoarte israeliene care le ofereau nume şi origini fictive ce, dacă ar fi fost puse la îndoială de către autorităţi, ar fi fost confirmate de civili şi firme israeliene care aveau legături în secret cu Mossad-ul. În al doilea rând, Mişa le dăduse suficienţi bani pentru a-şi desfăşura cercetările. De asemenea, le mai dăduse şi arme, pe care Saul şi Erika le ascunseseră înainte să părăsească Austria, nevrând să rişte să le treacă peste graniţă.

Dar, deocamdată, cea mai importantă contribuţie a lui Mişa era o fotocopie după carneţelul său – lista cu nume şi cu informaţiile despre fiecare din cei care alcătuiau acea listă. Primul nume era Ephraim Avidan.

— Ce legătură au numele de pe listă cu ce i s-a întâmplat tatălui meu? întrebase Erika.

— N-am nici cea mai mică idee, spusese Mişa.

— „Nu cred. N-ai fi întocmit lista asta dacă n-ar fi existat nici o legătură între ei."

— Am spus eu că nu există nici o legătură? Le cunoaştem originile, adresele, obiceiurile, fostele ocupaţii.

— Foste?

— Toţi au fost agenţi Mossad şi toţi sunt pensionaţi. Dar tu ai întrebat ce legătură au cu ce i s-a întâmplat tatălui tău şi asta n-am aflat încă.

— Susţin că nu-l cunosc pe tata? Nu vor să vă răspundă la întrebări? Care-i problema?

— N-am putut să-i întrebăm nimic.

— Iar o faci. Ocoleşti răspunsul.

— Nu-i adevărat. Oamenii ăştia mai au două lucruri în comun. Au supravieţuit lagărelor de exterminare naziste…

— Şi?

— Au dispărut cu toţii.

La fel cum dispăruse tatăl Erikăi.

Uşa hanului se deschise, dar Saul nu putu interpreta expresia de pe chipul Erikăi când aceasta urcă în maşină.

— Ai aflat ceva?

— Nu prea se grăbesc să dea informaţii. Bănuiesc că nu suntem singurii străini care ne interesăm de Avidan şi acestor indivizi nu le plac străinii, fie ei bărbaţi sau femei, care vin nu doar pentru a-şi cheltui banii ca turişti.

Saul se gândi la acel lucru.

— Cei care au trecut pe-aici înaintea noastră trebuie să fi fost oamenii lui Mişa.

— Poate. Hai să aflăm. Am reuşit să obţin câteva îndrumări.

Saul porni maşina şi continuară să străbată străduţa îngustă.

— Să-mi spui pe unde s-o iau.

— E afară din orăşel. A treia fermă pe stânga.

El mări viteza.

Casa era veche, cu ziduri albe, situată pe o porţiune întinsă a pajiştii. Deşi mai mare decât clădirile din orăşel, avea acoperişul ascuţit şi se profila pe muntele din spate. Saul întoarse şi urcă pe o porţiune de teren accidentat, oprind în faţa casei. Soarele făcea ca valea să fie şi mai strălucitoare. El nu dădu atenţie peisajului, deoarece gândul îi era numai la lista pe care o descoperiseră.

Şi la primul nume de pe ea.

Coborâră din maşină.

O femeie cu trăsături frumoase ieşi din casă. Avea până în treizeci şi cinci de ani, un păr scurt şi blond şi era rumenă în obraji. Era încălţată cu o pereche de ghete până la glezne, ciorapi de lână până la genunchi, pantaloni scurţi de piele şi o cămaşă cu carouri albastre ale cărei mâneci erau suflecate. Ghetele bocăniră pe veranda de lemn şi apoi pe trepte. Când se opri, în ochii ei se putu citi suspiciune.

Saul fu sigură că Erika avea să poarte mai toată discuţia, aşa cum ar fi făcut el dacă ar fi fost vorba de un bărbat. Erika vorbi în italiană.

— Ne scuzaţi, dar ni s-a spus că Ephraim Avidan a locuit aici.

Femeia spuse în engleză:

— Accentul. Americancă?

— Nu, sunt israeliancă, dar am trăit mulţi ani în Statele Unite. De fapt, vorbesc engleza mai bine ca limba mea maternă. Aţi prefera să…

— Să vorbim în engleză? spuse femeia clătinând din cap, după care continuă în italiană. Mi-ar prinde bine să mai exersez, dar nu când vorbesc de Ephraim Avidan. A locuit aici, dar a plecat, zise ea părând abătută. Sunteţi cu ceilalţi care au venit să întrebe de el?

— Ceilalţi?

— Doi bărbaţi. Acum cinci zile. Susţineau că erau nişte prieteni vechi de-ai lui Avidan. Dar erau cu treizeci de ani mai tineri. Ca şi Avidan şi dumneata însăţi au spus că erau israelieni şi că îi datorau bani lui Avidan. Ce datornici corecţi, nu? Voiau să ştie unde a plecat.

— Şi ce le-ai spus?

— Acelaşi lucru pe care o să vi-l spun şi vouă. Nu ştiu unde s-a dus. A dispărut subit. În februarie. Într-o seară era aici, a doua zi dimineaţă nu mai era. Din câte mi-am dat seama, n-a luat nimic cu el. După câteva zile, l-am anunţat pe poliţistul din oraş. Au căutat, dar n-au găsit nici un cadavru, zise ea după care arătă spre munţi. Nici nu ne aşteptam să se găsească vreunul. Nimeni nu se duce la plimbare prin pădure noaptea în timpul iernii. Sinuciderea ar mai fi fost o posibilitate. Îl frământa ceva. Dar negăsindu-se nici un cadavru… Poliţistul nostru a anunţat autorităţile de la Berna. Problema a ieşit din mâinile noastre. Dar l-am tratat bine, ca pe unul de-al nostru. Şi el s-a purtat bine cu mine. Înainte să dispară şi-a plătit chiria. N-am avut niciodată probleme cu el.

— Bineînţeles.

Femeia îşi încrucişă braţele peste piept.

— Dar voi? Sunteţi tot „vechi” prieteni care îi datoraţi bani? îl întrebă ea pe Saul.

— Nu l-am cunoscut deloc.

Femeia zâmbi, părând să nu se fi aşteptat la un răspuns sincer.

— Tatăl soţiei mele era, totuşi, un prieten de-al lui Avidan, continuă Saul, după care făcu o scurtă pauză. Şi tatăl ei a dispărut.

Femeia păru să oscileze între uimire şi scepticism.

— Explicaţia voastră ar putea fi doar mai inventivă decât aceea a unor prieteni vechi care datorează bani cuiva.

— De ce eşti atât de suspicioasă? o întrebă Erika. Nu vrem decât câteva informaţii.

— Suspicioasă? Dacă te-ar fi părăsit bărbatul… Dacă ai fi rămas cu responsabilitatea de a…

Glasul i se frânse şi ea se uită spre păşunea unde se aflau câteva vite cu ugerele umflate.

— Probabil că n-aş fi fost suspicioasă dacă n-ar fi fost preotul.

Saul îşi simţi pulsul înteţindu-se.

— Preot?

— N-a zis că era preot. Era un bărbat frumos, puternic. Un drumeţ, aşa a zis. A sosit cu două săptămâni înaintea israelienilor. Avea ochii albaştri şi părul de culoarea paielor. Spărgea lemne ca să-şi câştige masa. Era musculos. Avea un piept puternic. Dar atenţia mi-a fost atrasă de mâinile lui.

— Ce aveau?

— Avea extrem de multă grijă de ele. Nu mi s-a părut ceva neobişnuit că purta mănuşi când spărgea lemne. O măsură de prevedere împotriva aşchiilor şi băşicilor. Dar, mai târziu, după ce şi le-a scos şi s-a spălat pe mâini, în timp ce luam masa cu el, am observat cât de delicate şi de fine îi erau mâinile în comparaţie cu muşchii. Era bronzat, dar pe mâna stângă… aici, la baza degetului mijlociu… avea o dungă albă, ca şi cum şi-ar fi scos un inel recent. Nici acum nu pricep de ce ar fi făcut asta. Cine ştie? Poate că îl pierduse. Dar mâna dreaptă… aici… degetul mare, arătătorul şi cel mijlociu… faţă de acestea avea cea mai mare grijă. Nu voia să atingă mâncarea cu ele, iar, mai târziu, când m-a ajutat să spăl vasele şi-a ţinut mâna dreaptă înfăşurată într-un prosop, folosind-o doar pe stânga pentru a lua farfuriile. Ştiţi cumva care să fi fost motivul?

— Îmi pare rău, zise Erika. Mă tem că nu ştiu.

— Fiind israeliancă, e firesc. Eu sunt lutherană, dar ştiu că, pentru un preot romano-catolic, degetul mare, arătătorul şi mijlociul ale mâinii drepte sunt cele mai importante părţi ale trupului. Sunt binecuvântate. Cu ele ţine hostia pe care o sfinţeşte şi o transformă în ceea ce catolicii consideră că este prezenţa spirituală a lui Isus Cristos. Dacă degetul mare şi celelalte două următoare ale unui preot ar fi amputate el n-ar mai putea fi preot, nu total. N-ar putea să oficieze o slujbă. N-ar putea să sfinţească hostia şi să împărtăşească. Şi, datorită faptului că acele degete i-au fost binecuvântate, el trebuie să le protejeze nu numai împotriva vreunui rău fizic, dar şi împotriva murdăriei.

Erika era uimită.

— Poate era stângaci, de aceea părea să-şi folosească mai puţin mâna dreaptă.

— După cină, şi-a pus iarăşi mănuşile şi s-a oferit să se ducă în hambar să mai facă nişte treburi. Aveam nevoie de ajutor, aşa că i-am promis micul dejun şi el a fost de acord.

Arătă apoi spre hambar, din care se zărea un colţ pe după spatele casei.

— A stat acolo mai mult decât mă aşteptam. Când m-am dus să văd dacă ceva nu era în regulă, l-am luat prin surprindere şi a vârât repede în rucsac o cărticică neagră. Atunci am fost convinsă.

— Nu înţeleg, zise Erika.

Saul, însă, înţelegea. Îşi amintea ce îl învăţase fratele lui vitreg, Chris, un catolic irlandez, despre Biserică.

— Cărticica cea neagră era probabil un *Breviar*, explică el. Un număr de rugăciuni pe care un preot trebuie să le citească în fiecare zi, adăugă el apoi, după care se întoarse spre femeie. Dar ai zis că „ai fost convinsă”. Iartă-mă, dar pare tot o supoziţie.

— Nu, spuse femeia. Noaptea, m-am dus în hambar, unde dormea, şi m-am uitat în rucsac. Cărticica era, într-adevăr, un *Breviar*.

— Ai scotocit prin…

— Credeţi că am fost prea îndrăzneaţă? Cum ar fi putut să-mi zică ceva când el fusese la fel de îndrăzneţ, când s-a furişat sus pe deal pentru a scotoci prin camera lui Avidan? spuse ea roşind de indignare. Am lăsat încăperea exact aşa cum a lăsat-o Avidan. Exista oricând şansa ca el să se întoarcă şi, din moment ce nu exista nimeni altcineva care să vrea să locuiască acolo, n-am pierdut timpul cu mutatul lucrurilor lui. Şi, oricum,

unde le-aş fi pus? Când m-am furişat pe deal, l-am auzit pe preot răscolind prin încăpere. Am auzit sertare deschise şi închise la loc şi am văzut lumina unei lanterne printre obloanele de la ferestre.

— Şi ce-ai făcut?

— Ce să fac? O femeie singură? Un musafir în aparenţă nevinovat care se dovedeşte a fi un tâlhar? M-am întors acasă şi n-am zis nimic. Dimineaţă m-am prefăcut că nu ştiam că el fusese la coliba lui Avidan, iar el – dacă a avut vreo bănuială că i-am umblat în rucsac s-a prefăcut că n-a observat. A mâncat micul dejun pe care i l-am pregătit, m-a întrebat dacă mai sunt ceva treburi de făcut şi, când eu am zis că nu, a plecat. Următoarele câteva nopţi am ţinut coliba sub observaţie, dar preotul nu s-a mai întors.

— Care o fi semnificaţia inelului scos de pe deget? întrebă Erika.

— Ar fi putut să fie însemnul ordinului său, spuse Saul. Câteva grupări religioase poartă aşa ceva.

— Dar n-am găsit nici un inel în rucsac, zise femeia.

— Poate că îl considera prea valoros şi îl ţinea în buzunar.

— Poate. Pe urmă, la două săptămâni după aceea, au apărut israelienii. M-au întrebat dacă pot să se uite prin coliba lui Avidan, în caz că un anumit lucru de acolo ar fi putut să le spună unde plecase – ca să-i poată înapoia fabuloasa sumă pe care i-o datorau.

— Şi, i-ai lăsat?

— Da. Aveam sentimentul că, dacă aş fi refuzat, tot s-ar fi întors noaptea şi ar fi scotocit prin colibă. Sau ar fi făcut-o chiar atunci, în ciuda protestelor mele. Nu voiam să am necazuri. Speram că, dacă o să fiu de acord, totul o să se termine. Şi, în plus, ce aveam de ascuns?

— Sau ce ar fi avut Avidan de ascuns? spuse Saul.

— Acum aţi venit voi şi mă întrebaţi de ce sunt suspicioasă. Cine era acest Avidan? De ce vă interesează şi pe voi şi pe ceilalţi atât de mult persoana lui?

— Nu pot să spun nimic despre preot, zise Saul. Sunt la fel de nedumerit în privinţa lui ca şi tine. Dar cei doi israelieni erau, probabil, agenţi secreţi din Mossad. Avidan a lucrat pe vremuri pentru ei. Când unul din ei – chiar şi dintre cei pensionaţi – dispare, vor să ştie de ce, mai ales că dispariţia lui pare să aibă o legătură cu dispariţia altui fost agent al Mossadului, tatăl soţiei mele.

Femeia trase adânc aer în piept.

— Politică? Nu vreau să am de-a face cu politica.

— Nu suntem siguri că e vorba de politică. S-ar putea să fie o chestiune personală din urmă cu mulţi ani. Sincer, nu ştim. Pentru noi însă e ceva personal.
— Lucraţi pentru Mossad?
Erika ezită.
— Eu am lucrat.
— Politică.
— Am zis că *am lucrat.* Uite ce e, te rugăm, am spus şi aşa mai mult decât ar fi trebuit. Cum putem să te facem să ai încredere în noi?
— Cum? Spunându-mi cum să-i fac pe străini să nu mai vină aici să întrebe de Avidan.
— Dacă ne ajuţi, poate o să reuşim să aflăm ce i s-a întâmplat. Şi atunci, străinii n-or să mai vină.
Femeia îi cântări din privire.
— Putem să vedem coliba lui Avidan? întrebă Saul.
Femeia rămase neclintită şi el îşi ţinu răsuflarea.
Într-un târziu, femeia încuviinţă.

3

Coliba se afla dincolo de casă şi de hambar, pe pajiştea înclinată. În spatele ei, o pădure deasă se întindea în sus până la un punct de unde începeau stâncile. Aerul avea un miros curat şi dulceag.

Construcţia era mică, avea un singur nivel şi era clădită din trunchiuri de copaci a căror coajă dispăruse demult. Un coş ruginit se ridica dintr-un acoperiş care necesita reparaţii. Saul se întoarse să admire priveliştea: valea înverzită, un lac micuţ în depărtare, turnurile din orăşel, din loc în loc ascunse vederii de brazi, la un kilometru în dreapta lui.

„Oare de ce o fi ales Avidan acest adăpost primitiv şi izolat?” se întrebă Saul.

— Cât timp a locuit aici Avidan? o întrebă el pe femeie.

— A venit toamna trecută, în octombrie.

— Avea de gând să stea toată iarna aici?

— Zicea că e scriitor şi că avea nevoie de singurătate şi linişte ca să termine un roman.

„Un fost agent Mossad, romancier? se întrebă Saul. Era posibil. Orice era posibil. Dar odată ce începeau viscolele… Singurătate şi linişte? Avidan mersese departe pentru a găsi aceste lucruri. Ce îl făcuse, oare, să aleagă acel loc?”

Intrară în colibă. Aceasta era împărţită într-un dormitor şi o bucătărie. În absenţa unui cămin, o sobă mare şi neagră care ardea cu lemne servea şi pentru încălzirea colibei şi pentru prepararea mâncării. Încăperile erau spartane. Panouri din lemn de pin acopereau pereţii. O placă de lemn aşezată pe postamente în formă de capră era masa de bucătărie, alături de care se afla o bancă din lemn. Erau apoi nişte dulapuri austere, un balansoar şi o altă bancă de-a lungul unui perete. Patul era unul de cazarmă, salteaua fiind plină cu paie. O oglindă crăpată era agăţată deasupra unui dulap uzat, pe fundul sertarelor căruia erau puse ziare din 1975. În sertare se aflau puţine haine. Câteva cărţi, în majoritate despre istoria Israelului, umpleau un raft de lângă dulap. Fotografii înfăţişând deşertul israelian şi diverse părţi din centrul aglomerat al oraşului Tel Aviv erau lipite din loc în loc pe pereţi. În bucătărie, Erika găsi căni şi farfurii de plastic într-un dulap, împreună cu câteva conserve. Un detergent de vase se afla într-un compartiment sub chiuvetă.

„Un om ar fi putut înnebuni dacă îşi petrecea iarna acolo”, îşi spuse Saul şi se întoarse spre femeie.

— Ai zis că nu i-ai mutat lucrurile pentru că ai crezut că se va întoarce. Se pare că nu avea prea mult bagaj.

— Şi apoi, dacă lucra la vreun roman, înseamnă că a luat totul cu el. Nu văd nici o maşină de scris, nici un manuscris, zise Erika.

Silueta femeii se profila în dreptul uşii deschise.

— Din octombrie până în februarie nu l-am văzut aproape deloc. Se întâmpla, uneori, ca de la mine din casă să nu văd coliba din cauza ninsorii. Alteori mă gândeam că zăpada o să acopere de tot coliba. Dar în zilele senine, atâta timp cât vedeam fumul ieşind pe coş, nu-mi făceam griji. Şi în prima zi a fiecărei luni înfrunta nămeţii ca să-mi aducă banii.

Saul îşi aminti că femeia spusese că soţul ei o părăsise. Banii pe care i-i dădea lunar Avidan trebuiau să fie de ajuns pentru ca ea să-i ignore excentricitatea.

— Ceva nu era în regulă, spuse femeia. Ştiam asta. Iar când a dispărut, în caz că poliţia reîncepea investigaţiile, eram hotărâtă să nu ating absolut nimic.

— Dar nu crezi că preotul şi cei doi israelieni au descoperit ceva, spuse Saul. Am putea să căutăm printre paginile cărţilor. Am putea să luăm la rând pachetele de mâncare. Am putea să controlăm scândurile duşumelei. Dar bănuiala mea e că n-am găsi nimic. Avidan era un profesionist.

— Preotul şi cei doi israelieni au crezut că pot să profite de mine, să mă păcălească, să mă domine, spuse femeia furioasă. N-au oferit nici un ban.

Saul simţi un fior.

— Dar dacă noi ţi-am oferi bani?

— E foarte greu să ţii o fermă ca asta singură.

— Bineînţeles, spuse Erika. Vrem să te ajutăm. Resursele noastre sunt limitate. Cu puţin timp în urmă am fost nevoiţi să ne părăsim locuinţa din Israel, dar suntem dispuşi să te ajutăm.

Femeia se gândi câteva clipe şi apoi rosti o sumă. Era mare, aproape jumătate din ceea ce le dăduse Mişa, dar era nesemnificativă dacă informaţia pe care o deţinea femeia era atât de importantă cum sugerau trăsăturile rigide ale acesteia.

— S-a făcut, zise Saul. Cu condiţia să nu ne arăţi o agendă depăşită sau…

— Un jurnal, zise femeia. Datele sunt din octombrie anul trecut şi până când a dispărut. Despre coliba asta. Despre el. Sunt şi fotografii. Mi-au făcut greaţă.

Saul îşi simţi pieptul contractându-se.

Erika păşi înainte.

— Unde le-ai găsit?

— Am descoperit unde erau ascunse.

— Bine, dar cum?

— După ce preotul a scotocit prin colibă, m-am întrebat ce căutase, oare. Când am simţit că a plecat cu adevărat, am venit încoace şi am început şi eu să caut. Am verificat duşumeaua. Pereţii. Tavanul. Am mişcat chiar şi soba şi m-am uitat sub ea.

— Şi?

— N-am găsit absolut nimic. Dar preotul n-a căutat cu atenţie, spuse femeia. Nu s-a gândit la existenţa lui Avidan. N-a încercat să gândească la fel ca el. Mai există o clădire.

Saul înţelese.

— Toaleta.

— Am găsit jurnalul şi fotografiile sub scaunul WC-ului. În fiecare zi când se ducea şi se întorcea din acel loc le lua cu el, probabil.

— Şi merită suma pe care ai cerut-o?

— Valoarea o s-o estimaţi voi. Suma o cunoaşteţi. Erika vârî mâna într-un buzunar.

— Banii sunt austrieci.

— Ar putea să fie şi japonezi, doar suntem în Elveţia. Aici orice monedă e binevenită, spuse femeia începând să numere bancnotele.

— Unde sunt lucrurile pentru care am plătit?

— Veniţi cu mine în casă.

4

Stăteau la o masă într-o bucătărie rustică. În timp ce femeia făcea cafeaua, Saul deschise pachetul învelit în plastic pe care li-l dăduse şi se strâmbă când văzu fotografiile. Erikăi îi tremurau mâinile când le luă una câte una.

Lagăre de concentrare naziste. SS-işti cu mitralierele îndreptate spre refugiaţii care erau coborâţi din camioane şi vagoane de tren în care de obicei se transportau vite. Prizonieri cu feţele supte privind cu ochi plini de suferinţă prin garduri de sârmă ghimpată. Tranşee nesfârşite, cadavre acoperite de var nestins, buldozere pregătite să umple gropile cu pământ. Camere de gazare, oameni goi – în majoritate copii, bătrâni şi femei – atât de înghesuiţi, încât muriseră stând în picioare. Uşi deschise ale unor cuptoare imense. Cantităţi inimaginabile de cenuşă şi oase.

Saul le studie pe toate şi, când termină, îşi dădu seama că aflase ceea ce ştia deja – capacitatea oamenilor de a inventa noi metode de brutalitate nelimitată.

Strânse fotografiile şi le aşeză cu faţa în jos pe masă.

— Viaţa examinată nu merită trăită, spuse el cu un glas stins şi se uită la jurnal. Dumnezeu ştie ce mai e şi în…

— În seara când m-am uitat în pachetul ăsta, indiferent cât de multe lemne am pus pe foc, tot mi-a fost frig, zise femeia. M-am plimbat prin cameră până în zori. Ştiam despre asemenea atrocităţi, dar să văd, să citesc despre ele…

— Să citeşti despre? întrebă Erika uitându-se la jurnal, după care întinse mâna spre el, dar şi-o retrase repede, de parcă ar fi fost cine ştie ce pericol.

— Da, jurnalul, spuse femeia. Avidan, împreună cu părinţii, sora şi doi fraţi trăiau la München. În 1942, când a început Măcelul, SS-ul l-a arestat şi i-a dus în lagărul de concentrare de la Dachau. Era la numai douăzeci de kilometri de casa lor. Un lagăr de muncă, nu de exterminare, deşi, după felul cum îl descrie, nu era o diferenţă prea mare. Împreună cu alţi prizonieri, el şi ceilalţi membri ai familiei lui au fost folosiţi ca forţă de muncă la o fabrică de muniţii. Primeau un minimum de mâncare. Li se lăsa foarte puţin timp pentru odihnă sau somn. Condiţiile sanitare erau, practic, inexistente. Toaletele erau nişte tranşee. Apa potabilă era contaminată, în barăci intra ploaia. Peste tot mişunau şobolanii. Timp de doi ani, Avidan şi

familia lui au muncit pentru războiul lui Hitler. Şi au murit unul câte unul. Mama lui s-a dus prima – a căzut deodată în fabrică şi a murit din cauza epuizării. Când tatăl lui Avidan nu s-a mai putut ridica de pe podeaua barăcii într-o dimineaţă, SS-iştii l-au târât până afară şi l-au împuşcat în faţa celorlalţi prizonieri. Cadavrul lui a fost lăsat trei zile în locul unde se adunau la apel şi abia după aceea li s-a ordonat prizonierilor să-l pună într-un căruţ şi să-l arunce într-o groapă comună din afara lagărului. Apoi, sora lui Avidan, în vârstă de zece ani, a tuşit până şi-a dat sufletul. Fratele lui mai mare nu s-a mişcat cât de repede ar fi vrut unul din gardieni şi acesta i-a crăpat capul cu un baston. Celălalt frate a înnebunit şi şi-a tăiat venele cu o aşchie de lemn. Toate astea l-au făcut pe Avidan să se încăpăţâneze să supravieţuiască. În moduri mărunte, neobservate, se odihnea în timp ce muncea, conservându-şi puterile. Mânca păianjeni, muşte, viermi, orice putea găsi prin lagăr. Şi a reuşit. În 1944, în septembrie, a făcut parte dintr-un grup scos cu camionul din lagăr pentru a duce băutură şi mâncare din oraş pentru o petrecere a SS-iştilor. Camionul a făcut pană şi, în atmosfera aceea de confuzie, prizonierii au fugit. Soldaţii SS şi-au revenit repede şi au împuşcat trei din cei patru prizonieri care fugiseră. Avidan era al patrulea. Emoţia de a fi liber era atât de intensă, încât a făcut nişte lucruri de care nu se credea în stare. Fura mâncare din magazii. Dormea în căpiţe de fân. A continuat să meargă. Dachau e la o sută de kilometri de Elveţia. În jurnal nu scrie cum a reuşit să treacă de Bodensee, dar a ajuns pe teren neutru şi a continuat să meargă, nefiind sigur că ajunsese într-un loc în care să se refugieze, până când a ajuns aici. Fostul meu soţ şi cu mine am cumpărat ferma asta în 1978. Habar n-am cine a locuit aici în timpul războiului, dar, oricine ar fi fost, l-a găsit pe Avidan ascunzându-se în hambar într-o noapte. I-au înţeles situaţia, li s-a făcut milă de el şi l-au lăsat să stea în colibă, unde îi duceau de mâncare. A rămas aici din octombrie ’44 până la sfârşitul războiului în mai anul următor, când a plecat în Palestina.

Femeia tăcu şi în încăpere se făcu o linişte stranie. Saul ascultase atât de captivat, încât abia după un moment îi reveni în minte ceea ce spusese ea la urmă.

— A ajuns aici în octombrie ’44? întrebă el simţind un val de căldură în stomac. N-ai spus că s-a întors anul trecut..

— În octombrie, spuse femeia. Ţinând cont de tot ce-a scris în jurnal despre chinurile prin care a trecut în război, mă îndoiesc că e vorba de o coincidenţă. Trecutul exista în mintea lui. Ceva trebuie să-l fi făcut să se-

ntoarcă. Jurnalul e atât de plin de însufleţire, de parcă ar fi făcut mai mult decât să-şi amintească ororile acelea – parcă le-ar fi retrăit.

— Să fii atât de obsedat… spuse Erika şi se cutremură.

— La fel de obsedat ca tatăl tău, zise Saul, dar nu pomeni nimic despre fotografiile din subsolul casei din Viena.

— Dar ai spus că, în 1945, Avidan a plecat de-aici în mai, la sfârşitul războiului, spuse Erika. Anul ăsta, însă, a plecat în februarie. Nu se potriveşte.

— Doar dacă nu cumva avea de gând să plece în mai şi ceva l-a forţat să plece mai devreme, tot aşa cum ceva îl forţase să se întoarcă, zise femeia. A plecat fără să spună nimic. N-a luat aproape nimic cu el. Trebuie să fi luat hotărârea dintr-o dată.

— Sau cineva o fi luat brusc hotărârea asta pentru el, exact cum bănuiesc că s-a întâmplat şi cu tatăl meu, interveni Erika.

— Să-l fi răpit cineva? întrebă femeia.

— Tot ce se poate, spuse Erika oftând. Nu ştim încă suficient.

Prin ferestrele deschise, Saul auzi motorul unei maşini care se apropia. Zgomotul se auzi din ce în ce mai tare. Deodată se opri.

Omoplaţii i se încordară. Ieşi din bucătărie şi, având grijă să rămână lângă fereastra cea mare din faţă, privi afară. Un *Renault* negru se afla în faţa porţii deschise şi înăuntru văzu silueta a trei bărbaţi.

Erika veni în living-room.

— Ce este? întrebă femeia care veni în urma ei.

Saul se întoarse spre ea.

— Cunoşti maşina asta?

Femeia păşi spre fereastră.

— Nu te arăta, îi spuse Saul.

Femeia îl ascultă şi trecu lângă fereastră aşa cum făcuse el.

— N-am văzut-o în viaţa mea.

Cei trei coborâră din maşină. Erau înalţi şi bine clădiţi, în jur de treizeci şi cinci de ani. Toţi purtau pantofi cu tălpi groase, pantaloni negri şi impermeabile cu fermoarele trase până sus, acestea fiind puţin cam prea mari.

În iunie? se întrebă el. Într-o zi caldă ca aceea? De ce impermeabile încheiate până sus?

În timp ce înaintau pe drumul de ţară spre casă, îşi descheiară impermeabilele.

Saul o simţi pe Erika lângă el.
— Ar fi putut să vină cu maşina până în faţa casei, zise ea.
— Aşa au blocat poarta. Până când ei n-or să-şi mişte maşina de acolo, noi n-o să putem pleca.
Cei trei înaintau unul lângă altul. Deşi pe chipurile lor nu se citea nimic, ochii le erau în continuă mişcare, examinând *Volkswagen-ul,* casa, păşunea de o parte şi de alta, pădurea şi munţii din spatele casei. Fiecare îşi ţinea mâna stângă ridicată spre centură. Ajunseseră la jumătatea drumului accidentat, destul de aproape pentru ca Saul să observe inelul de un roşu aprins pe care fiecare îl purta pe degetul mijlociu al mâinii stângi.
Se întoarse repede spre femeie.
— Ai vreo armă în casă?
Ea se dădu înapoi, şocată de forţa întrebării, dar vocea îi fu egală.
— Bineînţeles. Doar ne aflăm în Elveţia.
Nu era nevoie să explice. Elveţia, deşi o ţară neutră, credea în necesitatea pregătirii militare. Fiecare bărbat între douăzeci şi cincizeci de ani era obligat să efectueze un stagiu militar. Fiecare familie trebuia să aibă o armă în casă.
— Adu-o. Repede, spuse Saul. Convinge-te că e încărcată. Va trebui să plecăm de-aici imediat.
— Bine, dar de ce ar…
— Acum!
Făcând ochii mari, femeia dădu fuga la un dulap, de unde scoase o puşcă fabricată în Elveţia. Saul cunoştea tipul foarte bine. Avea lungimea unei carabine şi putea fi încărcată cu gloanţe de calibrul 7,62 mm. Dedesubtul ţevii avea un trepied strâns, iar patul îmbrăcat în cauciuc diminua forţa reculului.
Femeia luă repede două încărcătoare de pe raftul de deasupra şi i le dădu Erikăi, care se uită să vadă dacă erau complete cu cele douăzeci de gloanţe fiecare. Introduse unul în puşcă, dădu drumul siguranţei, fixă arma pe foc automat şi vârî cealaltă magazie sub centură.
Femeia privi uluită.
— Dar oamenii ăştia sigur n-ar…
— Nu-i timp să discutăm despre asta acum! Să ieşim! spuse Saul luând repede jurnalul şi fotografiile de pe masa din bucătărie îngrămădindu-le în cutia lor de carton. Ţinând puşca într-o mână, Erika deschise uşa din spate, iar Saul o apucă pe femeie de braţ şi o trase după el, urmând-o pe Erika.

Traversară în fugă o porţiune mică acoperită cu iarbă, trecură prin hambar şi apoi urcară panta spre coliba lui Avidan.

Saul auzi un strigăt în spatele lui. Continuând să alerge, strânse pachetul la piept şi riscă să se împiedice când aruncă o privire în urmă. Doi dintre bărbaţi apărură prin stânga hambarului, în timp ce al treilea se ivi în dreapta şi arătând în sus, strigă în franceză:

— *Ici!*

Fiecare scoase câte un pistol de sub impermeabil.

— Erika! strigă Saul, iar ea se uită înapoi, îi văzu pe cei trei ţintind şi se răsuci într-o clipă; imediat se lăsă într-un genunchi, îşi propti cotul pe genunchiul ridicat şi privi de-a lungul puştii. Înainte ca tustrei să apuce să tragă, ea apăsă pe trăgaci o dată şi apoi încă o dată. Apoi iarăşi. Distanţa era de cincizeci de metri. Era o trăgătoare excelentă, dar datorită faptului că nu avusese timp să-şi relaxeze muşchii, ţeava puştii se mişca uşor. Atinse umărul unuia din urmăritori, dar celelalte gloanţe se înfipseră în hambar.

Cel rănit îşi ţinu braţul şi se ascunse după hambar. Tovarăşii lui dispărură înăuntru. Nu îi omorâse, dar cel puţin îi făcuse să mai stea pe loc. Erika se ridică şi porni imediat după Saul care ajunsese împreună cu femeia în vârful pantei. Un glonţ făcu să sară aşchii din coliba lui Avidan când ea se adăposti în dosul acesteia.

Saul şi femeia o aşteptară, respirând anevoios. Erika riscă şi se arătă pentru a mai trage de două ori spre cei care veneau după ei.

Aceştia se trântiră imediat la pământ.

— Cunoşti foarte bine pădurea asta, îi spuse Saul femeii. Du-ne în munţi.

— Dar unde să…

— Repede. *Mişcă!*

5

Femeia se strecură printre nişte tufe şi ajunse la o potecă îngustă, care urca o pantă împădurită, picioarele ei musculoase şi goale înaintând cu hotărâre spre vârf. Saul şi Erika o urmau, chinuindu-se să se adapteze altitudinii neobişnuite. Sus, poteca urma altă direcţie cotind spre stânga şi apoi coborând printre doi bolovani înalţi până la piept. Copacii denşi nu lăsau să pătrundă lumina soarelui. Saul le simţi mirosul de răşină, acele moi sub pantofii lui, dar atenţia îi era atrasă de trosnetul de ramuri din spatele lui şi de ecoul înăbuşit al unor glasuri furioase.

Femeia îi conduse pe potecă în jos până la un pârâu deloc adânc. Saul trecu prin apă, ignorând pantalonii uzi şi reci care i se lipeau de picioare şi se forţă să şi continue drumul în pădure. O auzi pe Erika trecând şi ea prin apă în urma lui.

Femeia îi conduse în sus pe o altă pantă, dar aceasta era mai abruptă şi poteca aproape că nici nu se distingea. Saul trecu în zigzag pe lângă arbori căzuţi, desişuri şi grămezi de bolovani. În cele din urmă, când ajunse sus, cu plămânii în flăcări, se întoarse să se uite în spate, pe lângă Erika. Urmăritorii nu se vedeau, dar auzi plescăit de picioare prin apă.

Femeia îi condusese pe un platou acoperit de iarbă. La o sută de metri distanţă, se întindea o altă porţiune de pădure care urca parcă la infinit. O rupseră la fugă înainte. Iarba înaltă le îngreuna alergarea. Saul simţea cum îl mănâncă spatele închipuindu-şi-i pe cei trei apărând în vârful pantei în spatele lui, dar nici un glonţ nu îi găuri şira spinării. Se aruncă imediat la pământ în dosul tufelor din celălalt capăt al luminişului. Erika se trânti şi ea imediat lângă el, pregătindu-şi puşca. Femeia continuă să meargă, dar, la un moment dat, realizând că apărătorii ei nu o urmau, se opri şi se lăsă în genunchi în dosul unui copac.

Spre deosebire de ea, care era vădit îngrozită, Saul, era aproape bucuros. „Am reuşit!” îşi spuse el. „Am traversat luminişul înainte ca ei să ne vadă! Nu ne-au prins în loc descoperit! Acum e rândul nostru!”

Lângă el, Erika îşi trăgea sufletul, lăsând în jos trepiedul ataşat la ţeava puştii, şi rămase neclintită.

„Nu mai e mult”, îşi spuse Saul. Nu mai e mult. Îşi şterse sudoarea de pe ochi şi îşi aţinti privirea asupra marginii opuse a luminişului. În orice clipă, tufele de acolo se puteau desface şi cei trei să apară în bătaia puştii lor.

Cinci secunde se transformară în zece. Cincisprezece. Treizeci. După ceea ce părea să fi fost două minute, Erika se dădu înapoi şi Saul ştia foarte bine de ce. Ceva nu era în regulă. Cei trei ar fi trebuit să ajungă deja în capătul pantei. *Ar fi trebuit să se vadă.*

O urmă pe Erika, îndreptându-se amândoi spre femeie. Când aceasta deschise gura să vorbească, el i-o astupă şi îi făcu semn repede că trebuiau să continue drumul prin pădure. Ea reacţionă în faţa disperării din ochii lui şi grăbi pasul, conducându-i şi mai sus printre copaci.

Cei trei nu apăruseră dintr-un singur motiv, realiză el. Se apropiaseră de luminiş, simţiseră capcana şi se despărţiseră, urmând marginea împădurită a platoului, încercând să le-o ia înainte. Era posibil să fi şi reuşit deja.

Ţiuitul unui glonţ care trecu prin stânga lui îl făcu să urce şi mai repede. Glonţul sfâşie frunzele de lângă el. Îl auzi - *îl simţi* – şuierând pe lângă el.

Dar fusese menit, oare, să-i îndrepte spre un alt trăgător care se afla în capătul acelei pante? Sau ar fi trebuit să-i facă să se oprească şi să se adăpostească în timp ce cei trei îi înconjurau?

Instinctele preluară controlul. Mişcarea – *fuga* – era totul. Saul înţelese de ce Erika nu se ostenea să tragă. Nu avea o ţintă şi, chiar dacă ar fi avut, copacii ar fi împiedicat-o. Ştia că nu putea să spere nici că împuşcăturile ar fi atras atenţia celor din orăşel. În Elveţia, dat fiindcă trebuiau să fie bine pregătiţi, fermierii trebuiau să se antreneze mereu. Împuşcăturile în Alpi erau ceva la fel de firesc ca şi clinchetul talangelor de la gâturile vacilor. Nimeni nu le dădea atenţie.

Aerul se răcise. Nori acoperiseră cerul. Picături de apă îi pătaseră mânecile cămăşii. Lipi şi mai mult de piept pachetul cu fotografiile şi jurnalul lui Avidan, bucuros că se afla învelit în plastic. Ploaia se înteţi, udându-l până la piele. Se cutremură. Nori negri alunecau pe deasupra munţilor, făcându-l să-şi dea seama cât de periculoasă devenise vremea. Încordarea de a urca repede din ce în ce mai sus, la o altitudine cu care nu erau obişnuiţi, ar fi putut provoca delir din cauza lipsei de oxigen. Dacă la aceasta se mai adăuga şi ploaia rece care cădea, se întruneau toate condiţiile pentru hipotermie, o rapidă secătuire a forţei şi a căldurii din trup, moarte prin expunere.

Trei ore, îşi spuse el. Atâta îi trebuie hipotermiei ca să ucidă. Atâta mai avem la dispoziţie. Singura lui consolare era faptul că şi urmăritorii lor treceau prin aceeaşi situaţie.

Tremurând de frig, ajunse şi în vârful acelui deal, dar se strâmbă când văzu o altă culme împădurită ridicându-se în faţa lui, ascunsă de norii negri şi de ploaia torenţială. Aceasta înăbuşi zgomotul unei împuşcături care veni din dreapta lui. Glonţul se înfipse în trunchiul unui copac din spate.

Impulsionată de spaimă, femeia continua să urce fără probleme, însă lui Saul îi era greu să ţină pasul cu ea. Îi conducea printr-un labirint de obstacole. Mai sus. Mai abrupt. „Trebuie să fim la vreo două mii patru sute de metri acum”, îşi spuse el. Aerul rarefiat îl dădu peste cap. Indiferent cât de repede şi de adânc ar fi respirat, tot nu îşi putea satisface plămânii. Mintea începu să i-o ia razna. Mişcarea deveni o luptă mecanică, instinctivă. De două ori căzu şi fu ajutat de Erika să se ridice. Apoi căzu ea şi o ajută el. Capul îi vuia. Dar femeia, agilă ca o capră neagră, continua să urce din ce în ce mai sus.

El nu realiză exact când începură să se rărească arborii şi când în locul pământului acoperit de ace de brad apărură din ce în ce mai multe stânci şi spaţii deschise, dar, deodată, mintea i se limpezi atât cât să îşi dea seama că depăşiseră porţiunea împădurită şi că acum deasupra lui se înălţau numai piscurile de granit, înzăpezite.

„Suntem terminaţi”, îşi spuse el. „Nu putem urca şi mai mult de atât. O să leşinăm.”

„Sau o să murim îngheţaţi.” Ploaia, care îi strecurase frigul până în măduva oaselor, se transformase acum în ninsoare. Dincolo de brazi, o ninsoare în luna iunie nu era ceva neobişnuit, cei care aveau experienţa muntelui, se gândeau la acea posibilitate şi îşi lua în rucsacuri haine de lână. Saul, însă, nu se aşteptase să ajungă atât de sus şi era îmbrăcat de vară. Departe, sub ei, în orăşel, acea furtună trebuia să fie ceva pitoresc, acolo sus însă era extrem de primejdioasă. Deja zăpada i se strânsese pe cap şi pe umeri, iar mâinile îi amorţiseră.

„O să murim aici”, îşi spuse el. „Am ajuns atât de departe, încât chiar dacă ne-am întoarce şi am încerca să mergem înapoi la fermă, n-am izbuti pentru că ne-am pierde cunoştinţa şi am muri îngheţaţi. Iar, undeva, pe drum, am fi atacaţi de cei care ne urmăresc”.

Ninsoarea învăluia cenuşiul stâncilor care se înălţau în faţa lor, dar, în ciuda vântului tăios, femeia continua să urce şi mai sus. „E nebună”, îşi spuse Saul. „Îi e atât de frică de oamenii ăia, încât e în stare să urce până leşină, iar, între timp, ei or să realizeze pericolul care ne aşteaptă. Or să rămână la adăpostul copacilor şi or să vină după noi când o să se oprească

viscolul. Or să ne găsească îngheţaţi şi or să ne lase acolo. Iar în iulie, după ce o să se topească zăpada cei care or să urce pe munte or să dea peste noi şi o să se mai anunţe un accident.”

Acel gând îl înfurie făcându-l să continue să urce. Ninsoarea începu să se rărească, aşa încât văzu că ajunseseră pe un alt platou complet gol. Femeia continua să meargă.

Dar nu spre următoarea pantă şi mai abruptă, ci spre o uşă din lemn montată în peretele de granit.

Uşa se afla acolo exact pentru o asemenea situaţie. Ninsoarea deveni iarăşi atât de densă încât el nu mai putu să vadă uşa, cu atât mai puţin stâncile de granit de dincolo de ea. Nu aveau încotro. El şi Erika trebuiau să o urmeze pe femeie.

Dar când aceasta deschise uşa, dezvăluind o peşteră întunecoasă, el şovăi.

— Uşa are cinci centimetri grosime, insistă femeia. Gloanţele nu pot trece prin ea! Oamenii ăia or să moară dacă or să încerce să ne aştepte afară!

Saul îi înţelese logica. După ce trăise ani de zile în vecinătatea munţilor, era obişnuită să considere acea peşteră ca fiind un refugiu, dar anii lui de pregătire nu-i dădeau voie să se închidă în acel loc. Un refugiu putea fi şi o capcană. Dacă viscolul nu înceta? Dacă urmăritorii hotărau, până la urmă, să nu se oprească la adăpostul copacilor şi veneau după urmele lor, luând cu asalt peştera? Dacă aveau şi altceva în afară de pistoale sub impermeabilele acelea largi?

Explozive, de exemplu.

Nu! Trebuia să înfrunte duşmanul într-un spaţiu deschis, unde putea să se desfăşoare. Dar nu o putea lăsa pe Erika incapabilă să se apere. Deşi ar fi fost tentat să ia puşca din mâna ei, nu făcu nici o mişcare în acest sens.

— O să mă-ntorc. Dacă nu-mi recunoşti vocea, tragi în oricine altcineva care ar încerca să deschidă uşa.

Fulgi de zăpadă cădeau pe faţa ei. Temperatura scăzută îi albise pielea. Ea îi strânse braţul.

— Te iubesc.

Ninsoarea se înteţi.

— Dacă aş fi avut altă soluţie… spuse el. Dar n-am.

Ea dădu să mai spună ceva.

Îi spuse şi el „te iubesc”, după care, ştiind că ea avea să înţeleagă, o îndemnă să intre în peşteră. Ea o urmă pe femeie şi imediat o învălui întunericul. Uşa se închise cu un zgomot care aproape că nici nu se auzi din cauza vântului.

6

El se întoarse. Din moment ce vântul bătea din spate acum, vedea mai bine. Bolovanii care mai înainte fuseseră invizibili, acum se conturau întunecaţi prin ninsoare. Coborând, avea un uşor avantaj faţă de urmăritorii săi. Aceştia trebuiau să fie orbiţi de ninsoare, exact cum fusese şi el când urcase. Poate că acel avantaj avea să compenseze lipsa unei arme. Ei, însă, aveau avantajul de a fi trei împotriva unui singur om. Factorul egalizator era frigul cumplit.

Nu îndrăznea să analizeze – trebuia să acţioneze. Zăpada acoperea pământul, împiedicându-l să-şi dea seama unde punea piciorul. Ştia că o gleznă luxată ar fi fost un adevărat dezastru, dar nu putea să-şi facă griji în legătură cu asta. Trebuia să continue să coboare şi să găsească un adăpost înainte să apară urmăritorii săi.

Se ţinu departe de urmele pe care le lăsaseră ei, Erika şi femeia, care se mai vedeau încă în zăpadă, deşi ninsese peste ele. Desigur că cei trei nu mergeau în grup. Mai jos, în pădure, împuşcăturile se auziseră din dreapta şi din stânga. Obstacolele ar fi putut să-i facă să se întâlnească, dar ori de câte ori era posibil, căutau să stea despărţiţi. Saul trebuia să păstreze o distanţă considerabilă faţă de urmele pe care le făcuse la urcare. Planul lui era de a coborî până mai departe de locul unde se aflau ei, apoi să se întoarcă şi să-i atace din spate, eliminându-i pe rând.

Dacă ar fi putut măcar să nu mai tremure. Cămaşa şi pantalonii îi erau şocant de reci, iar vântul era cumplit de tăios. Mâinile îi înţepeniră şi nu îşi mai simţea degetele. Alunecă pe o piatră netedă acoperită de zăpadă şi se rostogoli, lovindu-şi braţele, picioarele şi spatele de pietre, oprindu-se abia lângă trunchiul unui pin de la poalele pantei. Crengile acestuia îl protejară de ninsoare puţin. Se întinse pe spate, epuizat, chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea. Începu să vadă ca prin ceaţă. Făcu un efort îngrozitor ca să-şi limpezească privirea şi să-şi forţeze trupul să răspundă. Se ridică dureros de greu în capul oaselor, împingând crengile la o parte şi se pregăti să se ridice în picioare…

Dar se opri brusc în clipa în care surprinse o mişcare, o siluetă întunecată care urca furişându-se printre copaci.

Silueta – un bărbat ale cărui impermeabil şi pantaloni negri erau foarte clare acum – se oprea des, îndreptând pistolul când într-o parte când în alta,

apoi uitându-se în dreapta, unde ar fi trebuit să se afle un alt membru al echipei, deşi Saul nu îl putea vedea pe acesta. „Metalul rece al pistolului trebuie să-i rănească mâna,” îşi spuse el. „Degetele ar putea să nu-l asculte dacă ar vrea să tragă.”

Dar aproape imediat scoase un geamăt lăuntric. Ninsoarea se mai potolise puţin şi el izbuti să vadă că omul purta mănuşi. Îşi aminti ce spusese femeia despre drumeţul-preot. Pe degetul mijlociu al mâinii stângi avusese o dungă albă ca şi cum un inel ar fi fost scos recent. Saul începu să se întrebe dacă acel inel era la fel cu cele de un roşu aprins pe care le văzuse pe mâinile acelor indivizi.

Îşi mai aminti ceva ce spusese femeia – că drumeţul arătase o foarte mare grijă faţă de mâini, purtând mănuşi mai tot timpul. Exact aşa cum oamenii aceia avuseseră grijă să aibă mănuşi în impermeabile, chiar şi vara. Să fi avut, oare, vreo legătură cu drumeţul? Să fi fost preoţi, aşa cum bănuise femeia că era drumeţul?

Preoţi înarmaţi? Care îl urmăreau ca nişte profesionişti? Care evident erau pregătiţi să ucidă? Nu părea posibil! Probabil că femeia se înşelase! Ce legătură ar fi putut să aibă nişte preoţi cu dispariţia lui Avidan şi a tatălui Erikăi? Religie şi violenţă? Erau incompatibile.

Vântul îşi schimbă direcţia, agitând crengile pinului şi făcându-l să-l usture ochii. Se cutremură, invidiindu-i pe urmăritorii săi pentru impermeabilele şi mănuşile pe care le purtau. Impacturile repetate produse de rostogolirea lui îi amorţiseră încheieturile. Se simţea îngheţat. Nu era timp. „Nu mai analiza! Acţionează!”

Urmăritorul său se apropie şi mai mult. Saul se ascunse pe după trunchiul copacului. Fiind lipit de pământ, îi văzu pantofii şi pantalonii trecând pe lângă el. Îşi închipui că omul se uita în dreapta şi în stânga şi apoi în sus spre pantă.

Dar pantofii se opriră deodată şi se întoarseră ca şi cum omul s-ar fi uitat la acel copac. Saul îşi încleştă dinţii, aşteptând cu groază să-l vadă că se uită sub crengi şi să tragă.

Însă pantofii continuară să înainteze. Saul se furişă în spatele omului. Rafalele de vânt se înteţiră atât de mult, încât acesta nu se mai vedea bine.

Trebuia s-o facă acum! Saul se lăsă pe vine şi se aruncă asupra lui. Forţa atacului îl aruncă pe om cu faţa la pământ şi Saul îşi propti genunchiul pe spinarea lui, după care îi prinse capul cu amândouă mâinile şi i-l răsuci cu toată puterea. Şira spinării pocni înainte să cedeze laringele. În ciuda

vântului şuierător, Saul auzi pocniturile care îi făcură greaţă. Omul tremură, scoase un fluierat printre dinţi şi, deodată, rămase încremenit.

Repede, temându-se să nu fie văzut, Saul trase cadavrul sub crengile pinului şi se chinui să-i scoată mănuşile de piele. Propriile degete – umflate şi amorţite – păreau să nu-i aparţină. Îi fu şi mai greu să-şi pună mănuşile. Trebuie să-şi vâre mâinile la subsuori,încercând să le încălzească atât cât să-şi recapete flexibilitatea. Dar şi subsuorile îi erau îngrozitor de reci şi ştia că se află foarte aproape de punctul critic. Dacă temperatura corpului îi scădea şi mai mult, îşi pierdea cunoştinţa.

Pentru o clipă visă la căldura deşertului din Israel. Se lăfăi sub razele unui soare imaginar şi arzător. Brusc, redeveni conştient de vântul îngrozitor şi de coasta muntelui acoperită de zăpadă. Înspăimântat de simptomele răului de înălţime şi hipotermiei, se forţă să dezbrace cadavrul de impermeabil şi să şi-l pună pe el. Protecţia pe care i-o oferea era minimă, dar în comparaţie cu cămaşa lui subţire, stratul acela în plus era un adevărat lux.

Se duse repede până la marginea crengilor şi se uită în dreapta, unde ceilalţi doi probabil că îşi urmau urcuşul, şi se întoarse iute în locul în care atacase. Pipăi prin zăpadă, găsi pistolul pe care îl scăpase victima. Primul său deget refuză, însă, comanda creierului şi nu lăsă în jos siguranţa. Îşi lovi mâinile una de alta pentru a şi le mai încălzi, dar eforturile sale erau zadarnice. De la încheieturi în jos nu mai simţea nimic.

Vârî pistolul sub centură şi coborî panta, oprindu-se când ajunse la o linie densă a copacilor. Folosindu-i drept acoperire, porni în dreapta, spre ceilalţi doi, încercând să-i surprindă din spate. Nu peste mult timp, aceştia aveau să-şi dea seama că omul din stânga nu mai era şi aveau să-şi înceapă căutările. Aşa vlăguit cum era şi fără să beneficieze de avantajul surprizei, n-ar fi avut prea multe şanse să-i lichideze pe amândoi odată. Trebuia să-i înfrunte pe rând, înainte ca ei să-şi dea seama că erau vânaţi.

Ninsoarea se înteţi. După ce parcurse vreo cincizeci de metri după părerea lui, dădu peste urme proaspete pe zăpadă, care înaintau în sus. Se luă după ele, ieşind de după copaci, neprotejat deodată. Puţin mai sus, zări spatele altui bărbat. Adunându-şi puterile, se aruncă asupra lui. Mănuşile îi mai încălziseră mâinile cât de cât, redându-le exact atâta flexibilitate câtă le trebuia ca să poată să apuce pistolul, deşi degetele tot nu erau capabile să apese pe trăgaci. Îl izbi în creştet cu ţeava pistolului care lovi cu forţă în os. Picături de sânge cald îi stropiră faţa. Omul scoase un geamăt. Saul lovi din

nou cu şi mai multă forţă. Omul se prăbuşi la pământ, cutremurându-se. Saul lovi iarăşi. Şi apoi din nou! Nu se mai putea opri. Zdrobi osul până când omul rămase nemişcat într-o baltă de sânge.

Saul se răsuci brusc spre dreapta, chinuindu-se să-l descopere pe al treilea. Înaintă repede, făcând ochii mici pentru a vedea prin norul de ninsoare, dorind cu disperare să zărească o pereche de pantaloni negri şi un impermeabil, dar nici la cincizeci de metri mai încolo nu îşi descoperi vânatul.

S-o fi luat deja în sus?

Saul privi spre vârf, dar nu văzu nimic din cauza viscolului. „Dacă ar fi fost în faţa mea, i-aş fi găsit urmele! Nu, trebuie să fie mai încolo”.

Dar, după ce mai merse douăzeci de metri fără să dea nici de om, nici de urmele acestuia, se opri brusc. O bănuială îngrozitoare îl făcu să se simtă cuprins de panică.

„Nu ar fi stat la o asemenea distanţă unii de alţii. Am făcut vreo greşeală. Cel pe care l-am omorât primul – nu era din stânga! Era din mijloc! Undeva în urma mea pe pantă, al treilea, cel care era cu adevărat în stânga, trebuie să-şi fi dat seama că e singur! O să găsească urme în zăpadă în locul unde i-am ucis partenerul! O să descopere cadavrul! O să pornească în căutarea mea!”

Saul se răsuci brusc pentru a se uita în spate, îngrozit de urma inevitabilă pe care o lăsase pe zăpadă. Al treilea urmăritor nu trebuia decât să se ia după urme până când ajungea la… Se auzi o împuşcătură şi glonţul îi şterse mâneca. Se trânti în zăpadă şi se rostogoli pe pantă, ignorând pietrele de care se lovea. Se auzi o altă împuşcătură, glonţul împroşcând zăpada de astă-dată. Saul ajunse la poalele pantei şi se chinui să se ridice în picioare, auzind o a treia împuşcătură. Nu îndrăzni să se oprească. Având mâinile îngheţate, nu putea să-i răspundă prin focuri de armă. Omul s-ar fi învârtit în cerc până când ar fi putut ţinti bine şi l-ar fi împuşcat.

Saul continuă să fugă. Oboseala la acea altitudine neobişnuită îl făcu să se teamă că avea să verse. Copacii se îndesiră. El începu să coboare în fugă altă pantă. Omul nu putea să se ţină exact în spatele Iul, ci mai într-o parte, pentru a nu cădea în vreo capcană. Contând pe strategia aceea, Saul se depărtă de om, trecând printre doi bolovani. Văzu o creangă uscată pe care o rupse, după care urcă pe pantă din nou în fugă, în direcţia din care venise, sperând că un şir de tufe aveau să-i ofere adăpost. După ce ajunse în vârful pantei, se întoarse iarăşi spre omul care îl urmărea. Intenţia lui era de a face

un cerc larg, de a ajunge în spatele omului, de a-i descoperi urmele şi de a-l ataca. Peste puţin timp, îşi intersectă propriile urme şi intră pe teritoriul inamicului. Ninsoarea transforma după-amiaza în amurg. Obiecte care se aflau doar la zece metri erau nedesluşite. Se furişă de la un copac la altul şi, deodată, găsi urmele celuilalt.

Îi calculă următoarele mişcări. Deja, omul trebuia să fi dat de urma lui Saul, trebuia să fi văzut unde se oprise acesta din coborâre şi o luase înapoi. Avea să-şi dea seama că Saul intenţiona să-i cadă în spate şi avea să se grăbească într-acolo pentru a-l împiedica să înainteze.

Strângând creanga pe care o rupsese, Saul se uită de-a lungul urmei lăsate de om. Văzu un grup de bolovani pe care omul îi depăşise în drumul lui şi se apropie de ei, mergând pe urmele lăsate de celălalt. Când ajunse în dreptul bolovanilor, făcu un salt cât putut de mare, sperând că urmele pe care le lăsase erau suficient de depărtate de şirul celorlalte pentru ca omul să nu le observe şi să-şi dea seama că Saul se ascundea după bolovani.

Aflându-se într-o situaţie extrem de dificilă, se gândi la ceea ce ar fi dorit să se întâmple. Urmăritorul său, întorcându-se în acel loc, avea să-şi ignore propriile urme, uitându-se în faţă după ale lui Saul. În momentul în care avea să ajungă în dreptul bolovanilor, avea să vadă cum urmele lui Saul se intersectau cu ale sale puţin mai sus pe pantă. Având atenţia distrasă pe moment, omul nu avea să fie pregătit pentru un atac imediat.

Cel puţin aşa spera Saul. Erau multe variabile pe care nu le putea controla. Omul ar fi putut să nu se întoarcă exact pe urmele lăsate înainte, ci să meargă pe lângă ele, trecând pe lângă prin stânga bolovanilor, nu prin dreapta. Lui Saul îi era destul de greu să se concentreze într-o singură direcţie, darămite în două. Sau omul ar fi putut, de asemenea, să se ţină după urmele lui care formau un cerc şi, în acel caz, s-ar fi apropiat de bolovani din faţă, nu din spate, şi atunci, Saul s-ar fi aflat la vedere.

„Ar fi trebuit să fug în continuare”, îşi spuse el.

„Dar unde? Ferma e prea departe. Pe viscolul ăsta, m-aş rătăci. Şi ce s-ar întâmpla cu Erika şi cu femeia? N-aş putea să le abandonez.

Numai că nu le-aş abandona. Ele au un adăpost, o armă. Eu n-am decât un pistol cu care degetele mele îngheţate nu pot să tragă.

Şi o creangă”.

Arma aceea i se părea ridicolă acum. Se cutremură, temându-se să nu moară îngheţat acolo până când urmăritorul său avea să caute în direcţia aceea. Se simţea sleit de puteri, ameţit şi îi venea să verse.

„Nu-mi vine să cred că am făcut asta.”

Deodată, îşi dădu seama că şi celălalt trebuia să tremure. „Şi el trebuie să-şi fi pierdut din capacitatea de a raţiona, ca şi mine. S-ar putea să fim pe picior de egalitate.”

Trecură secunde de încordare, care se transformară în minute. Zăpada se strângea în jurul lui. Pe el. Îşi simţea încheieturile imobilizate. Acum nu mai era sigur nici că se putea mişca, chiar dacă omul ar fi căzut în capcană.

Pădurea se întunecă. În curând avea să fie complet dezorientat, incapabil să-şi înfrunte adversarul sau să găsească drumul înapoi spre peşteră. Dacă mai stătea acolo nemişcat, frigul avea să-i pătrundă şi mai adânc în oase şi avea să fie mort până la lăsarea serii.

Urmele duşmanului său se umpluseră pe jumătate cu zăpadă. Dacă omul nu le mai vedea, existau foarte puţine şanse să treacă pe lângă acel loc. Deja se scursese atât de mult timp, încât Saul bănuia că omul trebuia să fi ales altă direcţie. Sau poate că nu mai suportase acel frig cumplit şi se retrăsese, încercând să ajungă înapoi la fermă.

„Trebuie să mă mişc, să-mi pun muşchii în funcţiune, să-mi pun sângele în circulaţie!”

Ajunse la capătul răbdării şi ieşi dintre cei doi bolovani, luând-o în dreapta…

Şi se trezi faţă în faţă cu urmăritorul său. Acesta abia ajunsese în dreptul bolovanilor, uitându-se cu atenţie în sus pe pantă. Şocul îi paraliză pe amândoi, frigul le întârzie reflexele. Saul lovi cu creanga în timp ce celălalt se pregătea să tragă. Din creangă ieşea în afară un spin lung cât un deget care se înfipse în ochiul drept al urmăritorului. Imediat ţâşni un lichid gelatinos şi, aproape în acelaşi timp, sânge. Omul urlă de durere şi de furie. Forţa cu care lovise Saul împinsese spinul până în fundul globului ocular, străpungându-i osul subţire din spatele orbitei şi pătrunzându-i până în creier. Omul dădu din mâini de parcă ar fi încercat să zboare. Urletul lui, care acum era doar un reflex, mai continuă câteva clipe, după care se opri. Gura îi rămase deschisă. Lăsă pistolul să-i cadă din mână şi apucă creanga, într-o succesiune rapidă, se înălţă pe vârfuri, îşi lăsă mâinile în jos pe lângă trup, se uită la Saul cu ochiul care îi mai rămăsese şi apoi se prăbuşi.

Creanga se vedea ieşind oribil din faţa lui. Groaza, spaima, epuizarea, frigul şi altitudinea îşi spuseră toate cuvântul. Saul vărsă. I se păru imposibil ca interiorul stomacului său îngheţat să fie atât de fierbinte. Se dădu înapoi clătinându-se până la bolovanii în mijlocul cărora stătuse ascuns. Se apucă

de burtă, se încovoie şi vărsă iarăşi, căzând în genunchi. Pământul acoperit de zăpadă al pădurii se înclină întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

„O să mor”, îşi spuse el. „Am învins dar o să mor.”

Dezgustul faţă de ceea ce fusese silit să facă se transformă dintr-o dată în furie: faţă de sine, de împrejurări, de vreme, de epuizarea lui! Îşi înălţă capul şi scoase un urlet de răzvrătire.

„Nu! Dacă o să mor, n-o să fie pentru că am renunţat!”

Se ridică în picioare împleticindu-se, după care se forţă să iasă dintre bolovani şi începu să urce panta, înfruntând viscolul. Chipul Erikăi îi apăru ca prin ceaţă în faţa ochilor. Apoi cel al fiului său. Voia cu disperare să trăiască. Dar nu pentru sine.

Ci pentru familia lui.

Îşi simţea umerii asemeni unor blocuri de lemn, picioarele ca nişte stâlpi de beton, dar persistă şi, după ce ajunse în vârful pantei, porni clătinându-se să o urce pe următoarea. Fulgii de zăpadă îi intrau în ochi. Îşi pierdu echilibrul şi căzu, se chinui să se ridice şi căzu din nou…

Şi se târî.

Mai sus.

Mai departe.

Deşi nu mai era complet lucid, simţi că vântul care devenise şi mai tăios însemna că trecuse de nivelul copacilor şi ajunsese la panta stâncoasă care ducea la platou.

Dar platoul părea să se întindă la nesfârşit. Cu cât făcea mai mult efort, cu atât părea să acopere mai puţin teren. Continuând să se târască în patru labe, se lovi cu capul de o stâncă, se chinui să treacă peste ea, nu putu şi atunci îşi dădu seama că stânca aceea era, de fapt, un zid.

Zidul din partea cealaltă a platoului.

Uşa. Dacă memoria nu îi juca feste, uşa trebuia să fie inclusă în acel zid. Dar în ce parte? Dreapta sau stânga? Supravieţuirea lui depindea de o hotărâre de moment. Complet dezorientat, alese stânga.

Fu cât pe ce să treacă de uşă până să-şi dea seama ce era. Epuizarea nu-i mai permitea să se bucure. Amorţit, începu să bată în uşă şi să o râcâie cu unghiile.

— Erika, sunt eu Saul. Pentru Dumnezeu, Erika!

Zăpada deveni o pătură caldă care îl acoperea. Se rostogoli înăuntru, când se deschise uşa şi se opri pe o podea de piatră.

În clipa următoare o auzi pe Erika ţipând.

7

Prima lui impresie fu că imaginea chipului îngrozit al Erikăi nu era decât o altă vedenie ca aceea care îl condusese ca un far prin viscol. O parte din el, însă, care rămăsese conştientă, îl ajută să realizeze că ajunsese la uşă şi i se dăduse drumul în peşteră.

Cea de a doua impresie a sa fu de lumină. O lampă cu petrol. Strălucirea ei aproape mistică dezvălui rafturi cu conserve şi apă îmbuteliată, o cutie albă de plastic cu o cruce roşie pe ea, haine, cămăşi, ciorapi, pantaloni şi un radio cu două frecvenţe.

Cea de a treia impresie, şi cea mai importantă, fu de căldură. Şi provoca durere. Se mişcă agitat, gemând când Erika îl trase spre lampă. Îşi dădu seama că o sobă alimentată cu petrol lampant se afla lângă lampă şi că un tub din tavan ventila gazele emanate. Furnicăturile pe care le simţea îl făceau să se înfioare. Îmbrăţişarea disperată a Erikăi era îngrozitor de dureroasă, încercă să protesteze, dar era complet neputincios.

Elveţianca trânti uşa peşterii, şi apoi se duse repede lângă Saul, atingându-i fruntea.

— Are temperatura prea scăzută, trupul nu i se poate încălzi singur.

Saul înţelese. Miezul de căldură din corpul lui era ca un cuptor. Dacă acesta înceta să funcţioneze, nici un fel de căldură din exterior nu îl putea ajuta. Căldura trebuia să vină dinăuntru. Cuptorul trebuia făcut să funcţioneze iarăşi.

— O să moară dacă…

— Pături, spuse Erika.

— N-o să fie de ajuns.

— O să încălzim nişte cacao.

Femeia clătină din cap.

— Nici cacao fierbinte n-o să fie de ajuns. Şi, în plus, nici n-are putere s-o înghită.

— Atunci ce? Cum pot să-mi salvez bărbatul?

— Cu căldura trupului tău.

— Poftim? Nu înţeleg!

— Foloseşte-ţi căldura trupului! Salvează-l!

Erika înţelese imediat. Îl dezbrăcă pe Saul de hainele ude. El tremură şi se înconjură cu braţele. Ea luă un sac de dormit de pe un raft, îl desfăcu

lângă el şi îi trase fermoarul. După aceea îl puse pe el înăuntru şi îl închise la loc.

Sacul de dormit era gros şi moale.

Dar rece.

— E atât de frig, murmură el.

În lumina lămpii o văzu pe Erika scoţându-şi toate hainele la rândul ei – jachetă, bluză, pantaloni, pantofi, ciorapi, sutien, chiloţi – le aruncă într-un colţ şi se vârî repede în sac lângă el.

Se lipi de el şi îl cuprinse în braţe. Sacul aproape că era prea mic pentru trupurile lor. Deşi îmbrăţişarea ei era dureroasă, el simţi cum sacul de dormit îi înmagazina căldura. Aceasta emana din ea şi pătrundea în el. Îşi strecură genunchiul între picioarele lui şi coapsa între ale lui. Îi sărută obrajii, gâtul, umerii. Răsuflă în mod repetat pe pieptul lui, făcea tot ce îi stătea în putinţă, pentru a-i da cât mai multă căldură.

Îmbrăţişarea aceea era cea mai intimă pe care el o cunoscuse vreodată. Încercarea ei disperată de a-l învălui cu propria ei piele, de a-i dărui căldura ei, de a-şi contopi trupul cu al lui, era o unire mai totală decât îşi închipuise vreodată că ar fi putut exista. Trupurile lor deveniră cele mai sensibile organe pe care le avea fiecare, o totalitate a simţurilor lor separate. Saul nu ştiu cât timp stătu ea astfel lipită de el, piele lângă piele, suflet lângă suflet, dar, încetul cu încetul, simţi cum căldura începe să i se infiltreze în oase, înaintând spre miezul fiinţei lui. Întâi i se încălzi stomacul, apoi plămânii, apoi inima. Când simţi furnicături prin şira spinării îşi dădu seama că puterea lui de a-şi genera propria căldură fusese revitalizată.

Începu să respire mai uşor. Pieptul i se destinse, încetă să mai tremure, îi zâmbi Erikăi, îi atinse uşor chipul frumos, îl văzu ca prin ceaţă şi apoi îşi pierdu cunoştinţa.

8

Când se trezi era tot în sacul de dormit, dar complet îmbrăcat cu haine uscate. Se simţea slăbit şi, totuşi, uluitor de odihnit. Îşi întinse picioarele, scoase mâinile şi se frecă la ochi, iar în lumina lămpii le văzu pe Erika şi pe elveţiancă stând rezemate de peretele peşterii şi privindu-l. Şi Erika era îmbrăcată acum.

— Cât am…

— E zece dimineaţa, îi spuse ea. Soarele e de mult pe cer, adăugă şi deschise uşa peşterii.

El îşi acoperi ochii imediat şi întoarse capul. Lumina soarelui era orbitoare.

— Soare? Ăsta nu-i soare, e rază laser, zise el gemând.

— Nu poţi să-ţi iroseşti viaţa dormind.

El gemu iarăşi. Apa picura în faţa uşii. Razele soarelui făceau ca zăpada să fie orbitoare. Trase un colţ al sacului de dormit peste faţă.

— Dacă insişti, spuse ea.

Când se uită pe după colţul sacului, el îi văzu licărul de umor din privire. Ea lăsă uşa întredeschisă, aşa încât lumina zilei pătrundea puţin, combinându-se cu cea a lămpii.

— Te pricepi al naibii de bine să adormi un bărbat, zise el.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Saul se cutremură, de data aceasta nu de frig, ci de emoţie.

— Te iubesc.

Elveţianca se simţi stânjenită în faţa acelei intimităţi şi tuşi uşor.

— Ţi-e foame? Am pregătit o supă caldă.

— Sunt mort de foame.

Îşi recăpătase puterile suficient de mult ca să poată duce lingura la gură.

— Ce s-a întâmplat afară? întrebă Erika în sfârşit.

— I-am omorât.

Elveţianca păli, dar Erika încuviinţă doar.

El nu le dădu amănunte.

— Sunt o groază de lucruri de făcut, spuse el apoi şi vru să iasă din sacul de dormit, dar simţind o durere în spate, aşteptă până când îşi recăpătă complet echilibrul.

Erika îi strânse hainele ude şi îi dădu pachetul cu fotografiile şi jurnalul lui Avidan. Ea luă arma. După ce se convinseră că soba, lampa şi cuptorul erau stinse, ieşiră.

Femeia închise uşa.

— Va trebui să pun la loc ce-am folosit.

— O să-ţi plătim, zise Saul.

— Nu. Mi-aţi plătit suficient. Nu doar cu bani. Mi-aţi salvat viaţa.

— Dar n-ai fi avut nevoie să fii salvată dacă n-am fi venit la tine. Tot îţi suntem îndatoraţi.

Coborâră prin zăpada care se topea, iar razele soarelui făceau să îi usture ochii. Saul simţi că se apropia de locul unde se afla primul om pe care fusese forţat să-l ucidă.

„Nu vreau să fac asta, îşi spuse el.

Dar trebuie făcut.”

— Ar fi bine să aşteptaţi aici, le spuse el, după care coborî spre un brad; ajunse în dreptul crengilor aplecate şi se uită la cel căruia îi frânsese şira spinării. Ţinându-şi răsuflarea, scoase cu destulă dificultate inelul de pe mâna rigidă a mortului.

Era din aur şi avea un rubin mare şi sclipitor pe care se vedeau o spadă şi o cruce intersectate.

Căută prin buzunarele individului şi găsi doar un paşaport şi un portmoneu. Paşaportul era francez, făcut pentru un anume Jean Lapierre, probabil un pseudonim. Se uită prin interiorul paşaportului şi văzu ştampilele Austriei şi Elveţiei. „Aceeaşi rută pe care am folosit-o şi noi”, îşi spuse el. „Aceştia să fi fost cei care m-au atacat în parc la Viena?”

Cercetă şi portmoneul, găsind echivalentul a o mie de dolari americani în diverse monede europene. Două cărţi de credit şi un permis de conducere franţuzeşti purtau aceeaşi semnătură de pe paşaport. Adresa era din Paris. O fotografie a unei femei atrăgătoare şi a unei fetiţe cu ochi sclipitori ofereau tenta de viaţă personală a ceea ce, după părerea lui Saul, erau nişte acte extrem de bine falsificate.

Îi trebuiră patruzeci de minute, dar până la urmă îi descoperi şi pe ceilalţi doi, le scoase inelele şi le examină paşapoartele şi portmoneele. Nume neutre. O adresă din Marsilia. O adresă din Lyon. Fotografii ale rudelor. Documentele păreau în perfectă ordine şi, la fel ca acelea ale primului, erau, fără îndoială, excelent falsificate.

Se întoarse la cele două femei care stăteau pe o piatră uscată de soare.

— Întrebarea e, ascundem cadavrele sau le lăsăm acolo unde sunt?

Femeia reacţionă cu spaimă.

— Să le ascundem? Dar de ce să…

— Pentru binele tău, spuse Saul. Ca să nu fii implicată. Pe vreme bună, cât se face de la fermă până aici? O oră? Peştera în care ne-am adăpostit e o dovadă că drumeţii obişnuiesc să urce pe-aici. Or să dea peste cadavre. Autorităţile or să te ia la întrebări. Poţi să-i convingi că habar n-ai ce s-a întâmplat aici?

— Dacă va fi nevoie… Pot să fac orice.

— Ai dovedit asta. Dar mai gândeşte-te la ce am spus. Hotărăşte-te înainte să plecăm.

Femeia începu să tremure.

— Puţin mai încolo e o râpă. Drumeţii evită regiunea. Mai tot timpul anului e acoperită de zăpadă. Ascundeţi-le.

— Nu-i nevoie să ne ajuţi..

Femeii nici nu-i trecu prin cap să obiecteze, ci doar privi înspre vale.

Saul se uită la Erika şi aceasta se ridică. După nouăzeci de minute şi trei drumuri îngrozitoare până la râpă, se întoarseră lângă femeie.

— S-a făcut, zise Saul cu o voce încordată.

Femeia nu se clintise din loc. Continua să privească în vale. Apoi, ca 0şi cum şi-ar fi revenit din transă, clipi de câteva ori şi se uită la ei.

— Soţul meu şi cu mine obişnuiam să venim aici sus. Pe vremuri era locul meu preferat.

Apoi coborâră în vale.

9

La ferma scăldată în soare, vacile mugeau de durere, având nevoie să fie mulse. Femeia se duse repede la ele. Saul simţi că nerăbdarea ei de a fugi era datorată numai în parte grijii faţă de animale. „Suntem nişte paria”, îşi spuse el. Aruncă o privire spre munţii de unde abia coborâseră. Vârfurile lor înzăpezite erau nişte pietre funerare masive. Se îndreptă împreună cu Erika spre *Volkswagen-ul* cu care veniseră.

Îi arătă o cheie de maşină pe care o găsise asupra unuia din morţi.

— Vino după mine. Eu o să merg cu *Renault*-ul lor. Mergem la Zürich. E suficient de departe pentru ca nimeni să nu facă vreo legătură între cadavre – în caz că vor fi descoperite – şi maşină. Aşteaptă-mă, totuşi, vreo două minute. Presupun că e o maşină închiriată, numai că n-am găsit nici o chitanţă de la vreo agenţie. O fi în compartimentul pentru mănuşi. Aş vrea să mă uit în portbagaj şi, pe urmă, să copiez numărul de înmatriculare şi seria de pe motor. Indiferent câte acoperiri au folosit, cineva trebuie să fi plătit pentru folosirea acestei maşini şi vreau să aflu cine.

— Bine, dar n-avem acces la o reţea ca să obţinem o astfel de informaţie. Nu uita de promisiunea pe care ai făcut-o.

— Că o să facem asta singuri? Bineînţeles că nu uit. Dar cred că am descoperit o modalitate în care să-i facem pe cei de la Agenţie să coopereze, să-i facem să admită că le-am făcut un serviciu. În acelaşi timp o să obţin şi ajutorul lor.

— Nu văd cum.

— Uite aşa, spuse Saul scoţând unul din inele din buzunar. Am vrut să fim singuri ca să-ţi arăt. Ar fi derutat-o şi mai mult.

Erika examină inelul.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Un inel de aur cu un rubin pe care sunt încrustate o cruce şi o spadă. Modelul e medieval, nu?

— Dar suprafeţele sunt netede. Deci, au fost confecţionate recent.

— O spadă şi o cruce.

— Religie şi violenţă. Toţi trei aveau câte un asemenea inel. Este evident că e un simbol al unui grup. Un semn de recunoaştere pentru cei care înţeleg. Probabil că şi drumeţul care a venit la fermă a avut unul identic, dar şi l-a scos.

Saul trase de rubinul sclipitor şi acesta se roti uşor, dezvăluind un compartiment micuţ.

Înăuntru, Erika văzu o capsulă galbenă pe care o apropie de nas.

— Cianură.

— Sau altceva şi mai eficient, spuse Saul apăsând din nou rubinul asupra otrăvii. După părerea mea, dacă tipii ăia ar fi trăit, ar fi înghiţit otrava înainte să apuc să-i iau la întrebări. Cred că avem de-a face cu un cult al morţii. Foarte vechi şi foarte priceput. Amândoi avem aproape treizeci de ani în meserie, dar nici unul din noi n-a mai văzut un asemenea inel sau un asemenea simbol. Există o altă reţea, una despre care nu ştim nimic şi despre care sunt convins că nimeni altcineva nu ştie.

— Dar cum ar putea să fie posibil?

— Nu ştiu cum au reuşit să rămână necunoscuţi atâta vreme sau de ce ar risca să se demaşte. Însă este evident că există. Şi sunt experţi. Aşa că nu crezi că, dacă le-aş oferi această informaţie celor de la Agenţie, ei or să fie de acord să-mi anuleze obligaţia de a le face un serviciu?

— Atâta timp cât eu o să aflu ce s-a întâmplat cu tata şi să-mi revăd fiul.

— Fiul nostru, zise el ridicând glasul şi amintindu-şi de zăpada însângerată. Iar, dacă or să-mi accepte oferta, poate n-o să mai fiu nevoit să mai ucid.

Combinaţie nefirească

1

Zürich. În fosta sa profesie, Drew îşi căutase adesea refugiul. Acolo era unul din oraşele sale preferate. Dar în dimineaţa aceea caldă şi senină, când se plimba cu Arlene de-a lungul râului care împărţea oraşul, abia dacă observa cheiul, ambarcaţiunile de agrement sau grădinile şi clădirile de pe malul celălalt. În schimb, vedea şi acum în minte paznicii morţi de la vila de lângă Roma şi cadavrul torturat al lui Gatto întins pe şezlongul de lângă piscină. După ce descoperiseră acel masacru cu o seară în urmă, el şi Arlene făcuseră imediat toate aranjamentele, necesare pentru a părăsi Roma, zburând la Zürich cât putuseră de repede. Acum coborâră de pe trotuarul de lângă râu şi fără să scoată un cuvânt, intrară pe o stradă cu clădiri impunătoare, îndreptându-se spre „Swiss Zürichesee Bank”. Acolo spusese părintele Sebastian că le închiriase o cutie de valori. Într-un buzunar al pantalonilor, Drew avea cheia, iar în memorie, cuvintele codificate „Maica Domnului”, care urmau să le asigure accesul la cutie.

Când ajunseră în faţa intrării, în ochii verzi ai lui Arlene se citi teama.

— Dacă acele cuvinte codificate nu dau rezultate?

Sau cheia. Dacă părintele Sebastian nu ne-a sprijinit aşa cum a zis că o s-o facă?

— Până acum s-a ţinut de cuvânt. Ne-am întâlnit în grădinile Vaticanului. Ne-a dat arme, paşapoarte, bani şi documentele pe care le adunase părintele Victor în legătură cu dispariţia cardinalului Pavelici. Ceva nu e în regulă cu siguranţă, dar nu cred că părintele Sebastian e de vină.

— O să aflăm destul de curând.

Intrară în incinta băncii, ale cărei podea de marmură, stâlpi masivi şi tavan înalt şi boltit îi aminteau lui Drew de o biserică. Glasurile însoţite de ecou păreau ale unor enoriaşi care răspundeau în timpul slujbei. Trecură pe lângă paznici şi funcţionari, ghişee şi tejghele, descoperiră un indicator în germană, franceză, italiană şi engleză care îi îndruma spre cutiile de valori de la subsol şi coborâră ca într-o criptă.

— Maica Domnului, spuse Drew în germană unei femei cu chip sever, paznica sanctuarului, după care îi arătă numărul de pe cheie.

Ea consultă o listă cu numerele cutiilor şi cu toate cuvintele codificate şi apoi îşi îndreptă privirea spre Drew.

— Foarte bine, domnule.

Drew îşi reprimă starea de încordare în timp ce femeia îi conduse într-o încăpere cu cutii de valoare, unde, folosind cheia lui şi pe a ei, femeia deschise o cutie metalică, de unde scoase o alta mai îngustă pe care i-o dădu lui. Trei minute mai târziu, el şi Arlene se aflau singuri într-o cabină micuţă. Drew deschise capacul şi găsi înăuntru două pistoale, două paşapoarte şi un plic, care, aşa cum promisese părintele Sebastian, conţinea bani.

— S-a ţinut de cuvânt, spuse el. E bine să ştii că un preot care aparţine Fraternităţii poate fi demn de încredere.

— Deocamdată.

Ascunseră armele sub haine. Înainte să treacă de detectoarele de metale de la aeroportul din Roma, închiriaseră un dulăpior unde ascunseseră pistoalele pe care le primiseră de la părintele Sebastian prima oară. Simţind apăsarea pistolului de şira spinării, Drew vârî în buzunare banii şi paşapoartele, după care scoase un stilou şi o bucată de hârtie pe care scrise citeţ:

„Trebuie neapărat să ne întâlnim cât mai curând. Lasă instrucţiuni cu privire la oră şi loc. Penitentul.”

Puse apoi biletul în cutie, închise capacul şi deschise uşa cabinei. Femeia luă un aer de parcă s-ar fi pregătit să primească vreo relicvă sfântă. După ce cutia fu încuiată la loc şi cheia se afla iarăşi în buzunarul lui Drew, acesta părăsi împreună cu Arlene templul schimbătorilor de bani. Cercetă strada cu atenţie, nu descoperi nici un indiciu cum că ar fi fost urmăriţi şi se întoarseră amândoi la râu.

— Deci nu ne rămâne decât să aşteptăm, spuse Drew. O să ne întoarcem după-amiază şi mâine dimineaţă, şi oricâte alte dimineţi şi după-amieze va fi nevoie. Poate o să se întâmple o minune şi n-o să mai fim contactaţi niciodată. Asta nu e lupta noastră. Am fost forţaţi să participăm la ea. Deocamdată ne-am făcut treaba. Acum ţine de părintele Sebastian şi, dacă el nu ia legătura cu noi, nu putem fi învinuiţi. Aş aştepta bucuros aici împreună cu tine chiar şi o veşnicie.

— Dar ştii foarte bine că n-o să se întâmple aşa.

Drew încuviinţă cu tristeţe.

— Fraternitatea nu renunţă niciodată. N-o să ne eliberăm de ei până când n-o să le oferim ceea ce vor. Urăsc lucrurile pentru care am fost pregătit, dar o să folosesc toate cunoştinţele mele ca să închei misiunea asta. Ca să ne putem începe viaţa împreună.

Arlene îi strânse mâna.

— Am şi început deja viaţa împreună. Nu putem fi siguri decât de prezent.

2

La ora patru după-amiază, Drew deschise cutia de valori pentru a doua oară în ziua aceea. În locul biletului pe care îl lăsase el, găsi un altul. Instrucţiunile erau clare, profesionale, precise. Dedesubt, într-o picătură de ceară topită, fusese întipărit simbolul, o spadă şi o cruce intersectate.

De data aceasta, intrase în bancă singur. Ieşi, o luă în direcţia opusă râului şi ajunse pe Bahnhofstrasse, principala zonă de afaceri a oraşului Zürich, unde se opri în dreptul vitrinei unei florării. O clipă mai târziu, Arlene apăru lângă el. Îi văzu imaginea în geam. Îl urmărise de când ieşise din bancă.

— N-a arătat nimeni nici un fel de interes, spuse ea.

Aceasta nu dovedea, însă, că nu erau urmăriţi. Cu toate acestea ar fi fost nebuni să nu îşi ia măsuri de prevedere. Se alăturară şuvoiului de oameni de pe stradă.

— Am primit un mesaj, spuse Drew, însă nu-i arătă nimic, căci nu avea cum.

În cabina de la bancă, rupsese biletul în fărâme minuscule pe care le avea în buzunarul pantalonilor şi, mergând pe Bahnohfstrasse, le dăduse drumul pe furiş din loc în loc pe trotuar.

— Presupunând că mesajul a venit chiar din partea părintelui Sebastian, ne dă întâlnire în seara asta, spuse Drew apoi. De asemenea, mai erau notate ore şi locuri de întâlnire pentru mâine în cazul în care nu primeam mesajul astăzi.

— Profesionist.

— Aşa cum m-aş aştepta din partea unui membru al Fraternităţii.

În ochii ei iar se citi teamă.

— Unde trebuie să ne întâlnim cu el?

3

La ora unu în noaptea aceea, ieşiră de pe o stradă întunecoasă. Traversară suprafaţa pietruită a lui Rathausbrucke şi ajunseră lângă o fântână arteziană. Ceaţa dinspre râu se apropia de ei.

— Mă gândesc că ar fi putut găsi un loc mai bun de întâlnire, spuse Arlene.

— Unul mai puţin expus? întrebă Drew. Pe de altă parte, oricine ne-ar urmări ar trebuie să traverseze podul şi l-am observa.

În instrucţiuni li se cerea să ajungă la fântână la cinci minute după ora unu, dar ei ştiau că întâlnirea avea să aibă loc, probabil, după o jumătate de oră. Părintele Sebastian voia să se asigure că nu fuseseră urmăriţi şi abia după aceea avea să se arate.

Însă, nici după o jumătate de oră, părintele nu apăru.

— Nu-mi place sentimentul pe care-l am. O să încercăm ora şi locul din mesaj pentru mâine dimineaţă, spuse Drew. Ar fi bine să plecăm.

Arlene nu avu nevoie să i se spună de două ori. Se depărtă de fântână, dar nu înapoi spre pod, ci spre strada care se întindea de-a lungul râului pe acel mal. Drew o urmă.

Ceaţa se mai rări. Când ajunseră pe o stradă lăturalnică şi mai întunecoasă, trecură pe lângă un restaurant ale cărui ferestre nu erau deloc luminate. În faţă, un tânăr traversa o intersecţie cu motocicleta, zgomotul fiind atât de puternic, încât, pe moment, Drew nu auzi maşina din spatele lui. Se întoarse brusc spre faruri. Maşina venea în viteză spre ei. Drew o împinse pe Arlene lângă zid şi duse mâna la pistol. Maşina opri.

Prin fereastra deschisă, părintele Sebastian spuse:

— Urcaţi repede.

Ei se conformară. Abia apucă Drew să tragă portiera, că părintele Sebastian şi apăsă pe accelerator.

— Ce ţi-a trebuit atâta? întrebă Drew. De ce n-ai venit la locul de întâlnire?

Părintele Sebastian dădu colţul unei străzi în viteză.

— V-am urmărit de la un bloc distanţă. În caz că aţi fi fost urmăriţi, voiam să fac să pară că întâlnirea a eşuat şi că voi aţi renunţat să mai aşteptaţi. Am aşteptat până când contactul a fost cel mai puţin previzibil, ca să nu existe şansa să ne poată prinde din urmă cineva.

Purta pantaloni negri, un impermeabil negru al cărui fermoar era tras până sus şi mănuşi negre. Inelul de pe mâna stângă îi umfla mănuşa.

— Mă mir că ai primit mesajul nostru atât de repede. L-am lăsat la bancă azi-dimineaţă, spuse Drew. Stai cumva aici, la Zürich?

— Nu. La Roma.

— Atunci, cum…

— Din clipa în care v-am dat cheia de la cutia de valori şi cuvintele de cod, cel mai de încredere asistent al meu a fost delegat la o mănăstire de aici din Zürich. Verifică acea cutie zilnic. Când a descoperit mesajul vostru, m-a sunat la Roma. L-am spus să fixeze câteva întâlniri posibile şi am plecat imediat spre Zürich. Avionul meu a sosit în seara asta.

— Dacă asistentul dumitale ştia de planurile noastre…

— Exact. Oricâtă încredere aş avea în el, m-am gândit că ar fi prudent să schimb puţin planul. Cu astfel de precauţii a reuşit Fraternitatea să rămână necunoscută atâtea secole. Şi nu trebuie să uităm că te-am recrutat pe tine, un outsider care nu aveai de ales şi trebuia să mă ajuţi, tocmai pentru că aveam motive să cred că există un duşman în interiorul ordinului.

Preotul dădu un alt colţ în viteză şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Nu e nimeni în spatele nostru. Se pare că am reuşit. Nu vreţi să vedeţi oraşul noaptea?

După aceea se îndreptă spre nord, spre dealurile împădurite din afara oraşului.

4

— Dorinţa voastră de a ne întâlni m-a luat prin surprindere. Iar în ceea ce priveşte siguranţa, e foarte periculos, spuse părintele Sebastian continuând să conducă. Ce vreţi?

— Informaţii, spuse Drew.

— N-ai fi putut să notezi întrebările pe hârtie şi să laşi biletul la bancă?

— Şi asistentul să afle ce vreau să ştiu înaintea dumitale? Ce precauţii ai mai fi putut să iei după aceea?

— Ai dreptate.

— Şi, în plus, s-au întâmplat multe de când ne-am întâlnit ultima oară la Vatican.

— Sper că asta înseamnă că aţi făcut progrese.

— Înseamnă că mai sunt şi alţii în joc.

Părintele se întoarse brusc să-l privească.

— Cine?

— Dacă aş fi ştiut, n-aş fi riscat să-ţi cer întâlnirea asta. Am nevoie de resursele, de reţeaua dumitale, ca să reuşesc să aflu.

Preotul se concentră asupra drumului.

— Fii mai explicit.

Drew începu cu decizia lui de a cerceta posibilitatea implicării teroriştilor în dispariţia cardinalului.

— În definitiv, teroriştii erau specialitatea mea, spuse el cu amărăciune. Dar, din cercetările părintelui Victor, am dedus că această posibilitate nu fusese investigată.

— Dispariţia cardinalului Pavelici ar fi putut să fie prima etapă a unui atac terorist împotriva Bisericii? Felicitări. La asta nu mă gândisem.

— Nu sunt sigur că am dreptate. Dar alţi doi indivizi au avut aceeaşi bănuială, spuse Drew, după care îi povesti despre discuţia pe care o avusese cu Gatto şi despre faptul că, din moment ce acesta nu mai era la curent cu nimic, îl trimisese la Medici. Dar când eu şi Arlene ne pregăteam să punem mâna pe Medici, doi tipi ne-au luat-o înainte. Iar când ne-am dus înapoi la Gatto să-l întrebăm ce ştia despre ei, am descoperit că vila îi fusese atacată. Paznicii îi fuseseră omorâţi, iar pe el îl torturaseră şi îi tăiaseră gâtul.

Părintele Sebastian îşi încleştă mâinile pe volan.

— Deci bănuiţi că aceia doi l-au forţat pe Gatto să le spună ceea ce el vă spusese deja vouă?

— Da. Cred că l-au torturat pe Gatto ca să afle dacă teroriştii sunt implicaţi în dispariţia cardinalului. Cred că urmăresc acelaşi lucru ca noi. Şi vreau să ştiu cine sunt.

— Descrie-i.

Drew îşi aminti momentul în care cei doi îl atacaseră pe bodyguard-ul şi pe şoferul lui Medici, după care îl urcaseră pe acesta în limuzină. Totul se petrecuse uluitor de repede – nu mai mult de douăzeci de secunde – dar memoria de expert a lui Drew îi readuse momentele acelea în faţa ochilor ca şi cum ar fi vizionat un film.

— Aveau în jur de patruzeci de ani, spuse el. Amândoi purtau şepci, dar chiar şi aşa le-am văzut părul la spate şi pe lângă urechi. Unul era blond, celălalt roşcat. Blondul avea vreun metru optzeci înălţime, era bronzat, bine clădit, de parcă ar fi ridicat greutăţi, umeri laţi, piept la fel, frunte înaltă şi maxilar puternic. Roşcatul era mai înalt, poate un metru optzeci şi cinci, extrem de slab şi de palid. Avea obrajii supţi.

— Un cuplu încântător, spuse părintele Sebastian. Dar dacă nu-mi dai mai multe amănunte, nu văd cum i-ar putea identifica sursele mele. Un blond musculos şi un roşcat foarte palid. Ai idee de naţionalitatea lor?

— Numai în sens negativ. Am avut impresia că nu erau francezi, spanioli sau italieni. Totuşi, mai e ceva.

— Da?

— Tipii sunt nişte profesionişti. Nu mă refer doar la faptul că îşi cunoşteau meseria. Vreau să spun că sunt de talie mondială. Am văzut foarte puţini oameni mai buni şi, în fosta mea profesie, am avut de-a face cu o mulţime de experţi. Nu se poate să fie atât de buni şi să nu se bucure de reputaţie. După părerea mea „culoarea părului trebuie să fie un element distinctiv. Întreabă-ţi sursele de nişte asasini de prima clasă şi află dacă printre aceştia se află un blond şi un roşcat. Şi încă ceva, presupunând că nu sunt italieni, înseamnă că au trebuit să intre pe la imigrări. Întreabă-i pe cei de la *Opus Dei* din serviciul secret italian, Interpol, CIA. Poate că prietenii noştri au intrat în Italia recent. Poate că cineva i-a remarcat.

— Tot nu sunt suficiente indicii.

— E tot ce avem, spuse Drew. Tot ce ai. Îţi predau cazul dumitale, deocamdată.

— Deocamdată? Sau e doar o încercare de a scăpa de tot? Sper că n-ai uitat de înţelegerea făcută, nu? Dacă o să cooperezi, îţi vom ierta greşelile.

— N-am uitat. Nu vreau decât să pot trăi liniştit alături de Arlene. Ştiu că dacă vă trădez, n-o să mai am şansa asta. Dar cum să cooperez dacă nu obţin informaţiile pe care le cer?

Părintele Sebastian căzu pe gânduri.

— Ai dreptate, acum totul e în mâinile mele. Uită-te în cutia de valori în fiecare dimineaţă la ora zece şi în fiecare după-amiază la trei.

Epuizat de discuţia aceea, Drew se lăsă pe spate, simţind cum, lângă el, Arlene îl privea stăruitor.

— O să-ncerc să aflu un răspuns cât de curând, spuse preotul.

5

Parcul animalelor sălbatice din Langenberg, aflat la sud-vest de Zürich, oferea vizitatorilor săi posibilitatea de a vedea de aproape căprioare, marmote şi cerbi. Drew şi Arlene părăsiră cei doi acri de dealuri stâncoase şi împădurite şi porniră spre sud până când ajunseră în vârful trecătorii Albis. De la înălţimea aceea de două mii şase sute de picioare, puteau să vadă pe o distanţă foarte mare în jur. Şi mai important, poziţia lor îi oferea posibilitatea părintelui Sebastian să vadă dacă fuseseră urmăriţi după ce plecaseră din parc.

Zece minute mai târziu, acesta opri maşina lângă ei. După ce Drew şi Arlene urcară, preotul apăsă pe accelerator şi ieşi din trecătoare, intrând în curând pe un drum lateral împădurit. Era în după-amiaza zilei următoare întâlnirii nocturne. Era înnorat şi stătea să plouă.

— Ţurţurele şi Seth.

Drew nu înţelese.

— Ţurţurele şi…

— Seth, repetă preotul. Astea sunt pseudonimele lor. Mărturisesc că nu mă aşteptam să aflu ceva despre ei, dar imediat cum am pomenit de un blond şi un roşcat, am primit un răspuns de la oamenii mei de la Interpol. Mi-e jenă să recunosc că nu auzisem nimic despre ei înainte. Singura scuză care-mi vine în minte e faptul că n-au făcut nici o mişcare împotriva Bisericii. Nu sunt terorişti, nici tu n-aveai de unde să ştii de ei.

— Ce-ai aflat despre ei? întrebă Drew.

— Sunt extrem de costisitori, extrem de pricepuţi, extrem de periculoşi. Nu lucrează des, dar atunci când o fac, e ceva de importanţă majoră. Sunt experţi în a se ascunde. Nimeni nu ştie unde locuiesc.

— Firesc, spuse Drew. Altfel ar fi fost represalii împotriva lor.

— O teorie a Interpolului e că ar folosi o mare parte din câştiguri pentru a se proteja. Dar chiar şi aşa au făcut câteva greşeli. La un moment dat, au fost surprinşi de nişte camere de luat vederi. Nu sunt decât vreo două fotografii, puţin neclare. Dar în ziua de azi, computerele pot să facă minuni chiar şi din cele mai proaste fotografii. Aceste fotografii mărite au fost folosite pentru identificarea a doi indivizi care au sosit la aeroportul din Roma acum două zile din Canada. Fiecare, singur, n-ar fi stârnit interes. Dar amândoi în acelaşi avion…

— Normal. Au sărit în ochi.

— Ăsta e un motiv pentru care au fost reperaţi, spuse părintele Sebastian. Dar mai există un motiv serios pentru care faptul că au călătorit amândoi. Cu acelaşi avion e neobişnuit. Am spus că pseudonimele lor sunt Ţurţurele şi Seth. Amândouă sunt legate de moarte.

— Moartea e un om de gheaţă. Seth e zeul egiptean cu părul roşu al infernului.

— Iar acum patruzeci de ani, oamenii care purtau aceste pseudonime erau duşmani de moarte, spuse părintele Sebastian.

— E imposibil! Acum patruzeci de ani, tipii pe care i-am văzut erau probabil în scutece!

— Vorbesc despre taţii lor ale căror pseudonime fiii le-au moştenit. În perioada celui de-al doilea război mondial, Ţurţurele şi Seth au fost principalii asasini ai lui Hitler. Fiecare a încercat să-l întreacă pe celălalt în ceea ce privea numărul de oameni ucişi pentru a intra în graţiile Führer-ului. Iar după prăbuşirea celui de al Treilea Reich, cei doi asasini au continuat să se provoace reciproc. De câteva ori au încercat să se omoare unul pe celălalt. Unii zic că din cauza unei femei. Fiii unor duşmani de o viaţă lucrează împreună? Călătoresc cu acelaşi avion? Cooperează în vederea răpirii unui informator? Asta a atras atenţia celor de la Interpol. Orice s-ar întâmpla e mai periculos decât m-aş fi aşteptat. Ţurţurele şi Seth – combinaţia e nefirească.

6

Cerul deveni şi mai plumburiu. Începu să plouă uşor când părintele Sebastian îi lăsă în vârful trecătorii Albis.

— Acum cazul e al vostru din nou, zise el. Nu ştiu cum poţi folosi informaţiile pe care ţi le-am dat, dar te-am recrutat tocmai pentru că nu vreau să risc implicarea Fraternităţii în investigaţie. Dacă ai nevoie de mine să-ţi fac treaba, de ce am mai încheiat o înţelegere? Încep să-mi pierd răbdarea, spuse el şi, după ce îi aruncă o privire furioasă, se depărtă în viteză.

Drew privi în urma lui. Ploaia era ca o ceaţă grea, care îi şfichiuia faţa. Deznădăjduiţi, el şi Arlene urcară în maşină.

— Şi acum? întrebă ea. Chiar şi cu tot ce ne-a spus el, tot mă simt neputincioasă. Încotro?

— Cred că înapoi la Roma, spuse el încercând să pară convingător. Acolo unde a dispărut cardinalul Pavelici, unde a fost împuşcat părintele Victor, unde Ţurţurele şi Seth i-au eliminat pe Gatto şi pe Medici.

În privirea ei începu să se citească speranţa.

— Care să fie legătura?

— Între fiii asasinilor personali ai lui Hitler şi dispariţia cardinalului Pavelici? Nici nu sunt sigură că există vreo legătură, cel puţin nu una directă. Nu Seth şi Ţurţurele l-au răpit pe cardinal – altfel nu l-ar mai căuta. Vor să afle nişte răspunsuri la fel ca noi. Totuşi, de ce? De ce sunt atât de interesaţi? Ce ar putea să-i facă pe fiii unor călăi nazişti – şi nu uita că taţii lor au fost duşmani – deci, ce-ar putea să-i facă să-şi unească forţele pentru a găsi un cardinal dispărut? Încă de la bun început, ne-a scăpat ceea ce era cât se poate de evident. Cardinalul e cheia. Dar noi ne-am gândit la el numai ca la un simbol al Bisericii, nu ca la un om. Cine era el, de fapt? Nu ştim absolut nimic despre el.

Drew introduse cheia în contact şi porni spre şosea. Imediat văzu un *Renault* trecând pe lângă ei, la volanul căruia se afla un bărbat, ce gonea cu toată viteza spre Zürich. Iar, în spatele lui, un *Volkswagen Golf* care se ţinea foarte aproape. La volan era o femeie care fixa maşina din faţă cu atâta intensitate de parcă cel mai cumplit lucru care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost pierderea din raza vizuală a *Renault*ului. Drew era convins că nu-i mai văzuse niciodată şi, totuşi, simţi o înrudire ciudată cu ei. Intră pe şosea şi

merse în urma lor, dar indiferent unde s-ar fi dus ei, el şi Arlene aveau să se ducă la aeroportul din Zürich, de unde aveau să ia primul avion spre Roma.

7

Saul găsi un spaţiu liber într-o parcare aglomerată din preajma gării din Zürich. Îşi simţea pielea feţei extrem de întinsă din cauza epuizării. „Am încercat să fac prea multe, îşi spuse el. Ar fi trebuit să mă odihnesc mai mult în peşteră”. Adunându-şi forţele, coborî din Re*nault* şi îl încuie. Continua să burniţeze. Aruncă o privire portbagajului în care descoperise arme automate şi explozive din material plastic, pe lângă trei seturi de paşapoarte, cărţi de credit şi permise de conducere care le ofereau diverse identităţi celor care folosiseră maşina aceea.

„N-ar fi riscat să treacă acele lucruri prin vama elveţiană”, îşi spuse Saul. „Au făcut rost de toate după ce au intrat în ţară. Ceea ce înseamnă că n-au fost singuri; au avut o organizaţie, o reţea care i-a sprijinit. Trebuie să se fi gândit că noi n-o să fim bănuitori şi o să fugim. Altfel ar fi venit după noi mai demult.

Greşeala lor.”

Erika apăru cu *Volkswagen*-ul şi el urcă lângă ea.

— De vreo două ori ai deviat pe drum, îi spuse ea. Privirea nu ţi-e limpede. Eşti palid. Nu ţi-e bine?

Lui îi veni să tuşească.

— Hai să nu ne gândim la asta până când nu dau un telefon.

— După aceea, femeia asta evreică o să te îngrijească.

— O să-ţi aduc aminte, spuse el zâmbind. Ia-o spre lac.

Ar fi putut să folosească telefonul din gară, dar, din obişnuinţă, evita telefoanele din staţiile de transport în comun – de obicei, serviciile secrete le ascultau. La jumătatea lui Bahnhofstrasse, el îi arătă o cabină telefonică.

— Cred că e la fel de sigură ca oricare alta.

Erika opri lângă bordură.

— Învârteşte-te pe-aici, îi spuse el, după care coborî din maşină, ridică receptorul şi introduse o monedă elveţiană în aparat.

O voce aspră îi răspunse în germană.

— Florăria din Zürich.

— O comandă specială. Poţi să-mi faci legătura cu dispecerul internaţional?

— Aţi mai apelat la serviciile noastre? Pentru a trimite comanda, am nevoie de un număr de cont.

— Contul meu era sub un nume.
— Care?
— Romulus.
Vocea germană ezită numai puţin.
— O să verific şi apoi o să văd dacă dispecerul e disponibil.
— Spune-i că am descoperit o florărie despre care nu cred că a auzit.
— Sunt sigur că o să-l intereseze, dacă o să-l găsesc.
— Sunt sigur c-o să-l găseşti.
Saul se uită la ceas. Patruzeci de secunde mai târziu, o altă voce de data aceasta vorbind englezeşte – se auzi la celălalt capăt al firului.
— Ce fel de flori doreaţi să trimiteţi?
— Trandafiri. Sun dintr-o cabină telefonică din Zürich. Vreau să trimit comandă la *Black Bread Baker,* din Viena. Prietenul meu de acolo era poreclit Pockmark[1]. Numărul telefonului este următorul, spuse el şi dictă numărul. Nu am altul. Spune-i lui Pockmark să sune cât mai curând posibil şi mai spune-i că vreau să discutăm despre serviciul pe care îl doreşte.
— S-ar putea să dureze ceva.
Saul ştia că aveau să folosească numărul dat de el pentru a localiza cabina şi pentru a verifica vizual dacă era, într-adevăr, cine susţinea că este.
— Înţeleg. Ai grijă ca Pockmark să mă sune.
După aceea închise şi privi pe geamul cabinei pe care şiroia ploaia. O văzu pe Erika trecând cu maşina pe lângă el şi îi făcu un semn liniştitor.
Aşteptă. Prin geamul, care acum era aburit de răsuflarea lui, o văzu pe Erika trecând de câteva ori.
Zece minute mai târziu telefonul sună şi el răspunse imediat.
Din nou o voce germană, dar, de data aceasta, suna ca şi cum accentul ar fi fost învăţat în Noua Anglie.
— Sun în legătură cu nişte flori pe care doreşti să mi le trimiţi.
— Ai un accent îngrozitor, Pockmark.
— Iar tu eşti la fel de nepoliticos ca întotdeauna. Doar ai promis că nu ne vei contacta.
— Aş vrea să discutăm despre aşa-zisul meu accident din Viena.
— Noi n-am avut nici o legătură cu asta, zise Pockmark repede.
— Ştiu. Am aflat cine a fost implicat. O să fii surprins. Vorbim acum sau mă mut la alt telefon?
Pe fir se făcu linişte.
— Romulus?

— Ascult.
— Eşti sigur că o să fiu surprins?
— Absolut fascinat.
— Ce-ai zice să iei o cameră la hotel? Pe cheltuiala noastră.
— La care hotel?
— Deja florăria trebuie să fi aflat de la care telefon suni.
— Un tip stă afară de vreo cinci minute. Se pare că e cam îngheţat de frig în ploaie.
— O să-ncerc să te contactez diseară.
Legătura se întrerupse şi Saul ieşi din cabină. Un bărbat cu părul cărunt stătea lângă o clădire, încercând să se adăpostească de ploaie.
— Îţi plac florile? îl întrebă Saul.
— Trandafirii.
— Ştii vreun hotel bun?
— Ah, desigur!
Erika apăru cu maşina după colţ.

8

— Au! E prea fierbinte!

— Trebuie să transpiri ca să iasă tot frigul din tine.

— Mi-a plăcut mai mult cum m-ai încălzit azi-noapte.

— Cum de mi-ai ghicit planul de rezervă? Acum, haide, scoateţi şi restul hainelor şi intră în cadă.

El se dezbrăcă şi se cufundă încet în apa fierbinte. Ea îl frecă pe spate. El nu putu să nu zâmbească în timp ce ea îl ştergea apoi.

— Acum hai să discutăm despre planul ăla al tău de rezervă.

Ea clătină din cap.

— O să avem musafiri în curând.

El se strâmbă.

— Şi, în plus, trebuie să-ţi refaci forţele, zise ea. Trebuie să mănânci.

Era seară. Sunaseră deja să li se aducă masa în cameră. Exact când Saul termină de îmbrăcat – găsiseră haine de toate mărimile în dulapul din cameră – se auzi şi o bătaie în uşă. Saul auzi că era cel care aducea cina şi deschise. Chelnerul care împinse căruciorul în cameră avea faţa ciupită de vărsat.

— Sper că nu te deranjează, spuse Pockmark închizând uşa. Am comandat pentru trei persoane. N-am mâncat nimic de dimineaţă.

— Oricum e pe cheltuiala agenţiei, zise Saul.

— Exact. Şi toţi sperăm că tot ceea ce ai să ne oferi o să merite ospitalitatea noastră.

— N-aş fi sunat dacă n-aş fi crezut că merită mai mult decât atât.

În urmă cu cinci minute lui Saul îi fusese foarte foame. Acum abia aruncă o privire platourilor de pe cărucior.

— Ea trebuie să fie Erika, zise Pockmark. N-am avut niciodată plăcerea.

Îi strânse mâna şi apoi turnă cafea în trei ceşti. Nici Saul, nici Erika nu se atinseră de ale lor.

Pockmark sorbi puţin dintr-a lui.

— Deci. Hai să recapitulăm. Au fost stabilite nişte reguli. Noi am ignorat faptul că ai încălcat-o pe cea de a rămâne în exil, în schimbul promisiunii tale de a ne face un serviciu. Dar, ca să obţinem un efect maxim de pe urma acestui serviciu, am vrut să te ţii la distanţă de noi… de oricare altă agenţie. Trebuia să dai impresia că nu ţii de nimeni. Eşti de părere că telefonul de

după-amiază a fost în conformitate cu această promisiune? Ne verificăm în permanenţă sistemul de comunicare ca să ne ferim de cei care trag cu urechea. Dar nici o precauţie nu e perfectă. E posibil ca şi alţii să fi aflat de telefonul tău. Te-ai prezentat cu pseudonimul. Există o şansă… slabă dar îngrijorătoare… ca nişte urechi neprietenoase să fi auzit. Ai pus în pericol natura serviciului pe care am fi vrut să ni-l faci.

— Cred că deja v-am făcut serviciul!

Pockmark sorbi din nou.

— Greu de imaginat.

— Intrând în posesia unei informaţii pe care voi nu o deţineţi.

— Aşa ai spus şi la telefon. Fii mai explicit. Ce fel de informaţie?

— Ai microfoane?

— Conversaţia noastră este complet unu-la-unu.

— Bineînţeles. Dar ai microfoane?

Pockmark ridică din umeri.

— Bănuiesc că m-ai controla, oricum, spuse el şi scoase un casetofon micuţ din buzunarul hainei albe, punându-l pe o noptieră.

Chiar şi de la distanţă, Saul văzu banda mergând.

— Asta-i tot? întrebă el. Nici un radio-emiţător? adăugă el şi se îndreptă spre cărucior.

— Bine. Dar nu pune mâna. O să dai peste cap totul, zise Pockmark, după care dădu la o parte faţa de masă care acoperea un microfon şi instalaţia electrică pe un raft de dedesubt. Eşti mulţumit acum?

— Vreau ca treaba asta să fie oficială. Vreau ca şefii tăi să ştie. Nu doresc să existe neînţelegeri.

— Crede-mă că tot ce dorim e să înţelegem.

— Trei tipi au încercat să mă omoare.

— Da. La Viena. Nu uita că şi eu am fost acolo.

— Nu doar la Viena.

Pockmark lăsă ceaşca jos surprins.

— Şi aici, în Elveţia, spuse Saul. La munte. La sud de Zürich. Bănuiesc că erau aceiaşi indivizi. De data asta i-am descurajat.

— Ghinionul lor.

— Le-am luat inelele.

— Mai spune o dată.

— Inelele. Le puteţi avea dacă ajungem la o înţelegere. Ele reprezintă serviciul pe care îl fac agenţiei. În schimbul acordului vostru de a considera

târgul încheiat.

Pockmark clipi de câteva ori.

— Stai puţin. Dă-mi voie să înţeleg. Vrei să spui că o să ne arăţi nişte inele şi că treaba asta te scuteşte de orice altă obligaţie?

— Inelele plus arme automate, explozibile din material plastic şi documente false. O să vă placă la nebunie. E o reţea despre care nu ştie nimeni.

Pockmark începu să râdă.

— Nu fi absurd.

— Bine. Atunci închide casetofonul, scoate căruciorul de-aici şi dă-ne cinci minute ca să dispărem.

— Cinci minute? N-aţi reuşi. Dar faptul că am zis „absurd” nu înseamnă că n-o să ascult.

— Mai mult, trebuie să fii de acord. Vă dau inelele. Vă spun unde găsiţi maşina cu care au mers cei trei. Poate o să găsiţi reţeaua respectivă, poate nu. Dar înţelegerea noastră trebuie să ia sfârşit. Nu mai vreau umbre în spatele meu.

Pockmark ezită.

— Va trebui să discut asta cu…

Sună telefonul.

Saul se aşteptase, dar Pockmark tresări surprins.

— Trebuie să fie ascultătorii noştri fideli, zise Saul. Hai să aflăm care sunt cotele de popularitate.

Pockmark ridică receptorul. Ascultă şi apoi încuviinţă, de parcă ar fi dorit nespus să facă pe plac.

— Da, domnule. Bineînţeles. Dacă aşa doriţi.

Lăsă receptorul jos.

— Bine, Romulus, naiba să te ia. Spune-ne ce ştii. Dacă se verifică, dacă e ceva atât de nou cum susţii, îl vom considera un serviciu. Pun accent pe „dacă”. Să nu-ncerci să ne duci. Şi nu uita că am fi putut să ne folosim de droguri ca să obţinem aceeaşi informaţie.

— Numai că drogurile obţin doar răspunsuri la întrebări şi nu ştiţi ce întrebări să puneţi.

Saul ştia că Erika stătea pe pat ţinând pistolul unuia dintre urmăritori, sub o pătură, pe genunchi.

— În plus, aş avea prea mult de pierdut.

— Inelele, spuse Pockmark întinzând mâna.

Saul le scoase din buzunar şi le lăsă să cadă în mâna lui Pockmark.
— O spadă şi o cruce?
— Religie şi violenţă, spuse Saul. Au câte un mecanism într-o parte. Ridică rubinul.
Pockmark îl ascultă şi făcu ochii mici când văzu capsula galbenă.
— Otravă?
— Ai mai văzut vreodată un asemenea inel?
— Sigur, în fiecare zi.
— Pe naiba. Cei care le purtau erau nişte ucigaşi extrem de bine pregătiţi.
Pockmark clătină din cap.
— Dar nu e suficient ca să considerăm că te-ai achitat de obligaţie. Tot nu avem dovada că ar aparţine unei noi reţele.
— Am spus eu că ar fi nouă? Uită-te la model. Medieval. Cred că această reţea e foarte veche.
— Şi n-a auzit nimeni de ea? Ridicol.
— Vă ofer şansa de a afla, spuse Saul scriind pe o hârtie numărul maşinii pe care îl memorase, după care îi dădu biletul lui Pockmark. E un *Renault* negru. Se află în parcarea din vecinătatea gării. O să găsiţi armele automate, explozibilele şi documentele false. Şi poate şi amprente, deşi mă cam îndoiesc, fiindcă tipilor ăştia le plăceau foarte mult mănuşile. Numai că, pentru a închiria o maşină, trebuie să fi lăsat vreo urmă.
— Cu documente false, o astfel de pistă n-o să ne ducă nicăieri.
Saul nu se aşteptase să-şi piardă controlul.
— Nu mai face atâta pe prostul. Ca să închirieze o maşină, au fost nevoiţi să folosească o carte de credit. Chiar dacă aceste cărţi au fost făcute pentru o persoană fictivă, cineva tot trebuie să plătească nota. Banii trebuie să vină de undeva.
— Uşurel.
— N-am promis răspunsuri! Ţi-am spus ce pot să promit! Ne-am înţeles sau nu? Sunt eliberat de obligaţie? Spune-le şefilor tăi să ia o hotărâre! Să o pună la dosar! Să o respecte! Vreau să-l găsesc pe tatăl Erikăi şi să-mi revăd fiul!

9

Cu un etaj mai jos, într-o cameră exact sub a lui Saul, Gallagher stătea la o masă îngustă şi lungă, privind fix rotiţele benzii dintr-un casetofon conectat la un radio-emiţător. Şeful CIA din Austria se uită spre celălalt capăt al mesei, unde se afla şeful CIA din Elveţia.

Costumul lui Gallagher era şifonat în urma călătoriei făcute în grabă cu avionul de la Viena împreună cu Pockmark. La drept vorbind, el nu avea nici o autoritate acolo, dar Romulus insistase să trateze cu brutăria din Viena, nu cu florăria din Zürich, iar înţelegerea privind obligativitatea lui de a le face un serviciu fusese încheiată la Viena, aşa că acest lucru necesita prezenţa lui Gallagher acolo, chiar dacă celuilalt nu îi plăcea ideea.

— Ce zici? întrebă Gallagher simulând respect faţă de gazda sa.

Zürich căzu pe gânduri.

— Nu stă în puterea noastră. Langley va trebui să ia hotărârea.

— În funcţie de recomandarea noastră, zise Gallagher. Ce zici?

— Aş vrea să văd inelele şi să arunc o privire maşinii.

— Nu asta a oferit Romulus. Vrea o hotărâre înainte să vezi maşina.

— Nu prea are un cuvânt de spus, nu? Ce scăpare are dacă informaţia asta nu duce nicăieri şi noi îi spunem că ne e dator în continuare cu un serviciu?

Gallagher se strâmbă nemulţumit de atitudinea Zürichului.

— N-ai lucrat niciodată cu Romulus, nu-i aşa?

— Nu. Şi, ce-i cu asta? Ştiu tot ce trebuie în legătură cu el. E un tip care face numai necazuri.

— E un om de caracter. La Viena, a încheiat înţelegerea cu noi cu bună credinţă. Sunt convins că ne-ar fi făcut serviciul.

— Ar fi făcut? Foloseşti trecutul? spuse Zürich nedumerit.

— Fiindcă acum se aşteaptă la bună credinţă din partea noastră şi, dacă noi o să-l păcălim o să refuze să coopereze.

— Atunci o să-l pedepsim şi o să-l dăm de exemplu pentru ce păţesc cei care fac necazuri. Zău, nu văd deloc care e problema.

Gallagher ar fi vrut să lovească cu palmele în masă, dar izbuti să păstreze un ton calm.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Eu am lucrat cu Romulus şi ştiu cum gândeşte. E şiret. Sunt convins că nu ne-a spus tot. Trebuie să fi păstrat un

amănunt important, ca o tactică pentru nişte negocieri ulterioare.

— Bine, ne prefacem de acord până ne spune tot.

— Şi ce-o să se întâmple când o să afle că n-am fost de bună credinţă? Urmările ar putea fi dezastruoase. Agenţii liber profesionişti n-ar mai colabora cu noi. Trebuie să-i spunem lui Romulus da sau nu. Poate nu e suficient de bun. Şi, în plus, avem nevoie de el.

— Ca să aflăm acea informaţie pe care crezi că nu ne-a dat-o? întrebă Zürich. Spre deosebire de tine, eu mă îndoiesc că aceasta există.

Gallagher îşi păstră calmul din nou.

— Ascultă. Romulus a intrat în povestea asta pentru că tatăl soţiei lui a dispărut. Vor să afle ce s-a întâmplat cu el. Acum susţin că au descoperit o reţea de care n-a auzit nimeni. Presupunând că reţeaua asta există cu adevărat, înseamnă că are o legătură cu ce i s-a întâmplat tatălui. Tot ce află Romulus în legătură cu una ne oferă ceea ce vrem noi să aflăm în privinţa celeilalte. Trebuie să-l încurajăm, nu să i ne împotrivim. Atâta timp cât continuă să-şi caute socrul o să ne facă şi serviciul pe care-l vrem de la el.

Zürich îl luă prin surprindere arătându-se de acord.

— Da, căutarea tatălui este, prin extensie, o căutare a reţelei necunoscute. Acum îmi dau seama şi e bine să-l încurajăm pe Romulus. Dar mai există o implicaţie. Vrem să ne facă un serviciu. Dar, dacă cercetăm această reţea şi se dovedeşte că are o legătură cu dispariţia tatălui, o să-l ajutăm pe Romulus în căutările lui. O să-i facem noi un serviciu, zise Zürich cu un licăr în ochi. Ai dreptate, e şiret. A găsit o modalitate prin care să întoarcă lucrurile în favoarea lui prin care să ne facă să-l sprijinim.

În tip ce Zürich se apucă să sune la Langley, Gallagher ridică receptorul altui telefon şi formă numărul camerei de deasupra.

— Dă-mi-l pe Romulus… Gallagher la telefon. Sunt chiar aici în hotel. Am ascultat totul cu interes. O să le cerem celor din Langley să-ţi accepte propunerea. Să fim înţeleşi, noi nu putem decât să recomandăm. Langley are ultimul cuvânt.

— Bineînţeles.

— Dar să ştii că e un gest de bună credinţă, mai spuse Gallagher. Promit că o să fac tot ce-mi stă în putinţă să te sprijin. Însă, am nevoie de ceva mai mult. Sunt sigur că nu ne-ai spus chiar totul. Dă-mi ceva în plus, care să atârne mai mult în faţa celor din Langley.

— Bună credinţă?

— Ai cuvântul meu. Aş fi putut să te păcălesc, Romulus. Dar eu nu te-am minţit niciodată. Spune-mi ceva mai mult.

— Cei trei care purtau inelele, zise Romulus şi apoi ezită puţin. Cei pe care i-am ucis…

— Ce-i cu cei?

— Cred că erau preoţi.

PARTEA A CINCEA

IMPACTUL

„Medusa”

1

Washington D.C. Deşi era numai 9:16 a.m. şi restaurantul nu îşi deschisese încă uşile pentru public, opt bărbaţi în vârstă se aflau la o masă într-o încăpere din spate, care, de obicei, era închiriată pentru petrecerile şi nopţile de la *Bar Mitzvah*, dar acum nu era vorba de o sărbătorire. Amintirile legate de moarte şi de disperare se citeau pe chipul fiecăruia, deşi solemnitatea nu excludea o sumbră satisfacţie când ridicară paharele de vin şi băură ceremonios. Pentru pedeapsă. Pentru răzbunare.

Numele lor erau Abraham, Daniel, Ephraim, Joseph, Jacob, Moshe, Nathan şi Simon. Unii mai aveau puţin până împlineau şaptezeci de ani, alţii îi împliniseră nu de prea multă vreme şi fiecare avea un număr tatuat pe braţ.

— Totul a fost aranjat? întrebă Epharim, privindu-şi camarazii, care încuviinţară.

— Toate mecanismele sunt la locul lor, zise Nathan. Nu mai rămâne decât să punem în aplicare etapa finală. De azi într-o săptămână o să se termine.

— Slavă Domnului, spuse Abraham.

— Da că în sfârşit se va face dreptate, zise Jacob.

— Nu că rolul nostru în facerea dreptăţii va lua sfârşit, spuse Abraham. Ceea ce am făcut e şi aşa destul de îngrozitor. Acum o să mergem şi mai departe.

— Ceea ce facem e necesar, obiectă Moshe.

— La ce bun, după toţi anii ăştia?

— N-are importanţă cât timp a trecut. Dacă dreptatea avea valoare atunci, trebuie să aibă şi acum, insistă Simon. Sau pui la îndoială chiar valoarea dreptăţii?

— Ai prefera pasivitate şi iertare? întrebă Joseph.

Abraham răspunse cu aprindere.

— Cu pasivitate? Bineînţeles că nu. Dacă eşti pasiv, rişti să fii distrus, zise el, după care făcu o pauză. Dar iertarea e o virtute. Şi dreptatea e, uneori, un cuvânt folosit pentru a masca urâţenia răzbunării. Oamenii aleşi de Domnul trebuie să se apere singuri, dar mai rămânem noi aleşii Lui dacă ajungem să fim obsedaţi de motive nedemne?

— Dacă nu eşti de acord cu ce facem, de ce nu pleci? întrebă Jacob.

— Nu, spuse Joseph. Abraham are dreptate să ridice aceste probleme. Dacă acţionăm fără o siguranţă morală, devenim nedemni.

— Eu recunosc că sunt stăpânit de ură, zise Ephraim. Şi acum mai văd în faţa ochilor cadavrele părinţilor, fraţilor mei şi surorii mele. Ceea ce vreau – ceea ce doresc din tot sufletul – e să pedepsesc.

— Şi eu la fel; am multe motive să urăsc, spuse Abraham. Dar mă împotrivesc sentimentului. Numai acele sentimente care ajută au valoare.

— Şi noi îţi respectăm opinia, dar e posibil ca fiecare din nou să facem acelaşi lucru din diverse motive, spuse Ephraim. Dă-mi voie să-ţi pun două întrebări simple.

Abraham aşteptă.

— Crezi că aceia care au profitat de pe urma suferinţei noastre au dreptul să se bucure de aceste profituri?

— Nu. Asta nu-i drept.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Crezi că ar trebui permis ca greşelile părinţilor să fie repetate şi de copii?

— Nu, răul nu trebuie lăsat să se întindă. Buruienile trebuie stârpite înainte să se reproducă.

— Dar în cazul ăsta, s-au reprodus şi, din nou, oamenii noştri sunt în pericol. Trebuie să acţionăm, nu înţelegi? Faptul că unii din noi fac asta din răzbunare nu contează. Rezultatul e important şi acest rezultat e bun.

În încăpere se făcu linişte.

— Deci, suntem cu toţii de acord? întrebă Joseph.

Ei încuviinţară, deşi Abraham nu o făcu cu toată inima.

— Atunci, haideţi să mâncăm împreună, zise Ephraim. Ca să simbolizăm hotărârea noastră comună, începutul unui sfârşit prea mult amânat.

2

Ciudad de Mexico. Aaron Rosenberg stătea între doi bodyguarzi pe bancheta din spate a limuzinei sale blindate, privind peste şofer şi bodyguard-ul de lângă acesta spre *Oldsmobile*-ul din faţă în care se aflau alţi oameni de pază. Apoi se întoarse să se uite în spate la camioneta *Chrysler* plină cu alţi gardieni. Imaginaţia îi era torturată de imagini a ceea ce făceau, probabil, soţia lui şi bodyguard-ul acum, când el plecase de acasă. De asemenea, mai era îngrozit şi de ceea ce Noaptea şi Ceaţa i-ar mai fi putut lăsa acasă în absenţa lui. Triplase măsurile de siguranţă din jurul său, atât acasă, cât şi când era plecat. Acum nu mai pleca nicăieri dacă *Mercedes*-ul său nu era flancat în faţă şi în spate de vehicule de protecţie. Cu toate acestea, nu ar fi plecat de acasă în ziua aceea dacă nu ar fi fost absolut necesar, dacă nu ar fi fost chemat de unul din oamenii pe care nu-i putea refuza şi care începuseră să fie din ce în ce mai mulţi. „Nu mai există nici o îndoială”, îşi spuse el. „Mi-am scăpat viaţa de sub control.”

Maşinile îşi continuară drumul pe Paseo de la Reforma, menţinând o viteză constantă şi ţinându-se aproape una de cealaltă. În curând se îndreptară spre sud, ieşind din oraşul sufocant şi îndreptându-se spre zona răcoroasă a lacului Chalco. Proprietatea pe care intrase *Mercedes*-ul său îi era familiară. Acoperişul din ţiglă roşie al întinsei case principale fusese refăcut pe cheltuiala lui Rosenberg. Piscina imensă din spate, cu vederea ei superbă spre lac, fusese darul său pentru cel care locuia acolo. Numeroşii grădinari şi servitori îşi primeau salariile, fără îndoială, prin contul special din bancă în care Rosenberg depunea în fiecare lună o sumă considerabilă.

„Costul afacerilor”, îşi spuse el amintindu-şi din nou cât de mult din viaţa sa îi scăpase de sub control. Deprimat, coborî din maşină şi se apropie de casă.

Un reprezentant cu un grad superior al poliţiei din Ciudad de Mexico îi ieşi în întâmpinare. Numele său de familie era Chavez. Purta sandale, pantaloni scurţi şi o cămaşă roşie deschisă până la brâu. Când zâmbea, mustaţa lui subţire cât un creion reuşea să-şi păstreze linia orizontală.

— *Señor* Rosenberg, ce drăguţ din partea dumitale că ai venit!

— E întotdeauna o plăcere, căpitane.

Rosenberg îl urmă pe căpitan din umbra din interiorul casei pe terasa însorită de lângă piscină. Băgă de seamă că nu i se oferise nimic de băut şi

începu să-i fie teamă.

— Aşteaptă aici, te rog, îi spuse căpitanul, deschizând o uşă glisantă din sticlă şi intrând într-o încăpere din spatele casei, de unde se întoarse cu un pachet subţire. Am primit nişte informaţii importante pentru dumneata.

— E vreo problemă?

— Asta să-mi spui dumneata, zise căpitanul desfăcând pachetul şi scoţând o fotografie mare alb-negru pe care i-o dădu apoi.

Teama îi încleştă inima lui Rosenberg.

— Nu înţeleg, spuse el ridicându-şi privirea spre Chavez. De ce îmi arăţi o fotografie a unui soldat german din timpul celui de al doilea război mondial?

— Nu-i un simplu soldat, ci un ofiţer. Mi s-a spus că gradul… scuză-mi accentul… era „Oberführer”, sau general-maior. Făcea parte din „Totenkopfverbande”, aşa-numita grupare „Cap de mort”. Se poate vedea capul de mort din argint de pe chipiul lui. Şi, de asemenea, se mai pot vedea şi cele două fulgere identice de pe manşetă – simbolul SS-ului. Fotografia e atât de clară, încât se poate vedea până şi jurământul faţă de Fürher de pe catarama centurii – *Loialitatea mea e onoarea mea.* Uită-te cu atenţie pe fundal – mormanele de cadavre. Gruparea „Cap de mort” era însărcinată cu exterminarea evreilor.

— Nu trebuie să-mi spui mie de Măcel, zise Rosenberg aprinzându-se. De ce-mi arăţi fotografia asta?

— Nu îl recunoşti pe ofiţer?

— Bineînţeles că nu. De ce l-aş recunoaşte?

— Pentru că seamănă leit cu tatăl dumitale, a cărui fotografie mi-ai dat-o când m-ai rugat să fac cercetări în legătură cu dispariţia sa acum câteva luni.

— *Omul ăsta nu-i tatăl meu.*

— Nu mă minţi! se răsti Chavez. Am confruntat cele două fotografii cu cea mai mare atenţie! Adăugă nişte riduri! Mai ia puţin din păr! Încărunţeşte-l puţin pe cel care a mai rămas! Omul ăsta e tatăl dumitale!

— *Cum putea un evreu să fie ofiţer SS?*

— Tatăl dumitale nu era evreu şi nici dumneata nu eşti! Adevăratul nume de familie este Rodenbach! Numele tatălui dumitale era Otto! Al dumitale e Karl! spuse Chavez şi apoi scoase nişte documente din buzunar. Fotografia acestui ofiţer a apărut în dosarele SS-ului şi pe formularele de emigrare când a intrat în Mexic. Chipul e acelaşi, numele diferite. Autorităţile guvernamentale or să afle în curând cine e cu adevărat! Or să afle şi

autorităţile Statelor Unite şi, aşa cum amândoi ştim foarte bine, Statele Unite întreţin relaţiile cu Israelul simulând indignare faţă de criminalii de război nazişti!

Rosenberg nu mai putea să facă nici o mişcare.

— Cine ţi-a spus lucrurile astea?

— Doar nu crezi că o să-mi dau în vileag sursele. Dar mă întreb cât ai fi dispus să dai ca să-mi neutralizez informatorii şi să asigur autorităţile că s-a făcut o greşeală?

Lui Rosenberg îi veni să verse. Şantajul nu se sfârşea niciodată. Nu făcea decât să cumpere timp. Iar rezerva de timp nu era nelimitată. Avea să dureze doar atât cât el avea să aibă bani. Se gândi la marfa de la bordul vasului care se îndrepta spre Mediterana şi spre ceea ce el bănuia acum că era un dezastru sigur.

— Cât vrei? întrebă el.

Licărul din ochii negri ai căpitanului nu era deloc liniştitor.

3

St. Paul, Minnesota. William Miller arboră un zâmbet politicos de salut în timp ce străbăteau restaurantul, apropiindu-se de bărbatul care se afla într-un separeu din spate.

La telefon îi spusese că se numea Sloane, că lucra la *Associated Press* şi că voia să stea de vorbă cu el în legătură cu tatăl lui Miller.

Acum Sloane imită zâmbetul lui Miller şi se ridică întinzându-i mâna.

Se studiară reciproc.

— Cineva ţi-a trimis ce? întrebă Sloane. La telefon mi-ai spus ceva despre o murdărie.

— Chiar eşti reporter?

— Pe cuvânt.

— La naiba, spuse Miller înghiţind în sec, dezgustat faţă de sine. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul când ai sunat. Mă gândeam la…

— De asta suntem aici. Ca să vorbim despre acest lucru.

Se aşezară unul în faţa celuilalt. Sloane avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era scund, cu un păr brunet şi rar şi cu ochii inteligenţi.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis murdărie? întrebă el.

— Fotografii.

— Ce fel de fotografii?

— Din lagăre de concentrare naziste. Cadavre. Cenuşă, spuse Miller frecându-şi fruntea. Dumnezeule. Tatăl meu a dispărut. Pe urmă, cineva a pictat un cap de mort pe fundul piscinei.

— Un cap de mort?

— Acum ai apărut dumneata…

— Şi ai bănuit…

— Dumneata n-ai bănui? Nevastă-mea nu ştie nimic de fotografii.

— Linişteşte-te, spuse Sloane. Ceea ce-mi spui are legătură cu motivul pentru care te-am căutat. O să-ţi spun partea mea şi, pe urmă, o să vedem ce facem.

— Recomandări.

— Poftim?

— Ai zis că eşti reporter AP. Dovedeşte-mi.

Sloane oftă şi scoase o legitimaţie.

— Oricine poate să aibă o asemenea legitimaţie, spuse Miller.

— Există un număr de telefon. E de la biroul central.

— Oricine poate pune pe cineva să răspundă la telefon şi să spună că e în biroul AP.

— Bine. Pun pariu că acum ai o mulţime de teorii fascinante despre asasinarea lui JFK. ONU e controlată de traficanţi de droguri. Satana e de vină pentru apariţia formaţiilor de heavy-metal.

Miller râse cu jumătate de gură.

— Bine, spuse Sloane. Atâta timp cât poţi să râzi de tine însuţi, e bine.

— Uneori nu mai ştiu. Ai spus că vrei să vorbim despre tatăl meu. De ce?

— Am oameni la Departamentul Justiţiei. E ceva ce ai putea numi o relaţie de simbioză. Eu le fac lor un serviciu, scriu articole care le îmbunătăţesc imaginea publică. Ei, la rândul lor, îmi fac un serviciu anunţându-mă când au ceva ce mi-ar putea fi de folos.

— Tot nu înţeleg. Ce legătură are Departamentul Justiţiei cu tatăl meu?

— Cineva le-a trimis nişte documente care i-au făcut să se hotărască să-l verifice.

Miller strânse paharul atât de tare, încât se temu că se va sparge.

— Povestea asta devine din ce în ce mai nebunească.

— Şi, din moment ce tatăl tău a dispărut…

— Ştii asta deja?

— M-am gândit că singurul cu care puteam să vorbesc erai tu.

— Bine, zise Miller resemnat. Spune-mi totul deodată. Tot ce-i mai rău. Absolut tot.

— Numele tatălui tău e Frank Miller. După teoria lor, însă, în realitate, este Franz Müller, ofiţer german în al doilea război mondial. Se pare că a fost un „Obersturmbannführer”, spuse Sloane poticnindu-se la cuvântul german. În engleză asta înseamnă locotenent colonel, în timpul celui de-al doilea război mondial, Franz Müller s-a aflat la comanda unei grupări SS cunoscută sub denumirea de „Einsatzgruppen”, care îi urma pe soldaţii nazişti în teritoriile recent invadate de către germani – Cehoslovacia, Polonia şi Rusia, de exemplu – unde îi executau pe toţi evreii pe care îi găseau, împuşcându-i chiar în locurile respective sau împingându-i spre gropi pentru a le fi mai uşor să-i îngroape după ce îi terminau plutoanele de execuţie. Numai în Rusia, numărul acestora a fost de jumătate de milion.

— Şi vrei să-mi spui că Departamentul Justiţiei bănuieşte că tatăl meu a luat parte la o asemenea nebunie? Un criminal în masă nazist?

— Nu numai că bănuiesc, sunt convinşi. Susţin că au dovezi. Şi mai cred că tatăl tău a dispărut pentru că ar fi fost avertizat în legătură cu investigaţia. În ceea ce-i priveşte, tatăl dumitale a fugit de ei. Nu te simţi bine? Ai devenit deodată foarte palid.

— Toată lumea mea afurisită se răstoarnă cu fundul în sus şi mă mai întrebi dacă mă simt bine? Isuse, eu.. Uite ce e, cineva trebuie să pună capăt acestei absurdităţi. Numai pentru că numele tatălui meu seamănă cu Franz Müller.

— Nu, e mai mult decât atât. Departamentul Justiţiei n-ar începe o investigaţie dacă ar avea numai aşa ceva. Tatăl tău a emigrat aici din Germania. Ştiai asta?

— Sigur. După război. O mulţime de germani au făcut asta. Nu era nimic ilegal.

— Dar ai ştiut şi că şi-a schimbat numele?

Un muşchi zvâcni în obrazul lui Miller.

— Dumnezeule, ştiai, spuse Sloane.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Ştiam. Dar nu în amănunt. Nu mi-a spus decât că şi-a americanizat numele pentru a evita sentimentele antigermane de aici după război.

— Ţi-a spus că a fost soldat german?

— Nu sunt obligat să ascult toate aiurelile astea, zise Miller ridicându-se.

Sloane întinse mâna, având grijă să nu-l atingă.

— O să fii obligat să asculţi atunci când o să vină un anchetator de la Departamentul Justiţiei. Dacă aş fi în locul tău, aş lua asta ca pe o repetiţie şi m-aş gândi foarte bine. Ar fi mai bine ca familia ta să fie tratată cu simpatie de către…

Miller ezită.

— Cu simpatie?

— Trecutul chinuie o familie care nici măcar n-a avut habar de acest trecut. Pot să scot o poveste teribil de emoţionantă din chestia asta. O poveste în favoarea ta. Presupunând, bineînţeles, că spui adevărul în privinţa lui.

— Ţi-am spus adevărul, zise Miller aşezându-se la loc. Nu-mi vine să cred că cineva l-ar acuza pe tatăl meu de…

— Acuzarea e una. Dacă tu ştiai ceva despre acest trecut e alta. Crezi cu adevărat că e nevinovat?

— La naiba, da!

— Atunci răspunde-mi la întrebări. Ţi-a spus că a fost soldat german?

Miller se gândi bine.

— Când a mai îmbătrânit, a mai început să vorbească despre război. Zicea că, spre sfârşit, toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, chiar şi copiii, fuseseră recrutaţi. În ciuda lipsei lui de experienţă, a fost făcut sergent şi i s-a ordonat să apere un pod. Când au venit Aliaţii, s-a ascuns până au trecut cele mai grele momente şi apoi s-a predat.

— Nu ţi s-a părut ciudat că unui soldat german i s-a permis să vină în America? Nu se proceda deloc aşa de obicei.

— Mi-a explicat şi asta. Soldaţii germani erau ţinuţi în lagăre de prizonieri. Aliaţii nu se purtau tocmai bine cu ei şi nici unul dintre soldaţii germani nu ştia cât aveau să fie ţinuţi acolo. Aşa că trebuia ca, înainte de a fi luat de către Aliaţi, să găseşti cadavrul unui civil pentru a-i lua hainele şi actele. Tata a reuşit să ajungă într-un lagăr de refugiaţi, nu de prizonieri de război şi a stat acolo mai mult de un an până când cineva a acordat atenţie cererilor lui repetate şi i-a permis să emigreze în America. Dacă tot ceea ce mi-ai spus e adevărat, înseamnă că a avut ghinionul să-i ia actele unui anume Franz Müller. Numele ăsta e foarte comun la germani. Trebuie să fi existat sute, poate chiar mii de Franz Müller. Dar numai unul din ei a fost acest comandant SS.

Sloane îşi trecu degetul prin cercul de umezeală pe care îl lăsase paharul său.

— Cei de la Departamentul Justiţiei au fotografii ale ofiţerului SS despre care vorbim. De asemenea, mai au şi fotografia din dosarul de emigrare al tatălui tău. E acelaşi chip. De ce a dispărut?

— Habar n-am! Dumnezeule, are şaptezeci şi trei de ani. Unde ar fi putut să fugă? Cu siguranţă că funcţionarii de la Departamentul Justiţiei se înşală în privinţa lui!

— Bine. Păstrează-ţi atitudinea asta şi atunci când Departamentul Justiţiei o să decidă să facă totul public, poţi să contezi pe o poveste care o să te facă să câştigi simpatie. Chiar dacă ei or să demonstreze că au dreptate, tot o să fii privit ca un spectator inocent, un fiu iubitor, dar dezinformat. Pe de altă parte, te previn, dacă ascunzi ceva, dacă minţi, întorc totul împotriva ta. Şi tu şi familia ta veţi face parte din conspiraţie.

— N-am minţit.

— Ţine-o aşa. Pentru mine nu e doar încă un articol. Ar trebui să fiu obiectiv. Dar sunt furios. Criminalii de război nazişti au împânzit toată ţara

asta afurisită. Aş putea să-ţi dau duzini de nume şi de adrese chiar acum. Nu-i nici un mister în legătură cu ei. Departamentul Justiţiei ştie de ei. Majoritatea au în jur de şaptezeci, şaptezeci şi ceva de ani. Îşi tund peluzele din faţa caselor, îi dau bacşiş băiatului care aduce ziarul, îşi invită vecinii la grătare în curte. Aş putea să-i acuz în faţa prietenilor că n-ar avea nici o importanţă. Nimănui nu i-ar păsa. Cum se poate ca acel bătrânel simpatic să fi făcut nişte lucruri atât de oribile? Şi, oricum, totul s-a întâmplat cu atâţia ani în urmă. De ce să dezgropăm amintiri neplăcute?

— Exagerezi.

— Ba dimpotrivă, spuse Sloane scoţând o hârtie din buzunarul hainei. Asta-i o listă pe care mi-au dat-o oamenii mei de la Departamentul Justiţiei. Douăzeci de criminali în masă. Jack Spintecătorul, Fiul lui Sam şi John Wayne Gacy sunt mici copii pe lângă ăştia.

— Şi toţi sunt criminali de război?

— Şi mai sunt încă mulţi alţii. Aceştia sunt doar vârful grămezii de noroi.

— Bine, dar dacă oamenii de la Departamentul Justiţiei ştiu cine sunt aceşti nazişti…

— De ce n-au fost judecaţi? Pentru că, după război, cei de la serviciul secret american au încheiat un acord cu ei. Ajutaţi-ne să vă preluăm agenţiile de spionaj naziste şi să le folosim împotriva ruşilor. În schimb, vă oferim imunitate. Sau, chiar dacă n-o să puteţi beneficia de imunitate, tot n-o să vă judecăm, pentru că aţi comis crime în Europa. Ca să scăpăm de o mulţime de probleme diplomatice, am fi putut să vă deportăm. Pe de altă parte, dacă vă retragem cetăţenia, nici o altă ţară n-o să vă primească, aşa că suntem nevoiţi să vă ţinem aici. Haideţi să uităm toată problema. Naziştii ăştia or să moară, oricum, în curând. Cel puţin asta a fost teoria până acum câţiva ani. Un grup de avocaţi idealişti din cadrul Departamentului de Justiţie au hotărât să facă ceva în legătură cu atitudinea guvernului. În 1979, s-a format Biroul pentru Investigaţii Speciale.

— Deci, ceva tot se face în privinţa celor de pe listă.

— Da, dar nu suficient. N-avem cum să ştim cu certitudine, dar se pare că, în ţara asta, au venit vreo zece mii de criminali de război nazişti. Până acum, Departamentul Justiţiei a judecat patruzeci. Pedeapsa e sub formă de denaturalizare şi deportare.

— Împotriva unor criminali în masă?

— Crimele n-au fost comise în Statele Unite. Deci, sunt acuzaţi doar de faptul că au minţit în legătură cu adevărata lor identitate în formularele de emigrare.

— Dacă ar şti oamenii, ar fi extrem de furioşi.

— Chiar? În cazurile celor care au fost judecaţi, prietenii şi vecinii au fost de părere că ar fi bine ca trecutul să fie lăsat în pace.

— Ăsta e scopul articolului tău?

— Vreau să-i ajut pe cei de la Departamentul Justiţiei. Dacă pot să aţâţ opinia publică, poate că specialiştii de la Biroul pentru investigaţii speciale or să obţină mai multe fonduri din partea guvernului. Ticăloşii ăştia – puţin îmi pasă câţi ani au – ar trebui să simtă aceeaşi teroare ca şi victimele lor.

— Inclusiv tatăl meu?

— Dacă e vinovat, da, spuse Sloane.

Miller îi văzu privirea încărcată de furie.

— Am avut încredere în tatăl meu şi l-am respectat toată viaţa. Dacă prin absurd, cei de la Departamentul Justiţiei au dreptate în legătură cu el… Dacă e aşa cum se spune că e…

— Ai fi de acord cu ideea de a fi pedepsit?

— Nici chiar tatăl meu… spuse Miller şi simţi o stare de greaţă. Dacă e vinovat, nici chiar tatăl meu nu poate fi iertat.

4

În ciuda traficului aglomerat de la ora cinci, Miller reuşi să parcurgă un drum de douăzeci de minute în puţin mai mult de zece. Păru să treacă o veşnicie până când liftul ajunse la etajul cinci. Când deschise uşa firmei *Miller şi Asociaţii. Arhitecţi,* văzu că secretara lui încă nu plecase acasă.

— Cum a mers întâlnirea, domnule Miller? Aţi primit comanda?

— E prea devreme ca să spun. Vreau să fac câteva cercetări, Marge. Dacă mă caută cineva, nu sunt aici. Nu vreau să fiu întrerupt.

— Vei avea nevoie de mine ca să-mi dictezi?

— Nu, mulţumesc. Poţi să pleci acasă după ce termini ceea ce ai de scris.

— Cum spui dumneata.

Intră în birou, închise uşa şi apoi se rezemă de ea. *Cum poţi să afli dacă un om pe care îl iubeşti e un monstru?*

Sudoarea îi şiroia pe lângă ochi. Peste cinci minute, care părură o eternitate, ţăcănitul computerului încetă. Auzi cum se închise şi apoi cum se aşeză o husă peste monitor.

— Noapte bună, domnule Miller.

— Noapte bună, spuse el prin uşă.

Ţăcănitul tocurilor înalte. Clicul unei clanţe. Zgomotul uşii de afară.

Linişte.

Miller expiră, eliberându-şi plămânii şi se uită la seiful din colţ, unde îşi ţinea planurile în desfăşurare. Cu două zile în urmă, când primise acele fotografi oribile, voise să le distrugă, dar intuiţia îl prevenise să procedeze cu prudenţă. Era evident că nu era vorba de o glumă proastă. Dacă le distrugea, putea să piardă o informaţie care i-ar fi servit mai târziu, nişte indicii care l-ar fi făcut să înţeleagă de ce i se trimiseseră.

Acum îşi dorea să nu le fi păstrat – temându-se că adevărul ar fi putut ieşi la iveală. Se lăsă pe vine, formă cifrul seifului şi scoase pachetul de fotografii, pe care le studie una câte una.

Moarte. O moarte cumplită.

Îl minţise pe Sloane, dar numai în legătură cu o singură întrebare şi numai o parte din răspunsul lui fusese minciună. Însă, acea minciună, chiar şi parţială, era mai importantă decât tot restul adevărului.

Da, răspunsese el sincer, ştiam că tatăl meu a venit din Germania. Ştiam că şi-a schimbat numele. Ştiam că a fost soldat german.

Da, soldat. Numai că Miller era conştient că tatăl lui nu fusese un participant nevinovat la război, un tânăr recrut lipsit de experienţă avansat în mod absurd la gradul de sergent. Deloc. Tatăl lui fusese colonel în SS.

Pe măsură ce îmbătrânise, începuse să se gândească din ce în ce mai mult la trecut. În anumite zile care, pentru el, aveau o anumită semnificaţie – 30 ianuarie, 20 aprilie, 8 noiembrie – devenea extrem de sentimental. În acele zile, tatăl lui dăduse şi primise nişte telefoane misterioase. Apoi, într-o seară târziu, îi mărturisise ce făcuse în război.

— Da, am făcut parte din SS. Am executat ordinele Führerului. Am crezut în existenţa unei rase superioare. Şi, da, am crezut în „Lebensraum”, spaţiul de care aveam nevoie pentru a ne extinde şi a ne dezvolta. Dar n-am crezut în exterminarea rasială. Din moment ce eram superiori, de ce n-am fi putut exista într-o armonie tolerantă cu rasele inferioare? De ce nu le-am fi permis să ne servească? Nu făceam parte din „Cap de mort”. N-am fost unul din exterminatori. Am fost, însă, „Waffen-SS”, ramura militară legală a „Schutzstaffel”. Am fost un militar bun. Mi-am servit ţara cu demnitate. Ţara aceea a pierdut. Aşa a fost să fie. Istoria decide moralitatea. Acum trăiesc în America. Cetăţenii ei o consideră cea mai mare naţiune din lume. Aşa să fie. Conştiinţa mea e curată şi, dacă ar fi nevoie, aş lupta în apărarea Americii cu tot atâta ardoare cu care am luptat pentru Germania.

Miller fusese convins. Prin natura lui, războiul tulbura judecata şi întuneca valorile. Totuşi, cu siguranţă, unele valori trebuiau să rămână intacte, îşi spuse el cu speranţă în suflet.

Tatăl lui, împreună cu alţi comandanţi ai „Waffen-SS”, izbutise să fugă de urmările înfrângerii Germaniei. Luaseră actele unor civili morţi şi se refugiaseră în Bolivia, Mexic, Statele Unite, Anglia, Canada, Suedia. Dar păstraseră legătura unii cu alţii, telefonându-şi pentru a-şi aminti de moştenirea lor, pentru a se asigura că, indiferent cât de mult dovedise istoria că se înşelaseră, ei tot mai făceau parte din elita ţării lor.

La fel cum fiii elitei păstraseră legătura între ei. În cele din urmă, Miller fusese atras în cercul de foşti prieteni ai tatălui său. El şi fiii celorlalţi juraseră să se ajute reciproc în cazul în care taţii lor ar fi fost atacaţi. În prima zi a fiecărui an trebuia plătită o sumă, douăzeci de mii de dolari de familie, o mită pentru un outsider care le cunoştea secretul, un fel de poliţă de asigurare, un şantaj care le garanta tăcerea lui.

Acum, acele mite se dovediseră inutile. Jurământul făcut de fii – de a se uni şi a apăra grupul – se dovedise a fi ineficace. În ciuda precauţiunilor,

taţii lor fuseseră atacaţi. Ei înşişi, fiii acelor taţi, erau, de asemenea, ţintele unor atacuri.

Nebunie.

„Să lăsăm trecutul în pace, îşi spuse Miller. Prezentul şi viitorul contează. Taţii noştri nu sunt ceea ce credeţi că au fost. Aduceţi-i înapoi. Lăsaţi-ne în pace.

Aţi făcut o greşeală. Noaptea şi Ceaţa trebuie să se sfârşească."

Totuşi, tânărul şi chipeşul ofiţer SS care privea mândru dintr-o fotografie pe care Miller nu o putea lăsa jos, îi amintea ciudat de mult de tatăl lui. „Nu! Tata nu m-ar fi minţit!

Dar ar fi îndrăznit, oare, să-mi dezvăluie acel adevăr care te poate aduce în pragul nebuniei?"

„Mai mult ca sigur că mă-nşel", îşi spuse Miller. „La acelaşi ofiţer SS m-am uitat şi acum două zile. Atunci nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi tata.

Sau poate că n-am vrut ca acest gând să-mi treacă prin cap."

Însă, gândul acela nu-i mai ieşea din cap acum. Miller privi cu şi mai mare atenţia fotografia, îndeosebi fruntea ofiţerului, imediat sub borul chipiului.

Încercă să se facă să creadă că semnul ce se vedea pe fruntea lui era un defect al fotografiei, o zgârietură a negativului, dar nu se putu convinge. Cicatricea era la fel cu cea de pe fruntea tatălui său, pe care o căpătase în urma unui accident de maşină aproape mortal suferit când avusese zece ani.

Cum e posibil să iubeşti un monstru? Dar cum să ştii dacă un om pe care îl iubeşti e un monstru?

Înainte să-şi dea seama ce face, Miller puse mâna pe telefon.

5

— Departamentul Justiţiei din Statele Unite? Cine ţi-a spus? întrebă Halloway, lipind şi mai tare receptorul de ureche.

— Un reporter de la *Associated Press.*

— Isuse Cristoase!

— Mi-a spus că tatăl meu a fost un criminal de război nazist, zise Miller. Comandantul unei afurisite de grupări SS de exterminare.

— Dar e absurd!

— Chiar aşa? Mi-a spus şi el unele lucruri…

— Vrei să spui că l-ai crezut? E un reporter! Poate să-ţi spună orice!

— Dar m-am uitat din nou la fotografii şi…

— Ar fi trebuit să distrugi afurisitele alea de fotografii!

— Într-una din ele este tatăl meu în uniforma grupării „Cap de mort” a SS-ului! În faţa cadavrelor unor civili!

— O fotografie din al doilea război mondial? De unde ştii cum arăta tatăl tău pe vremea aceea? Fotografia aia nu dovedeşte absolut nimic!

— Tata avea o cicatrice în colţul din dreapta al frunţii! La fel are şi ofiţerul SS din fotografie!

— Pură coincidenţă!

— Nu-i o explicaţie suficient de bună! spuse Miller ridicând glasul. Trebuie să ştiu! E adevărat că tatăl meu s-a aflat la comanda unei grupări naziste de exterminare? Dar ceilalţi taţi? Şi ei au fost criminali în masă?

— Dacă insinuezi că tatăl meu… E ridicol! E jignitor! Nu sunt obligat să ascult asemenea…

— Nu mai ocoli răspunsul, Halloway! Vorbeşte!

— N-o să onorez…

— *Au fost criminali de război nazişti?*

— Bineînţeles că nu! Au făcut parte din SS, e adevărat! Din „Waffen-SS”! Militari legali! Nu din „Cap de mort-SS” care i-au ucis pe evrei! Numai că oamenii din afară nu pricep deosebirea asta! Civilii consideră că toţi SS-iştii au fost criminali de război. Aşa că taţii noştri au fost nevoiţi să mintă. Cei din Noaptea şi Ceaţa au făcut aceeaşi greşeală care ne temeam că or s-o facă cei de la emigrări, aceeaşi greşeală pe care o fac cei de la Departamentul Justiţiei al Statelor Unite şi reporterul de la *Associated Press.*

— Vrei să-mi spui că Departamentul Justiţiei nu ştie care e diferenţa între „Waffen-SS” şi „Cap de mort-SS”?

— Atunci, cum au putut să facă o asemenea greşeală?

— Tatăl meu, al tău şi ceilalţi din grup obişnuiau să-şi telefoneze în anumite zile care erau deosebite pentru ei. 20 aprilie. 8 noiembrie. 30 ianuarie. Datele astea nu-ţi spun nimic?

— Ba da, spuse Halloway. Erau zilele de naştere ale unor membri ai grupului.

— Ticălosule, strigă Miller, măcar dacă n-ai fi minţit!

— Să mint? în legătură cu ce?

— 20 aprilie era, într-adevăr, ziua de naştere a cuiva. 1889. Ziua de naşterea a lui Hitler. 8 noiembrie e aniversarea aşa-zisei rebeliuni din berărie, prima încercare a lui Hitler de a prelua puterea asupra guvernului german. Asta a fost în 1923. Rebeliunea a eşuat. Dar, zece ani mai târziu, el tot a preluat controlul. În ziua de 30 ianuarie. Astea sunt cele trei date sacre din tradiţia nazistă. Şi în aceste zile, în ciuda riscului, taţii noştri nu rezistau să nu ia legătura unii cu alţii.

— Bine, nu mi-am dat seama de semnificaţia acestor date, zise Halloway.

— Nu te cred. Ştii foarte bine ce înseamnă datele astea. Simt în vocea ta.

— E clar că eşti hotărât să crezi ce vrei. Dar te asigur…

— Mai am o întrebare, îl întrerupse Miller. Taţii noştri au fost cu toţii ofiţeri superiori. Asta înseamnă că n-au fost împreună. Au comandat diverse unităţi. Când s-a terminat războiul, s-au răspândit prin toată lumea. Atunci, pe ce se bazează legătura lor? Ce-i face să formeze un grup?

— Tata a zis că s-au pregătit împreună, spuse Halloway.

— Bine, dar armata nazistă era împrăştiată pretutindeni. Pe frontul de est, pe cel de vest, pe cel din nordul Africii. Rusia, Franţa, Italia, Egipt. Dacă s-au pregătit împreună, probabil că nu s-au mai văzut tot timpul cât a durat războiul. Ticălosule, iar ai minţit. Legătura lor n-are nici o tangenţă cu faptul că s-au antrenat împreună. De ce, spre deosebire de alţi soldaţi germani care au încercat să-şi ascundă faptele comise în război, ei au păstrat legătura unii cu alţii? S-au ascuns prin toată lumea, dar au păstrat legătura. De ce, fir-ar să fie?

Halloway nu răspunse.

— Cui îi dădeau bani? întrebă Miller. De ce?

La celălalt capăt al firului, linişte.

— Cred că reporterul a avut dreptate, zise Miller. Cred că sunt multe lucruri pe care tata nu mi le-a spus şi nici tu n-ai făcut-o. Dar o să mi le spui. Pentru că vin acolo, Halloway. Vin chiar acum în Canada ca să te fac să-mi dai toate răspunsurile.

— Nu! E o nebunie! Nu poţi să vii aici! Dacă oamenii de la Departamentul Justiţiei sunt cu ochii pe tine, o să atragi atenţia asupra mea şi…

Halloway nu mai termină fraza, deoarece Miller trântise telefonul.

6

Halloway puse receptorul în furcă încet. Timp de câteva secunde nu putu să facă nici o mişcare. Cu greu, se întoarse spre peisajele acrilice ale tatălui său, la care se uita cu nostalgie în momentul în care sunase telefonul. Şirul tablourilor era întrerupt din când în când de ferestrele care dădeau spre terasă, unde îşi vedea paznicii patrulând.

De regulă, n-ar fi acceptat niciodată ca Miller să sune la numărul acela, ci s-ar fi dus la telefonul sigur din oraşul învecinat, Kitchener. Dar avea impresia că n-ar fi fost înţelept să părăsească proprietatea, nici măcar pentru a-şi vizita familia la locuinţa din oraş. Îi era tare dor de soţia şi de copiii lui, dar nu îndrăznea să-i pună în pericol aducându-i din nou acolo.

Mai devreme, Rosenberg – periculos de necontrolat – îl sunase din Ciudad de Mexico, bălmăjind ceva despre faptul că autorităţile descoperiseră adevărul despre tatăl său. La fel făcuseră şi ceilalţi fii. Trecutul era dezvelit. Noaptea şi Ceaţa îşi izbutiseră represaliile foarte bine, răsucindu-şi răzbunarea din ce în ce mai strâns şi mai adânc.

Dar Halloway avea o presimţire că şurubul nu era încă strâns complet, că mai urma o răsucire şi mai puternică. Vaporul, îşi spunea el tot timpul. Deja trebuia să fi trecut prin Strâmtoarea Gibraltar, intrând în Marea Mediterană. Halloway îşi dorea să-i fi dat atenţie lui Rosenberg şi să fi ordonat ca vaporul să fie adus înapoi. Acum, însă, era prea târziu. Chiar dacă ar fi încercat, n-ar mai fi putut să penetreze sistemul complex de contacte pentru a preveni vasul la timp.

Orice s-ar fi întâmplat, de-acum încolo nu mai stătea în puterile lui. „Dar, dacă Noaptea şi Ceaţa ştiu şi despre vas, aşa cum ştiu despre toate, dacă adevărul în legătură cu acel vas o să fie dat în vileag, vom avea de înfruntat doi duşmani, Noaptea şi Ceaţa şi clienţii noştri, îşi spuse el, şi nu ştiu care e mai îngrozitor”.

7

Cargoul *Medusa* avea un pavilion la fel de încâlcit ca mulţimea de şerpi ai Medusei din legendă. Proprietarul ei aparent era *Transoceanic Enterprises, o* corporaţie boliviană, dar o cercetare mai atentă a hârtiilor acesteia ar fi dezvăluit faptul că firma, a cărei adresă era o căsuţă poştală, era proprietatea lui *Atlantis Shipping*, o corporaţie liberiană, iar în Liberia, adresa companiei era la fel de greu de găsit ca şi miticul continent al cărui nume îl purta.

Aceasta a aparţinut pe rând lui *Mediterranean Transport*, un concern elveţian, ce ţinea de un concern mexican, ce ţinea de un concern canadian. Mulţi dintre ofiţeri nu existau, dar cei care existau erau plătiţi doar ca să permită ca semnăturile lor să apară pe diverse documente legale. Dintre puţinii directori unul era Aaron Rosenberg de la *Mexico City Imports* şi celălalt, Richard Halloway de la *Ontario Shipping.*

În mod obişnuit. *Medusa* traversa Atlanticul în lung şi în lat, transportând textile, utilaje şi alimente în şi din Grecia, Italia, Franţa, Spania, Anglia, Canada, Mexic şi Brazilia. Dar profitul obţinut de pe urma acestor transporturi era minim şi, dacă n-ar fi fost şi alte mărfuri ascunse adesea printre textile, utilaje şi alimente, nici Aaron Rosenberg, nici Richard Halloway nu ar fi putut să-şi păstreze stilul de viaţă actual.

O astfel de marfă se afla la bordul vasului acum când acesta se îndrepta spre locul de întâlnire cu un alt cargou, al cărui pavilion era la fel de încâlcit şi al cărui proprietar avea o proprietate somptuoasă pe coasta Libiei. Noaptea următoare, în apropierea coastei Africii de Nord, lăzile aveau să fie descărcate. După aceea, *Medusa* avea să-şi continue drumul spre Neapole pentru a livra cafea braziliană, fiind mult mai înălţată acum când nu mai avea explozibile din material plastic, grenade, mine contra infanteriei, pistoale automate, puşti de asalt, mitraliere, lansatoare de rachete portabile şi rachete teleghidate.

În mod normal, armele acelea ar fi fost scoase din Belgia, principalul furnizor european de arme de contrabandă, şi transportate în diverse moduri spre Marsilia. De acolo, *Medusa* ar fi luat „medicamente” pe care le-ar fi distribuit unor grupări teroriste de-a lungul coastei din sudul Europei.

Dar recentele supravegheri antiteroriste, rezultat al numeroaselor atacuri teroriste cu bombe, făcuseră ca atât Marsilia, cât şi alte porturi europene, să

fie prea periculoase pentru contrabanda cu arme. Alternativa era de a aduce armele din America de Sud, unde datorită războaielor civile, se strânseseră grămezi de muniţii sovietice şi americane, majoritatea cărora erau deja pregătite de vânzare. Astfel că *Medusa* adusese cafea braziliană deasupra armelor furnizate de CIA peste Atlantic, urmând să întâlnească vasul libian în Mediterana peste treizeci şi şase de ore. Ceea ce voia să facă Libia cu armele nu era treaba companiei *Transoceanic*. Pe Rosenberg şi pe Halloway nu îi interesa decât câştigul de o sută de milioane de dolari.

8

Tel Aviv, Israel. Mişa Pletz coborî imediat cum elicopterul luă contact cu solul şi alergă spre cea mai mică dintre clădirile din tablă ondulată din cele câteva care se aflau în colţul sudic al aeroportului. Un bărbat solid într-o cămaşă albă, cu mânecă scurtă îl aştepta.

— L-ai adus cu tine? strigă Mişa.

Bărbatul arătă spre o servietă pe care o ţinea în mână.

— Vrei să-l citeşti în maşină sau…

— Nu, aici, zise Mişa, după care intrară în clădirea răcorită de aer condiţionat.

— Am primit mesajul acum patruzeci de minute, spuse bărbatul scoţând un document din servietă. Când am văzut numele de cod, te-am contactat imediat.

Mişa luă hârtia. Fusese la un chibuţ situat la douăzeci de mile în afara oraşului, ţinându-şi promisiunea făcută Erikăi şi lui Saul de a avea grijă ca fiul lor să fie protejat. Lăsarea lui Christopher cu acei oameni ai Mossadului fusese unul din cele mai grele lucruri care i se ceruseră vreodată.

— Părinţii tăi te iubesc şi or să se întoarcă în curând, îi spusese Mişa. Şi eu te iubesc.

Îl sărutase pe băiat şi, neştiind nici măcar dacă Erika şi Saul mai trăiau încă, temându-se ca emoţia lui să nu-l tulbure pe băiat, se dusese repede spre elicopterul care îl aştepta.

În timp ce zburau înapoi spre Tel Aviv, pilotul îi spusese să-şi pună căştile – cei de la sediu voiau să-i vorbească. Asistentul său, însă, nu voise să-i dezvăluie natura acelui mesaj urgent, dar îi dezvăluise sursa. Haina cu multe culori.

Acel pseudonim avu forţa unei lovituri. Era al tatălui Erikăi, Joseph Bernstein.

După ce îşi obişnui ochii cu întunericul din clădire, Mişa studie documentul.

— Cum a venit? Prin ce bază, ce ţară?

— Ambasada noastră de la Washington, spuse asistentul. Unul din oamenii noştri de acolo a fost pregătit de Joseph acum zece ani. Azi-dimineaţă omul nostru era într-o cafenea când, cine se aşază lângă el?

Mişa simţi furnicături de emoţie.

— E sigur? Nu e posibil să se fi înşelat?

— Absolut deloc. Era Joseph cu siguranţă. Probabil că de aceea l-a şi ales Joseph – pentru că se cunoşteau reciproc atât de bine. Se pare că Joseph a vrut să fie sigur că n-o să ne îndoim de sursa mesajului. Contactul n-a durat mai mult de un minut. Joseph i-a spus omului nostru că nu trebuie să ne facem griji în privinţa lui. Se ocupă de o treabă neterminată, aşa a zis. Acum e pe terminate.

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

— Omul nostru a întrebat, dar Joseph a refuzat să dea amănunte. În schimb, i-a dat un bilet omului nostru, care zice că e o informaţie sigură. Voia ca tu să ştii de ea şi să te ocupi personal. După aceea a dispărut.

— Aşa, pur şi simplu? Omul nostru n-a încercat să-l urmărească?

— ”Încercat” e cuvântul cel mai potrivit. Joseph cunoaşte absolut toate trucurile posibile. A scăpat de omul nostru după două blocuri.

— A zis cum arăta?

— Îngrozitor. Palid. Slab. Mâinile îi tremurau. Cu ochii era cel mai rău, a zis.

— Ce aveau?

— Păreau, şi acum citez, omul nostru a fost subiectiv aici – chinuiţi.

— De ce anume?

Asistentul ridică din umeri.

Mişa clătină din cap.

— L-am căutat pe Joseph absolut peste tot şi acum, dintr-o dată, apare într-o cafenea la Washington.

— Bine că ştim măcar că e în viaţă.

— Pentru asta sunt extrem de bucuros, te rog să mă crezi. Dar ce-a făcut tot acest timp? De ce se afla la Washington? întrebă el bătând cu mâna în document. Cum ai obţinut informaţia asta?

— Întotdeauna ai spus că era unul din cei mai buni. Subliniez faptul că i-a spus omului nostru din Washington că e o informaţie sigură.

Mişa citi din nou mesajul. *„Un cargou,* Medusa „se *va întâlni mâine noapte cu un altul libian pentru a transfera la bordul acestuia muniţii destinate atacurilor teroriste împotriva Israelului.”* În mesaj era trecută şi ora stabilită pentru livrare, coordonatele punctului de întâlnire în Mediterană şi codurile pe care aveau să le folosească vasele pentru a se identifica reciproc.

— Cum a obţinut informaţia asta? întrebă Mişa din nou.

— Mai important e ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Mişa se simţi paralizat. În ciuda asigurărilor lui Joseph în legătură cu valabilitatea mesajului, tot exista posibilitatea ca el să se fi înşelat. Procedura standard cerea ca alte surse să confirme informaţia înainte să se ia contramăsuri. Dar nu era suficient timp. Dacă acele arme chiar existau şi nu se făcea ceva până noaptea următoare, transferul urma să aibă loc. Muniţiile aveau să fie distribuite. Atacurile împotriva Israelului aveau să aibă loc. Pe de altă parte, dacă armele nu existau şi avioanele israeliene distrugeau vasul…

Mişa nici nu voia să se gândească la consecinţele internaţionale.

— Ce vrei să faci? întrebă asistentul său.

— Du-mă la sediu.

— Şi?

— O să-ţi spun când o să ajungem acolo.

Adevărul era că Mişa încă nu ştia. În timp ce părăseau clădirea, se gândea că ar fi dorit să poată lua legătura cu Erika şi cu Saul.

„Erika, tatăl tău trăieşte”, ar fi vrut să-i spună. „A fost văzut la Washington. Nu ştiu sigur ce face, dar, din câte am aflat, e vorba de ceva important şi nu pot să mă hotărăsc ce să fac. Găseşte-l. Ajută-mă. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Saul, nu eşti singur acum. Fosta ta reţea nu te poate împiedica să obţii ajutorul nostru. Insistăm să ţi-l oferim. Invocăm protocolul profesional. Securitatea noastră naţională e în joc. Căutarea ta e şi a noastră într-un mod cum nu ne-am imaginat niciodată. O să te sprijinim.”

Mişa urcă în maşina asistentului său. Nu remarcă aproape nimic în timpul drumului până la sediul Mossad din Tel Aviv, dar chiar înainte să ajungă, luă o hotărâre.

„Ai încredere în Joseph?”

„Da.”

„Crezi că mesajul lui e real?”

„Da.”

„O să ordoni un atac aerian?”

„Nu, nu aerian. Am o idee mai bună. Rezolv o mulţime de probleme. Evit un conflict internaţional. Şi, în plus, ce sens are să aruncăm în aer armele alea? Putem să le folosim mai bine decât libienii.”

Probabil că vorbise tare, căci asistentul se întoarse şi îl privi încruntat.

— Ce-ai spus?

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu pirat.

9

Simţind din ce în ce mai multă antipatie faţă de fiul duşmanului tatălui său, Ţurţurele stătea în camera de hotel din Roma şi se uita la Seth, care citea ceea ce numea el criticile lui.

Asasinul cu părul roşu cumpărase câte un număr din fiecare ziar important european, englezesc şi american pe care le putuse găsi. Cunoştinţele lui de limbi străine erau considerabile, iar în cazul celor pe care nu le vorbea fluent, îi cerea ajutorul Ţurţurelui.

— Ştiam eu că o să se scrie despre noi în ziarele italiene, spuse el. La Paris şi Londra mă aşteptam. La fel la Atena şi în Berlinul Occidental. Dar şi la Madrid a apărut ştirea. La fel şi la New York şi Washington.

Ţurţurele nu se osteni să-şi mascheze plictiseala şi dezgustul.

— Recunosc că nu e pe prima pagină, spuse Seth. Nici nu mă aşteptam să fie.

Articolele erau asemănătoare. Cadavrul unui individ din lumea interlopă italiană, cunoscut sub numele de Medici, fusese descoperit în afara Romei, plutind pe râul Tibru. Medici, despre care se ştia că avea legături cu organizaţii teroriste internaţionale, fusese ucis cu ceea ce autorităţile bănuiau a fi fost o supradoză de droguri. Nu existau încă nişte rezultate ale autopsiei. Poliţia din Roma susţinea că aceia cu care făcuse afaceri Medici se întorseseră împotriva lui din motive care urmau să fie descoperite.

Dacă ar fi fost numai atât, povestea nu ar fi meritat atenţia presei internaţionale, dar anchetatorii se întrebaseră dacă nu cumva descoperirea cadavrului lui Medici avea vreo legătură cu mult mai senzaţionala descoperire a nouă cadavre la o vilă de la marginea Romei. Opt dintre victime fuseseră împuşcate mortal şi se aflase că erau paznici. A noua victimă, un individ cunoscut în lumea interlopă italiană sub numele de Gatto, fusese torturat înainte de a i se tăia gâtul. Gatto, despre care se ştia că avusese relaţii cu terorismul internaţional, se retrăsese de curând din activitate, din cauza stării proaste a sănătăţii. Surse de bază, dar ale căror nume nu erau dezvăluite, afirmau că Medici îi luase locul lui Gatto în ceea ce privea contrabanda cu arme. Uciderea amândurora făcuse autorităţile să presupună că izbucnise un război între bande, cu vădite implicaţii internaţionale.

— În ceea ce îi priveşte pe poliţişti, le-am făcut un serviciu, spuse Seth. Ba mai mult decât atât, ei bănuiesc pe cine nu trebuie. Nu putem să ne plângem.

— Dar ce o să se întâmple când, în urma analizelor, or să se descopere că Medici a murit din cauza unei supradoze de Sodium Amytal? întrebă Ţurţurele. Poliţia o să compare asta cu semnele lăsate de cuţit pe Gatto şi o să-şi dea seama că amândoi au fost interogaţi.

— Şi? N-or să ghicească niciodată că am fost noi sau ce fel de informaţie am dorit.

Ţurţurele fu uimit când văzu câtă culoarea era în obrajii tovarăşului său acum. Era aproape ca şi cum Seth ar fi prins viaţă când ucidea şi acest lucru îl făcea pe Ţurţure să simtă o oarecare nervozitate. Pentru el, asasinatul era o profesie, în timp ce, pentru Seth, părea să fie o necesitate. Ţurţurele nu omorâse niciodată pe cineva despre care nu fusese convins că trebuia eliminat – dictatori, lorzi ai drogurilor, agenţi dubli comunişti. Seth, pe de altă parte, dădea impresia că nu îi păsa cine era ucis, atâta timp cât era plătit bine. Dacă tatăl lui Seth era ca fiul, atunci Ţurţurele nu se mira de ce tatăl său îl urâse.

Era adevărat că amândoi taţii fuseseră principalii asasini ai lui Hitler. Dar tatăl lui Seth se specializase în uciderea liderilor organizaţiilor care îi protejau pe evrei, în timp ce pe tatăl Ţurţurelui îl interesaseră mai mult spionii Aliaţilor şi, de mai multe ori, implorase să i se ofere şansa de a-l elimina pe Churchil. Diferenţa aceea era importantă. Exterminarea rasială era ceva oribil în orice împrejurare. Asasinatele politice erau scuzabile dacă de acest lucru depindea supravieţuirea ţării tale.

„Dar, dacă ţara ta se înşela?” se întrebă Ţurţurele. „Dacă politica ţării tale se baza pe ura de rasă? Oare patriotismul îţi cerea să aperi o ţară imorală? Sau apărarea naţională era doar o autoapărare de înţeles?

Să se fi înşelat tata?”

Ţurţurele continuă să se uite la omul pe care îl dispreţuia. „Ochii lui, îşi spuse. Cu cât Seth ucidea mai mult, cu atât ochii îi deveneau mai strălucitori”.

— Te frământă ceva? îl întrebă Seth.

— N-avem decât un număr mare de victime la activ. Altfel, n-am realizat nimic.

— Nu-i adevărat, spuse Seth lăsând ziarul jos. Am redus numărul posibilităţilor. Am descoperit că între terorism şi dispariţia cardinalului nu

există nici o legătură.

— Eu n-am crezut niciodată că ar exista vreuna.

— Dar era o posibilitate care trebuia luată în consideraţie. Ţinând cont că Halloway vinde arme teroriştilor…

— Pentru Dumnezeu, ce spui?

— N-ai ştiut? Asta face Halloway ca să-şi câştige existenţa. Contrabandă cu arme.

— Vrei să-mi spui că toată povestea asta e legată de nişte arme ilegale?

— Şi de insistenţa cardinalului de a i se plăti suma anuală. Cu siguranţă că despre asta ştiai.

— N-am fost împotrivă. Eu nu prea am luat-o ca pe un şantaj, ci ca pe o răsplată prelungită pentru serviciile aduse.

— Ei bine, unii din noi s-au gândit să-l omoare pe preot. Să i se plătească cu vârf şi îndesat.

— Dar le-a făcut taţilor noştri un serviciu.

— Da, unul care a fost şi în favoarea lui. Interesul. Sau în interesul Bisericii lui. După mai mult de patruzeci de ani, s-au strâns opt milioane de dolari.

— După părerea mea, preţul a fost mic, ţinând cont de atrocităţile pe care le-au comis, spuse Ţurţurele.

— Inclusiv tatăl tău? întrebă Seth.

Ţurţurele se ridică.

— Tatăl meu nu! El s-a disociat de ceilalţi!

— Zău? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar tatăl tău a omorât la fel de mulţi salvatori de evrei ca şi al meu. Conflictul lor nu era din cauza evreilor, ci a unei femei, din cauza mamei tale! Ea l-a ales pe tatăl tău, nu pe al meu! Aş fi putut să fiu eu în locul tău! Iar tu n-ai fi existat deloc!

Ţurţurele îşi dădu seama cât de profundă era ura lor. Ridică mâinile în semn de capitulare.

— E o discuţie stupidă. Avem prea multe probleme de înfruntat.

— Bineînţeles. Şi încă nu ne-am găsit taţii, spuse Seth, după care făcu un efort pentru a-şi recăpăta sângele rece. În cazul ăsta, zise el oftând, după părerea mea… oftă iarăşi, situaţia e după cum urmează.

— Am eliminat ipoteza potrivit căreia ceea ce Halloway numeşte Noaptea şi Ceaţa ar fi o grupare teroristă care a descoperit ce ştia cardinalul, l-a răpit şi acum vrea să preia reţeaua de vânzare a armelor a lui Halloway.

— De acord. Ipoteza asta nu stă în picioare.

— Dar dispariţia cardinalului e legată de cele ale taţilor noştri, continuă Seth. Noaptea şi Ceaţa n-ar fi putut să-i găsească pe taţii noştri dacă n-ar fi fost cardinalul.

— Din nou sunt de acord.

— Deci, dacă n-au fost răpiţi pentru bani, înseamnă că Noaptea şi Ceaţa face treaba asta din motive personale. Înseamnă că Noaptea şi Ceaţa sunt israelieni. Dar ca să-l bănuiască pe cardinal, ca să descopere ce ştia el, evreii ar fi trebuit să infiltreze pe cineva în interiorul Bisericii Catolice.

— Mă îndoiesc.

— Şi eu. Şi asta mă face să mă întreb.

— Ce anume?

— S-ar putea, oare, ca şi cineva… sau vreun grup… din interiorul Bisericii să fie Noaptea şi Ceaţa?

Iezuiţii negri

1

La opt blocuri la est de râul Limmat din Zürich, Saul şi Erika trecură pe lângă un paznic al Agenţiei care se afla în stradă; deschiseră o uşă şi intrară într-un garaj.

Încăperea era mare, iar luminile de deasupra capetelor erau mai puternice decât cea a dimineţii, pe care tocmai o lăsaseră în urmă, podeaua din beton fiind imaculată. Înăuntru nu era decât o maşină, *Renault*-ul folosit de cei trei asasini. O echipă a Agenţiei îl luase din locul în care le spusese Saul că îl lăsaseră – în parcarea din vecinătatea gării din Zürich. Peste noapte, o altă echipă de oameni lucraseră la el, căutând amprente, dezmembrându-l şi cercetându-l. Acum nu mai era decât un schelet.

— Tipii ăştia erau pregătiţi pentru al treilea război mondial, spuse o voce răguşită.

Îi aparţinea lui Gallagher. Saul se întoarse şi îl văzu pe şeful CIA din Austria ţinând în mână un lansator de rachete RPG-7 şi arătându-i spre podea unde erau împrăştiate tot felul de arme: explozibile din material plastic, grenade, Uzi-uri, mai multe AK-47.

— Aţi găsit ceva amprente?

— De toate felurile, spuse Gallagher. Dar e vorba de o maşină de închiriat, aşa că nu putem să ne dăm seama care aparţineau prietenilor tăi şi care erau ale celor care au folosit-o înainte.

— Ştiţi unde am ascuns cadavrele. Ai putea să trimiţi o echipă să le ia amprentele.

— Am şi trimis deja. Oamenii mei ar trebui să se întoarcă până diseară. În afară de arme, n-am mai găsit nimic neobişnuit în maşină. Dar a fost închiriată în Austria. N-ar fi riscat să treacă prin vama elveţiană atâtea arme, aşa că trebuie să fi luat toate chestiile astea de aici.

— Exact. Şi, din moment ce ne urmăreau, înseamnă că n-au prea avut mult timp la dispoziţie ca să ia armele fără să ne piardă din ochi, spuse Saul. Legăturile lor trebuie să fie excelente.

— O reţea despre care noi nu ştim? spuse Gallagher. Poate. Cred asta mai mult decât bănuiala ta cum că tipii ăia ar fi fost preoţi. Numai din cauza Inelelor pe care le purtau.

— O cruce şi o spadă care se încrucişează.

— Asta nu-i face să fie obligatoriu preoţi, spuse Gallagher punând lansatorul de rachete lângă celelalte arme. Religia şi violenţa nu prea se potrivesc cu cei blajini care moştenesc pământul. Când am vorbit cu cei din Langley, nu le-am spus nimic despre aspectul religios. Aştept până o să fiu sigur. În momentul ăsta, oamenii noştri verifică actele franţuzeşti pe care le-ai găsit asupra celor trei. Paşapoartele şi permisele de conducere sunt false, probabil. Oamenii noştri de legătură din contraspionajul francez or să ne dea veşti destul de curând.

— Dar cărţile de credit? spuse Saul. Ele trebuie să fie cheia.

— Fără îndoială. Bănuiesc că o să descoperim că sunt perfecte. Şi sunt al naibii de curios să ştiu cine le achită notele de plată.

Se auzi sunând telefonul şi Saul se uită la Erika în timp ce Gallagher se duse să răspundă. Nu auziră ce spunea. Mai mult ascultă şi, când se întoarse lângă ei, părea tulburat.

— Cei ale căror nume sunt pe paşapoarte au murit cu ani în urmă. Adresele sunt ale unor pensiuni pentru persoane aflate în tranzit. Dar cărţile de credit sunt doar de trei luni, iar notele au fost achitate imediat cum au fost primite.

— Cine le-a plătit?

— Fiecare din ei avea altă carte. Fiecare notă era achitată printr-o altă bancă, dar fiecare bancă are fotocopii după cecurile plătite prin fiecare cont, iar semnătura de pe cecuri nu era nici unul din numele false ale celor pe care i-ai ucis. Nu, cel care a completat cecurile era un contabil. Ciudat, nu credeţi? Cineva care are o adresă a unei pensiuni pentru cei aflaţi în tranzit să aibă nevoie de un contabil. Şi mai ciudat e faptul că trei oameni în tranzit, cu adrese diferite, au acelaşi contabil. Dar, staţi să mai auziţi ceva. Nici contabilul nu există. Cecurile lui sunt bune. Dar e într-un cimitir din Marsilia. Şi are o căsuţă poştală în loc de birou. Aşa că mergem mai departe şi ce găsim? Ai avut dreptate, Romulus. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

— Spune-mi.

— Biserica Catolică. Notele de plată au fost achitate prin Roma. Prin biroul de la Vatican al unui cardinal pe nume Krunoslav Pavelici. Şi aici e aici. Cardinalul a dispărut acum câteva luni. Deci, ce legătură este între un cardinal dispărut, trei asasini care s-ar putea să fie preoţi şi dispariţia…

— Tatălui meu, spuse Erika. Un evreu, nu un catolic.

— Bine. Dar dacă el a dispărut, atunci cine a achitat notele? întrebă Saul.

— Asistentul său, spuse Gallagher. Părintele Jean Dusseault.

2

Aplecaţi deasupra unei mese din lemn, în liniştea sălii de lectură din Biblioteca Vallicelliana din Roma, Drew şi Arlene se uitară prin cărţile puse la dispoziţie de un bibliotecar. Cele şase titluri, toate în italiană, erau dicţionare de biografii religioase, echivalentul lui *Who's Who* al Bisericii Catolice. Găsiră informaţiile pe care le căutau, se priviră nemulţumiţi, înapoiară cărţile şi ieşiră din nou în strălucirea şi zgomotul Romei.

— Eh, cel puţin a meritat să-ncercăm, spuse Drew, dar răspunsul lui Arlene îl surprinse.

— Eu una cred că am aflat destule.

— Nu văd ce. Referinţele biografice din cărţile acelea erau puţin mai mult decât publicitate pentru cardinal.

— Nu-i lipseşte îngâmfarea, asta-i sigur, zise Arlene. Majoritatea *Who's Who*-urilor sunt bazate pe informaţiile oferite de cei trecuţi în ele. După toate aparenţele, cardinalul se consideră un sfânt pe pământ. Are medalii şi certificate primite de la duzini de grupuri religioase. Ba are şi o decoraţie acordată de Papă. Numai că o listă de distincţii nu este o biografie. Cardinalul n-a dat prea multe amănunte despre viaţa sa. Ori consideră că biografia sa e plictisitoare, lucru de care mă îndoiesc, din moment ce e atât de dispus să aducă la cunoştinţa tuturor diversele lui titluri şi distincţii ori…

— Are ceva de ascuns?

— Să zicem, spuse Arlene. Ştim că s-a născut în 1914 şi a crescut în Iugoslavia. Ştim că a simţit o chemare timpurie spre Credinţă şi s-a alăturat Bisericii când avea optsprezece ani. Ştim că şi-a făcut studiile religioase aici la Roma. O vreme, a servit ca legătură a Bisericii cu Crucea Roşie. A avansat rapid şi, la treizeci şi cinci de ani, era unul din cei mai tineri oameni primiţi în Curie. Fiind administratorul finanţelor Bisericii, deţine una dintre cele mai importante poziţii la Vatican.

— Trebuie să fi fost foarte talentat, spuse Drew. Dar la ce anume? Nimic din biografia lui nu arată de ce a avansat atât de repede. Dacă e aşa cum spui tu şi ascunde ceva, n-o să aflăm din nici o biografie oficială. Mă îndoiesc că am afla chiar dacă am scormoni prin arhivele Vaticanului. Un membru al Curiei are puterea să se asigure că trecutul îi e curăţat.

— Cum aflăm versiunea neoficială a vieţii lui Pavelici? întrebă Arlene.

— Cred că a venit vremea să purtăm o discuţie intimă cu apropiaţii lui, zise Drew. Îmi amintesc că în articolele din ziare referitoare la dispariţia lui se menţiona ceva despre asistentul personal al lui Pavelici. Părintele Jean Dusseault, parcă îl chema.

— Francez.

— Putem să reducem numărul de subiecte pe care să le discutăm cu el. Ceea ce mă interesează e…

— Al doilea război mondial, spuse Arlene, şi de ce fiii asasini ai unor criminali nazişti vor atât de mult să-l găsească pe cardinalul nostru dispărut. Hai să ne întoarcem la Vatican.

3

Părintele Jean Dusseault avea un apartament într-unul din numeroasele palate renascentiste din incinta Vaticanului. Cel mai simplu mod de a-l contacta, bineînţeles, era de a-l suna şi a stabili o întâlnire la biroul său. Dar discuţia ar fi putut să nu fie eficientă. Saul îşi închipui răspunsurile seci la întrebările pe care ar fi vrut să i le pună. „Ştiţi ceva despre vreo legătură între cardinalul Pavelici şi nişte cecuri completate de biroul dumneavoastră pentru nişte asasini care s-ar putea să fie preoţi? Aţi auzit vreodată de vreo reţea secretă de spionaj în interiorul Bisericii Catolice? Absurd? Bineînţeles. Îmi pare rău că v-am deranjat.” „Nu”, îşi spuse Saul în timp ce aştepta într-un foişor vizavi de clădirea în care se afla apartamentul lui Dusseault. O discuţie în biroul acestuia nu ar fi dat rezultate. Era nevoie de o abordare mai intimă – eventual, chiar şi cu forţa.

Saul fusese de acord cu Gallagher în privinţa faptului că, deşi Agenţia acceptase să-i sprijine, era mult mai bine dacă el şi Erika mergeau singuri acolo. Nu erau legaţi de nimeni, aşa că, în cazul în care ar fi fost prinşi, cea mai gravă acuzare ar fi fost aceea că un bărbat şi o femeie care erau evrei îi puseseră întrebări cu prea multă înflăcărare unui preot catolic în legătură cu tatăl dispărut al femeii.

„Şi, în plus”, îşi spuse Saul, „era în continuare o problemă personală. Nu mă interesează decât tatăl Erikăi. Gallagher mi-a dat nişte informaţii pe care nu le aveam – despre legăturile Vaticanului cu cei care au vrut să ne omoare. Şi, în schimb, el a aflat de posibila existenţă a unei reţele despre care nimeni nu are nici o bănuială. Schimbul e cât se poate de corect.”

Luminile se stinseră în câteva apartamente. Întunericul deveni şi mai dens. Vaticanul se închidea pentru turişti la ora şapte seara, dar Saul şi Erika se ascunseseră la subsolul uneia din clădirile cu birouri, de unde se furişaseră afară după apusul soarelui. Din punctul lui de observaţie, Saul aruncă o privire în josul străduţei înguste spre locul unde Erika aştepta într-un foişor asemănător. Se aşezaseră de o parte şi de alta a clădirii în care locuia părintele Dusseault. Imediat cum se stingea lumina în apartamentul acestuia, ei aveau să urce. Sau, dacă el ieşea, erau gata să-l urmărească.

Îl văzură ieşind. Saul îl recunoscu pe tânărul francez robust, cu păr bogat şi negru datorită faptului că, după-amiază târziu, trecuse pe la biroul părintelui Dusseault, dându-se drept un ziarist care căuta să afle dacă mai

apăruseră elemente noi în cazul dispariţiei cardinalului. Preotul fusese distant, rece şi foarte scurt. Lui Saul nu avea să-i displacă să-i smulgă răspunsuri.

Preotul zăbovi puţin în dreptul unei lumini de la intrare, după care porni în direcţia Erikăi. Costumul său negru se confunda cu întunericul; numai gulerul alb i se mai vedea.

Saul îşi părăsi ascunzătoarea, oferindu-i Erikăi ocazia de a se lua după preot înaintea lui. Se concentră asupra unei lumini slabe din capătul străzii, aşteptând să vadă încotro apuca părintele Dusseault.

Acesta merse drept înainte. Clădirea în care locuia se afla în dreapta Pieţei Sf. Petru, în vecinătatea aşa-zisului centru al Vaticanului, unde se aflau un supermagazin, o farmacie şi o poştă. Urmărindu-l, Saul şi Erika trecură printre Capela Sixtină şi Basilica Sf. Petru, apoi pe lângă Academia Pontificală de Ştiinţe şi în adâncul grădinilor Vaticanului, întunericul fiind alungat din loc în loc de câte un felinar. De două ori Saul fu nevoit să se oprească şi să se ascundă – o dată când doi preoţi trecură pe lângă el ieşind dintr-o clădire şi intrând în alta şi a doua oară, când un paznic elveţian patrula pe o stradă. Imediat ce intră printre tufe şi copaci, se simţi mai în largul lui. Dar îi dădură de gândit două gesturi pe care le făcu preotul. Întâi îşi scoase gulerul alb şi îl vârî în buzunarul hainei. Apoi împinse ceva cu mâna dreaptă pe stânga, de parcă şi-ar fi pus un inel.

Cu o cruce şi o spadă intersectate?

„Oare părintele Dusseault o avea vreo legătură cu cei trei care au încercat să mă omoare? De aceea notele de plată erau achitate prin biroul cardinalului?”

Mişcările preotului, care la început erau degajate, acum deveniră prudente. Un slujitor al bisericii aflat la o plimbare seara se transforma într-un agent cu atenţia încordată. Trecu pe lângă strălucirea palidă a unui felinar din grădină. Fără gulerul alb, costumul său negru se contopea perfect cu întunericul.

Deodată, dispăru.

Undeva în faţă, printre tufe şi copaci, Erika trebuia să fi observat. Saul era sigur de asta. Poate era suficient de aproape ca să vadă unde se dusese preotul. Dar, dacă în timp ce îl urmărea, o urmărea şi el? Dacă părintele Dusseault simţise că era urmărit?

Saul era sigur de acest lucru. El şi Erika gândeau atât de identic, încât însemna că aceeaşi idee trebuia să-i fi trecut şi ei prin minte. Trebuia să fi

avut şi mai multă grijă. Se furişă în tăcere pe lângă fântâni, garduri vii şi statui. Îngerii din marmură îi amintiseră întotdeauna de moarte. Parfumul florilor era sufocant, de parcă s-ar fi aflat într-o cameră mortuară. Se lipi de pământ şi se târî spre un spaţiu între tufe, oprindu-se în clipa în care văzu un luminiş, în faţă. O fântână mare în formă de galion spaniol se contura puţin mai încolo.

La început, crezu că omul care stătea cu spatele la fântână era părintele Dusseault, dar apoi, când luna ieşi puţin dintre nori, văzu că acela purta un guler alb. Era mai înalt decât părintele Dusseault. Profilul lui cu o bărbie puternică îl făcu pe Saul să se înfioare. În acea grădină care îi dădea impresia de cimitir, avu senzaţia că vede o fantomă. Timp de o clipă, ar fi putut să jure că se uita la fratele său vitreg care murise, Chris.

Saul privi şocat. Să fi supravieţuit Chris cumva? Saul nu-i văzuse niciodată cadavrul; i se spusese doar de faptul că fusese înjunghiat. Dar, în ciuda dorinţei, Saul ştia în adâncul sufletului său că speranţa îi era lipsită de temei. Preotul acela, indiferent cât de puternică ar fi fost asemănarea, nu era Chris.

O mişcare uşoară într-o parte a fântânii îi atrase atenţia lui Saul. Să fi fost Erika ce încerca să-l vadă mai bine pe cel de-al doilea preot care apăruse pe neaşteptate?

Nu, îşi spuse el. Era prea profesionistă ca să lase curiozitatea să o pună în pericol.

Mişcarea de lângă fântână fu şi mai evidentă. O umbră se desprinse de celelalte mai întunecate. Un bărbat păşi înainte. În costumul negru de preot, dar fără gulerul alb. Un bărbat cu un inel pe degetul mijlociu al mâinii stângi.

Părintele Dusseault.

Celălalt păru să-l fi simţit, căci se întoarse calm şi ridică mâinile într-un gest de pace, sau, cel puţin, aşa se părea. Gestul era identic cu al unui agent care invita să fie percheziţionat, un semn că nu era înarmat.

4

Pentru a-şi proteja vederea în întuneric, Drew se feri să-şi ridice privirea spre lună sau să şi-o îndrepte spre felinarul care se afla puţin mai încolo şi şi-o fixă asupra celui mai întunecat dintre tufişuri, stând cu spatele la fântână. Deşi părintele Dusseault ar fi trebuit să apară, bănui că acesta era prudent, apropiindu-se încet, de teamă să nu cadă în vreo capcană. Auzind o mişcare în spatele fântânii, se întoarse cu un calm exagerat, ridicând braţele într-un gest de neagresiune, fiind încântat că părintele Dusseault apăruse din partea cea mai întunecată, ajutându-l astfel pe Drew, fără să vrea, să-şi protejeze vederea.

Desigur, era posibil ca preotul să nici nu fie părintele Dusseault. Drew nu îl văzuse niciodată pe acesta. În după-amiaza aceea îi telefonase la biroul său de la Vatican cerându-i o întâlnire.

— Despre ce doreşti să discutăm? întrebase o voce blajină cu un uşor accent franţuzesc.

— Despre cardinalul Pavelici, spusese Drew.

— Va trebui să fii mai explicit. Dacă e vorba de dispariţia cardinalului, am primit deja vizita unui reporter astăzi şi i-am spus exact ce-o să-ţi spun şi dumitale. Nu avem nici o informaţie. Du-te şi întreabă-i pe poliţişti.

— Nu sunt reporter, spusese Drew. Şi nu cred că ar trebui să mă trimiţi la poliţie, pentru că aş putea să-ţi fac necazuri.

— N-am nici cea mai mică idee în legătură cu ce…

— Ai cerut să fiu mai explicit. Ascultă asta. Doi asasini îl caută pe cardinal. Fiii unor SS-işti din al doilea război mondial. Taţii lor îi raportau direct lui Hitler. Nu-ţi stârneşte interesul?

Pe fir se făcuse linişte câteva clipe.

— Ridicol, spusese părintele Dusseault. Ce te face să-ţi închipui…

— Nu la telefon. Ţi-am spus că vreau să ne întâlnim. Între patru ochi. Cât mai curând posibil. În seara asta.

— Cine eşti?

— Regret, spusese Drew.

— Îţi închipui că o să am încredere într-o voce anonimă de la telefon? Să mă întâlnesc cu dumneata în secret şi să discut despre nişte asasini?

Izbucnirea părintelui Dusseault păruse mai degrabă calculată decât spontană. Drew se hotărâse să-l pună la încercare.

— Dacă vrei referinţe, aş putea să te trimit la Fraternitate.

Din nou se făcuse linişte pe fir.

Încurajat, Drew îl încercase şi mai mult, începând cu codul de recunoaştere al Fraternităţii.

— ”Dominus vobiscum”.

— Nu înţeleg de ce mi-ai spus asta.

— Nu se poate să nu recunoşti nişte cuvinte dintr-o slujbă în limba latină, părinte.

— Bineînţeles. „Domnul fie cu tine”.

— Şi răspunsul ţi-l aminteşti?

— ”Et cum spiritu tuo”.

— Exact. „Şi cu spiritul tău.” „Deo gratias”, spusese apoi Drew ţinându-i răsuflarea şi aşteptând ultima parte a codului de recunoaştere al Fraternităţii.

— ”Slavă Domnului”. Amin.

Drew răsuflase uşurat încet. Codul era încheiat.

— E o fântână în formă de galion spaniol în grădinile Vaticanului.

Referirea la fântână era, de asemenea, un test. Cu câteva zile în urmă, când Drew şi Arlene se deghizaseră în preot şi călugăriţă pentru a se întâlni cu părintele Sebastian în grădinile Vaticanului, locul de întâlnire fusese fântâna respectivă. Era, de asemenea, locul unde fusese ucis părintele Victor, membrul Fraternităţii care o trimisese pe Arlene să-l aducă pe Drew din Egipt.

Orice locuitor al Vaticanului ar fi asociat imediat locul de întâlnire sugerat de Drew cu crima recent comisă. Orice birocrat al Vaticanului indignat, dar nevinovat, ar fi atras atenţia asupra alegerii morbide. Părintele Dusseault însă, tăcuse câteva clipe, după care spusese doar:

— Ne vedem acolo la unu dimineaţa.

5

Acum, ajungând cu un sfert de oră întârziere la întâlnire, părintele Dusseault ieşi din întuneric, îndreptându-se spre fântână. Nu păru surprins să-l vadă pe Drew îmbrăcat în haine preoţeşti. Era lesne de înţeles, îşi spuse Drew. În definitiv era firesc ca un om care răspundea codului de recunoaşterea al Fraternităţii să fie îmbrăcat corespunzător la Vatican. Unde altundeva ar fi putut un cameleon să-şi arate în siguranţă adevăratele culori?

Drew nu putu să nu observe, însă, că părintele Dusseault nu îşi arăta toate culorile – îşi scosese gulerul alb ca să se poată confunda mai bine cu întunericul, tactică ce îl făcu pe Drew să bănuiască că pregătirea preotului nu fusese în întregime religioasă.

Dar se părea că acesta nu o observase pe Arlene, care, ca şi Drew, intrase în Vatican îmbrăcată iarăşi în călugăriţă. Sosise în grădină cu mult înainte de ora unu, îşi scosese marginea albă a veşmântului de călugăriţă şi se întinsese la pământ între tufele din preajmă, spre care se uita Drew în clipa în care sosise părintele Dusseault.

În lumina lunii, Drew studie inelul de pe degetul mijlociu al mâinii stângi a preotului: un inel cu rubin care avea însemnul unei cruci şi al unei spade intersectate. Era evident că părintele Dusseault şi-l pusese pentru a-şi dovedi statutul de membru al Fraternităţii şi la fel de evident era faptul că absenţa unuia identic pe mâna lui Drew îi trezea suspiciuni.

Părintele arătă spre degetul gol al lui Drew şi spuse:

— Credeam că eşti de-al nostru.

Drew recunoscu vocea de la telefon.

— Nu.

— Atunci, cum de cunoşti codul de recunoaştere?

— Mi l-a spus odată un membru al Fraternităţii… când a încercat să mă recruteze, spuse Drew.

— Dacă a încercat să te recruteze înseamnă că ai calităţi deosebite.

Drew nu răspunse.

— De ce ai refuzat să ni te alături?

— Urăsc tot ce reprezintă Fraternitatea, zise Drew.

— Urăşti? spuse părintele Dusseault şi zâmbi. Un sentiment distructiv. Ar trebui să te spovedeşti şi să cauţi iertare. De fapt, pentru spovedanie ne şi aflăm aici, spuse el apoi şi, ridicând mâna dreaptă, îl binecuvântă. Domnul

îţi iartă păcatele. Acum spune-mi de ce te interesează atât de mult dispariţia cardinalului.

Drew clătină din cap.

— Pentru cine lucrezi?

— Aş prefera să discut despre asasinii de care ţi-am pomenit, cei doi indivizi care îl caută pe cardinal.

— Ah, da, cei despre care ai spus că sunt fiii unor ucigaşi care au lucrat pentru Hitler. Sigur, dacă despre asta preferi să vorbim. Deocamdată. Cum ai aflat de ei?

— Hai să zicem că ni s-au încrucişat drumurile. Pseudonimele lor sunt Ţurţurele şi Seth.

Deşi pe chipul părintelui Dusseault nu se văzu nici o reacţie, ochii îl trădară.

— Ai auzit de ei? întrebă Drew.

— Nu, minţi preotul. Mi-aş aminti nişte nume atât de expresive.

— Fiii unor criminali nazişti, zise Drew. Mă întreb de ce or vrea să-l găsească pe cardinal? Am pus întrebarea şi invers. Ce legătură o fi având cardinalul cu ei? Am început să mă gândesc la trecutul lui. Ce a făcut, oare, de a avansat atât de repede în rang?

— Nu-i nici un mister, spuse părintele Dusseault. Cardinalul a muncit neobosit pentru Credinţă. Energia lui i-a fost răsplătită de nenumărate ori.

— Ei bine, munca despre care vreau să aflu eu a avut loc în 1945, chiar înainte de prima sa avansare. Care e legătura cardinalului cu naziştii?

6

Saul privea din punctul său de observaţie pe pământul ud de rouă de sub tufe. Cei doi preoţi vorbeau – prea încet pentru ca el să poată înţelege ceva – când, deodată, părintele Dusseault păşi în faţă, ridicând mâna stângă. Razele lunii căzură pe…

7

…lama unui cuţit care trebuia să fi apărut de sub mâneca părintelui Dusseault. Drew sări înapoi, simţind cum lama cuţitului îi şterse reverul. Simţi apoi un val de căldură în tot trupul. Se feri de o altă lovitură de cuţit, încercând să se aşeze aşa încât luna să-i fie în spate, şi să-i tulbure vederea părintelui Dusseault în întuneric.

Acesta, însă, înţelese care e intenţia lui Drew şi începu să-i dea roată, încercând să se aşeze cu spatele în lumină.

Când văzu cuţitul venind spre el din nou, Drew pară lovitura şi îl izbi cu podul palmei în piept pe preot, ţintind coastele de deasupra inimii. Părintele, însă, anticipă lovitura şi se răsuci, primind-o într-o parte, iar în acelaşi timp, vru să-l lovească pe Drew cu piciorul drept în falcă.

Drew dădu capul în spate, evitând lovitura şi vru să-i apuce piciorul care îi scăpă când preotul se răsuci brusc. Părintele Dusseault, ameţit, lovi din nou cu cuţitul.

Drew îi îndepărtă braţul înarmat şi îl izbi în nas cu podul palmei, simţind cartilajul trosnind. Deşi lovitura nu era fatală, avea să-l împiedice pe preot timp de câteva secunde să se apere. Drew profită de avantaj şi îi administră câteva lovituri rapide – în diafragmă, sub maxilar, la rădăcina nasului.

Părintele Dusseault se prăbuşi la pământ.

8

Saul continuă să privească uluit. Viteza celui de al doilea preot era uimitoare, făcându-l să îşi amintească iarăşi de Chris. Preotul lovise cu podul palmei. „Exact cum am fost învăţaţi eu şi Chris”. Agilitatea, ritmul, precizia preotului, stilul lui – toate îl făceau pe Saul să se gândească la Chris.

Sau numai faptul că el a murit în timpul unei lupte cu cuţitul şi că eu îmi doresc atât de mult ca el să fi supravieţuit mă face să mă gândesc atât de mult la acest preot care a făcut-o?

„Nu, îşi spuse Saul, nu-mi imaginez asemănarea. Preotul nu e Chris. Ştiu asta. Dar seamănă atât de mult cu el, încât e tulburător”.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt. Mai era cineva în grădină. La început, bănui că silueta care apăru dintre tufele din dreapta lui era Erika.

Dar îşi dădu seama repede că nu era Erika. Era o femeie, într-adevăr, dar îmbrăcată în călugăriţă. Fără marginea albă, fusese învăluită în întuneric. O văzu dând fuga în luminiş. Preotul victorios se întoarse spre ea. Vorbiră agitaţi şi se aplecară lângă părintele Dusseault.

Saul luă imediat o hotărâre periculoasă. Anii de pregătire profesională obiectară. Instinctele lui de apărare se răzvrătiră. Nu contau. Se ridică şi păşi în luminiş.

9

Alarmaţi, preotul şi călugăriţa se întoarseră rapid spre el.

— Este cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată, spuse Saul, ridicând mâinile. Nu sunt singur, aşa că rămâneţi pe loc. Am încredere în voi. Vă rog să nu faceţi nici o mişcare împotriva mea.

Preotul păru paralizat, neştiind dacă să fugă sau să atace. Călugăriţa scoase un pistol de sub robă.

Saul ridică mâinile şi mai sus, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

— Nu ştiaţi că vă urmăresc, aşa că bănuiesc că aş fi putut să vă omor dacă aş fi vrut. Cred că avem preocupări comune.

— Preocupări comune? întrebă preotul, iar Saul simţi iarăşi un fior ciudat, căci vocea era cea a lui Chris.

„Nu se poate. Dar aşa e.

Sau am început să înnebunesc?”

— Ceea ce aţi făcut voi, voiam să facem noi, spuse el.

— Şi anume? întrebă călugăriţa continuând să ţină pistolul îndreptat spre el.

— Să punem mâna pe părintele Dusseault şi să-l facem să ne spună ce ştie despre…

Preotul îşi înclină capul.

— Despre?

Saul ezită, neştiind cât de mult să dezvăluie şi, deodată, se hotărî.

— Despre tatăl soţiei mele care a dispărut şi despre cei trei bărbaţi care cred că erau preoţi şi au încercat să ne omoare pe mine şi pe soţia mea.

— Zici că aşa crezi, că erau preoţi?

— Da, ca acela care tocmai te-a atacat pe tine. Poartă exact acelaşi gen de inel ca ei. Un rubin cu o cruce şi o spadă intersectate.

10

Drew se uită la el surprins.

— Ştii de Fraternitate?

Necunoscutul avea până în patruzeci de ani şi era înalt, musculos, brunet, cu un maxilar pătrat.

Drew avu o senzaţie ciudată de *déjà vu,* având impresia că îl mai văzuse undeva, deşi nu îşi putea imagina unde. Ignoră acel sentiment tulburător şi aşteptă ca omul să răspundă.

— Fraternitatea? întrebă necunoscutul încruntându-se. Aşa îşi spun? Nu, nu ştiu de ei, dar cu siguranţă aş vrea să aflu, zise el şi se apropie şi mai mult. Ştiu doar că inelul are o capsulă cu otravă ascunsă sub piatră.

— Da, piatra, spuse Drew. Fraternitatea Pietrei. Trebuie să înghită otrava dacă există pericolul de a fi prinşi şi forţaţi să dezvăluie secretele ordinului lor.

— Ordin? întrebă necunoscutul repede. Deci am avut dreptate? Sunt preoţi?

Drew încuviinţă şi amintindu-şi de otravă, se aplecă şi scoase inelul de pe degetul preotului.

— Sper că nu l-ai omorât, zise necunoscutul.

— Mi-am dat toată silinţa să n-o fac. Când o să-şi revină, o să-l cam doară.

— Măcar să-şi revină, pentru că am să-i pun o mulţime de întrebări. Pe de altă parte, din moment ce se pare că ştii de Fraternitate, ai putea să mă scuteşti de efort. Nu porţi inel. Bănuiesc că nu eşti membru. Ceva îmi spune că nu eşti nici preot, aşa cum nici prietena ta nu e călugăriţă.

— Te-am mai văzut undeva, zise Drew.

11

Saul avu impresia că era scuturat de un curent electric.

— Ieri, în Elveţia, spuse preotul. În vârful trecătoarei Abliss.

— Am trecut pe-acolo ieri în drum spre Zürich.

— Într-un *Renault.*

— Cum naiba…

— O femeie era într-o altă maşină în spatele tău, zise preotul apoi. La volanul unui *Volkswagen Golf.*

— Soţia mea. Dar cum ai…

— Părea atât de concentrată şi de obosită, dar atât de hotărâtă să nu te piardă din ochi. Nu-mi explic de ce, dar în clipa când aţi trecut, m-am simţit identificat cu voi.

Saul simţi o altă scuturare. Ar fi vrut tare mult să-i spună lui Drew despre Chris şi despre propriul său sentiment ciudat de înrudire.

Dar el îşi îndreptase atenţia asupra părintelui Dusseault.

— Trebuie să-l scoatem de-aici, zise Drew.

— Înainte să apară vreun paznic, spuse Saul şi aruncă o privire în spatele lui, în beznă. Soţia mea trebuie să se întrebe ce-om vorbi atâta. Mai bine îi fac semn că poate să iasă din ascunzătoare, zise el şi, întorcându-se spre nişte tufe, îi făcu semn să iasă. Nu mi-aţi spus cum vă numiţi. Sau tot nu aveţi încredere în mine?

Bărbatul şi femeia se priviră nesiguri.

— Drew.

— Arlene.

— Saul. Pe soţia mea o cheamă Erika. O să vă placă de ea, zise el şi îi făcu din nou semn Erikăi să vină.

Aşteptă.

Făcu semn a treia oară.

Şi, deodată, îşi dădu seama că ea nu avea să iasă din ascunzătoare, că lumea luase o întorsătură groaznică şi că viaţa lui era la un pas de distrugere.

12

Saul alergă până la marginea grădini întunecate, uitându-se spre cupola masivă a basilicii Sf. Petru luminată de strălucirea felinarelor. El căutase pe jumătate din suprafaţa grădinii, în timp ce acela care spunea că se numea Drew, cercetase cealaltă jumătate. Acum, văzând un paznic în apropierea unui palat în faţa lui, îşi dădu seama că ajunsese într-un punct de unde nu mai îndrăznea să meargă mai departe. Dacă Erika nu era în grădină, cu siguranţă că el nu putea spera să o găsească prin labirintul clădirilor din Vatican. Se întrebă ce ar fi putut să i se întâmple. Analiză toate posibilităţile şi numai două i se păreau a avea sens. Ori fusese forţată să fugă, ori fusese prinsă. Dar forţată să fugă sau prinsă de cine? De paznici? De altcineva din sânul Fraternităţii?

Trecuseră mai mult de douăzeci de minute de când porniseră în căutarea ei. Drew trebuia să se fi întors deja la fântână. Poate că el o găsise pe Erika.

Saul se întoarse repede, dând buzna în luminiş, dar rămase surprins când nu mai văzu pe nimeni acolo. Îşi încleştă pumnii furios, dar auzi paşi în dreapta lui şi îl recunoscu pe Drew care ieşi din ascunzătoare.

— Ne-am ascuns ca nu cumva să ne vadă paznicii, zise el. Ai întârziat.

— Ai găsit-o?

— Nu… îmi pare rău.

Saul avu senzaţia că nişte lame ascuţite îi sfâşiau inima.

— Mă tem că trebuie să plecăm, spuse Drew.

— Înţeleg.

— Vii cu noi sau vrei s-o mai cauţi?

Saul se simţi tentat să se întoarcă spre grădina imensă şi întunecată.

— Nu, spuse el cu greu. Dacă ar fi fost aici, s-ar fi arătat sau am fi găsit-o. O s-o caut. În altă parte, zise el şi glasul i se frânse. Numai că nu-mi închipui unde.

— Mai trebuie să ne gândim ce facem cu preotul.

Saul mai privi o dată spre grădină. Fu nevoie de toată disciplina lui pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Dacă era prins acolo, nu avea să o ajute pe Erika în nici un fel, îşi spuse el. Pe de altă parte, părintele Dusseault ar fi putut să ştie de ce dispăruse.

Făcu un efort să se concentreze.

— Urmaţi-mă.

Îşi dădu seama că nu aveau prea mult posibilităţi. Ar fi putut încerca să-l ducă pe părintele Dusseault înapoi în apartamentul său, dar existau prea multe şanse ca vreun paznic să-i surprindă şi să dea alarma. Şi, dacă, totuşi, izbuteau să ajungă în apartament, ce făceau după aceea? Îl luau la întrebări acolo? Dimineaţă, vreunul din oamenii lui ar fi putut să-i observe absenţa şi să înceapă să-l caute. Nu, trebuiau să-l scoată din Vatican. Dar cum? Cu siguranţă că ar fi fost opriţi dacă ar fi încercat să-l scoată pe poartă la ora două noaptea. Poate găseau un loc unde să se ascundă până dimineaţă. Şi, pe urmă? Să treacă împreună cu el pe lângă paznici, în timp ce aceştia erau ocupaţi cu mulţimea de turişti? Dar cum puteau face să nu se bage de seamă faţa învineţită a părintelui şi dacă acesta făcea gălăgie la poartă? O singură soluţie părea practică. Să părăsească Vaticanul imediat, dar nu pe lângă paznici.

Înainte să vină acolo cu o zi înainte, Saul şi Erika cercetaseră împrejurimile. Oraşul-stat era înconjurat de un zid înalt de piatră. Un intrus nu l-ar fi putut escalada fără să fie ajutat, dar, dacă cineva ar fi încercat să-l escaladeze cu o frânghie sau cu o scară, cu siguranţă că ar fi atras atenţia paznicilor.

Dar nu intrarea era problema acum, ci ieşirea şi a escalada zidul Vaticanului din interior nu era la fel de greu ca din exterior. Cu o zi în urmă, Saul observase câteva locuri unde copacii crescuseră aproape de zid.

În vreme ce Drew şi Arlene îl cărau pe preot, Saul le-o luă înainte sperând să o găsească pe Erika. Ajunseră la partea din spate a Vaticanului şi merseră de-a lungul zidului până când găsiră un copac gros pe ale cărui ramuri se puteau căţăra până la marginea de sus a zidului.

Nu avea să fie greu să-l urce pe preot printre ramuri, dar când ajungeau să-l coboare pe partea cealaltă avea să fie mai puţin uşor, căci era nevoie ca doi oameni să stea jos, în timp ce al treilea, pe zid, trebuia să-l ţină de mâini şi să-l coboare cât mai mult înainte să-i dea drumul în braţele celor care îl aşteptau. Trebuiau să se gândească la faptul că, imediat ce ajungeau jos, ar fi putut atrage atenţia poliţiei. Era foarte important să părăsească zona imediat.

Cobor eu întâi, spuse Saul. Erika şi cu mine am închiriat o maşină pe care am lăsat-o în apropiere. Daţi-mi douăzeci de minute ca să vin cu ea aici. Pe urmă începeţi să urcaţi. Cine ştie? Poate că Erika e deja la maşină.

— Ce-o să faci dacă maşina nu e în locul în care ai lăsat-o? întrebă Drew.

— O să fur una. Orice-ar fi, tot o să mă-ntorc.

13

Drew se lăsă la pământ, cu spatele rezemat de zid, tremurând din cauza umezelii. Arlene se aşeză şi ea lângă el. Drew se temea ca nu cumva părintele Dusseault să îşi revină, să se fi prefăcut inconştient şi să atace pe neaşteptate. Îi verifică pulsul. Era constant, dar slab, cu siguranţă că nu era pulsul unui asasin care se pregătea să atace.

Arlene se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ai încredere în el?

— În Saul? Da. Habar n-am de ce, dar am.

Liniştită, ea se rezemă de umărul lui.

— Ce i-ai spus părintelui Dusseault de l-ai făcut să te atace?

— Nu mai ştiu sigur, zise el, având ipoteze contradictorii în legătură cu atacul şi simţind nevoia să se gândească.

Poate că părintele Dusseault venise la întâlnirea aceea cu aceeaşi intenţie ca şi Drew, să afle nişte răspunsuri.

Sau părintele reacţionase dintr-un impuls, ameninţat deodată de întrebările pe care i le pusese Drew în legătură cu cardinalul şi cu naziştii.

Dar când îşi aminti incidentul, Drew îşi dădu seama că atacul în aparenţă spontan al părintelui fusese, în realitate, cât se poate de calculat. Nu lovise cu cuţitul pentru a afecta vreun organ vital, gâtul, de exemplu, ci avusese ca ţintă pieptul şi stomacul, ceea ce ar fi provocat moartea foarte târziu sau chiar deloc. „Voia să mă interogheze”, îşi spuse Drew. „Să afle cine sunt şi de ce mă interesează atât de mult soarta cardinalului. După aceea, m-ar fi eliminat.

Cred că l-am găsit pe cel care l-a ucis pe părintele Victor lângă fântână.

Dar de ce să fi vrut un membru al Fraternităţii să omoare un altul? Să aibă dreptate părintele Sebastian în legătură cu faptul că cineva din interiorul Fraternităţii ar vrea să o distrugă? Părintele Dusseault să fie trădătorul, oare?

O să aflăm răspunsurile destul de curând”, îşi spuse el. „După ce o să vină Saul cu maşina.”

Dar ce spusese Saul? Că tatăl soţiei lui dispăruse? Dispariţia aceea avea o legătură cu trei preoţi, membri ai Fraternităţii, care încercaseră să-i ucidă pe Saul şi pe soţia acestuia?

Şi acum şi soţia lui Saul dispăruse. Drew începu să bănuiască că ambele căutări, a lui Saul şi a sa, erau oarecum legate şi că răspunsurile la întrebările lui Saul aveau să-l ajute să le afle pe ale lui.

Se uită la ceas. Trecuseră cele douăzeci de minute.

Arlene îi ghici gândul.

— E timpul.

Începu să se caţere apoi în copac şi, fixându-se bine între ramuri, se întinse în jos, în timp ce Drew îl ridică pe părintele Dusseault spre ea.

Un *Peugeot* se apropie de farurile aprinse. Un moment, Drew se întrebă încordat dacă maşina era a poliţiei sau a Fraternităţii, dar când îl văzu pe Saul coborând, se relaxă. Arlene se lăsă în jos uşor, sărind pe pământ. Drew îl coborî pe preot şi, după ce făcu şi el acelaşi lucru, urcară toţi în maşină.

Spre dezamăgirea lui Saul, Erika nu îl aştepta la maşină.

— Soţia mea şi cu mine am luat o cameră la hotel, spuse el în timp ce conducea. Dacă e teafără, dacă a fost silită să fugă de cineva, ştie că acolo ne putem întâlni.

Le aruncă o privire în spate lui Drew şi lui Arlene, nevăzându-l pe preot, deoarece acesta era întins pe jos.

— Aş fi de părere să-l ducem acolo.

Răsuflă uşurat când îl auzi pe Drew spunând:

— În situaţia actuală, e singura soluţie.

Saul le explică faptul că aleseseră hotelul pentru că atât liftul, cât şi scara de incendiu erau invizibile din holul de la intrare. Pe coridorul respectiv se putea ajunge intrând pe o uşă din spate, din apropierea parcării.

La ora trei dimineaţă, nimeni nu îi dădu atenţie unui preot care îl ajuta pe un altul să intre în clădire, unei călugăriţe care intră câteva minute mai târziu sau bărbatului înalt şi brunet care urcase înaintea lor, cu o valiză în mână.

În valiză se aflau hainele de stradă pe care Drew şi Arlene le purtaseră înainte să se îmbrace în veşminte preoţeşti. În drumul lor spre hotel, Drew le luase dintr-un dulăpior din gară. Nu întâlniră pe nimeni în lift şi nici pe coridor până la uşa camerei lui Saul. Imediat după ce intrară, Drew şi Arlene se duseră pe rând la baie pentru a-şi pune hainele de stradă, în timp ce Saul îl examină pe preotul fără cunoştinţă pe care îl întinseseră în pat.

— Are nasul rupt.

— Asta a fost şi intenţia mea, spuse Drew. Am făcut tot ce-am putut ca să-l descurajez. Maxilarul cum e?

— Oasele par întregi. O să poată vorbi.
— Dar îşi revine foarte greu, spuse Arlene.
— Da, asta mă îngrijorează, zise Saul. I-am examinat ochii. Răspund la lumină. Reflexele îi funcţionează. S-ar putea să fim nevoiţi să-i punem nişte gheaţă pe nas.
— Aş prefera să sufere în continuare. O să răspundă mai repede la întrebări, zise Drew.
— Nu ai droguri ca să-l faci să vorbească?
— Nu, zise Drew. Ni s-au dat documente de identitate, arme şi bani. Atâta tot.
— Cum adică, „vi s-au dat”? Cine vi le-au dat?
— Cineva din Fraternitate ne-a forţat să-l ajutăm.
Saul făcu ochii mari.
— E o datoria pe care trebuie s-o plătim, spuse Drew.
— Crede-ne că nu ne simţim loiali faţă de ei, zise Arlene.
Saul îi privi pe amândoi şi şovăi înainte să vorbească.
— Bine. Până acum am avut încredere în voi. Din moment ce voi sunteţi sinceri, o să fiu şi eu la fel. Şi eu am o datorie faţă de un grup.
— Cine?
— Am lucrat pentru el. Nu vreau să mai am de-a face cu ei, dar m-au făcut să cooperez.
— Te-am întrebat…
— CIA.
— Dumnezeule!
— Aş vrea să-i sun acum, spuse Saul. Ne amăgim noi în privinţa stării sănătăţii lui, dar adevărul e că are nevoie de asistenţă medicală, altfel n-o să fie în stare să răspundă la întrebări. L-ai aranjat bine. Din câte îmi dau seama, are o contuzie. Ne trebuie o echipă dotată cu tot ce-i necesar ca să-l facem să-şi revină.
În încăpere se făcu linişte.
Arlene se întoarse spre Drew.
— Are dreptate. O să pierdem prea mult timp dacă aşteptăm să-şi revină singur.
— Bine, dar CIA, zise Drew. Ştii foarte bine ce sentimente am…
— După cum te-ai descurcat, aş fi zis că lucrai pentru ei, spuse Saul.
— Nu pentru Agenţie. Am lucrat pentru Departamentul de Stat. Nu vreau să mai am de-a face nici cu unii, nici cu alţii.

— Dar ai acceptat să cooperezi cu Fraternitatea, spuse Saul.

— N-am avut încotro.

— Ascultă-mă cu atenţie. Nevastă-mea a dispărut. Ăsta-i singurul lucru care mă interesează acum. Dar cred că, dacă o să obţin nişte răspunsuri de la preot, am şanse să aflu unde e. Pot să aduc o echipă de experţi să ne ajute. O să fac tot ce-mi să în putinţă să vă garantez că Agenţia n-o să afle de voi. Nu-ţi cer decât să mă laşi să sun.

Drew se uită în pământ.

— Dacă o să ne ajute să rezolvăm problema asta, Drew, spune-i că e în regulă, zise Arlene.

El îşi ridică privirea.

— Intrăm şi mai adânc.

— Spune-i.

— Bine, spuse el oftând, poţi să suni.

Saul puse mâna pe receptor şi formă repede.

Răspunse o voce răguşită care repetă numărul folosit de Saul.

— Romulus la telefon. Spune-i lui Gallagher că am o sursă de informaţii şovăitoare. Am nevoie de o echipă medicală de interogare. Acum.

— Ce adresă? întrebă vocea.

— Ştie unde locuiesc.

Saul puse receptorul la loc în furcă.

— Unde dracu’ e nevastă-mea?

14

O jumătate de oră mai târziu, Saul auzi o bătaie în uşă. Se uită pe vizor, aşteptându-se să-l vadă pe cel ciupit de vărsat, dar fu surprins când îl văzu chiar pe Gallagher. Le făcu un semn lui Drew şi lui Arlene, care îşi luară valiza şi se închiseră în baie, după care deschise uşa de la intrare.

Gallagher avea ochii roşii din cauza faptului că nu dormise.

— „O sursă de informaţii şovăitoare”?

Saul închise uşa şi o încuie.

— La drept vorbind, locul meu e în Austria, continuă Gallagher. Oamenii noştri din Zürich nu s-au supărat când am intrat în jurisdicţia lor, dar cei de la Roma vor să se ocupe singuri de problemele lor. Dacă ai fi de acord să laşi alt şef să-ţi fie…

— Tu ai vrut relaţia asta. Acum eşti prins în joc, îi spuse Saul. N-o să risc să mă încred în altcineva.

— Ce plăcut e să fii atât de simpatizat! Ce ai aici?

Saul îl conduse în dormitor şi Gallagher păli când văzu cine era în pat.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred! Ai răpit un preot! Cum naiba o să trec asta în raport? Şi uită-te la faţa lui! Ce-ai făcut, ai trecut cu camionul peste el?

— Nu e un simplu preot. E asistentul personal al unui cardinal din Curia Vaticanului.

Gallagher rămase cu gura căscată.

— O să te fac să mi-o plăteşti! Mi-ai făcut viaţa…

— Înainte să începi să-ţi faci griji pentru slujba ta, uită-te aici, spuse Saul arătându-i inelul pe care îl scosese de pe degetul părintelui Dusseault.

Gallagher îl privi surprins.

— Amănuntele încep să se lege. Deja mi-ai dovedit că aceia care au încercat să mă omoare erau plătiţi prin intermediul unui birou de la Vatican, spuse Saul şi arătă spre părinte. Prin biroul lui. Şeful lui e cardinalul care a dispărut.

Saul ridică apoi mâna dreaptă a preotului şi îi suflecă mâneca, dezvăluind teaca pumnalului, după care îi dădu lui Gallagher arma.

— Din echipamentul standard al unui preot. Te rog să mă crezi că ştia să-l folosească.

— Zii mai departe. Începi să mă convingi.

— Nu numai că e o reţea despre care n-am auzit niciodată, dar am avut dreptate – e alcătuită din preoţi, spuse Saul. Şi-au luat numele de la rubinul inelului. Fraternitatea Pietrei.

Gallahger râse uşor.

— Romulus, eşti la fel de bun ca întotdeauna. Ai aflat o mulţime de lucruri.

— Dar nu suficient, l-am spus omului la telefon. Vreau o echipă medicală de interogare.

— N-or să ştie ce întrebări să pună.

— Dar eu ştiu. Imediat ce va fi gata, vreau să fiu anunţat. Eu o să pun întrebările. Am de gând să-l storc pe preoţelul ăsta de tot ce ştie.

— Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? Ai o voce…

— Soţia mea a dispărut.

— Cum?

— Era cu mine când am supravegheat apartamentul preotului. El a ieşit. L-am urmărit separat ca să nu atragem atenţia.

Conştient de prezenţa lui Drew şi a lui Arlene în baie, Saul nu pomeni nimic de amestecul lor în evenimentele acelei nopţi.

— După ce-am pus mâna pe el, am început s-o caut pe Erika, spuse el apoi, dar gâtlejul i se contractă şi îi fu greu să mai continue. A dispărut, pur şi simplu. Am căutat peste tot. Nu e. Dacă tipul ăsta ştie ceva în legătură cu motivul pentru care a dispărut, jur că o să-mi spună. Dacă păţeşte ceva, oricine a făcut-o, o să moară.

Gallagher se dădu înapoi.

Sună telefonul şi Saul răspunse imediat.

— Erika?

— Vreau să vorbesc cu Gallagher, spuse o voce de bărbat.

Saul închise ochii, încercând să-şi stăpânească dezamăgirea. Îi dădu receptorul lui Gallagher.

— Da, veniţi sus, spuse acesta, după care puse receptorul la loc în furcă şi se întoarse spre Saul. Erau cei din echipă. Sunt la un bloc distanţă. N-am vrut să-i trimit direct aici până nu aflam despre ce era vorba.

— Şi acum eşti mulţumit?

— Uşurel. Nu uita că sunt de partea ta.

— Adevărat? Bun avertisment, Gallagher. Spune-le oamenilor să se ocupe de preot. Pe urmă, e al meu.

— În alte împrejurări, nu ţi-aş fi iertat tonul, spuse Gallagher aruncând fulgere din privire, însă imediat se mai potoli. Dar bănuiesc că eşti îndreptăţit. Dormi puţin. Ar fi bine să mănânci ceva. Arăţi groaznic.

— Să dorm? Să mănânc? Cum naiba, când Erika…

— Haide, Romulus. Nu-i faci un bine nici ei, nici altcuiva dacă te distrugi.

Saul îşi dădu seama deodată cât de aproape de limită era. Oftă adânc.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

— Pentru ce? în locul tău aş înnebuni. Contează pe mine. O să fac tot ce pot ca să te ajut.

Saul îi zâmbi recunoscător.

Cinci minute mai târziu, apărură trei inşi, dintre care unul era slab şi purta ochelari. Îşi ţuguie buzele când văzu faţa preotului. Îi verifică semnele vitale, după care se întoarse spre Gallahger.

— Putem să-l mişcăm?

Gallahger încuviinţă, iar ceilalţi doi înaintară. Erau bine clădiţi.

— Unde îl ducem? înapoi sau…

— Puteţi s-o faceţi aici? întrebă Gallagher. Într-o altă cameră din hotel?

— S-ar putea să fie nevoie să-i facem o radiografie a craniului, dar nu văd nici o umflătură în spatele globilor oculari, aşa că, probabil că fac exces de zel. Tensiunea e în regulă. Da, cred că putem s-o facem aici în hotel.

— Am sunat jos deja pentru o rezervare. Aveau o cameră în capătul acestui coridor, spuse Gallagher, după care i se adresă unuia din cei doi inşi bine clădiţi. Du-te şi completează fişa. Şi adu cheia.

După zece minute, echipa era pregătită să plece cu preotul.

— O să am nevoie de nişte lucruri din camionetă, spuse cel cu ochelari.

— Orice vreţi, puteţi să luaţi, zise Gallagher.

Aruncară o privire pe coridor. Nu era nimeni. Cei doi bine clădiţi îl luară pe preot între ei, petrecându-i braţele pe după gâturile lor şi ieşiră în hol, urmaţi de bărbatul cu ochelari. Nu îi văzu nimeni.

Gallagher se întoarse din pragul uşii deschise de unde îi urmărise cu privirea.

— Nu uita, odihneşte-te puţin. O să te sun când e gata. Saul se rezemă de perete, simţindu-şi genunchii moi de oboseală.

— Aştept, spuse el şi apoi încuie uşa.

15

Uşa băii se deschise.

— Tu, îi spuse Arlene lui Saul, o să faci ce-a spus Gallagher, iar eu o să chem serviciul la cameră.

— Se crede Florence Nightingale. Se face rea când pacienţii n-o lasă să-i ajute, spuse Drew, iar Saul zâmbi şi se îndreptă împleticindu-se spre un scaun.

Arlene ridică receptorul.

— Prietenul meu aici de faţă nu prea consumă carne, îi spuse ea lui Saul. Ce ziceţi de ouă prăjite, chifle şi cafea?

— Sunt destul de tensionat şi aşa, zise Saul. Fără cafea.

— Lapte, spuse Drew. Şi fructe. Multe fructe.

Arlene dădu comanda. Saul o privi. Era înaltă şi subţire, amintindu-i de Erika. Dar la aceasta se limita asemănarea, căci părul lui Arlene nu era la fel de negru şi de lung, iar faţa, deşi frumoasă, era mai ovală. Pielea ei, deşi bronzată, nu era creolă natural ca a Erikăi. Ochii se deosebeau cel mai mult. Ai lui Arlene erau verzi, în timp ce ai Erikăi erau căprui închis.

Erika.

Pentru a nu se mai gândi la ea, îşi îndreptă atenţia asupra lui Drew şi din nou îşi aduse aminte de Chris.

— Tot nu mi-ai spus dacă eşti cu adevărat preot.

— Nu, spuse Drew cu nostalgie. Totuşi, am fost frate odată.

Acest lucru îl surprinse pe Saul.

— Frate? Vrei să spui că…

— Sunt romano-catolic. Am fost călugăr.

Saul făcu un efort pentru a-şi păstra stăpânirea de sine.

— Am avut un prieten extrem de apropiat, un frate vitreg, s-ar putea spune, care era romano-catolic. Irlandez.

— Eu sunt scoţian.

— Prietenul meu a intrat într-o mănăstire de călugări cisterciţi unde a stat şase ani, spuse Saul.

— Adevărat? Ce coincidenţă!

— Cum adică? întrebă Saul cu nervii încordaţi la maximum. Ce vrei să spui?

— Şi eu am stat la mănăstire tot cam atâta. Dar eram carthuzian.

— Da, prietenul meu mi-a povestit despre carthuzieni. Mi-a spus că toţi din ordinul lui, cistercienii, erau foarte tari. Nu vorbeau. Credeau în munca fizică foarte grea. Cartuzienii, însă, trăiau fiecare în câte o chilie, pustnici pe viaţă, complet solitari. Mi-a zis că aceştia erau cei mai tari.

— Mi-a plăcut liniştea. Cum se numea prietenul tău?

— Chris.

— De ce a părăsit ordinul?

— Avea coşmaruri în legătură cu nişte lucruri care fusese forţat să le facă înainte de a se alătura ordinului. De fapt, acele lucruri l-au făcut să ia această hotărâre de la bun început.

— Lucruri?

— A fost manipulat în aşa fel încât să devină asasin.

Drew tresări. Şocul său era palpabil.

— Nu poţi înţelege asta dacă nu ştii că eu şi Chris am fost orfani. Instituţia în care trăiam era creată după modelul uneia militare. Încă de când eram mici am fost învăţaţi să fim luptători. Un bărbat ne-a adoptat în mod oficial. Numele lui era Eliot. Ne lua în călătorii. Ne dădea bomboane. Ne-a făcut să-l iubim.

Lui Saul îi era greu să continue.

— S-a dovedit că lucra pentru guvern şi motivul pentru care a devenit tatăl nostru vitreg a fost ca să ne facă spioni. După o pregătire intensă, ne-a trimis în misiune. Statele Unite nu trec cu vederea asasinatele, dar asta făcea. Credeam că misiunile noastre erau aprobate de guvern şi că erau pentru o cauză dreaptă. Dar, în realitate, noi nu lucram pentru guvern, ci pentru Eliot însuşi, îl iubeam atât de mult, încât am fi făcut orice pentru el. Aşa că ne-a spus să ucidem. Pentru propriile lui motive. Chris a cedat nervos din cauza lucrurilor pe care le făceam şi, ca să se pocăiască, s-a dus la mănăstire. Numai că era torturat de coşmaruri şi s-a izolat şi mai mult. Cădea în transe. Starea respectivă se numeşte schizofrenie catatonică. Paralizie meditativă. Cisterciţii insistau ca fiecare călugăr să contribuie în mod egal la munca din mănăstire, dar transele îl împiedicau pe Chris. Aşa că i s-a cerut să plece.

— Trebuie să fi fost distrus.

— Ah, da. Dar acum şi-a găsit liniştea.

— Cum?

— A fost omorât, zise Saul, şi Drew făcu ochii mici. Înjunghiat – pentru că, până la urmă, Eliot s-a întors împotriva noastră. Pentru a-şi proteja

secretele, ne-a trădat. Totuşi, l-am răzbunat pe Chris.

— Cum?

— L-am omorât pe Eliot… Şi tu?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Drew.

— De ce ai plecat de la carthuzieni?

— O trupă a atacat mănăstirea.

Saul clipi de câteva ori uimit.

16

Drew o simţi pe Arlene încordându-se lângă el.

— Au atacat mănăstirea? întrebă Saul.

— Şi eu sunt orfan. Părinţii mei au murit când eu aveam zece ani, zise Drew. La Tokio. Tatăl meu lucra pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite de acolo. În 1960, şi el şi mama au fost aruncaţi în aer de către terorişti. Autorităţile nu i-au găsit niciodată pe făptaşi. Nu aveam decât zece ani, dar am jurat că, într-o bună zi, o să-i găsesc sau, dacă nu puteam să-i găsesc, o să-i pedepsesc pe toţi cei care erau ca indivizii care îmi omorâseră părinţii. Am fost trimis în America să locuiesc cu unchiul meu, spuse el şi durerea îi tulbura glasul. N-a mers bine deloc, aşa că am fost adoptat de cel mai bun prieten al tatei. Se numea Ray. Şi el lucra pentru Departamentul de Stat şi m-a luat cu el în misiuni prin toată lumea. Oriunde mergeam, el avea grijă ca eu să învăţ artele marţiale din ţara respectivă. Eu tot mai aveam de gând să-mi ţin jurământul – de a-mi răzbuna părinţii – aşa că Ray m-a recrutat într-o grupare antiteroristă a Departamentului de Stat denumită Scalpel[{2}]. Am fost pregătit pentru a deveni ucigaş. Timp de zece ani am omorât.

— Zece ani? Ce te-a făcut să te opreşti? De ce te-ai dus la mănăstire?

— Tot ca şi prietenul tău. Aveam coşmaruri. În 1979 am fost trimis într-o misiune care s-a încheiat cu uciderea unor oameni nevinovaţi, soţ şi soţie. I-am aruncat în aer, exact aşa cum fuseseră aruncaţi în aer părinţii mei. Fiul lor a fost martor, exact cum fusesem eu.

— Şi zici că bărbatul şi femeia erau nevinovaţi? Ai făcut o greşeală?

— Nu. Scalpel a vrut ca ei să moară din motive politice. Dar eu tot nu puteam să justific ce făcusem. Devenisem la fel ca aceia care îmi omorâseră părinţii. Mă transformasem în mizerabilii pe care îi căutam. Eram propriul meu duşman. Am avut o… cădere nervoasă, bănuiesc că i-ai spune. Eram atât de disperat să mă pocăiesc, să mă autopedepsesc pentru păcatele mele, încât am devenit cartuzian. Timp de aproape şase ani, prin penitenţă şi rugăciuni, am reuşit să dobândesc o anumită linişte sufletească.

— Şi atunci au atacat mănăstirea?

— Nouăsprezece călugări au fost otrăviţi. Alţi doi au fost împuşcaţi. Eu eram principala ţintă, dar am scăpat. Am jurat să descopăr cine i-a ucis pe ceilalţi călugări şi mi-am distrus şansa de ispăşire. În cele din urmă, am

aflat că Ray a fost cel care a ordonat lovitura. Se temea că, într-o bună zi, din cauza depresiunii mele nervoase, o să dau în vileag ceva în legătură cu el. Mă căutase toţi acei ani şi când, în cele din urmă, a aflat că mă dădusem la fund… Ei bine, aşa cum ai făcut şi tu cu cel care a ordonat uciderea fratelui tău vitreg, l-am găsit pe Ray şi l-am omorât.

17

Saul ascultă profund mişcat. Asemănarea dintre povestea lui şi cea a lui Drew era tulburătoare.

Dar Chris fusese ucis.

Iar Drew supravieţuise, semănând cu Chris, cu părul lui blond, ochii plini de înflăcărare, pistruii şi faţa cu oase puternice. Saul avea impresia că se umpluse un gol din viaţa lui, că se întorsese o fantomă.

— Nu mi-ai spus dacă mai ai fraţi, zise Saul.

— Nu mai am. Am fost singur la părinţi.

Saul zâmbi.

— Dacă vrei unul, tocmai l-ai găsit. Nu mi-ai povestit totul dacă n-ai fi sesizat asemănarea dintre… E extrem de ciudat.

— Am observat asemănarea, dar nici eu nu mi-o pot explica, spuse Drew.

— Să ne întâlnim aşa. Cum… Nu-mi vine să cred că e doar o coincidenţă.

— Întrebarea e, câte alte asemănări or mai fi? îi întrerupse Arlene.

18

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea.

Arlene ascultase cu din ce în ce mai multă tristeţe cum vorbeau Saul şi Drew. Era destul de surprinzător faptul că doi oameni care nu se mai văzuseră niciodată deveniseră atât de repede deschişi unul faţă de celălalt. Şi mai surprinzătoare era asemănarea dintre Drew şi fratele vitreg al lui Saul. Ceea ce spusese acesta cu puţin înainte era adevărat – era extrem de ciudat. Şi partea cea mai tulburătoare era că, după părerea ei, surprizele nu se epuizaseră.

— Alte asemănări? întrebă Saul.

— Ai apărut în grădina Vaticanului în acelaşi timp cu noi – pentru a-l descoase pe părintele Dusseualt, spus ea. Nu te miră? Trebuie să fii curios în legătură cu ce căutam acolo. Eu sigur sunt curioasă să ştiu ce căutai tu acolo. Am venit, oare, cu toţii pentru acelaşi motiv?

— Tatăl soţiei tale a dispărut – nu asta ai spus? întrebă Drew. Şi trei inşi au încercat să te omoare? Oameni care purtau câte un inel identic cu cel al părintelui Dusseault?

Saul nu răspunse imediat. Apoi se cutremură şi Arlene avu impresia că o făcu pentru a-şi îndrepta din nou atenţia asupra discuţiei. Pentru că, dacă ea nu se înşela cumva, dispariţia soţiei lui avea o legătură cu tot ce discutau.

— Exact, spuse Saul. Şi am descoperit că urmele celor trei duceau la părintele Dusseault. La ceea ce tu ai numit Fraternitatea Pietrei. Toţi preoţi. De fapt, ce este Fraternitatea?

— Soldaţii Domnului, spuse Drew. Luptătorii Bisericii.

— Explică.

— Ordinul a fost înfiinţat încă din secolul al doisprezecelea, în perioada celei de a Treia Cruciade, spuse Drew. Urmează o tradiţie stabilită de un arab care s-a convertit la catolicism, a devenit preot şi şi-a folosit cunoştinţele privitoare la arabi pentru a-i ajuta pe cruciaţi să elibereze Ţara Sfântă din mâinile musulmanilor.

— Să-i ajute pe cruciaţi? Cum?

— Ca ucigaş. Din moment ce era arab, se putea strecura cu uşurinţă printre duşmani. Sarcina lui era de a-i executa pe liderii musulmani la fel de brutal cum ucigaşii lor îi executaseră pe liderii cruciaţilor. Se apropia de respectivele victime când acestea dormeau şi le tăia capetele.

— Ilustrativ, spuse Saul. Şi, fără îndoială, foarte eficace.

— Teoria era să lupţi împotriva teroarei cu teroare. Bineînţeles, cruciaţii considerau că teroarea lor era sfântă.

— Şi Biserica a trecut cu vederea toate astea?

— La vremea aceea, da, spuse Drew. Nu trebuie să uiţi înflăcărarea religioasă care a motivat A Treia Cruciadă. Papa a absolvit pe toată lumea de orice păcat săvârşit în timpul a ceea ce era considerat a fi fost războiul divin împotriva păgânilor.

— Totuşi, vremurile se schimbă.

— Da, dar ordinul întemeiat de acel asasin-preot nu s-a schimbat. Fără cunoştinţa Bisericii, Fraternitatea Pietrei a continuat să practice teroarea sfântă de-a lungul secolelor – ori de câte ori considerau că era necesar să apere Credinţa.

— Şi inelul?

— Un mijloc de recunoaştere. E o copie după cel pe care regele Richard l-a purtat în cea de A Treia Cruciadă. Un rubin care simbolizează sângele lui Cristos.

— Bine, dar de ce ar vrea să ne împiedice pe mine şi pe Erika să-l găsim pe tatăl ei? întrebă Saul. Să fie implicaţi în dispariţia Erikăi?

— Poate o să ne spună părintele Dusseault când o să-şi revină, zise Arlene. Şi noi am vrut să-l întâlnim tot în legătură cu o dispariţie. A unui cardinal pe nume Krunoslav Pavelici. Părintele Dusseault este asistentul său.

— Am auzit de dispariţia lui. Dar de ce îl căutaţi?

— Ca să achităm o datorie, spuse Drew. Un preot care făcea parte din Fraternitate a încercat să mă recruteze. Când am refuzat, a încercat să mă omoare pentru a apăra secretele ordinului. Fratele lui Arlene l-a împuşcat ca să-mi salveze viaţa.

— Fraternitatea a crezut că Drew a fost cel care l-a ucis pe preot, spuse Arlene. Ca să-l salveze pe fratele meu, ca să-i mulţumească pentru că îi salvase viaţa, Drew a fugit ca şi cum ar fi fost vinovat. În ultimul an a trăit în Egipt. Acum trei săptămâni, un membru al Fraternităţii a venit la mine la New York şi mi-a spus că ordinul aflase unde se ascundea Drew. M-a rugat să mă duc la el şi să-l conving să facă un serviciu Fraternităţii, în schimb, ordinul avea să-l ierte de uciderea preotului.

— Ce serviciu au vrut?

— Drew trebuia să-l găsească pe cardinalul dispărut.

— De ce nu puteau să rezolve problema singuri?

— Şi noi ne-am întrebat asta, zise Drew. Un preot al Fraternităţii pe care l-am cunoscut la Cairo ne-a spus că cineva din cadrul ordinului încearcă să-l distrugă, că descoperirea acestei persoane are o legătură cu dispariţia cardinalului. Dacă Arlene şi cu mine vrem să trăim liniştiţi, trebuie să-l găsim pe cardinal şi, făcând asta, să aflăm cine încearcă să saboteze Fraternitatea. Am o bănuială că părintele Dusseault ar fi implicat în această trădare, aşa că unele lucruri încep să se limpezească. Ceea ce mă nedumereşte, însă, e faptul că încă două persoane îl caută pe cardinal. Doi asasini, fiii unor criminali nazişti.

— Fiii unor criminali nazişti?

— Pseudonimele lor sunt Ţurţurele şi Seth.

Saul se ridică tulburat.

— Un blond şi un roşcat?

— Ai auzit de ei?

— Când eram la Agenţie, am auzit unele zvonuri, îndeosebi despre Seth. Se pare că ar fi nebun. Ce naiba se petrece?

— Şi să existe o legătură? între ceea ce vrei tu, ce vrem noi şi ce vor ei? întrebă Arlene.

— Dispariţii – soţia mea şi tatăl ei, spuse Saul. Şi preoţi-asasini.

— Dispariţia unui cardinal, spuse Drew. Şi fiii unor criminali nazişti.

19

În beznă, Ţurţurele stătea pe podeaua umedă de beton la subsolul unui palat din vecinătatea Capelei Sixtine. Nu o putea vedea pe femeia care zăcea fără cunoştinţă lângă el, dar îi simţea căldura trupului, iar dacă se apleca spre ea, îi auzea răsuflarea slabă. Bineînţeles că nu îl vedea nici pe Seth, care stătea de cealaltă parte a ei, dar îl deranja faptul că îl auzea – mişcarea uşoară a mâinii lui Seth de-a lungul trupului ei. Ţurţurele încercă să-şi stăpânească dezgustul.

În după-amiaza zilei precedente, hotărâţi să obţină informaţii de la asistentul cardinalului dispărut, părintele Dusseault, intraseră în Vatican odată cu un grup de turişti. Un ghid îi condusese prin Basilica Sf. Petru, iar Ţurţurele şi Seth rămăseseră în urmă, căutând un loc unde să se ascundă până la lăsarea întunericului. Uşa acelui subsol fusese descuiată. La miezul nopţii ieşiseră şi se duseseră spre locuinţa părintelui Dusseault. Experţi în a se ascunde, fireşte că nu fuseseră observaţi.

Planul lor era să intre în apartamentul preotului când acesta dormea, să-l imobilizeze şi apoi să-l interogheze toată noaptea. Când ajunseră în colţul străzii care trecea prin faţa clădirii în care locuia preotul, se opriră pentru a cerceta împrejurimile. Dar, exact când Seth dădu să iasă la lumină, Ţurţurele îl trase înapoi şi îi arătă spre un foişor la mică distanţă de ei, pe partea cealaltă. Locul acela retras şi întunecat era unul din cele unde vrusese Ţurţurele să se ascundă.

Dar altcineva avusese aceeaşi idee. O umbră se mişcă în foişor şi apoi un bărbat se aplecă puţin în faţă, privi spre una din ferestre, după care se întoarse în întuneric. Nu se arătase decât o clipă, dar fusese de ajuns pentru ca Ţurţurele să observe că nu purta haine preoţeşti – deci era un intrus, la fel ca el însuşi şi ca Seth.

Îl urmăriră pe bărbatul care ţinea clădirea sub observaţie. După câtva timp, acesta aruncă o privire de-a lungul străzii, pentru ca apoi să se retragă la loc. Nu făcuse acest lucru în mod vizibil, deci era un individ cu experienţă. Felul în care privise de-a lungul străzii trăda faptul că nu era singur şi că aştepta să dea sau să primească vreun semnal.

Un preot ieşi din clădire, se uită în ambele părţi şi apoi o luă în stânga, depărtându-se de Ţurţure şi de Seth şi de bărbatul care stătea la pândă. Acesta rămase pe loc, dar puţin mai încolo, pe stradă, după ce preotul trecu

prin dreptul unei intrări, o femeie ieşi din întuneric şi se luă după el. Muşchii Ţurţurelui se încordară. Un bărbat şi o femeie? El şi Seth mai întâlniseră un bărbat şi o femeie în calea lor. Când îl răpiseră pe Medici.

Dar şi bărbatul porni în urmărirea preotului, iar când Ţurţurele îl privi cu atenţie, îşi dădu seama că nu erau aceiaşi inşi pe care îl văzuse atunci. Acest bărbat era mai solid, iar femeia avea părul mai lung.

În ciuda acelor deosebiri, faptul că, din nou, un bărbat şi o femeie stăteau la pândă în locuri unde el şi Seth trebuiau să acţioneze, îl făcu pe Ţurţure să devină nervos. Oare şi ei îl voiau pe părintele Dusseault? Chiar, preotul care ieşise din clădire să fi fost părintele Dusseault? Nu îl cunoscuse niciodată şi nici nu văzuse vreo fotografie de-a lui. Cel mai bine era să-i urmărească, îşi spuse Ţurţurele şi îi făcu semn lui Seth, ieşind amândoi în stradă.

Urmărirea lor prudentă îi duse din ce în ce mai în inima grădinii Vaticanului unde, ţinându-se la o distanţă destul de mare de cei doi, văzură în depărtare o fântână în formă de galion spaniol care se afla într-un luminiş. Ţurţurele se întinse pe burtă. Avându-l pe Seth alături se târî mai aproape, vrând să-l vadă mai bine pe preot ca să-şi dea seama dacă era acelaşi care ieşise din clădire.

Nu, nu era. Dar Ţurţurele observă şocat că acela era bărbatul pe care îl văzuse pe stradă când îl răpiseră pe Medici. Stupefiat, îi aruncă o privire lui Seth, care de asemenea îl recunoscu pe bărbat şi clătină din cap a nedumerire. Un al doilea preot – cel care ieşise din clădire şi pe care Ţurţurele îl bănuia a fi părintele Dusseault – îşi făcu apariţia în luminiş. Vorbiră. Apoi, surprinzător, părintele Dusseault vru să-l lovească pe celălalt cu un cuţit şi, la fel de surprinzător, al doilea preot se apără splendid. Deşi părintele Dusseault era bun, celălalt era mai bun, profitând de avantaj şi lovindu-l pe părinte în mod repetat, lăsându-l fără cunoştinţă la pământ.

Ţurţurele privi uluit. Nu mai auzise niciodată de nişte preoţi care se purtau asemenea unor luptători. O călugăriţă dădu fuga în luminiş – aceeaşi femeie pe care o văzuse cu aceeaşi ocazie cu care îl văzuse şi pe bărbat. Ţurţurele ar fi dat orice să afle ce se petrecea. El şi Seth ar fi putut să se folosească de pistoalele lor cu amortizor pentru a-i răni şi a-i face să vorbească. Dar era conştient că mai era cineva acolo în afară de ei. Ceilalţi doi, necunoscuţii, erau şi ei ascunşi pe undeva pe acolo, urmărind scena. Bărbatul pe care îl urmăriseră ieşi din ascunzătoare cu mâinile ridicate. Ţurţurele era tentat să se apropie şi mai mult în speranţa că avea să audă ce îşi spuneau.

Dar Seth îi distrase atenţia. Acesta scoase o cutie plată din piele din buzunarul hainei, luă o seringă şi se târî, nu înainte, ci spre dreapta, ca şi cum ar fi vrut să facă ocolul luminişului. Uimit, Ţurţurele se luă după el, iar când Seth se opri, privi cu atenţia printre tufe şi se târî mai departe, îşi dădu seama că Seth o urmărea pe femeia pe care o observaseră în vecinătatea clădirii, încă nu apăruse; probabil că se hotărâse să aştepte să vadă mai întâi ce avea să se întâmple în luminiş.

Umbra ei apăru în dosul unui copac la vreo douăzeci de yarzi în stânga Ţurţurelui. Din luminiş nu putea fi văzută, dar din locul în care se afla, Ţurţurele o vedea foarte bine. Seth se apropie de ea, se pregăti de atac şi, într-o clipă, sări, astupându-i gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi vârî acul în braţ. Ea se zbătu mai puţin de cinci secunde.

Seth o trase în linişte mai departe de luminiş, iar Ţurţurele i se alătură, vrând să-l ajute, dar Seth îi dădu braţul la o parte. Ochii roşcatului sclipiră ameninţător, spunând parcă „e a mea”. Ţurţurele se cutremură, dându-şi seama că Seth era mult mai bolnav decât îşi închipuise el. Şi Seth se cutremură, de plăcerea sexuală, ţinând femeia în aşa fel încât burta îi era pe umărul lui, iar sânii îi erau lipiţi de spate.

Se întoarseră în acel subsol întunecos… unde Ţurţurele abia îşi stăpânea repulsia când auzi cum mâna lui Seth se plimba pe trupul ei. Noaptea fusese foarte lungă. Apăsă pe un buton al ceasului – 7:23. Îşi imagină lumina zilei de afară. Nu ştia cum avea să suporte să mai stea în aerul acela umed şi urât mirositor până la ora nouă, când turiştii aveau să intre în Vatican şi ei aveau să iasă, pretinzând că femeia leşinase deodată.

20

— Prea mult vin şi prea puţin somn, îi spuse Ţurţurele în italiană recepţionerului care sărise repede să-i ajute când ajunseră la hotel.

Ţinură femeia între ei aşteptând să se deschidă uşile liftului.

— Diferenţa de fus orar şi o noapte întreagă la petrecere nu se împacă prea bine, zise el iarăşi dându-i un bacşiş funcţionarului pentru grija pe care acesta o arătase. Probabil că diseară o să vrea să meargă la dans.

Recepţionerul zâmbi şi le spuse că, dacă aveau nevoie de ceva…

— O să sunăm la recepţie şi o să te chemăm numai pe tine, spuse Ţurţurele.

Uşile liftului se deschiseră, iar ei intrară şi urcară până la etajul unde aveau camera.

În timp ce Ţurţurele încuie uşa, Seth aşeză femeia pe pat.

— E teafără?

Seth îi examină ochii.

— Începe să-şi revină. În curând o să putem să-i punem întrebări.

O descălţă şi începu să-i maseze picioarele.

Ţurţurele simţi un gust amărui în gură. Făcu un efort teribil să nu-i spună lui Seth să nu o mai atingă.

— L-ai recunoscut pe bărbatul şi pe femeia îmbrăcaţi ca preot şi în călugăriţă?

— Din seara când am pus mâna pe Medici. Atunci purtau haine de stradă. Asta mă face să mă-ntreb dacă nu cumva în seara asta erau deghizaţi. Şi acum altă pereche e implicată. Se pare că nu se cunoşteau între ei, spuse Seth gânditor. Ce-or fi vrut de la părintele Dusseault? Să fi avut fiecare câte un motiv sau unul şi acelaşi? Oare urmăresc acelaşi lucru ca noi?

— Să afle ce ştie preotul despre dispariţia taţilor noştri?

Scârbit, Ţurţurele îşi luă privirea de la locul unde Seth atinse femeia acum.

— Nu. Nu fac parte din grupul nostru. N-au nici un motiv să-i caute pe taţii noştri.

— Dar ar putea avea un motiv să-l caute pe cardinal, spuse Seth care, spre uşurarea Ţurţurelui, îşi luă mâinile de pe femeie. Şi s-ar putea să existe vreo legătură între femeia asta şi taţii noştri. Mai mult ca sigur că e evreică.

— Ar putea să fie o coincidenţă.
— Poate, spuse Seth, dar puţin probabil.
— O să aflăm în curând.
Seth îi desfăcu cureaua şi nasturele pantalonilor, după care îi trase fermoarul, oferind privirii o fărâmă dintr-o pereche de bikini de culoarea piersicii.
Ţurţurele nu-şi mai putu ascunde dezgustul.
— Nu.
Seth îl privi încruntat.
— Poftim? spuse el cu un glas tăios.
— Renunţă la ce vrei să-i faci înainte să se trezească.
— Să-i fac? spuse Seth zâmbind cu răceală. Prietene indignat, ce crezi că am de gând să-i fac?
— Îţi spun s-o laşi baltă.
— Nu vreau decât să-i scot pantalonii – ca să se simtă mai confortabil în timpul interogatoriului. Şi, de fapt, are nevoie să meargă la baie, zise Seth scoţându-i pantalonii femeii şi dezgolindu-i picioarele.
Femeia murmură şi îşi strânse genunchii la piept ca şi cum i-ar fi fost frig.
— Haide, spuse Seth, ridicând-o în capul oaselor, după care îi petrecu un braţ pe după gâtul lui şi o ajută să se ridice în picioare. Aruncându-i o privire sfidătoare Ţurţurelui, porni spre baie cu ea.
— Vin şi eu, spuse Ţurţurele.
— Nu-i nevoie. Mă descurc şi singur.
— Amândoi putem să ne descurcăm mai bine.
Seth făcu ochii mici.
— Adineauri te temeai să n-o agresez şi acum vrei s-o vezi mergând la baie. Zău că nu te înţeleg.
Refuzând să se lase şicanat, Ţurţurele luă femeia de celălalt braţ şi îi însoţi la baie pe ea şi pe Seth. Se uită jenat cum Seth îi scoase bikinii şi o aşeză pe WC. Ei îi cădea capul când într-o parte, când în cealaltă.
— Încearcă să te uşurezi, spuse Seth. Doar nu vrem să se întâmple ceva neplăcut, nu?
Ţurţurele abia se abţinu să nu-i dea la o parte mâna lui Seth când acesta îi apăsă burta femeii.
„Nu! Tata! Trebuie să-l găsesc pe tata! Nimic nu trebuie să mă împiedice! Pot să mă răfuiesc cu Seth mai târziu, acum, însă…”

Spre uşurarea lui, femeia urină.

O duseră înapoi în pat şi, din nou, ea îşi strânse genunchii la piept.

— Ce faci? îi strigă Seth deodată.

— Îi pun lenjeria la loc.

— N-are nevoie!

Se priviră cu duşmănie. În încăpere se simţea o încordare teribilă. Ţurţurele dădu să o învelească puţin cu un colţ al cuverturii.

— Nu, spuse Seth aruncând fulgere din privire. Drogul dă rezultate mai bune dacă îi e frig.

Ţurţurele îşi dădu seama că se aflau într-un punct periculos. Dacă nu ceda, cu siguranţă aveau să se ia la bătaie. Tatăl lui era pe primul loc.

— Cum zici tu.

— Exact. Cum zic eu. N-aş vrea ca prietenia noastră să fie tensionată, spuse Seth pe un ton ironic. Dă-i drumul. Întreab-o.

„În timp ce tu te concentrezi asupra goliciunii ei”, îşi spuse Ţurţurele furios.

Se duse la măsuţa de toaletă, deschise un sertar şi scoase o fiolă cu Sodium-Amytal praf. Într-o fiolă mai mare amestecă cinci sute de miligrame de praf cu douăzeci de mililitri de apă distilată şi apoi umplu o seringă.

21

— Mă auzi?

Femeia nu răspunse.

Ţurţurele se apropie mai mult de ea şi repetă întrebarea.

Femeia încuviinţă şi spuse apoi cu un glas stins:

— Aud…

— Bine. Nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti în siguranţă. N-ai de ce să te temi. Eşti alături de prieteni.

— Prieteni…

— Da. Acum spune-mi cum te cheamă.

— Erika…

— Şi numele de familie?

— Bernstein-Grisman.

Acel nume înlătura orice îndoială, după părerea lui. Femeia era evreică, aşa cum bănuise Seth.

Ţurţurele vorbea cu blândeţe.

— De ce l-ai urmărit pe părintele Dusseault în grădina Vaticanului?

— Trei inşi au încercat să ne omoare…

Răspunsul acela îl făcu pe Ţurţure să închidă ochii frustrat, dar continuă pe acelaşi ton.

— Poţi să ne spui despre cei trei inşi mai târziu, Erika. Ce este cu părintele Dusseault?

Alt răspuns nepotrivit.

— Tata dispărut.

Întrebarea era dacă să insiste să o facă să vorbească despre părintele Dusseault sau să-i urmărească asocierile întâmplătoare. Ceea ce ştia Erika ar fi putut să fie atât de complicat, încât ei să nu afle nimic important dacă el se limita la o gamă prea restrânsă de întrebări. Cu siguranţă că afirmaţia legată de tatăl ei, deşi în aparenţă irelevantă, era suficient de interesantă ca să merite mai multă atenţie.

— A dispărut? Când?

— Acum două săptămâni.

— Unde?

— La Viena.

— De ce a dispărut?

— Nu ştiu…

Deşi se afla sub influenţa drogului, femeia deveni atât de agitată încât Ţurţurele se hotărî să aleagă întrebări neameninţătoare pentru a o face să se simtă în largul ei, pentru a o obişnui să vorbească liber.

— Povesteşte-ne despre tatăl tău.

Ea nu răspunse.

Ţurţurele fu mai concret.

— Câţi ani are?

— Şaptezeci…

— Mai lucrează?

— Pensionat…

— Din ce slujbă?

Deja Ţurţurele începuse să se plictisească de acele întrebări lipsite de importanţă menite să o liniştească.

— Cum şi-a câştigat existenţa?

— Mossad…

Acel răspuns neaşteptat făcu să i se strângă inima Ţurţurelui, care se întoarse brusc spre Seth, iar acesta îşi ridică privirea surprins de la picioarele femeii. Ţurţurele se adresă iarăşi femeii:

— Tatăl tău a fost agent Mossad?

— Da.

— Tu lucrezi pentru Mossad?

— Nu.

Cleştele din jurul inimii Ţurţurelui îşi mai slăbi strânsoarea.

— Retras…

— De ce?

— Am vrut să fiu lângă soţul meu…

— Bărbatul cu care erai în grădina Vaticanului? El lucrează pentru Mossad?

— Nu.

— N-a făcut-o niciodată?

— Nu.

— Care e profesia soţului tău?

— Agricultor.

— Unde?

— În Israel.

— De ce aţi plecat de acolo?

— Ca să-l căutăm pe tatăl meu, spuse ea şi vocea îi căpăta din ce în ce mai mult forţă, iar pleoapele îi tremurau.

Ţurţurele se duse la măsuţa de toaletă, umplu o a doua seringă cu soluţia de Sodium-Amytal pe care o pregătise mai înainte şi injectă o cantitate mică în artera femurală a femeii. Drogul îşi făcu efectul aproape instantaneu. Trupul ei se relaxă.

— Când tu şi soţul tău aţi plecat din Israel ca să-l căutaţi pe tatăl tău, unde v-aţi dus?

— La Viena.

— În oraşul de unde a dispărut. Bineînţeles. Şi după aceea?

— În Elveţia.

Răspunsul îl miră.

— Poftim?

— În Alpi, la sud de Zürich.

— De ce v-aţi dus acolo?

— Să-l căutăm pe un prieten al tatei.

— L-aţi găsit?

— Nu… Dispărut.

Pentru a doua oară un răspuns neaşteptat.

— Un jurnal…

— Nu înţeleg.

— Am găsit un jurnal…

— Ce scria în el?

— Despre lagăre de concentrare naziste…

„Isuse”, îşi spuse Ţurţurele.

— Prietenul tatălui tău a scris un jurnal despre lagăre?

— Da.

— Tatăl tău a fost în lagăr?

— Da.

Ţurţurele avu un sentiment teribil că lucrurile începeau să se lege. Dar ea schimbă subiectul deodată.

— Trei oameni au încercat să ne omoare.

Ţurţurele o lăsă să-l conducă.

— Da, ai mai pomenit de ei. Unde s-a întâmplat asta?

— În Alpi.

— Cine erau?

— Cred că erau preoţi.

Aiura. Oare drogul îi deformase memoria?

Ea începu să tremure, agitată de amintirea semiconştientă a…

— Preoţi? întrebă el. De ce ar fi vrut nişte preoţi să vă omoare?

Ea tremură şi mai tare.

— Părintele Dusseault.

Pulsul Ţurţurelui se înteţi. Se întoarseră la întrebarea cu care începuse el.

— Ce-i cu părintele Dusseault? De ce îl urmăreai? Are vreo legătură cu cei trei preoţi care au încercat să vă omoare?

— Au fost plătiţi prin biroul cardinalului.

— Prin biroul cardinalului Pavelici? Cel care a dispărut? Ştii unde e cardinalul?

— Nu.

— Îl cauţi?

— Nu.

Emoţia Ţurţurelui se transformă în frustrare. Ea îl condusese într-un cerc fără sens.

22

Dură două ore. Ţurţurele o făcu să repete tot ce îi spusese, îmboldind-o să-i ofere mai multe amănunte. Ca şi înainte, ea deveni foarte agitată când vorbi despre tatăl ei care dispăruse, despre cei trei preoţi care încercaseră să-i omoare pe soţul ei şi pe ea. În cele din urmă, îi întoarse spatele şi începu să se plimbe prin încăpere. Îi pusese toate întrebările care îi treceau prin cap şi aflase prea puţin. Îl deranjau întrebările care nu îi treceau prin cap, inimaginabile informaţii pe care i le-ar fi oferit ea dacă el ar fi ştiut ce să o întrebe.

Seth continuă să se uite la goliciunea femeii.

— Ce părere ai despre Inelele pe care le-a descris? întrebă Ţurţurele.

— Preoţi-asasini? întrebă Seth luându-şi privirea de la ea. De douăzeci de ani lucrez în branşa asta, dar de un asemenea grup n-am auzit.

— Nici eu. Dar asta nu înseamnă că se înşală. Cei din acest grup ar putea să fie extrem de prudenţi. Şi ce zici de dispariţia tatălui ei? Să aibă vreo legătură cu cele ale taţilor noştri? Cu cea a cardinalului?

— Elementul comun pare să fie părintele Dusseault, spuse Seth. Din motive diferite, căutarea noastră şi cea a acestei femei ne-au adus la el.

— Să nu uităm de bărbatul şi femeia pe care i-am văzut în grădină, cei îmbrăcaţi în preot şi călugăriţă. Ei ce motiv or fi având să-l vrea pe părintele Dusseault? De ce îi interesa Medici, ca şi pe noi? Sunt sigur că toate sunt legate. Părintele Dusseault are răspunsurile, dar noi am pierdut posibilitatea de a-l lua la întrebări.

— Poate, spuse Seth.

Ţurţurele se încruntă.

— Ce-ţi trece prin cap?

— Nu-i nimic clar încă. O să-ţi spun când o să fiu sigur că o să dea rezultate.

Uitându-se la femeie, Seth îşi scoase haina şi începu să îşi descheie cămaşa.

Ţurţurele păşi protector spre ea.

— De ce te dezbraci?

— Linişteşte-te. Deocamdată nu mă mai interesează trupul el. Vreau să mă bărbieresc şi să fac un duş. O să plec. Tu va trebui să rămâi cu ea şi să o ţii în permanenţă sub sedative, zise Seth, după care se duse spre baie.

— Pleci? întrebă Ţurţurele chinuit de suspiciune. De ce?

Veni repede după el în baie.

— Ce… Ah, bineînţeles, ar fi timpul să-i dai raportul lui Halloway şi vrei să foloseşti un telefon sigur.

— Să-i dau raportul lui Halloway? spuse Seth dispreţuitor. Nici vorbă. N-avem nimic concret să-i spunem. Mi-am făcut un obicei din a anunţa succese, nu eşecuri, spuse Seth deschizând duşul. Dar, dacă am noroc în drumul din seara asta, o să avem nişte veşti pentru el. Foarte curând.

23

Saul se trezi dintr-un coşmar în care, înconjurat de întuneric, o auzea pe Erika ţipând. Se ridică brusc în capul oaselor îşi auzi soţia ţipând iarăşi şi se dădu repede jos din pat pentru a se duce la ea, dar realiză că ţipetele erau, de fapt, ţârâiturile telefonului. Complet îmbrăcat, se trezi în mijlocul camerei de hotel din Roma. El dormise pe canapea, iar Drew şi Arlene în patul dublu. Razele soarelui pătrundeau prin draperiile trase.

Ridică receptorul, rugându-se să audă vocea Erikăi. Dar era cea răguşită şi obosită a lui Gallagher.

— Romulus, preotul e pregătit de spovedanie. Poţi să vii.

— Imediat ajung, spuse Saul şi se uită la ceas.

Era cu puţin trecut de ora zece dimineaţa. Dormise şase ore, dar coşmarurile îl torturaseră. Se simţea la fel de epuizat ca atunci când se culcase.

Drew şi Arlene se treziră şi ei.

— Cine era? întrebă Drew.

— Gallagher. A venit momentul, spuse Saul, după care se duse la baie, se spălă cu apă rece pe faţă şi apoi se întoarse spre cei doi. Tot mai sunteţi decişi să nu vă implicaţi cu Agenţia?

— Am şi aşa destule probleme cu Fraternitatea. Nu vreau să le complic încurcându-mă cu încă o reţea. După Scalpel m-am săturat de reţele, spuse Drew. Agenţia va vrea să afle totul despre mine. Ar încerca să mă recruteze şi, nereuşind, m-ar ţine sub supraveghere. Ăştia sunt ca *Krazy Glue*. Cum te-au atins, eşti lipit. Iar Arlene şi cu mine vrem doar să fim lăsaţi în pace.

— În cazul ăsta avem o problemă, spuse Saul. Trebuie să mă duc la Gallagher şi la preot, dar nu ştiu ce întrebări să pun. Voi vă aflaţi aici ca să-l găsiţi pe cardinal şi pe cel care încearcă să distrugă Fraternitatea. Eu mă aflu aici ca să-i găsesc pe Erika şi pe tatăl ei. Sunt sigur că ambele căutări au o legătură între ele şi cred că răspunsurile la întrebările voastre m-ar putea ajuta să le aflu pe ale mele. Dar, dacă nu vrei ca Agenţia să ştie că eşti implicat, cum putem să-l interogăm amândoi pe preot?

24

Saul bătu la uşa lui Gallagher şi auzi cum se trase lanţul din interior. Peste o clipă, uşa se deschise şi el intră, dar imediat simţi în aer mirosul puternic de medicamente. Se apropie de părintele Dusseault, care era întins în pat. Era îngrozitor de palid. Nasul rupt i se umflase şi la fel şi pielea învineţită de deasupra sprâncenelor. Maxilarul îi era umflat. Haina neagră a costumului i se scosese, cămaşa i se descheiase, iar mânecile i se suflecaseră. Senzori de pe piept şi braţe transmiteau semnale unor monitoare portabile pentru inimă şi tensiune care se aflau pe măsuţa de toaletă trasă mai aproape de pat.

Saul îşi roti privirea prin cameră. Uşa băii era deschisă. Doctorul şi ajutorul său dispăruseră.

— Unde…

— I-am trimis să ia micul dejun, spuse Gallagher. Ceea ce nu aud nu pot fi obligaţi să uite. Îi pot chema prin pager din restaurant în caz că o să fie neapărată nevoie. Or să sune peste o oră ca să afle când trebuie să revină.

Saul se întoarse iarăşi spre părintele Dusseault, studiind mecanismul intravenos care controla scurgerea de Sodium-Amytal în braţul preotului.

— Dar încă mai doarme, spuse el. Asta înseamnă că a avut o contuzie?

— Nu. De fapt, şi-a revenit de vreo două ore, dar doctorul i-a dat un sedativ.

— Dar poate răspunde la întrebări?

— Monitoarele arată că se află la un nivel ideal de semiconştienţă. E pregătit să-ţi dea orice informaţie doreşti.

— Bine. Acum trebuie să-ţi cer o favoare.

Gallagher se mută de pe un picior pe altul.

— Ţi s-au acordat şi aşa destule. În caz că ai uitat, toată treaba a început cu tine promiţând să ne faci un serviciu dacă te lăsăm să vii din exil. Numai că, încetul cu încetul, ne-ai manevrat în aşa fel încât ţi-am tot făcut noi servicii. A început să devină obositor.

— Încă unul. Ce-i rău în asta?

— O să ştiu când o să-mi spui ce vrei.

— Să fiu singur când îl interoghez pe preot.

Gallagher rămase nemişcat.

— Isuse, dar ştii că ai mai mult tupeu decât…

— Pentru binele tău. Dacă se întâmplă ceva, dacă moare, chiar ţii neapărat să fii prezent când se întâmplă? Vrei ca Agenţia să fie implicată în moartea unei oficialităţi a Vaticanului?

— Prostii, Romulus. Dacă ar muri, cine altcineva ar şti în afară de noi doi?

— Tocmai asta e. Amândoi ar însemna unul prea mult. Te-ai întreba îngrijorat dacă poţi avea încredere în mine în cazul în care preotul n-ar supravieţui interogării. Poate ai hotărî că sunt prea periculos. N-am de gând să-mi vând sufletul Agenţiei iarăşi sau să am vreun accident neaşteptat. Aşa că, fă-ţi o favoare ţie însuţi şi du-te şi tu să serveşti micul dejun. Fă-mi o favoarea lăsându-mă să-mi asum oricâte riscuri sunt necesare când îl interoghez pe preot. O să-ţi spun tot ce aflu.

— Cum pot să fiu sigur de asta?

— Pentru că am nevoie de tine. N-aş fi putut ajunge atât de departe fără ajutorul tău. Şi cu şi mai mult ajutor din partea ta, sper să ajung şi mai departe. Sigur o să-mi spună lucruri pe care n-o să le pot verifica fără sprijinul Agenţiei. Ai cuvântul meu. O să-ţi spun absolut tot ce aflu despre Fraternitate. Nu vreau să ştiu decât ce s-a întâmplat cu soţia mea şi cu tatăl ei.

Gallagher îşi ţuguie buzele.

— Ştiu că o să-mi pară rău că fac asta. Cuvântul tău?

Saul încuviinţă.

— Întotdeauna ai jucat cinstit, spuse Gallagher. E unul din motivele pentru care te-am susţinut până aici. Sper că nu te-ai schimbat – pentru că, în cazul ăsta, chiar ai avea un accident. Două ore. După care, orice ai zice, mă-ntorc.

— S-a făcut.

Gallagher plecă. Saul aşteptă atât cât îi trebui lui Gallagher să ajungă jos, după care ridică receptorul şi formă cât mai încet posibil; lăsă telefonul să sune o dată şi apoi închise. Se întoarse spre părintele Dusseault. Două ore. Trebuia să cuprindă cât mai mult în acel răstimp. Deconectă repede senzorii, îi încheie cămaşa preotului, dar ridică mecanismul intravenos în mână. Dându-l pe preot jos din pat, luă sticla de Sodium Amytal şi îl susţinu pe părinte până la uşă. Reuşi să o descuie şi cineva o deschise din partea cealaltă – Drew, care venise imediat ce auzise un singur apel al telefonului. Fără să scoată un cuvânt, îl ajută pe Saul să-l scoată pe preot în hol, după care trase uşa încet după ei.

Linişte era extrem de importantă. Nu era suficient că Gallagher ieşise din cameră, căci Saul era sigur că, în încăpere, se aflau microfoane. Gallagher era foarte meticulos. Trebuia să vrea o înregistrare a interogatoriului. De fapt, Saul chiar contase pe existenţa acelor microfoane când îi ceruse să coboare. În definitiv, din punctul de vedere al lui Gallahger, ce importanţă avea dacă se afla în încăpere sau nu în timpul interogatoriului, atâta vreme cât avea înregistrarea? Dar, dacă interogatoriul s-ar fi desfăşurat în cameră, glasurile lui Drew şi ale lui Arlene s-ar fi auzit pe bandă şi, atunci, Gallagher i-ar fi interogat pe ei.

Saul se simţea extrem de descoperit pe coridor, temându-se ca nu cumva vreun client al hotelului sau cineva din personal să apară brusc şi să-i vadă cărându-l pe preot între ei. Nu exista nici un mod de a se elimina o asemenea posibilitate. Saul auzi liftul urcând şi glasuri înăbuşite în dosul unei uşi. Cineva descuie o uşă în spatele lui. Ajunseră în dreptul uşii lui, o deschiseră şi intrară exact în clipa în care o altă uşă se deschise în capătul celălalt al holului şi cineva ieşi.

Dar Arlene deja închisese uşa în urma lor şi o încuia, în timp ce el şi Drew îl duceau pe preot spre pat, unde îl întinseră cu grijă, proptindu-i o pernă sub cap şi întinzându-i picioarele.

— Gallagher nu mi-a dat decât două ore.

— Nu-i suficient, spuse Drew.

— Va trebui să fie.

— Dacă Gallagher are o echipă pregătită să asculte ce surprind microfoanele care crezi că sunt montate în camera cealaltă? întrebă Arlene. Când n-or să audă nimic, or să-şi dea seama că nu e în regulă ceva şi or să-l avertizeze pe Gallagher.

— Nu cred că există o echipă, spuse Saul. Când a văzut că am răpit o oficialitate a Vaticanului, Gallagher a început să se teamă. Dacă treaba asta dă greş, ştie că ar putea să-şi piardă slujba. E îngrijorat deja în legătură cu faptul că doctorul şi asistenţii acestuia ştiu prea mult. Le-a spus să plece înainte să mă cheme pe mine. Bănuiesc că nu ascultă nimeni. Înregistrarea pe care speră să o aibă ar fi fost doar pentru urechile lui.

— Atunci măcar putem conta pe cele două ore pe care le avem.

— Din care acum a rămas mai puţin, spuse Saul. Ar fi bine să începem.

Drew ridică sticla de Sodium Amytal, iar Arlene introduse acul furtunului ei în valva furtunului care era ataşat de braţul preotului. Saul se aplecă mai aproape de acesta.

— Suntem prietenii tăi. Eşti în siguranţă. N-ai de ce să-ţi faci griji. Relaxează-te.

— Relaxat… spuse părintele Dusseault cu un glas stins şi hârâit, de parcă ar fi avut gâtlejul uscat.

— Linişteşte-te. Răspunde-ne la toate întrebările pe care o să ţi le punem. Nu ascunde nimic. Poţi să ai încredere în noi.

— Încredere în voi…

Saul ezită apoi, încercând să se decidă ce să-l întrebe mai întâi. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le afle, dar dacă îi punea întrebările la întâmplare, ar fi durat prea mult ca să pună cap la cap răspunsurile preotului. Trebuia să i le pună în aşa fel încât să derive logic una din alta.

Dar Drew interveni, atacând direct miezul problemei.

— Ştii ce s-a întâmplat cu cardinalul Pavelici?

— L-am omorât… l-am incinerat apoi.

Şocat, Drew se uită la Arlene şi la Saul.

— De ce?

— A descoperit ce făcusem.

— Şi anume?

— Le-am spus evreilor.

Saul deveni rigid.

— Evreilor?

— Ce le-ai spus? întrebă Arlene.

— Despre nazişti.

În cameră se făcu linişte deodată. Saul avu senzaţia că un buştean stătea să fie răsturnat şi o monstruozitate avea să iasă la iveală.

25

Dezvăluirile veniră încet.

În 1941, ca rezultat al unei revolte anti-naziste care a răsturnat guvernul pro-german din Iugoslavia, Hitler a hotărât să pedepsească acea ţară atât de crunt, încât nici o altă naţiune să nu mai fie tentată să se separe de Al Treilea Reich. Capitala sa, Belgrad, a fost distrusă de nişte bombardamente masive, iar armata germană a invadat teritoriul, înăbuşind orice altă tentativă de răzvrătire. Ţara a fost subdivizată, părţi din ea fiind anexate Bulgariei, Albaniei, Ungariei şi Italiei. O parte mare a devenit un stat-marionetă nazist numit Croaţia.

Iadul era pe pământ. Guvernul croat nou instalat a instituit o politică de purificare rasială şi religioasă atât de brutală, că până şi ofiţerii SS cu experienţă erau îngroziţi. Un grup de croaţi fanatici, numiţi ustaşi, a devenit instrumentul de curăţire al guvernului, vânând sârbi, evrei şi ţigani. Victimele erau împinse în iazuri şi lovite până mureau; erau puşi să se aşeze în genunchi, cu mâinile pe pământ şi capetele le erau retezate; li se băgau beţe ascuţite pe gât şi burghiuri în anus; erau goliţi de intestine, li se dădea foc, erau loviţi cu ciocane mari, duşi cu camioanele până în vârful munţilor şi azvârliţi de pe stânci, aruncaţi în aer de grenade. Cei care nu erau ucişi în locurile unde erau descoperiţi îndurau agonia lagărelor de concentrare, stingându-se încet de foame, dizenterie şi expunere la intemperii. Cei mai norocoşi erau, pur şi simplu, împuşcaţi. Au fost astfel măcelăriţi cel puţin şase sute de mii de oameni.

Părintele Krunoslav Pavelici – născut şi crescut în Iugoslavia – i-a susţinut pe ustaşi şi pe stăpânii nazişti ai acestora. În parte, motivul lui era practic: să se alieze cu învingătorii. Dar, pe de altă parte, motivul său era şi ideologic: era ferm convins că îl slujea pe Dumnezeu. Făcând abstracţie de aspectele rasiale, era perfect de acord cu eliminarea celorlalte religii în afară de cea romano-catolică. Evreii şi ţiganii erau păgâni, după părerea lui, iar sârbii – în principal greco-catolicii – trebuiau eliminaţi pentru că se rupseseră de singura Credinţă adevărată. Dar părintele Pavelici nu numai că i-a susţinut pe ustaşi: li s-a alăturat, i-a condus.

Oficialităţile Bisericii nu ştiau de războiul sfânt personal al lui Pavelici. Dar în cercurile sale mai restrânse se ştia de numărul imens de greco-catolici ucişi în Croaţia şi de numărul şi mai mare de evrei masacraţi de

către nazişti. Cu câteva excepţii, oficialităţile Bisericii nu au făcut nimic pentru oprirea acelor orori. Ca să-şi apere existenţa, Biserica trebuia să rămână neutră. Dacă Hitler avea să câştige războiul şi considera Biserica un duşman al său, avea să o distrugă la fel ca pe Iugoslavia. „Să ne rugăm şi să aşteptăm”, a devenit motto-ul Bisericii. „Să supravieţuim acestor vremuri de disperare cum putem mai bine.”

După înfrângerea lui Hitler în 1945, una din modalităţile Bisericii de a se revanşa a fost de a-i ajuta pe refugiaţi, îndeosebi prin Crucea Roşie. Până atunci, părintele Pavelici fusese transferat din Croaţia la Roma, unde a aranjat să fie însărcinat cu programul pentru refugiaţi al Crucii Roşii. De acolo, a trimis vorbă în secret prin oamenii săi din rândurile ustaşilor că îi va ajuta pe adepţii a ceea ce considera în continuare a fi o cauză dreaptă să scape de pedepsele acordate pentru ceea ce Aliaţii numeau crime de război.

Avea să facă acest lucru în schimbul unei sume – care să ajute Biserica. Suma era pe atunci de două mii de dolari de fugar, o cifră destul de considerabilă pentru vremea respectivă. Numai ofiţerii superiori nazişti puteau să-şi permită să plătească o asemenea sumă. Drept urmare, clienţii părintelui Pavelici erau unii dintre cei mai căutaţi criminali de război, dintre care unii erau direct răspunzători de organizarea şi continuarea Măcelului. Folosind paşapoarte ale Crucii Roşii, părintele Pavelici le-a oferit noi identităţi şi a aranjat să ajungă în siguranţă în locuri precum America de Sud, Mexic, Statele Unite, Canada şi Orientul Mijlociu. Uneori, îşi îmbrăca clienţii în preoţi şi îi închidea în mănăstire unde îi ţinea până când urmăritorii le pierdeau urma, după care folosea paşapoarte de Vatican pentru a le înlesni fuga.

Dar, dacă clienţii lui şi-au închipuit că nu aveau să mai audă de el după ce ajungeau să fie în siguranţă, au fost surprinşi când şi-au dat seama că el ştia unde se stabiliseră, în cele din urmă, cum îşi câştigau existenţa şi când le-a cerut o plată anuală în schimbul tăcerii lui. Altfel, i-a ameninţat că îi demască. Ştia că riscă. Dacă ei refuzau să plătească şi el trebuia să-i demaşte, cei trădaţi l-ar fi implicat şi pe el, cu siguranţă, în fuga lor.

Dar nu s-a ajuns niciodată la aşa ceva; clienţii lui se temeau prea mult să nu fie pedepsiţi ca să refuze să plătească. Şi-a mai asumat un risc – clienţii săi ar fi putut încerca să-l omoare în loc să-i plătească tributul anual. Însă, ca să fie în siguranţă, a avut grijă să-i informeze că documentele despre ei erau ascunse bine şi că, în caz că era ucis, un foarte apropiat asociat al său primise indicaţii să le predea autorităţilor lor.

Clienţii săi acceptaseră. La început, suma care trebuia plătită anual a rămas aceeaşi – două mii de dolari. Dar, pe măsură ce au prosperat, părintele Pavelici a mărit-o. În total a primit milioane. Banii, însă, nu erau pentru el personal, ci pentru Biserică, pentru sprijinirea Credinţei. Cu puterea pe care i-o dădeau banii şi cu talentul său pentru intrigi birocratice, a reuşit să-şi facă adepţi la Vatican. Alţi membri ai Curiei, care i-au descoperit activitatea din timpul războiului şi de după, au înţeles că trebuiau să-l susţină şi ei, căci, dacă nu era avansat, ameninţa să pună Biserica într-o poziţie neplăcută implicând-o în activitatea lui de salvare a criminalilor de război nazişti. Şi aici şi-a asumat un risc – îi era atât de loial Bisericii, încât niciodată nu ar fi creat un scandal în jurul ei. Dar duşmanii săi nu era conştienţi de scrupulele lui şi, împreună cu susţinătorii săi, l-au avansat. La treizeci şi cinci de ani era şi cardinal şi cel mai tânăr membru al corpului conducător al Bisericii. La cinci ani după aceea, a devenit membru plin, unul din cei care se ocupau de partea financiară a Bisericii.

Saul, Drew şi Arlene aflară toate aceste lucruri de la părintele Dusseault. Explicaţiile, însă, nu erau coerente. Ei trebuiră să pună totul cap la cap singuri. Dar, după ce încheiară acea parte a interogatoriului, ştiau că părintele Dusseault, un membru al Fraternităţii numit la Vatican folosindu-se de acoperirea pe care i-o oferea statutul de asistent la cardinalului Pavelici, începuse să devină suspicios în legătură cu sursele unor fonduri pe care acesta le oferea Bisericii. Prin resurse de care beneficia un membru al Fraternităţii, părintele Dusseault aflase secretul cardinalului. Extrem de furios din cauza participării cardinalului la Măcel şi datorită faptului că acesta manipulase Biserica, părintele Dusseault s-a hotărât să facă, în sfârşit, dreptate.

26

Saul se aplecă şi mai mult spre părintele Dusseault. Drew şi Arlene aflaseră multe. Acum era rândul lui. Unde erau Erika şi tatăl ei? Povestea preotului despre nazişti şi evrei îi convingea că era aproape de adevăr.

— Ce-ai făcut cu ce ai aflat? Cum ai căutat să faci dreptate?

— Spunându-le evreilor.

— Căror evrei? Cui i-ai spus?

— Mossadului.

— Cui din Mossad?

— Lui Ephraim Avidan.

Stupefacţia lui Saul trebuia să se fi văzut foarte bine, căci Drew şi Arlene îl priviră uluiţi.

„Bineînţeles", îşi spuse el. „Ei nu ştiu de coliba din Alpi pe care am vizitat-o împreună cu Erika. Şi nu ştiu nici de jurnalul pe care îl ţinea Avidan."

— De ce l-ai ales pe el? întrebă Saul.

— Fusese în lagăr… Voiam pe cineva care să acţioneze.

Saul înţelese. În ultimii ani, Israelul fusese mult mai puţin asiduu în căutarea criminalilor de război nazişti, preferind să ofere o imagine de calm şi echilibru, să dea de înţeles că erau superiori metodelor folosite de duşmanii lor. Răzbunarea fusese înlocuită de politică şi lege. Nerăbdător, părintele Dusseault se folosise de resursele Fraternităţii pentru a găsi un agent Mossad care îi ura pe nazişti pentru faptul că îi persecutase familia şi pe el însuşi, pentru a nu mai vorbi de rasa lui, în general, şi a cărui origine garanta represalii directe, nu paralizie birocratică.

— Dar cardinalul Pavelici a descoperit ce ai făcut? întrebă Arlene.

— M-a ameninţat. A trebuie să-l împuşc.

Cadavrul cardinalului fusese incinerat la fel ca ale multora din victimele sale, o metodă prudentă şi adecvată de descotorosire de rămăşiţele pământeşti ale cardinalului. O investigare a dispariţiei acestuia era mai puţin periculoasă pentru părintele Dusseault decât investigarea morţii lui.

— L-ai omorât pe părintele Victor? întrebă Drew.

Saul dădu să întrebe cine era părintele Victor, dar Drew îi făcu semn să tacă.

— Da.

— Pentru că a bănuit că îl omorâseşi pe cardinal?
— Nu.
— Atunci de ce l-ai ucis pe părintele Victor?
— A descoperit încercările mele de a distruge Fraternitatea.
Mai ieşise la iveală ceva. Preotul ajunsese să dispreţuiască filosofia militantă a ordinului căruia îi aparţinea, convins fiind că Dumnezeu voia slujitori paşnici, nu luptători. Aşa cum se simţise obligat să cureţe Biserica de corupţia cardinalului Pavelici, se apucase să elimine cancerul Fraternităţii din sânul Bisericii, sabotându-i operaţiunile ori de câte ori îi stătuse în putinţă. Când părintele Victor, un investigator al Fraternităţii, devenise prea suspicios, el fusese nevoit să-l împuşte când se întâlniseră într-o seară târziu în grădina Vaticanului. Pistolul avusese amortizor, dar zgomotul înăbuşit al împuşcăturii tot fusese auzit de către un paznic care dăduse alarma. Părintele Dusseault trebuise să fugă înainte să apuce să se descotorosească de cadavru. Aşa se explica de ce alesese cuţitul când se dusese la întâlnirea cu Drew în grădină.
Saul începu să-şi piardă răbdarea. Preotul se îndepărtase de ceea ce voia el să afle.
— Numele de Joseph Bernstein îţi spune ceva?
— Nu.
— Soţia mea te-a urmărit în grădină. Mai era cineva cu dumneata, te acoperea cineva? Ştii cumva de ce ar fi putut să dispară?
— Nu.
Saul îşi frecă tâmplele şi se uită la ceas.
— Nu mai sunt decât douăzeci de minute până când o să se întoarcă Gallagher, le spuse el celorlalţi doi. Nu mai e timp. Cum o să aflu…
Ţiuitul telefonului fu strident. Saul tresări surprins.
— Dacă e Gallagher…
— Se poate să fi sunat în camera lui, spuse Arlene. Şi când a văzut că nu răspunde nimeni, a încercat aici.
— Poate, spuse Saul. Dar nu cred că ar fi folosit telefonul. Ar fi venit direct sus. Şi, în plus, nici nu e timpul să vină. Mi-a promis două ore întregi.
— S-o fi răzgândit, zise Drew.
Telefonul continuă să sune.
— Poate că nu e Gallagher, afirmă Saul. Poate e…
Nu, îşi spuse Erika, dar numele ei îi trecu fulgerător prin minte când puse mâna pe receptor.

— Alo.

— Saul Grisman? întrebă o voce de bărbat, care semăna cu zgomotul făcut de o lamă de cuţit ascuţită pe tocilă.

— Da.

— Trebuie să fii foarte îngrijorat în privinţa soţiei tale. Nu mai e cazul. E la noi.

— Noi? Cine naiba…

Drew şi Arlene se ridicară într-o clipă.

— Doar nu te aştepţi să-ţi spunem numele noastre, zise vocea. Nu trebuie să ştii decât că e la noi şi că e teafără.

— Cum pot să ştiu asta? întrebă Saul. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

— Asta nu se poate. Nu e cu mine în clipa asta, şi apoi, chiar dacă ar fi, ar fi sub sedativ. Dar poţi s-o vezi.

— Cum?

— De fapt, poţi s-o şi primeşti înapoi, spuse vocea. Dacă sunt îndeplinite anumite condiţii. Am vrea să încheiem un târg. Soţia ta în schimbul preotului. Sper că-l ai pe preot. Altfel, discuţia asta n-are nici un sens.

— Da. Îl am pe preot.

— Am vrea să fim siguri de asta. N-am vrea să facem tranzacţia aş aiurea. Soţiei tale n-o să-i fie bine deloc dacă nu eşti sincer.

— Ţi-am spus că-l am! zise Saul.

— La şase în seara asta, adu-l la Colosseum. În ultimele ore înainte de apusul soarelui, ruinele or să fie încă pline de turişti. Strecuraţi-vă printre ei. Aşează-l pe preot în mijlocul teraselor din partea de nord. O să folosesc binoclul ca să mă conving că este chiar el. Ai grijă să fie într-o stare suficient de bună pentru că vreau să poată merge pe picioarele lui. Dar nu vreau să fie atât de lucid încât să facă necazuri. Imediat cum o să fiu sigur că l-ai adus, o să am grijă ca soţia ta să se afle vizavi de tine, în partea sudică a teraselor. Adu-ţi un binoclu ca să te convingi la rândul tău că e teafără. Când fiecare din noi o să vadă ceea ce doreşte, un bărbat care o să arate ca un turist o să pună o geantă de voiaj albastră lângă ea. Acesta va fi semnalul că suntem de acord să facem târgul. Să te apropii de soţia ta prin dreapta arenei. Eu o să vin prin stânga. Aşa n-o să existe posibilitatea de a trece unul pe lângă altul şi riscul confruntării nefericite. Aşteaptă cinci minute înainte să părăseşti Colosseum-ul cu soţia ta. N-aş vrea să mă grăbesc să ies cu preotul de acolo.

Saul strânse receptorul atât de tare, încât crezu că va crăpa plasticul.

— S-a făcut. La şase.
— Mai e o condiţie.
Saul începu să asude.
— Din întrebările pe care i le-am pus soţiei tale am aflat că a lucrat pentru Mossad, spuse vocea. Sunt cumva amestecaţi în asta?
— Nu.
— Oricum ai spune asta. Trebuie să fiu sigur. E absolut obligatoriu – viaţa soţiei tale depinde de asta – să nu aduci nici un fel de ajutoare cu tine când se va face schimbul. Asta e valabil şi pentru bărbatul şi femeia care erau îmbrăcaţi în preot şi călugăriţă în grădina Vaticanului aseară. Ştim cum arată. Dacă îi vedem, dacă bănuim că se face vreo încercare de amestec în timpul schimbului, soţia ta va fi ucisă. Chiar şi după ce o să plec cu preotul, dacă simt că sunt urmărit, tot o să pot aranja să moară.
Saul îşi imagină un lunetist ascuns pe undeva prin Colosseum, ţinând legătura prin radio cu cel care îi vorbea acum. Dar nu era pregătit pentru metoda pe care i-o descrise vocea.
— Un pachet cu explozibil va fi ataşat la spatele soţiei tale ascuns sub jachetă. Bomba va avea un detonator electronic care se va afla în buzunarul meu. Atâta timp cât o să mă aflu la o milă de ea, o s-o pot activa dacă mă simt ameninţat. Nu te amăgi cu gândul că îi poţi desprinde bomba şi apoi să mă trădezi. Explozibilul e fixat cu centură de metal, prinsă astfel încât orice încercare de a o înlătura – folosind cleşti de tăiat metal, de exemplu – o s-o facă bucăţi. Abia când o să ies din rază, detonatorul va fi dezactivat. Abia atunci va putea fi tăiată centura.
Saul avea impresia că pieptul îi fusese năpădit de o mulţime de insecte.
— Se pare că te-ai gândit la toate.
— De asta am reuşit să trăiesc până acum. La şase. Nu încerca să faci pe deşteptul. Fă doar ce ţi-am spus.
Legătura se întrerupse.
Saul puse receptorul în furcă şi încercă să facă în aşa fel încât să nu îi tremure vocea când le explică totul celor doi.
Drew tăcu o clipă, gândindu-se la cele auzite, după care îi vorbi decis.
— E douăsprezece şi douăzeci. Nu mai avem decât cinci minute ca să-l ducem pe preot în camera cealaltă înainte să apară Gallagher. O să-l mai poţi întreba câte ceva şi după aceea. Dar dacă trebuie să poată merge pe picioarele lui de la Colosseum, va trebui să încetezi administrarea de Sodium Amytal şi să laşi drogul să-şi piardă efectul.

— Presupunând că Gallagher va fi de acord să-l predea pe preot, spuse Saul şi Arlene îl privi surprinsă.

— Crezi că s-ar putea să nu fie de acord?

— Gallagher vrea să afle tot ce poate despre Fraternitate şi n-o să fie încântat de târgul pe care l-am încheiat. Dacă e de părere că ar putea să infiltreze o echipă în Colosseum? Dacă o să considere că povestea cu bomba e o minciună şi o să încerce să pună mână pe preot după ce se va face schimbul? Nu vreau să-i pun în joc viaţa Erikăi cu nici un chip. Şi mai e ceva

— N-ar fi trebuit să-l mut pe preot. Atunci cum o să-i explic lui Gallagher unde am primit telefonul? Ar trebui să-i spun că l-am adus aici ca să mă ajutaţi să-i pun întrebări şi aşa ar afla de voi.

Drew îi aruncă o privire lui Arlene, iar ea încuviinţă.

— Spune-i lui Gallagher, zise el. Soţia ta e mai importantă decât faptul că trebuie să ne ascunzi de el.

Saul simţi un val de căldură. Glasul îi era strangulat de emoţie.

— Ştiu cât de mult înseamnă pentru voi să nu fiţi remarcaţi. Apreciez gestul. Sincer. Mai mult decât pot spune.

— Nu e doar un gest, spuse Drew.

— Dar, chiar dacă i-aş spune lui Gallagher despre voi, problema tot n-ar fi rezolvată. Nu pot fi sigur că individul o să se ţină de cuvânt. Nu vreau să-şi posteze oamenii la Collosseum şi singurul mod în care pot fi sigur că n-o s-o facă…

— E să nu-i spui? întrebă Drew.

— Va trebui să-l furăm pe preot.

Drew intră în acţiune imediat, reacţionând ca şi cum el şi Saul ar fi lucrat împreună de ani de zile.

— Arlene, du-te şi uită-te în hol. Ai grijă să nu se vadă Gallagher pe nicăieri. Saul şi cu mine o să-l scoatem pe părintele Dusseault pe scara de incendiu. Adu maşina şi aşteaptă-ne afară.

— Dar o să fiţi văzuţi scoţându-l din hotel!

— O să pretindem că e vorba de o urgenţă. O să dispărem atât de repede încât nimeni n-o să apuce să ne întrebe ceva.

27

Când auzi o ciocănitură în uşă, Ţurţurele se ridică brusc. Se uită la femeia care stătea întinsă în pat fără cunoştinţă, gândindu-se la comportamentul lui Seth. Să omori ca un robot, fără motive suficiente, era un semn de lipsă a autocontrolului. Nu era deloc ceva profesionist. Nu era… „Îi place”, îşi spuse el. „Asta mă deranjează. Licărul din ochii lui. Parcă ar face…”

Sex? Gândul acela îl făcu pe Ţurţurele să-şi aducă aminte cum fusese cât pe ce să se bată cu Seth pentru a-l împiedica să o agreseze pe femeie. Folosirea drogurilor sau a forţei pentru a interoga pe cineva era justificat. Dar agresarea acelei femei numai pentru propria-i plăcere îl insulta pe Ţurţure în demnitatea lui. Victimele aveau dreptul să nu sufere inutil, să nu fie tratate ca nişte obiecte.

„Continuă să te gândeşti la tatăl tău”, îşi spuse el. „La nimic altceva… nici femeia, nici principiile tale… nu contează.”

Dar nu putea să nu observe că acel conflict între el şi Seth era o copie a duşmăniei de o viaţă între taţii lor. Oare se întâmpla totul din nou?

Se uită pe vizor, îl recunoscu pe Seth şi descuie uşa. Pachetele pe care le ţinea acesta şi licărul din ochii lui îi dădeau un sentiment neplăcut.

Licărul dispăru brusc în clipa în care Seth se uită spre pat.

— Ai îmbrăcat-o.

— Tremura.

— Tremura? întrebă Seth şi licărul îi reapăru în ochi. Din moment ce eşti atât de protector faţă de ea, sunt sigur că o să te bucuri când o să auzi că ne părăseşte.

— Ce vrei să spui?

— Când ai interogat-o, ne-a spus numele soţului ei şi unde locuiesc aici în Roma, spuse Seth.

Ţurţurele încuviinţă.

Seth puse pachetele pe măsuţa de toaletă.

— L-am sunat pe soţ.

— Ce-ai făcut?

— Am aranjat să i-o dăm în schimbul preotului, spuse Seth şi desfăcu pachetele, scoţând la iveală o grămadă de explozibile din material plastic de

mărimea unui pumn, un detonator controlat de la distanţă şi un transmiţător. Mai erau baterii, fire, o curea de metal legată de o cutie metalică şi un lacăt.

— De unde naiba ai…

— De la unul din oamenii mei de legătură din Roma, spuse Seth aşezând explozibilul şi detonatorul în cutia metalică şi explicându-i în acelaşi timp, ce îi spusese soţului la telefon.

Ţurţurele rămase cu gura căscată de uimire. Nu era de mirare că Seth nu-i spusese de ce ieşea, îşi zise el. „N-aş fi fost de acord cu planul”.

— E prea riscant. În ciuda promisiunilor lui, trebuie să fie o echipă de supraveghere.

— Cu bomba asta ataşată de ea? Dacă soţul o iubeşte, face ce i-am spus, zise Seth, şi scoţând un fitil detonant din buzunar, îl introduse în explozibil şi apoi îl legă de detonator.

Apoi, luă firul care mai rămăsese, îl ataşă cu un capăt de cureaua metalică şi cu celălalt de detonator.

— După ce pun bateriile în detonator şi încui cureaua, am un circuit electric continuu. O să închid cutia şi leg capacul de detonator. N-are cum să dea greş. Dacă cineva deschide cutia ca să ajungă la detonator, circuitul va fi întrerupt. Un comutator al detonatorului va pune în funcţiune un alt set de baterii care, în mod automat, vor declanşa bomba. Acelaşi lucru se va întâmpla şi dacă cineva va descuia cureaua sau va vrea să o desfacă în vreun fel. Bineînţeles, singurul alt mod de a detona bomba e folosind asta, spuse el ridicând transmiţătorul controlat de la distanţă.

Ţurţurele îl privi dispreţuitor, tulburat de nepotrivirea dintre explicaţia lui Seth şi ceea ce susţinea acesta că îi spusese soţului.

— După ce ieşi din rază, bomba poate fi dezamorsată?

— În nici un caz.

— Bine, dar soţului i-ai spus…

— Am minţit, spuse Seth punând cureaua în jurul mijlocului femeii şi încuind-o.

După aceea introduse două seturi de baterii în detonator, închise capacul cutiei metalice peste capătul unui fir ataşat la detonator şi îl încuie. Zâmbi.

— Singurul mod în care se poate scoate chestia asta e aruncând-o pe căţea în aer. Despre asta ce mai zici, prietene?

Întâlnirea finală

1

Toronto, Canada. Ora şase treizeci dimineaţa. Soarele tocmai răsărise. Epuizat, Joseph Bernstein îi spuse taximetristului să îl lase la următorul colţ. Îi ceruse să îl ducă în una din puţinele zone decadente ale oraşului. Case cu două niveluri, prost întreţinute, care urmau să fie renovate în curând, străjuiau strada pe o parte şi pe alta. Bernstein îi plăti şoferului şi îi dădu un bacşiş nici atât de mare, nici atât de mic încât să-l ţină minte. În clipa în care taxiul se făcu nevăzut, îşi puse la încercare resursele trupului său vlăguit parcurgând pe jos distanţa de un bloc spre sud şi două blocuri spre est. Se simţea la fel cum arătau cele mai oribile case. Unele erau luminate, dar nu trecu pe lângă nimeni pe stradă, văzând doar un câine vagabond care rupea o pungă de plastic de gunoi. Când ajunse la jumătatea ultimei străzi, apucă pe un trotuar crăpat, oprindu-se în faţa unei case cu ferestrele întunecate. O cutie de bere stătea pe o parte pe ultima treaptă – semn că totul era aşa cum ar fi trebuit să fie. Bătu de trei ori în uşa de la intrare, aşteptă în timp ce o perdea fu dată într-o parte puţin, după care intră când se deschise uşa.

Ephraim Avidan o închise repede apoi şi o încuie şi abia după aceea vârî pistolul Beretta în tocul de umăr de sub haina şifonată a costumului.

— N-ai avut probleme?

— Totul a mers după cum a fost stabilit. Şi ceilalţi?

— Sunt sus, dorm. Facem cu rândul, stăm de pază câte doi.

— Nu, mă refeream la ceilalţi, spuse Bernstein. Aţi avut vreo problemă cu ei?

— Suportă ordinele foarte bine, spuse Avidan şi schiţă un zâmbet amar. Sedativele din mâncare sunt foarte bune.

— Aş vrea să-i văd.

— Înseamnă că ai stomacul mai tare ca al meu. Îi dispreţuiesc atât de mult încât încerc să-i văd cât mai puţin cu putinţă.

— Vreau să-mi amintesc.

— Cum doreşti, spuse Avidan conducându-l pe un coridor îngust între o bucătărie întunecoasă al cărei linoleum se dezlipea pe margini.

Bătu de trei ori într-o uşă de lemn, o descuie şi apoi o deschise, dându-se în spate.

Bernstein privi în jos, dincolo de nişte trepte acoperite de mucegai, spre o podea din beton de culoarea glonţului. O lumină slabă lăsa să se vadă un bărbat înalt şi bărbos, de vreo şaptezeci de ani, care purta un pulover gros şi îşi ridică privirea, ţinând în mână un pistol Beretta, ca al lui Avidan. Văzându-i însă pe Bernstein, lăsă arma în jos.

Când ajunse jos, Bernstein îl îmbrăţişă. David Ghemer era unul din cei mai demni de încredere membri ai grupului, care suferise extrem de mult. În ultimele patru luni, el – împreună cu Gideon Levine – suportase fără să crâcnească munca oribilă de temnicer. Unul câte unul, captivii fuseseră aduşi din toate colţurile lumii – unsprezece la număr şi închişi în subsolul acelei case dărăpănate din Toronto. Cu o zi înainte, ceilalţi membri ai echipei, îndeplinindu-şi misiunile, veniseră şi ei şi se odihneau acum la etajele superioare ale casei.

Bernstein îşi roti privirile prin încăpere. Ferestrele fuseseră astupate cu scânduri bătute în cuie. Trei becuri neacoperite atârnau din tavan, la distanţe egale unul de celălalt. Plăci albe izolatoare din plastic fuseseră puse pe pereţi pentru a minimaliza umezeala, dar în încăpere tot se simţeau frigul şi aerul umed. Berstein înţelese de ce, chiar şi în iunie, David Ghemer purta pulover.

De-a lungul pereţilor se aflau înşirate paturi de campanie, unsprezece la număr, pe fiecare fiind câte un bătrân acoperit cu o pătură de lână. Unii erau treji, dar ochii le erau tulburaţi din cauza sedativului din mâncarea servită în seara aceea. Majoritatea dormeau adânc. Toţi erau palizi din cauza faptului că nu mai ieşiseră la soare. Toţi erau legaţi cu cătuşe. Fiecare cătuşă era prinsă cu un lanţ de un inel fixat în perete.

Câteva cărţi şi reviste se aflau lângă fiecare pat. Pe nişte rafturi lipite de un perete îngust din partea cealaltă a încăperii, se vedeau farfurii şi mâncare la conserve lângă un aragaz mic şi un WC descoperit.

— Tot confortul de acasă, spuse Berstein sec.

— În comparaţie cu Auschwitz, aici e tărâmul făgăduinţei, spuse Ghemer. Îi bărbieresc la fiecare două zile. Le fac de mâncare. Îi pun să spele vase cu rândul, legaţi cu cătuşele de chiuvetă. Au voie să folosească numai linguri de plastic, pe care le număr după fiecare masă. Când trebuie să meargă la toaletă, le dau drumul unul câte unul şi tot aşa, îi leg de chiuvetă. Atunci au voie să se şi spele.

— Da, ai organizat totul remarcabil.

— Ei mi-au fost profesori. Monştrii ăştia aveau foarte mare talent organizatoric, în definitiv. Uneori, îmi amintesc totul atât de bine, încât am impresia că sunt iarăşi în lagăr şi îmi vine să…

Ghemer ridică pistolul şi ţinti spre cel mai apropiat prizonier.

Bernstein îi atinse mâna.

— Răbdare, prietene. Amândoi avem coşmaruri. Dar nu va mai trebui să le îndurăm mult. În curând o să se facă dreptate.

— În curând? întrebă Gehmer repede. Când.

— Mâine.

2

— Joseph a apărut iarăşi.

Lui Mişa Pletz, care verifica din nou planurile Operaţiunii de Salvare din noaptea aceea, îi trebui un moment ca să-şi dea seama ce îi spunea asistentul său.

— A apărut din nou?

— Acum două ore.

— Unde? Tot la Washington?

— Nu. La Toronto, de data asta.

— Toronto?

— A luat legătura cu un alt agent al nostru, zise asistentul. La fel ca înainte. A ales unul din foştii lui elevi. Era ora patru şi jumătate dimineaţa acolo. Joseph s-a dus acasă la el, l-a trezit din somn şi i-a dat un mesaj pe care să ţi-l transmită. Agentul l-a codificat şi l-a transmis prin radio la Tel Aviv.

Mişa întinse mâna spre foaia de hârtie pe care o ţinea asistentul, dar când se uită pe ea, rămase uluit.

— Două nume?

— Aaron Rosenberg şi Richard Halloway, spuse asistentul dându-i o altă foaie de hârtie. Asta e un sumar al instrucţiunilor pe care Joseph i le-a dat verbal agentului. Sunt legate de mesajul anterior – cu privire la transportul de arme care le sunt trimise libienilor ca să le folosească împotriva noastră. Joseph zice că, atunci când o să opreşti transportul în noaptea asta, să ai grijă să strecori numele celor doi libienilor, dar nu într-un fel în care aceştia să bănuiască că a fost vorba de o scurgere de informaţii. Vrea să faci să pară că ei doi au acceptat bani din partea noastră în schimbul informaţiei legate de transport.

— Dar, dacă libienii or să creadă, or să vrea să se răzbune, spuse Mişa uitându-se uluit la foaia de hârtie. Am contribui la uciderea lor. De ce o vrea să…

— Rosenberg şi Halloway sunt traficanţi răspunzători de transport.

— Vrea să dea impresia că ei au acceptat bani de la libieni şi apoi i-au tras pe sfoară? Vrea ca Rosenberg şi Halloway să fie pedepsiţi de cei pentru care lucrau? De ce nu ne-o fi dat numele astea în primul mesaj? De ce o fi aşteptat până…

Mişa se întrerupse brusc, căci în minte îi apăru o explicaţie.

— Pentru că n-a vrut să avem timp să facem verificări înainte să oprim transportul? Să mai existe un program după care acţionează Joseph?

Asistentul arătă spre ultimul paragraf al raportului.

— Preţul pentru faptul că ne-a spus de transport e să le şoptim libienilor cele două nume.

3

Saul aşteptă nerăbdător alături de părintele Dusseault pe una din terasele din mijlocul părţii dinspre nord a Colosseum-ului.

— Preotul putea să meargă, dar era încă suficient de ameţit ca să fie pasiv, uşor de dirijat. Nu îi făcuse necazuri când îl adusese acolo. Turiştii nu îi dădeau nici o atenţie preotului.

Saul sosise cu un sfert de oră înainte de ora şase şi acum era şase şi zece. Se uită prin binoclu în partea cealaltă a Colosseum-ului, temându-se că schimbul nu avea să mai aibă loc. Aşa cum i se ceruse, venise acolo singur cu părintele Dusseault, dar îngrozitor de conştient de faptul că soarele aluneca din ce în ce mai jos, blestemă clipa în care nesocotise o condiţie a schimbului lăsându-i pe Drew şi pe Arlene să ţină sub observaţie Colosseum-ul din grădinile de pe Esquline, care se aflau peste drum. Esquline, una din cele şapte coline ale Romei, era dominată de palatul lui Nero, aşa numita Casă de Aur, iar mulţimea de turişti care se aflau în jurul el şi în parcul care o împrejmuia făceau să fie foarte puţin probabil ca Drew şi Arlene să fie zăriţi. I se păruse prudent să-şi asume acel risc minim.

Acum, însă, ar fi vrut să nu o facă, fiindcă era şase şi douăzeci, ceea ce nu era în regulă. Numărul turiştilor începu să scadă. O femeie cu părul albăstrui apăru în faţa lui, împiedicându-l să mai vadă ceva. Soţul ei supraponderal apăru lângă ea, ascultând-o cum se plângea că n-ar fi trebuit să o lase să îşi ia pantofii cu toc înalt.

Saul se dădu puţin în dreapta, pentru a putea privi din nou spre terasele de vizavi. Deodată, se opri cu binoclul asupra unei femei care stătea jos, rezemată de un perete. Lui Saul îi fu greu să-şi facă mâinile să nu tremure pe binoclu. Erika? Femeia nu se vedea clar, căci capul îi cădea mereu în piept. Dar părul îi era lung şi negru ca al Erikăi, părea să aibă aceeaşi vârstă, aceleaşi picioare lungi şi acelaşi trup subţire. Ceea ce îl deruta era faptul că femeia aceea purta o jachetă verde din nailon, iar Erika nu avea aşa ceva.

Apoi îşi aminti deodată că vocea de la telefon îi spusese că Erika avea să poarte o jachetă care să ascundă o bombă ataşată de spatele ei. Când un bărbat înalt şi palid se apropie de ea şi lăsă jos o geantă de voiaj albastră, Saul îşi dădu seama că schimbul avea să se facă, totuşi. Prin binoclu îl văzu pe bărbatul respectiv pornind spre stânga lui. Deodată, se opri şi ridică propriul binoclu, îndreptându-l spre el.

„Aşteaptă să pornesc şi eu în cealaltă direcţie”, îşi spuse Saul. „N-o să se mişte până n-o fac şi eu.”

— Saul nu mai avu nevoie de altă încurajare. Îl lăsă pe preot acolo şi porni repede spre dreapta. Abia se abţinea să nu o rupă la fugă. Totuşi, la un moment dat, fu cât pe ce să se împiedice, când un gând îi trecu brusc prin minte.

Culoarea părului. Era roşcat.

Dumnezeule mare, vocea de la telefon să fi fost a lui Seth, oare? Asasinul, fiul unui criminal nazist, pe care îl descriseseră Drew şi Arlene? Dacă era aşa, atunci şi partenerul lui, Ţurţurele, se afla în Colosseum cu el?

Saul nu îndrăzni să se întoarcă să se uite prin mulţime. Gestul ar fi putut să-i dea de bănuit lui Seth şi acesta ar fi aruncat-o pe Erika în aer, aşa cum îl ameninţase. Şi, în plus, în momentul acela, Seth nu avea nici o importanţă. Nici Ţurţurele. Numai Erika avea. Apropiindu-se de partea sudică a Colosseum-ului, grăbi pasul, aţintindu-şi privirea asupra ei. Continua să stea cu capul căzut în piept. Nu îşi schimbase poziţia. Să nu-şi fi ţinut Seth promisiunea? Oare Erika era moartă?

Mergea repede, în zigzag, printre grupurile de turişti, ignorându-le remarcile furioase, fiind prea absent ca să mai murmure scuze. Acum se afla la treizeci de yarzi de Erika şi ea tot nu făcuse nici o mişcare. Începu să alerge. Douăzeci de iarzi. Nici un semn de viaţă. Ajunse lângă ea. Când îi dădu capul pe spate şi îi văzu pleoapele tremurând uşor, se lăsă să cadă în genunchi, aproape plângând de bucurie.

— Erika, sunt eu, Saul, spuse el îmbrăţişând-o, dar încremeni când simţi cutia metalică de sub jachetă.

Trecându-şi mâinile peste mijlocul ei, atinse cureaua de metal care ţinea cutia lipită de trup. Seth nu glumise.

Saul se întoarse să se uite în partea cealaltă a Colosseum-ului. Seth ajunsese lângă preot, îl ridicase în picioare şi îl conducea spre una din ieşiri. Preotul se mişca ameţit. Câţiva turişti se uitară la el, dar majoritatea erau prea preocupaţi de aparatele de fotografiat şi de ruinele scăldate în lumina apusului. Când ajunse în dreptul ieşirii, Seth se opri şi se întoarse spre Saul, ridicând braţul drept, aproape ca într-un salut roman, un gest ironic. În clipa următoare, Seth şi părintele Dusseault dispărură.

„Aşteaptă cinci minute înainte să pleci”, îi spusese Seth la telefon.

Cinci minute aveau să fie.

Se întoarse spre Erika, îmbrăţişând-o din nou.

— Sunt eu Saul, repetă el. Eşti în siguranţă, zise el sărutând-o. Te iubesc. N-avem de ce să ne facem griji.

4

Dintre umbrele provocate de asfinţit, Parcul Oppian, la est de palatul lui Nero, Drew şi Arlene priveau spre Colosseum, dar vederea le era îngreunată de circulaţia de pe Via Labicana. Numai că până şi acea privelişte îngreunată era mai bună decât frustrarea pe care ar fi simţit-o dacă s-ar fi ţinut departe.

Neputând să vadă decât părţile de nord şi de est ale Colosseum-ului, probabil că nu aveau să-i observe pe părintele Dusseault şi pe răpitorul acestuia, îşi spuse Drew. Cu toate acestea, Via Labicana era cea mai probabilă cale de ieşire şi de aceea, el îşi concentră atenţia mai mult asupra străzii pe care se ieşea din Colosseum decât asupra acestuia.

Se uită la ceas. Şase şi douăzeci şi cinci. Schimbul trebuia să fie făcut la şase fix. Dacă nu cumva se întâmplase ceva, însemna că pierduseră momentul când preotul fusese scos din Colosseum.

Cu toate acestea, Drew continuă să ţină sub observaţie partea de vizavi a străzii. Dacă tot nu îl zăreau pe preot până la ora şapte, aveau să se ducă la o cabină telefonică din apropiere, unde stabiliseră să sune Saul.

Simţi cum Arlene îi strânse braţul. Pe partea cealaltă a străzii, un preot – părintele Dusseault – era condus printr-o mulţime de turişti care ieşeau din Colosseum. Un *Citroën* gri opri lângă bordură, preotul fu împins pe bancheta din spate şi apoi, urcă în maşină şi răpitorul lui. *Citroën*-ul se depărtă după aceea cu viteză.

Ridicarea nu se făcu în mai mult de zece secunde, dar în ciuda numeroşilor turişti şi a traficului intens, Drew reuşise să vadă suficient. Nu avea nici o îndoială în legătură cu bărbatul roşcat care îl însoţea pe preot sau cu cel blond de la volanul *Citroën*-ului. Seth şi Ţurţurele. Se smulse din mâna lui Arlene şi o rupse la fugă în stradă. Arlene alergă după el. Mai exista riscul ca Seth şi Ţurţurele să fi postat o echipă de supraveghere în caz că cineva ar fi pornit în urmărirea *Citroën*-ului. În acest caz, cei din echipă n-ar fi trebuit decât să-i contacteze pe cei din *Citroën* prin radio şi, atunci, aceştia ar fi putut să se ţină de cuvânt, aruncând-o în aer pe Erika. Dar Drew era convins că nu exista nici o echipă. În definitiv, Seth şi Ţurţurele nu avuseseră nici un fel de ajutor din partea nimănui când îl răpiseră pe Medici şi eficienţa operaţiunii îl făcea pe Drew să bănuiască că nu aveau încredere în nimeni decât în ei înşişi.

Citroën-ul ajunsese destul de departe, aşa încât el nu îl mai vedea. Aceasta însemna că nici cei doi nu îl puteau vedea pe Drew traversând strada în fugă şi făcând semn repede unui taxi care trecea chiar atunci. Arlene traversă şi ea iute şi ajunse lângă bordură exact când taxiul opri la semnul lui Drew. Urcară în grabă amândoi.

Drew îi dădu imediat indicaţii şoferului. „Numai să nu fim ţinuţi pe loc de traficul aglomerat”, îşi spuse el. „Numai să n-o ia pe vreo stradă laterală înainte să-i văd”. Se întrebă dacă Saul o fi regăsit-o pe Erika şi se rugă, în gând, cu fervoare ca soţia prietenului său să fie teafără.

5

— Ce ţi-a trebuit atâta? întrebă Ţurţurele şi, în timp ce conducea aruncă o privire scurtă spre bancheta din spate. A fost ceva în neregulă?

— M-am uitat cu foarte mare atenţie în jur înainte să apar. Soţul a urmat instrucţiunile perfect. N-aş fi putut fi mai mulţumit.

— Ei bine, eu n-o să fiu mulţumit decât când o să ieşim de-aici. Dacă ceilalţi doi sunt prin zonă?

— Chiar dacă sunt, or să se ţină la distanţă, spuse Seth. Ştiu că încă mai pot să folosesc asta, adăugă el ridicând detonatorul. Nu mai trebuie decât să-l interogăm pe preot. Nu l-ar fi răpit dacă n-ar fi fost siguri că poseda vreo informaţie extrem de importantă.

— Dar poate că nu e informaţia pe care o vrem noi.

— Ce alt motiv ar fi avut să-l interogheze pe preot, decât să capete informaţii despre cardinal? E singurul outsider care ştia unde se află taţii noştri. Când o să aflăm de ce a dispărut, o să ştim şi cum s-a întâmplat ca Noaptea şi Ceaţa să ne descopere taţii, spuse Seth zâmbind. Da, nu ne mai rămâne decât să-l luăm la întrebări. Dar, dacă stau să mă gândesc bine, poate că mai e ceva. Opreşte.

— Trebuie să ne depărtăm odată. De ce…

— Fă-o. Opreşte.

Ţurţurele îl ascultă, trăgând lângă bordură.

— Spune-mi de ce…

— Nu pot să rezist tentaţiei, spuse Seth privind pe geamul din spate spre Colosseum. Bineînţeles că n-o să pot să văd explozia, dar o s-o aud, zise el şi ridică din umeri. Panica turiştilor trebuie să fie nemaipomenită, adăugă el, după care apăsă pe un buton pentru a activa detonatorul.

Se aprinse un beculeţ roşu.

— Nu, spuse Ţurţurele şi Seth se întoarse.

— Tot mai ai un sentiment protector faţă de ea? îl întrebă el cu ochii licărind.

„Face asta doar ca să mă enerveze”, îşi spuse Ţurţurele. „Nu ca s-o pedepsească pe femele, ci pe mine”.

— Ce rost are? Mi-ai spus că l-ai minţit pe soţ. Peste puţin timp, când o să ieşim din rază, o să creadă că poate să-i scoată bomba fără ca aceasta să explodeze. Din moment ce tot o să moară curând, de ce s-o omori acum?

— Sesizez cumva o speranţă că soţul va descoperi o modalitate de a scoate bomba fără s-o facă să explodeze?

— Ce rău ar fi dacă ar face-o? Drogul a împiedicat-o să ne vadă, aşa că nu ne poate recunoaşte…

— Mi-ar strica plăcerea, spuse Seth. De fapt, de ce are importanţă pentru tine femeia asta, o străină?

— Dar pentru tine de ce ar avea importanţă? Nu reprezintă o ameninţare pentru noi. Nu trebuie să moară.

— Ba trebuie, prietene. Ca să-ţi dau o lecţie. Să nu te mai amesteci niciodată în treburile mele, spuse Seth dând să apese pe butonul detonatorului.

Poate Ţurţurele n-ar fi acţionat nici atunci, dacă n-ar fi fost privirea plină de cruzime pe care i-o aruncă Seth. Mânia îl făcu să-şi piardă controlul. Asemeni unui arc foarte strâns care era desfăcut brusc, apăsă pe butonul de dezactivare a detonatorului şi pe acesta i-l smulse din mâna lui Seth. Mişcarea îi fu atât de puternică, încât îi jupui puţin pielea de pe degetul lui Seth.

Chipul acestuia se schimonosi la vederea propriului sânge.

— Dă-mi înapoi detonatorul.

— Sunt prea multe în joc ca să mai întârziem. Rezolvăm asta mai târziu, după ce o să ne depărtăm de locul ăsta.

— O s-o rezolvăm chiar acum, spuse Seth şi, imediat, scoase un pistol.

Acesta avea un amortizor ataşat la ţeavă, dar chiar şi aşa, spaţiul restrâns din interiorul maşinii făcu ca zgomotul înăbuşit al împuşcăturii să-i dea impresia Ţurţurelui că cineva îl plesnise peste urechi. În clipa în care văzu arma, se răsuci şi primi glonţul destinat pieptului în braţul stâng. Proiectilul ieşi din braţ şi se lovi de bord. Ţurţurele ignoră durerea puternică şi se repezi să devieze pistolul înainte ca Seth să apuce să mai tragă o dată. Începură să se lupte pentru posesia armei.

Sângele îi şiroia Ţurţurelui pe braţ. În ciuda voinţei sale, muşchii slăbiţi nu i se mai puteau opune lui Seth. În mod inevitabil, ţeava pistolului se îndreptă spre faţa Ţurţurelui.

Seth rânji.

— Ar fi trebuit să te omor mai înainte. Aşa cum am făcut cu taică-tău.

Ţurţurele făcu ochii mari.

— L-ai omorât pe tata?

Poate că Seth sperase că acea afirmaţie avea să-i distragă atenţia, să-l facă să ezite doar atât cât îi trebuia lui să mai mişte pistolul puţin spre faţa Ţurţurelui. Dar, dacă sperase acest lucru, greşise. Căci, în loc să îşi piardă forţa, Ţurţurele scoase un urlet nefiresc şi, cu o putere sălbatică, îl lovi în frunte cu amortizorul. Privirea lui Seth se tulbură.

Ţurţurele se ridică pe scaun, dându-i un pumn în gură.

— Ticălosule, cum adică l-ai omorât pe tata?

Îi mai dădu un pumn, spărgându-i buzele.

— Spune-mi! strigă el, smulgându-i pistolul din mână, dar exact în clipa în care dădu să apese pe trăgaci, un taxi opri în spatele *Citroën*-ului şi portierele i se deschiseră brusc.

Ţurţurele îi văzu pe bărbatul şi pe femeia care fuseseră îmbrăcaţi în preot şi călugăriţă în grădinile Vaticanului.

Seth îl lovi în stomac. Încovoindu-se, Ţurţurele îl simţi punând mâna pe pistol, dar nu îl apucă prea bine şi arma căzu pe podeaua maşinii. Afară, bărbatul şi femeia alergau spre *Citroën*. Fără să mai aibă timp să mai facă ceva în afară de a-şi asculta instinctele, Ţurţurele se răsuci, înşfăcă detonatorul de pe scaun, deschise portiera dinspre trotuar şi o rupse la fugă prin mulţime. Braţul rănit îl durea cumplit. Auzi o împuşcătură înăbuşită. Un geam se sparse. Trecătorii se împrăştiară care încotro, ţipând.

6

Când văzu *Citroen*-ul oprind mai în faţă, Drew îi strigă şoferului să facă acelaşi lucru. Prin geamul din spate al *Citroen*-ului văzu doi bărbaţi bătându-se. O clipă, avu impresia că unul din ei era părintele Dusseault, care acum trebuia să fie suficient de alert pentru a lua parte la o bătaie. Dar apoi văzu că blondul şi roşcatul se luptau să intre în posesia a ceea ce părea să fie un pistol şi îşi dădu seama că Seth şi Ţurţurele încercau să se omoare reciproc.

Lupta lor era atât de intensă, atenţia le era atât de distrasă încât Drew realiză că nu aveau să-i observe decât când avea să fie prea târziu. Taxiul opri. Drew dădu buzna afară urmat de Arlene şi începu să alerge spre *Citroën.*

Însă, Ţurţurele întoarse brusc faţa spre ei şi expresia de lămurire şocată din privirea lui se transformă într-una de durere când Seth îi trase un pumn în stomac. Foarte repede, Ţurţurele luă ceva de pe scaun şi ieşi în fugă din maşină, exact în clipa în care Seth ridică de pe podea ceva, se uită la Drew şi la Arlene, care se aflau foarte aproape de *Citroën* şi trase.

Geamul din spate se făcu fărâme. Trecătorii începură să ţipe. Drew şi Arlene se aruncară la pământ. Drew nu voise să-l sperie pe taximetrist scoţând pistolul mai devreme, dar acum o făcu şi se pregăti să răspundă focului de armă. Detonatorul, îşi spunea întruna, trebuie să pun mâna pe detonator. Dar acum recunoscu obiectul pe care îl luase Ţurţurele de pe scaun înainte să fugă din maşină. Văzu obiectul dreptunghiular din mâna asasinului blond când acesta se strecură prin mulţime, în acelaşi timp, remarcă şi sângele care îi şiroia pe braţul stâng.

Rămânând lipit de pământ, Drew îşi îndreptă atenţia iarăşi spre *Citroën*, ţintind spre geamul sfărâmat. În clipa în care Seth se lăsă iarăşi în jos imediat şi ţâşni pe uşa deschisă, fugind printre trecători. Neputincios, Drew nu putu să tragă, deoarece ar fi riscat să nimerească vreun trecător. Se uită la Seth cum fugea.

Oare chiar voia să fugă? Seth nu părea să vrea acest lucru pe cât voia să-l prindă pe Ţurţure. Blondul alergă pe Via Labicana şi dispăru după un colţ. Ţinând pistolul în mână, asasinul cu părul roşu se luă după el.

Ce se întâmplase oare, de deveniseră duşmani? se întrebă Drew, după care aruncă o privire în *Citroën.*

Preotul era întins pe bancheta din spate..
— Arlene, ia-l de-aici. Ai grijă să nu fii urmărită. Du-l înapoi la hotel.
— Dar cu…
— Mă duc după ei! strigă Drew din fugă.

7

„Ticălosul vine după mine!” îşi spuse Ţurţurele. „Chiar şi când e aproape încolţit, tot vrea să mă omoare!”

Nici măcar nu îşi dăduse seama că luase detonatorul înainte să fugă din maşină. O făcuse din reflex. Abia când duse mâna la pistolul vârât sub curea, la spate, îşi dădu seama că ţinea ceva în mâna dreaptă. Detonatorul. Îl mută în mâna stângă plină de sânge, scoase pistolul şi ieşi de pe Via Labicana.

Se aştepta ca Seth să tragă în el, dar nu ca să-l omoare, cel puţin nu imediat. Voia să-l prindă, să-l dezarmeze şi să-l facă să vadă cum apăsa pe butonul detonatorului. Din moment ce se aflau la câteva blocuri distanţă de Colosseum, aveau să poată auzi explozia. Abia atunci, după ce obţinea maximum de plăcere în urma victoriei sale, Seth avea să-l omoare şi tot ar fi avut timp să fugă.

„Nu trebuia să fie aşa!” strigă Ţurţurele în sinea lui. „Dacă n-ar fi fost femeia nu ne-am fi certat! Seth nu mi-ar fi spus că mi-a omorât tatăl! Am fi fost în siguranţă departe de-aici! Femeia aia nu înseamnă nimic pentru mine! De ce am sărit în apărarea ei?”

Un alt gând fu la fel de tulburător. Aroganţa, mândria şi ura lui Seth erau atât de puternice, încât, şicanându-l pe el, pierduse şansa de a-l lua la întrebări pe preot şi a-şi găsi tatăl.

„E mai nebun decât mi-am închipuit.”

Alergând în continuare pe strada aceea laterală, Ţurţurele simţi o durere cumplită în umărul drept. Impactul îl dezechilibră, aproape trântindu-l la pământ. Muşchii braţului drept refuzară sa asculte comenzile creierului şi mâna i se desfăcu involuntar, scăpând pistolul pe trotuar. Putând încă să-şi facă mâna stângă să răspundă, strânse detonatorul la piept şi alergă şi mai hotărât. Numai că, datorită sângelui pierdut, îi slăbiseră puterile. Vederea i se înceţoşă. Picioarele îi deveniră nesigure. Nu auzise împuşcătura lui Seth. Se aştepta să nu o audă nici pe cea care avea să urmeze, dar, fără îndoială, că Seth avea să-i ochească unul din picioare.

„Sunt o ţintă prea uşoară. Trebuie neapărat să ies de pe strada asta. Să găsesc un loc unde să mă ascund.” În faţă, pe dreapta, Ţurţurele văzu o clădire care se întindea pe o distanţă de o jumătate de bloc, a cărei umbră acoperea strada. O biserică veche! Se îndreptă repede spre ea. În clipa

aceea, Seth trase, dar glonţul nu nimeri piciorul Ţurţurelui, ci ricoşă în beton la câţiva metri mai în faţă.

Simţind cum îi zvâcneau ambele braţe, îşi dădu seama că era prea descoperit, că era foarte posibil să fie împuşcat dacă urca scările spre intrarea imensă a bisericii. Continuă să alerge, în timp ce sudoarea îi şiroia pe faţă. Ajunse la o intersecţie şi o luă iarăşi la dreapta.

Dar, pe strada aceea, văzu o intrare laterală în biserică. Pe o plăcuţă scria Basilica Sf. Clement. Seth dădu colţul de asemenea, pregătindu-se să tragă. Neavând nici o altă posibilitate de scăpare, Ţurţurele se repezi spre uşă, adunându-şi toate forţele pentru a o deschide.

După ce intră, o închise iute şi încercă să o încuie, dar nu era nici un zăvor, ci doar o gaură a cheii. Răsucindu-se, porni repede înainte, descoperind că se afla într-o încăpere imensă care se întindea în dreapta şi în stânga lui. Pe pereţi se vedeau fresce reprezentându-l pe Cristos şi apostolii Lui. Apăru un ghid care îi spuse că basilica era închisă pentru turişti după ora şase şi jumătate, dar Ţurţurele trecu pe lângă el, mai degrabă simţind decât văzând altarul undeva departe în stânga lui.

Intenţia lui era să se ascundă în ceea ce părea să fie o sacristie, care se afla mai aproape, dar ghidul tot continua să protesteze cu privire la prezenţa lui acolo, iar când auzi uşa laterală deschizându-se, ştiu că omul i-ar fi arătat lui Seth încotro o luase.

„Trebuie să găsesc alt loc unde să mă ascund."

În dreapta sacristiei, se vedeau nişte scări care coborau. Dispăru pe ele exact în clipa în care uşa laterală se închise cu zgomot şi paşii lui Seth se auziră alergând după el. Era posibil să nu-l fi văzut, dar nu avea cum să nu observe dâra de sânge.

Ajunse pe o platformă, o luă la dreapta ca să coboare alt şir de trepte şi scoase un geamăt, nu numai de durere, dar şi pentru că văzu că în faţa ochilor i se întindea un coridor lung şi pustiu. Auzi paşii lui Seth apropiindu-se din ce în ce şi coborî în fugă şi mai jos, spre o uşă pe partea dreaptă a coridorului. Intră într-o altă basilică.

Mirosul mucegaiului vechi de atâtea secole îi invadă nările. Nişte lumini slabe luptau să alunge întunericul, Dar umbrele acelea străvechi nu îl puteau ascunde nici pe el, nici sângele care îi şiroia din braţe. Trecu împleticindu-se pe lângă fresce decolorate reprezentând un nobil roman şi servitorii săi, toţi părând să fi fost orbiţi de aura unui om sfânt, şi îi auzi paşii lui Seth coborând scara în fugă.

Se uită în stânga altarului spre o ieşire. „Dacă ajung acolo înainte ca Seth să mai tragă o dată, poate o să găsesc o modalitate să-l iau prin surprindere. E atât de sigur pe el, încât nici nu se aşteaptă să atac.

Nu te mai amăgi. N-ai suficientă putere. Ţi-ai pierdut pistolul.

Dar am cuţitul.”

Tresări în clipa în care un glonţ împrăştie bucăţele dintr-o frescă de pe perete. Paşii lui Seth se auziră şi mai aproape. În clipa aceea, ghidul îşi făcu apariţia şi începu să strige la ei. Seth îl împuşcă. Când auzi trupul ghidului prăbuşindu-se, Ţurţurele simţi că nu mai putea să respire.

Până când Seth ţinti din nou, Ţurţurele ajunse la ieşirea din stânga altarului. Trecu repede, auzind un glonţ înfigându-se în perete în spatele lui şi văzu alt şir de trepte. Şi mai vechi decât cele ale bisericii din care tocmai ieşise, duceau tot în jos. Nu avea încotro – trebuia să le urmeze.

Un palier. O luă la dreapta. Trecu de o plăcuţă pe care scria Mithraeum şi intră împleticindu-se într-o încăpere ireală care părea să dateze de la crearea Bisericii Catolice. Chiar sub altarul basilicii de la nivelul superior, rămăşiţele a două case romane fuseseră unite pentru a forma un templu, dar, surprinzător, nu era creştin, ci păgân. Dincolo de două şiruri de bănci din piatră, care îi dădeau impresia de strane, se afla o statuie a zeului roman Mithra. Centrul templului era ocupat de un altar pe care o altă statuie a zeului – proaspăt ras şi superb – care celebra un fel de rit sacru tăind gâtul unui taur. Un câine, un scorpion şi un şarpe încercau să ucidă taurul înainte ca Mithra să poată săvârşi sacrificiul.

În cele câteva clipe cât îi trebuiră să cerceteze templul, îşi dădu seama că era prins în capcană. Îl auzi pe Seth coborând scările în urma lui şi alese singurul loc unde ar fi putut să se ascundă: în spatele altarului. Sângele lui făcu o baltă pe podeaua de piatră ca şi cum sângele din gâtul tăiat al taurului s-ar fi scurs de pe altar. Vârî detonatorul în buzunar şi se folosi de mâna pe care o putea mişca cel mai bine pentru a scoate cuţitul dintr-o teacă prinsă de glezna piciorului drept. Îşi ţinu răsuflarea, îşi şterse sudoarea de pe faţă, se cutremură de durere şi aşteptă.

Seth îşi făcu apariţia în templu.

— Sângele nu ascunde nici un secret. Ştiu unde eşti, spuse el şi pantofii i se auziră zgâriind podeaua de piatră.

Umbra lui se întinse asupra altarului.

Ţurţurele îşi ridică privirea spre el. Buzele îi erau umflate şi însângerate, iar ochii nu îi străluciseră niciodată mai puternic.

— Detonatorul, spuse Seth întinzând mâna.
— L-am ascuns înainte să vin aici.
— Atunci, înseamnă că n-o să te superi dacă o să te verific, zise Seth apropiindu-se mai mult.
Ţurţurele se dădu înapoi.
— Dă-mi-l, spuse Seth, şi poate că n-o să te omor.
— Ba o să mă omori oricum, dar nu înainte să mă forţezi să te văd apăsând pe buton.
— Cele câteva zile pe care le-am petrecut împreună au fost ca o căsnicie îndelungată, după câte văd. Ai învăţat să mă înţelegi, spuse Seth continuând să se apropie. Dă-mi detonatorul.
Ţurţurele se dădu şi mai în spate.
— Va trebui să-l iei.
Seth clătină din cap.
— O să te împuşc din nou, în stomac de data asta, înainte să mă apropii şi mai mult. O să mă vezi apăsând pe buton, dar n-o să ai suficientă putere să mă împiedici, spuse el ridicând pistolul.
Ţurţurele se gândii repede, căutând ceva care să-i distragă atenţia duşmanului său.
— A fost adevărat ce ai spus în maşină?
Seth ezită.
— Chiar l-ai omorât pe tatăl meu? întrebă Ţurţurele.
— Te-aş fi minţit când adevărul e atât de plăcut? Bineînţeles că l-am omorât.
— De ce?
— Halloway a avut ideea să te amestece în chestia asta. I-am spus că n-aveam nevoie de ajutor, dar el a insistat. Problema era că tatăl tău nu dispăruse. Poate că era următorul pe listă, dar eu nu voiam să pierd timp preţios aşteptând să se întâmple treaba asta. Aşa că m-am ocupat personal, zise Seth izbutind să schiţeze un zâmbet. L-am omorât la magazinul vostru din Australia. Am folosit un amortizor, l-am împuşcat şi pe tatăl tău şi pe vânzător în timp ce tu te întâlneai cu emisarul lui Halloway. Am înfăşurat pe urmă trupul tatălui tău într-o prelată şi l-am pus în portbagajul maşinii mele. Am făcut-o sub ochii tuturor celor de pe plajă. Nimeni n-a dat atenţie. Parcă dă cineva atenţie vreodată? M-am dus înapoi la magazin şi i-am dat foc, după care am plecat. Parcă aş fi fost invizibil.
Ţurţurele simţi că îi venea să verse.

— Ce-ai făcut cu cadavrul?

— Am închiriat o barcă. L-am dus în larg şi am lăsat rechinii să se delecteze cu el.

Ţurţurele scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

— Cadavrul trebuia să dispară, ca să dăm impresia că Noaptea şi Ceaţa au fost de vină, continuă Seth. Ca să ni te alături şi să ne ajuţi să-i găsim pe ceilalţi taţi.

— Şi emisarul lui Halloway? El de ce a dispărut?

— L-am aşteptat la hotel. M-am prezentat. L-am luat la o plimbare. L-am împuşcat şi l-am dat de mâncare la rechini ca pe taică-tău. Teoria era că, dacă dispărea şi el, tu aveai să crezi că Halloway avea vreo legătură cu dispariţiile. Voiam să te forţez să-l cauţi pe Halloway…

— Şi, când am făcut-o, ca un prost, v-am lăsat să mă convingeţi că eraţi nevinovaţi. M-am alăturat vouă.

— Te-ai dovedit de ceva ajutor, recunosc, atunci când a trebuit să punem mâna pe Medici. Dar, zău, Halloway s-a înşelat – n-aveam nevoie de tine. N-am fi putut să ne înţelegem niciodată. Tatăl tău a furat-o pe femeia pe care o iubea tata. Mama ta ar fi putut fi mama mea. Tu nu te-ai fi născut niciodată. Dacă tata mai trăieşte şi dacă o să reuşesc să-l găsesc, sunt sigur că o să se bucure enorm când o să audă că i-am omorât pe duşmanul lui şi pe fiul acestuia. Ce ironie, nu? Ca şi taţii noştri, ne-am certat tot din cauza unei femei. Dă-mi detonatorul. Îţi promit că vei muri foarte repede după ce o să apăs pe buton.

Pierderea de sânge prea mare îi dădea Ţurţurelui o stare de somnolenţă. „Concentrează-te”, îşi spuse el. „Nu-l lăsa pe ticălos să învingă.”

— Îmi dai cuvântul tău? întrebă el. O să mă ucizi curat?

Ridică mâna dreaptă care acum era aproape inutilă pentru a arăta un punct sensibil din dosul urechii drepte.

— Îţi promit.

Cu aceeaşi mână, Ţurţurele scoase detonatorul din buzunar, întinzându-i-l duşmanului său.

— Pune-l pe podea. Împinge-l spre mine, spuse Seth.

— Sunt prea slăbit.

— Nu cred.

În culmea disperării, Ţurţurele făcu ce i se spuse, auzind detonatorul cum alunecă pe podeaua de piatră.

— Excelent, spuse Seth aplecându-se să-l ia şi luându-şi privirea de la Ţurţure numai o secundă.

Secunda aceea era singura şansă pe care o mai avea acesta. Îşi trase mâna stângă de la spate şi azvârli cuţitul cu toate puterea care îi mai rămăsese.

Seth îşi înălţă capul brusc şi, scoţând o înjurătură, ţinti. Însă, nu destul de curând. Cuţitul i se înfipse în gât, spintecându-i mărul lui Adam.

Vârful lamei făcu un zgomot oribil când atinse osul.

Seth se clătină înapoi, cu faţa schimonosită de şoc şi cu pielea aproape albă ca varul contrastând cu roşul sângelui care îi ţâşnea din gât. Trauma serioasă suferită de mărul lui Adam avea să provoace o umflătură care nu avea să mai permită aerului să ajungă în plămâni, Ţurţurele ştia acest lucru. Avea să moară asfixiat, dar nu instantaneu.

Ţurţurele privi îngrozit cum Seth se uită la el cu ochii mici. „Îţi închipui că ai câştigat, păreau să spună ochii lui. Dar nu-i aşa. Mai am încă putere să te împuşc. O să murim amândoi. Dar nu înainte să mă vezi făcând asta”.

Luă detonatorul şi apăsă pe butonul de activare.

Ţurţurele scoase un strigăt, chinuindu-se să ajungă la el ca să-l împiedice, dar alunecă şi căzu în balta formată de propriul sânge.

Seth se dădu înapoi clătinându-se şi lăsă degetul în jos spre un alt buton.

O umbră se năpusti de pe scară, bărbatul care fusese îmbrăcat în preot în grădinile Vaticanului. Acesta îi smulse detonatorul din mână şi, în acelaşi timp, îl şi dezarmă.

Seth se întoarse spre acel atacator neaşteptat. Horcăind, încercă să-şi scoată cuţitul din gât, dar străinul împinse mânerul, aşa încât cuţitul pătrunse iarăşi complet în gâtul lui Seth. Impactul făcu lama să se răsucească, mărind ruptura făcută în mărul lui Adam. Sângele ţâşni şi mai tare. Cuprins de spasme, Seth se prăbuşi peste statuile de pe altar, întorcându-se să se agaţe de ele, dar alunecă la pământ şi rămase nemişcat. Sângele lui şiroia pe cuţitul pe care Mithra îl ţinea la gâtul taurului.

Ţurţurele nu se obişnuise încă cu apariţia neaşteptată a străinului, care dezactivă detonatorul şi veni spre el, ameninţându-l cu pistolul lui Seth. Expresia de pe chipul necunoscutului era de dezgust şi de furie.

— Scoate-mă de-aici, spuse Ţurţurele, înainte să vină poliţia. Nu mai avem prea mult timp. Dacă mă ajuţi, te ajut.

Delirul îi făcea gândurile să o ia razna. Se chinui să le stăpânească.

— O să-ţi spun tot ce vrei să ştii. Tatăl meu e mort. Asta nu mai e lupta mea. Halloway trebuie pedepsit.

— Halloway? Cine e Halloway?

— Pentru Dumnezeu, scoate-mă de aici. Femeia pe care am răpit-o în grădină. Seth i-a ataşat explozibil de spate.

— Ştiu asta.

— Dar soţul ei crede că poate să i-l scoată liniştit dacă noi ne depărtăm suficient de mult. Seth a minţit. Bomba o să explodeze dacă soţul o să-ncerce să deconecteze firele.

— Poţi să mergi? întrebă necunoscutul repede.

— Cred, spuse Ţurţurele, dar fu cât pe ce să leşine de durere când străinul îl ajută să se ridice în picioare.

Acesta îi puse o haină pe umeri.

— O să ascundă sângele.

Ţurţurele se sprijini de el şi, ameţit, se lăsă condus afară din templu. Următorul lucru de care fu conştient fu că se afla în basilica subterană. Nu îşi aminti cum a urcat ultimul şir de trepte şi nici cum a traversat cealaltă basilică. Nu ştia decât că se afla afară, că razele soarelui care apunea erau orbitoare şi că sirena unei maşini de poliţie se auzea din ce în ce mai aproape.

— Mai repede, spuse necunoscutul, susţinându-l.

Ajunseră la un colţ de stradă şi apucară în direcţia opusă celei din care se auzea sirena.

La un alt colţ cotiră iarăşi.

Şi apoi iarăşi. Dezorientat, Ţurţurele avu senzaţia că alerga printr-un labirint.

— Nu cred că o să mai pot sta mult în picioare.

— Mai avem puţin.

Ţurţurele văzu atunci un parc în partea de sud a Arcului lui Constantin. În lumina din ce în ce mai slabă a apusului, turişti se plimbau prin zonă, admirând sculpturile de pe monument. Necunoscutul îl aşeză pe pământ, rezemat de un copac. „Deocamdată ascunzătoarea era foarte bună”, îşi spuse Ţurţurele. „Atâta timp cât n-o să se vadă sângele prin haină, n-o să atrag atenţia.”

— Stai aici. O să mă-ntorc cât pot de repede, zise necunoscutul.

— Spune-i soţului să nu încerce să scoată bomba.

Dar necunoscutul dispăruse deja prin mulţime.

8

— La naiba, Romulus, te-am prevenit să nu te joci cu mine. Unde naiba e preotul? Ţi-am promis două ore singur cu el şi, când mă-ntorc, găsesc camera goală. Nimic nu e înregistrat pe afurisita aia de bandă, spuse Gallagher izbind cu pumnul în palma celeilalte mâini.

Saul îl găsise plimbându-se agitat prin cameră când o adusese pe Erika. Sperase să-i vadă pe Drew şi pe Arlene, nu pe Gallagher. Aşteptase lângă Colosseum ca prietenii lui să iasă din parc, dar când acest lucru nu se întâmplase, încercase să-i sune în locul unde ei ar fi trebuit să aştepte contactul, lângă o cabină telefonică. Prima oară, însă, nu răspunsese nimeni, iar a doua oară, o femeie cu o voce stridentă îl întrebase dacă era Luigi şi de ce o făcea să aştepte. Deja era trecut de şapte, când stabiliseră să intre în legătură. Cuprins de tot felul de presimţiri, hotărâse că singurul loc unde Drew şi Arlene ar fi putut să-l găsească era camera de hotel. În plus, tot acolo avea să aibă şi intimitatea necesară pentru a îndepărta explozibilul de pe trupul Erikăi. Oprise un taxi şi se întorsese la hotel cât mai repede cu putinţă.

Acum mai trebuia să-l suporte şi pe Gallagher.

— Preotul n-are importanţă, spuse Saul. O am pe soţia mea din nou lângă mine. Asta-i tot ce mă interesează.

— Vrei să spui că preotul nu mai e pentru că l-ai cedat în schimbul soţiei tale?

— Da! Şi aş face-o din nou! L-am interogat, nu-ţi face griji! O să-mi ţin promisiunea! Am foarte multe să-ţi spun! Dar nu înainte să mă ocup de asta! spuse Saul şi îi scoase jacheta Erikăi, arătându-i lui Gallagher cutia metalică ataşată la spatele ei.

Gallagher tresări.

— Dumnezeule mare, e o bombă.

Erika murmură ceva nedesluşit; încetul cu încetul efectul drogului începea să slăbească. Saul o aşeză pe pat şi studie mecanismul ataşat la spatele ei.

— Va trebui ori să sparg lacătul, ori să tai cureaua. Dar cureaua e legată printr-un fir de cutie. Toate – lacăt, curea şi cutie – formează un circuit electric continuu.

— Ceea ce înseamnă că, dacă circuitul e întrerupt, bomba ar putea exploda.

— Seth mi-a spus că pot să i-o scot imediat ce el va ieşi din rază.

— Seth? Cine naiba e Seth?

— O să-ţi explic mai târziu. Mai întâi trebuie să…

Saul dădu să se apropie de fire, dar încremeni când auzi o bătaie în uşă. Îşi întoarse privirea tulburată în direcţia din care venise zgomotul.

Gallagher se duse să deschidă.

— Nu! Stai! zise Saul bănuind că ar fi putut fi Drew şi Arlene şi nu voia ca Gallagher să-i vadă.

— Care-i problema, Romulus? Alt secret? întrebă acesta şi deschise uşa.

Bănuiala lui Saul se dovedi corectă doar pe jumătate. Arlene se afla în prag, susţinându-l pe preot.

— Cine naiba eşti? întrebă Gallagher.

Saul se prăbuşi pe un scaun.

Arlene ezită o clipă, după care se lăsă trasă în încăpere de către Gallagher.

— Romulus, cine e această femeie? insistă el încuind uşa.

— O prietenă.

— Nu-i o explicaţie suficientă.

— E tot ce ai nevoie să ştii. Ai preotul înapoi. Asta voiai, nu? Mulţumeşte-i şi nu mai pune atâtea întrebări.

Arlene îl conduse pe preot până la pat şi îl întinse pe o parte, departe de Erika.

— Preotul înapoi? spuse Galalgher. Nu, nu asta voiam.

— Aş vrea să te hotărăşti odată.

— Nu-l vreau pe el. Vreau ce ştie. După ce o să aflu totul despre Fraternitate, cu cât o să scap mai repede de el, cu atât o să fie mai bine.

— El l-a ucis pe cardinalul Pavelici şi încearcă să saboteze Fraternitatea. Ba mai mult, ne poate spune unde să găsim o duzină sau chiar mai mulţi criminali de război nazişti.

Gallagher rămase cu gura căscată de uimire.

— Mă bucur să te revăd, îi spuse Saul lui Arlene. Când n-am reuşit să iau legătura cu voi… Cum aţi pus din nou mâna pe preot? Drew? Unde-i Drew?

— S-a dus după Seth şi Ţurţure, spuse ea.

— Ţurţure? întrebă Gallagher din ce în ce mai nedumerit. Drew?

Saul şi Arlene îl ignorară.

— Soţia ta e teafără? întrebă Arlene.

— E încă ameţită din cauza drogului. Se pare că nu i-au făcut nici un rău.

— E frumoasă.

— Da, spuse Saul simţind cum i se umplu ochii de lacrimi. Şi deşteaptă şi nostimă şi bună. Puternică, poate chiar mai puternică decât mine în mai multe privinţe. Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— Vrea cineva să-mi spună şi mie ce se petrece? zise Gallagher.

— După al doilea război mondial, cardinalul Pavelici i-a ajutat pe criminalii de război nazişti să fugă de Aliaţi, zise Arlene. De-a lungul anilor a avut grijă să afle absolut totul despre ei şi îi şantaja în schimbul tăcerii lui. Asistentul lui, continuă ea şi arătă spre părintele Dusseault, a descoperit ce făcea cardinalul. Părintele Dusseault face parte din Fraternitate, dar urăşte lucrurile pe care le reprezintă ordinul şi s-a folosit de poziţia lui pentru a încerca să-l saboteze. A văzut în cardinal un exemplu de corupţie în sânul Bisericii. Nu numai că l-a ucis pe cardinal, dar s-a decis să-i şi pedepsească pe criminalii de război pe care îi proteja acesta.

— Să-i pedepsească? Cum?

Saul continuă explicaţia începută de Arlene.

— Părintele Dusseault i-a dat informaţiile respective unui agent Mossad a cărui familie a fost ucisă şi care chiar el însuşi era să moară la Dachau. Ideea era că cineva care suferise atât de mult, mai ales cineva cu pregătirea şi resursele lui, ar fi fost un instrument de aplicare a pedepsei mult mal sigur decât nişte procese care ar fi durat ani de zile, poate.

— Pedeapsă? Vrei să spui cumva răzbunare? întrebă Gallagher. Părintele Dusseault a sperat că agentul Mossad îi va ucide pe nazişti?

Saul încuviinţă.

— De restul sunt mai puţin sigur, dar bănuiesc că agentul Mossad al cărui nume este Ephriam Avidan, apropo – a hotărât că avea nevoie de ajutor. Cred că s-a dus la alţi agenţi Mossad care stătuseră în lagăre de concentrare şi a organizat o echipă. Aceşti agenţi erau destul de bătrâni ca să fi fost pensionari. Mulţi dintre ei erau văduvi, aşa că aveau libertatea şi politică şi personală să facă ce voiau. La Viena, mie şi Erikăi ni s-a dat o listă cu nume de către omul nostru de legătură cu Mossad-ul. Cei de pe listă se potriveau descrierii pe care tocmai ţi-am făcut-o. În ultimele câteva luni, au dispărut cu toţii. Cred că s-au ascuns într-un loc anume ca să se pregătească pentru misiune.

— Dispărând? întrebă Gallagher. Se pare că…

— Tatăl soţiei mele, spuse Saul. Cred că face parte din echipă.

În cameră se făcu o linişte mormântală.

— Şi ce-i cu cei doi tipi de care ai pomenit – Seth şi Ţurţurele.

— Sunt asasini. Fiii unor criminali nazişti. Cred că taţii lor sunt printre criminalii de război protejaţi de cardinal. Dacă echipa lui Avidan a pornit împotriva lor, probabil că Seth şi Ţurţurele vor vrea să afle cine o face şi de ce. Se pare că şi-au dat seama că toată cheia acestui mister o reprezintă cardinalul. Dacă descopereau motivul pentru care acesta a dispărut, aflau şi de ce acei criminali de război au devenit ţinte după atâţia ani.

— Şi rolul tău care e aici? o întrebă Gallagher pe Arlene. Cine e Drew?

— Gata cu întrebările, spuse Saul. Trebuie să-i scot odată porcăria asta.

În cursul după-amiezei, o rugase pe Arlene să cumpere un cleşte de tăiat metal pe care susţinea că avea să-l folosească pentru a-i scoate cureaua Erikăi odată ce Seth ieşea din raza de acţiune a detonatorului. Acum, Arlene îl scoase din poşetă şi i-l dădu lui Saul.

Îl apropie de cureaua metalică, dar apoi ezită.

— Arlene, poate că ar fi mai bine dacă aţi ieşi cu toţii, în caz că asta o să explodeze.

— Dacă crezi că e atât de riscant, nu face nimic.

Saul clătină din cap.

— Să presupunem că Seth n-a ieşit din rază. Ai spus că Drew îl urmăreşte. Seth ar putea să apese pe butonul detonatorului.

— Poate ar fi bine să ieşim cu toţii, zise Gallagher. O să chem un expert în explozibile de la Agenţie.

— S-ar putea să ajungă prea târziu, spuse Saul studiind firele care legau cutia de metal de curea. Doar dacă nu cumva… poate. Da, aşa s-ar putea să meargă.

Se duse repede şi scoase o veioză din priză. Cu mâinile umede de sudoare se folosi de cleşte pentru a reteza firul acesteia de la baza veiozei şi pentru a elimina ştecherul din capătul celălalt.

— Ce ai de gând? întrebă Gallagher.

Saul era prea concentrat ca să răspundă. Reteză plasticul la ambele capete, dezvelind firele, după care se duse iarăşi lângă Erika şi prinse un capăt al firului de unul din cele care legau cutia metalică de curea şi celălalt capăt de al doilea fir. Se temuse că bomba va exploda în clipa în care el va întrerupe circuitul. Acum, însă, cablul veiozei avea să preia rolul curelei.

Teoretic, acum putea să taie cureaua fără să mai existe pericolul să fie afectat circuitul.

Teoretic.

— Cred că ar fi momentul să plecaţi, spuse Saul atunci.

Fără să protesteze, Arlene îl ridică pe preot de pe pat.

— Hai să facem o plimbare până în capătul celălalt al holului, Gallagher.

— Romulus?

Saul aşteptă.

— Succes.

— Mulţumesc.

Gallagher zâmbi.

— Eşti nemaipomenit.

Zece secunde mai târziu, Saul se afla singur cu Erika.

Simţind o dragoste imensă, cuprinse în cleşte partea din faţă a curelei şi apăsă.

Telefonul sună exact în clipa în care el se aştepta să aibă loc explozia. Ţârâitul acela strident îl făcu să tresară.

— La naiba!

Telefonul sună din nou.

Încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, lucrând cu câtă repeziciune îi permitea prudenţa, înlăturând cureaua şi bomba din jurul mijlocului Erikăi. Având grijă să mişte firele pe care le ataşase, aşeză mecanismul pe un scaun.

Telefonul continua să sune.

— Sunt Drew! Pentru Dumnezeu, nu încerca să scoţi bomba de pe soţia ta! Seth a minţit! O să explodeze în clipa în care desfaci cureaua.

Saul se prăbuşi pe pat şi începu să râdă.

— Acum îmi spui?

— Ce…?

Saul râdea în hohote. Ştia că pare isteric, dar descărcarea aceea era prea superbă ca să-i mai pese.

— Totul e în regulă. Bomba nu mai e asupra ei.

— Dumnezeule mare, cum naiba ai reuşit?

Râsul lui Saul se transformă într-unul de afecţiune faţă de prietenul său. Drew era singura persoană din câte cunoştea, care putea să facă în aşa fel încât până şi o înjurătură să sune ca o rugăciune.

— Cu ajutorul unui cablu de veioză. O să-ţi explic când ne vedem. Dar tu eşti teafăr? Arlene a zis că te-ai dus după Seth şi Ţurţure.

— Da… Seth e mort. Ţurţurele l-a omorât.

— Cum?

— Ţurţurele e grav rănit. A promis că dacă-l ajutăm, ne spune tot ce vrem să ştim.

Saul se ridică într-o clipă.

— Unde ne întâlnim?

— Parcul din partea de sud a Arcului lui Constantin. Acolo l-am lăsat. O să aşteptăm pe Via di San Gregorio.

— Eşti sigur că putem avea încredere în el?

— Da. El mi-a spus să nu încerci să scoţi bomba. Nu era obligat să ne prevină. Nu era obligat s-o ajute pe Erika. Când o să stăm de vorbă cu el, cred că o să aflăm răspunsurile şi la ultimele întrebări.

— O să fiu acolo în douăzeci de minute, spuse Saul punând receptorul la loc în furcă şi ieşi în fugă pe coridor, ducându-se spre Arlene, Gallagher şi preot. Arlene, stai cu Erika, te rog. Ai grijă de ea, zise el şi fugi spre lift.

— Stai numai un afurisit de minut, zise Gallagher. N-am terminat cu tine. Unde crezi că te duci?

— Să mă întâlnesc cu un prieten şi să aduc un Ţurţure. Spune-le celor din echipa ta medicală că o să avem iarăşi nevoie de ei.

Văzând că liftul întârzie prea mult, Saul începu să coboare în fugă pe scara de incendiu.

9

Semiîntunericul şi farurile maşinilor îl făcură pe Saul să creadă că n-o să-i mai găsească niciodată pe Drew şi pe Ţurţure când trecu în viteză pe lângă Arcul lui Constantin şi conducându-şi maşina pe Via di San Gregorio. Trecătorii umpleau trotuarele de pe ambele părţi. „Ar fi trebuit să-l întreb pe Drew pe care parte a bulevardului sunt.”

Dar Drew îi apăru deodată în faţă, cu un braţ pe după mijlocul Ţurţurelui, ca şi cum ar fi susţinut pe cineva care băuse prea mult. Saul îndreptă maşina în direcţia lor, auzind claxoanele furioase din spatele lui, şi opri brusc lângă bordură. Imediat după ce Drew îl urcă pe Ţurţure pe bancheta din spate şi închise portiera, Saul porni cu viteză.

Ţurţurele purta haina pe care o avusese Drew în după-amiaza aceea. Chipul asasinului era la fel de alb ca părul său. Sângele îmbibase mânecile hainei.

— Cât de grav e rănit? întrebă Saul.

— Împuşcat în ambii umeri. Unul din gloanţe a ieşit, dar din câte îmi dau seama, celălalt mai e încă înăuntru. Delirează.

— Halloway, murmură Ţurţurele.

— Cine e Halloway? întrebă Saul aruncându-i o privire în spate lui Drew.

— N-am aflat încă. Dar oricine ar fi, cu siguranţă că Ţurţurele nu-l are la inimă.

— O să i-o plătesc ticălosului, mormăi iarăşi Ţurţurele.

— De ce? întrebă Drew.

— L-a trimis pe Seth să-mi omoare tatăl, spuse el.

— De ce ar fi făcut Halloway aşa ceva? E cumva israelian?

Ţurţurele începu să râdă.

— Nu.

— N-are sens, spuse Saul. Dacă Halloway nu e israelian, de ce ar avea vreo legătură cu cei care i-au răpit pe nazişti?

— Noaptea şi Ceaţa, şopti Ţurţurele.

— Şi asta ce legătură are? Noaptea şi Ceaţa era o metodă a naziştilor de instituire a teroarei în timpul celui de al doilea război mondial.

— Mă întreb dacă nu cumva… Dacă tocmai ne-a explicat metoda de răzbunare a echipei de israelieni? spuse Drew.

Saul se cutremură la volan.
— Să folosească tactici naziste împotriva duşmanilor lor? Să răpească nişte criminali de război şi să le facă familiile să sufere exact cum au suferit familiile de evrei în timpul Măcelului. Tatăl Erikăi e amestecat şi el în nebunia asta?
— O pasiune pentru răzbunare, zise Drew. Datorită faptului că părinţii mei au fost ucişi, ştiu totul despre ură. Am simţit-o eu însumi ani de zile. Şi ştiu că atunci când împrumuţi tacticile duşmanului tău, îţi devii propriul duşman. Înveţi să te urăşti pe tine însuţi.
Saul îşi aminti ura cu care îl căutase şi îl ucisese pe tatăl său vitreg pentru a răzbuna moartea fratelui său vitreg. Dar faptul că îl răzbunase pe Chris nu îi adusese satisfacţie, ci un gol imens.
— Trebuie să-l găsesc pe tatăl Erikăi. Trebuie neapărat să-l opresc.
— Halloway, murmură Ţurţurele din nou.
— Cine e? întrebă Drew. Dacă nu e evreu…
— Fiul Pictorului.
— Oh, Doamne, spuse Saul. Pictorul era porecla comandantului adjunct SS al lagărului de exterminare de la Maidanek. În fiecare zi, prelucra – ăsta era cuvântul pe care îl folosea, aşa considera, că era ca o linie de dezasamblare – mii de prizonieri prin camerele de gazare şi cuptoare. Iar noaptea picta peisaje idilice cu păduri şi păşuni.
— Tatăl lui Halloway a fost comandant adjunct la Maidanek? îl întrebă Drew pe Ţurţure.
— Da.
— De ce a vrut Halloway să-l pună pe Seth să-ţi omoare tatăl?
— Ca să mă forjeze să mă alătur lor. Ca să mă facă să cred că Noaptea şi Ceaţa l-au răpit.
— Unde e Halloway acum?
Ţurţurele nu răspunse.
— Dacă n-o să i se scoată glonţul şi dacă n-o să i se facă o transfuzie, n-o să aflăm niciodată, zise Drew.
— Ai dreptate. O să moară. Şi haina îi e plină de sânge acum. N-o să putem să-l strecurăm în hotel. Avem nevoie de o casă. Gallagher trebuie să ne spună unde să ne întâlnim cu echipa lui medicală, zise Saul şi, oprind lângă bordură, coborî repede şi se duse spre o cabină telefonică.
Dar nu înainte de a-l auzi pe Drew întrebându-l iarăşi pe Ţurţure:
— Unde e Halloway?

— În Kitchener. Lângă Toronto. În Canada.

10

În ciuda golului din stomac, Mişa Pletz mai luă o înghiţitură de cafea şi îşi înfrână dorinţa de a se duce în camera comunicaţiilor de la subsolul sediului Mossad din Tel Aviv. Nu era decât ora unsprezece seara, îşi aminti el. Operaţiunea Salvarea nu avea să înceapă decât peste o oră şi, între timp, cei din echipă aveau ordin să nu transmită nimic. „Şi, în plus, i-aş încurca dacă m-aş duce acolo”, îşi spuse el. „Eu mi-am făcut treaba. Planul a fost verificat de nenumărate ori”.

Cu toate acestea, tot se mai gândea cu teamă că informaţia transmisă de Joseph ar fi putut fi incorectă. Verificarea transportului, a orei şi locului de livrare şi a codurilor de identificare fusese imposibilă. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, nu de Joseph, şi dacă pericolul ar fi fost mai mic pentru existenţa Israelului, Mişa n-ar fi riscat. Dar în acele împrejurări, dacă n-ar fi făcut nimic, riscul ar fi fost şi mai mare. Superiorii lui fuseseră de acord cu el, dar nu din toată inima.

Uşa biroului său se deschise şi asistentul lui intră repede, chipul său epuizat trădând o tulburare puternică.

— Romulus tocmai a luat legătura cu noi.

Mişa îşi îndreptă umerii.

— Speram s-o facă. Unde e?

— La Roma.

— Cum a intrat în legătură cu noi?

— Prin CIA, spuse asistentul şi îi dădu o foaie de hârtie pe care era scris un număr. Vrea să-l suni cât mai curând posibil.

Mesajul era surprinzător. Când Mişa îl văzuse ultima oară pe Saul, era posibil ca Agenţia să fi fost implicată într-o încercare de asasinare a lui şi, chiar dacă cei din Agenţie nu fuseseră, totuşi, implicaţi îl puseseră să promită că se va ţine departe de ei. Atunci, cum de se folosise Saul acum de unul din oamenii lor de legătură? Să fi avut, oare, necazuri cu ei? Să fi fost acel mesaj o glumă?

Dar, deşi uluitor, mesajul reprezenta, de asemenea, o dublă binecuvântare. Nu numai că el ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu Saul şi cu Erika, dar era bucuros şi pentru că acest lucru îi distrăgea atenţia de la aşteptarea veştilor în legătură cu Operaţiunea Salvarea. Ridică receptorul

telefonului sigur şi formă numărul. Pe fir se auziră tot felul de pârâituri. După un singur apel, la celălalt capăt auzi vocea lui Saul.

— Alo.

— Aici Vipera de nisip. Poţi vorbi liber acolo unde eşti?

— Mă aflu într-o casă sigură a Agenţiei. Mi-au spus că telefonul e la fel de sigur.

— Ai necazuri?

— Cu Agenţia? Nu, mă sprijină. Mi-ar lua prea mult timp ca să-ţi explic, spuse Saul şi apoi adăugă grăbit: Am aflat nişte lucruri tulburătoare despre tatăl Erikăi.

— Şi eu la fel, zise Mişa. În ultimele două zile mi-a trimis două mesaje. Avem confirmarea vizuală – trăieşte. Spune-i Erikăi că tatăl ei trăieşte şi nu e ţinut captiv. Totuşi, nu vrea să iasă la lumină. A reuşit de două ori să scape de urmăritor. Mesajele pe care mi le-a trimis…

— Despre nazişti? întrebă Saul părând surprins. Deci, ţi-a spus până la urmă?

— Nazişti? întrebă Mişa lipind şi mai mult receptorul de ureche. Ce tot spui acolo?

— Criminali de război. De aceea a dispărut Joseph. El şi Ephraim Avidan, împreună cu ceilalţi foşti agenţi de pe lista pe care ne-ai dat-o – au aflat unde se ascundeau criminalii de război. Au format o echipă şi au început să-i vâneze.

Mişa era prea uluit ca să mai vorbească.

Vocea lui Saul deveni şi mai grăbită.

— Atunci, dacă nu ţi-a spus asta, ce era în mesajele lui?

— Chiar şi la un telefon atât de sigur tot nu pot risca să-ţi spun. A avut o informaţie vitală pentru Israel. Asta-i tot ce pot să-ţi spun. Mâine la prânz o să pot să-ţi explic.

— Dar tocmai ziua de mâine ar putea fi cea hotărâtoare. S-ar putea ca Joseph să facă nişte lucruri care or să-l tortureze tot restul vieţii. De dragul lui, de dragul Erikăi, trebuie să-l opresc. Ai spus că a dispărut iarăşi. Ai idee unde ar putea fi?

— Se mişcă tot timpul. Mesajele lui au venit din ţări diferite. Întâi din Statele Unite, apoi din Canada.

— Ai spus Canada?

— E important?

— Unde în Canada? întrebă Saul. Ce oraş?

— Toronto.

— Mi-am închipuit eu!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mişa. Ştii cumva de ce s-a dus Joseph acolo?

— Fiul unuia din nazişti locuieşte în apropiere de Toronto. Tatăl era Pictorul, comandantul adjunct de la Maidanek. Fiul se numeşte Halloway.

Numele acela îl făcu pe Mişa să simtă că i se taie respiraţia ca şi cum ar fi fost lovit. Ar fi vrut să-i spună lui Saul că Halloway era unul din contrabandiştii de arme despre care Joseph pomenise în mesajul lui, dar nu îndrăznea să discute despre acest lucru până când Operaţiunea Salvarea nu era încheiată. Când echipa avea să se întoarcă în siguranţă, el avea să le strecoare libienilor informaţia menită a-i face să creadă că Halloway era implicat în misiune şi atunci avea să fie liber să-i explice lui Saul – dar numai în condiţii de maximă securitate.

— Trebuie să închid acum, spuse Mişa. O să te sun mâine la prânz. E foarte important. Nu face nimic până atunci. Aşteaptă telefonul meu. Am informaţii pentru tine.

Imediat după aceea, Mişa închise.

11

Veni tonul. Nedumerit, Saul puse receptorul în furcă şi se întoarse spre modestul living-room al acelei ferme de la marginea Romei, care fusese transformat într-un loc de acordare a primului ajutor. Ţurţurele, a cărui piele avea, practic, culoarea gheţii, era întins pe un pat pliant şi o sticlă cu plasmă era suspendată deasupra furtunului care îi pătrundea în braţ. Acelaşi doctor care se ocupase de părintele Dusseault îi dezinfectase, îi cosese rana din braţul stâng şi acum îl bandaja.

— Acum vine partea cea mai grea, spuse doctorul uitându-se la ecranele monitoarelor portabile. Bătăile inimii sunt neregulate. Tensiunea e scăzută. Respiraţia e… Continuă să-l alimentezi cu oxigen, îi spuse el unui asistent al său.

— Crezi că o să moară? întrebă Saul.

— Cu două răni de glonţ, a încercat să alerge o sută de yarzi. Fiecare mişcare l-a făcut să piardă şi mai mult sânge. Ar fi o minune dacă ar trăi. Şi mai trebuie să treacă şi prin chinul la care o să-l supun când o să-i caut glonţul prin celălalt braţ.

— Nu se poate să moară!

— Toată lumea moare.

— Dar trebuie să mai aflu anumite lucruri de la el!

— Atunci, acum e momentul, înainte să-l anesteziez. Peste un sfert de oră, chiar dacă o să trăiască, n-o să mai fie în stare să spună ceva până mâine seară.

Conştient de doctor şi cei doi asistenţi ai acestuia, de Gallagher care stătea încordat pe lângă ei, de Drew care se afla în pragul unei uşi deschise dincolo de care Arlene îi supraveghea pe Erika şi pe părintele Dusseault, Saul se aplecă deasupra Ţurţurelui, căruia îi şterse de sudoare faţa schimonosită de durere.

— Mă auzi?

Ţurţurele încuviinţă vlăguit.

— Ei zic că s-ar putea să mori. Dar, dacă scapi, îţi promit că or să te lase să pleci.

— Pentru Dumnezeu, nu tu trebuie să faci o asemenea promisiune, zise Gallagher.

Saul se întoarse spre el brusc.

— O să promit orice dacă e să obţin răspunsurile pe care le vreau. De la bun început ţi-am spus că e ceva personal. Dar nu mai e vorba acum doar de tatăl soţiei mele, ci şi de soţia mea. Când o să afle ce intenţionează să facă tatăl ei, n-o să mă ierte niciodată dacă nu fac nimic ca să-l opresc. Încearcă să mă împiedici şi…

— Ce mi-ai face? Şi ce-ai fi atunci? O copie a tatălui ei? întrebă Gallagher.

Saul ezită, conştient de adevărul spuselor lui Gallagher. Însă devotamentul lui faţă de Erika îl făcu să continue.

— Nu, e o diferenţă. Asta nu e ură, ci dragoste.

— Poate că face ca totul să fie şi mai rău.

— Uite ce e, îmi pare rău. N-am vrut să te ameninţ. Dar trebuie să înţelegi, spuse Saul aplecându-se iarăşi deasupra Ţurţurelui. Spune-mi ce vreau să ştiu. Foloseşte-ţi toată forţa de care eşti în stare. Trăieşte. Şi o să fii liber. Sau eu o să mor încercând să te apăr.

— A naibii promisiune, murmură Ţurţurele.

— Poţi să contezi pe ea.

Ţurţurele îşi umezi buzele.

— Ce… vrei să ştii?

— În maşină, când veneam încoace, mi-ai spus că Halloway locuieşte lângă Toronto. Un loc numit Kitchener. Concentrează-te. Cum ajung la Halloway? Unde e?

— Kitchener? spuse Ţurţurele cu un glas stins şi uscat asemeni foşnetului de frunze moarte. Locuieşte… zise el înghiţind dureros… chiar la margine. Autostrada patru-zero-unu… vest de Toronto… optzeci de kilometri…

Saul se chinui să memoreze fiecare cuvânt.

12

Miezul nopţii. Marea Mediterană. La sud de Creta, la nord de Libia. Căpitanului de pe cargoul *Medusa* nu-i plăcea deloc semnalul luminos pe care îl vedea în întuneric la tribord. Întâlnirea cu vasul libian trebuia să aibă loc abia la trei dimineaţa. Mai erau trei ore până atunci şi nu fusese anunţat că ar fi fost vreo modificare de program. De la unsprezece seara nu mai transmitea nimic prin radio, exact cum trebuiau să facă şi libienii, pentru ca duşmanii să nu afle de livrare. Aşa că, dacă programul s-ar fi modificat, totuşi, el nu ar fi fost anunţat. Important era faptul că semnalul era codul stabilit. Dădu ordin să se răspundă, aşteptă şi se relaxă când libienii transmiseră codul mai departe. Cu cât scăpa mai repede de încărcătură, cu atât era mai bine.

Coşul unei nave se zări în întuneric, oprind destul de aproape de *Medusa*. Câteva ambarcaţiuni se desprinseră de pe nava cealaltă şi înaintară spre ei cu motoarele vuind. Căpitanul le spuse oamenilor săi să coboare scările din frânghie şi să pregătească macaraua pentru descărcarea mărfii.

Bărcile se opriră lângă *Medusa* şi oamenii urcară repede pe scările de frânghie. Zâmbetul de întâmpinare al căpitanului se stinse în momentul în care văzu că erau mascaţi, că aveau arme automate şi că îi forţau pe membrii echipajului să se urce în bărci de salvare. Fu lovit în cap cu ţeava unui pistol. Scoase un ţipăt.

Plutind în derivă într-o barcă de salvare, privi cum *Medusa* prindea viteză, dispărând în noapte cu încărcătura ei în valoare de o sută de milioane de dolari formată din pistoale automate, arme de asalt, explozibil din material plastic, grenade, muniţii, lansatoare de rachete portabile şi rachete teleghidate. Doi membri ai grupului de atac urmară *Medusa* în bărcile cu motor de cursă lungă cu care veniseră. Ceea ce el luase drept vasul libian era, de fapt, silueta de carton a unui coş pe care probabil că atacatorii o arboraseră pe una din bărci. Bănuia că acelaşi lucru avea să se arboreze şi deasupra punţii *Medusei* pentru a-i schimba profilul şi pentru a fi greu de urmărit. Probabil că avea să i se schimbe şi numele. Până a doua zi dimineaţă, piraţii ajungeau într-un port sigur. Căpitanul duse mâna la cap în locul unde fusese lovit. Se întrebă cum naiba avea să le explice libienilor când aceştia aveau să sosească şi le ceru oamenilor să vâslească din toate puterile. Încotro? Ce importanţă avea? Cât mai departe de locul acela.

Departe de libieni, care nu erau renumiţi pentru înţelegere şi nici pentru milă, cu siguranţă.

13

Complet conştientă acum, Erika încercă să înţeleagă ce îi spunea Saul: cum el, Drew şi Arlene îşi uniseră forţele şi ce se întâmplase după ce ea fusese răpită. Uimirea se transformă în şoc când auzi ce descoperiseră.

— O echipă de atac? Tata şi Avidan şi ceilalţi… oameni de şaptezeci de ani… au dispărut pentru că pun la cale o răzbunare împotriva unor criminali de război nazişti?

— Şi s-ar putea ca asta să nu fie tot.

— Şi mai rău?

Drew îl ajută pe Saul să-i explice.

— În maşină, Ţurţurele a pomenit ceva de Noaptea şi Ceaţa. Nu s-a referit la Noaptea şi Ceaţa nazistă, ci la… Credem că tatăl tău şi ceilalţi din echipa sa nu s-au mulţumit cu pedepsirea criminalilor de război despre care au aflat şi că au hotărât să-i terorizeze şi pe urmaşii acestora. Să le plătească taţilor cu aceeaşi monedă.

Înţelegând totul deodată, Erika găsi puterea necesară pentru a se da jos din pat.

— Bine, dar nu înţelegeţi? Dacă vor să tortureze taţii terorizând copiii, înseamnă că taţii trebuie să fie încă în viaţă. Altfel, răzbunarea nu e completă. Naziştii trebuie să ştie că li se terorizează copiii. Trebuie să sufere la gândul că rudele lor suferă. Mai există, totuşi, o şansă să-i oprim înainte să omoare.

Drew zâmbi.

— Saul a avut dreptate când a spus că eşti deşteaptă.

— Dacă sunt atât de deşteaptă, de ce nu-mi încurajez tatăl? întrebă ea. O parte din mine vrea ca el să se răzbune.

— Şi eu simt la fel, spuse Saul. Poate de aceea mă înfurie atât de mult gândul că încerc să-i apăr.

— Tocmai asta e, spuse Drew. O parte din voi vrea răzbunare. Dar numai o parte din voi. Mă simt ca un outsider – fără nici un drept să-mi spun părerea. Rudele mele n-au fost ucise în Măcel. Rasa mea n-a fost hăituită şi aproape exterminată. Dar când mă gândesc la SS, mă apucă o furie atât de imensă, încât îmi vine să…

Oftă.

— Unii din ei nu erau nici măcar suficient de nebuni ca să creadă în ceea ce făceau. Doar se complăceau în nebunia din jurul lor. Ca să-şi câştige existenţa. Ca să aibă cu ce să-şi hrănească familiile. Dacă destui ipocriţi din ăştia ar fi protestat cu suficientă forţă…

— Dar lumea nu-i aşa, spuse Erika.

— Noi suntem, spuse Drew. De aceea nu suntem de acord ca metodele naziste să fie folosite împotriva naziştilor. Pentru că refuzăm să ajungem ca ei. Nu despre asta a fost vorba la procesele de la Nürnberg. Nu despre răzbunare, ci despre raţiune şi lege. Vă rog să mă credeţi că aş vrea să-i văd pe criminalii ăştia pedepsiţi. Puţin îmi pasă câţi ani au. Trebuie să fie pedepsiţi. După părerea mea, cu moartea. O crimă capitală necesită pedeapsa capitală. Dar nu de mâna unor persoane individuale, nu numai ca rezultat al furiei, nu fără acordul societăţii.

— Dar cum…? întrebă Erika ducându-se spre pat.

— Te simţi bine? o întrebă Saul luând-o repede pe după umeri, iar ea încuviinţă, nerăbdătoare să pună întrebarea următoare.

— Cum o să-l oprim pe tata?

— Toronto, spuse Saul. Halloway locuieşte în apropiere. Ultima oară tatăl tău a fost văzut prin zona aceea. Te simţi în stare să călătoreşti?

— Chiar dacă nu m-aş simţi, aş spune că da. De dragul tatălui meu.

— Dar te simţi?

— Da. Rezervă două bilete la primul avion.

— Patru, spuse Drew.

Erika îl privi surprinsă.

Arlene, care ascultase în tăcere, păşi înainte.

— Sunt de acord cu Drew. Patru bilete. Mergem şi noi.

— Dar voi nu…

— Trebuie? Asta ai vrut să spui?

— Nu e problema voastră, zise Erika. Sună nepoliticos, dar n-am vrut s-o spun în sensul ăsta. Nu e tatăl vostru.

— Exact, zise Drew. Nu suntem obligaţi. Cu toate astea, o să venim.

— Nici măcar nu mă cunoaşteţi.

— O să te cunoaştem.

14

Joseph Bernstein stătea singur în living-ul întunecat al casei transformate în închisoare din Toronto, încercând să se relaxeze înaintea zilei care urma. O linişte de câteva minute.

„Am şaptezeci de ani”, îşi spuse el. „Alţi bătrâni – tovarăşii mei dorm sus. Alţii, la fel de bătrâni – duşmanii mei – sunt prizonierii noştri. Mâine, după mai mult de patruzeci de ani, o să-mi ţin jurământul pe care l-am făcut în tinereţe. Ca să-mi răzbun familia. Ca să-i pedepsesc pe monştri aşa cum m-au pedepsit ei pe mine.”

15

Avionul DE-10 aparţinând companiei *Air Canada* ateriză la Toronto la puţin după ora două după-amiaza. Organismul lui Saul funcţiona încă după ora Romei, unde acum soarele apunea, nu strălucea cât se poate de tare. Dormise puţin noaptea precedentă şi se simţea epuizat. Picioarele îl dureau din cauza lipsei de mişcare.

Arlene şi Drew spuneau că se simţeau la fel. Dar Erika deborda de energie. Grija faţă de tatăl ei o făcu să preia conducerea imediat după ce ieşiră din vamă. Descoperi un ghişeu de unde se puteau închiria maşini şi, douăzeci de minute mai târziu, se depărtau de aeroport, intrând pe Autostrada 401.

Traficul era considerabil, majoritatea şoferilor ignorând limita de viteză de o sută de kilometri pe oră. Dar Erika nu voia să aibă necazuri cu poliţia şi, în ciuda nerăbdării ei, se menţinu în limitele legale. Soarele de după-amiază era extrem de puternic. Puse în funcţiune instalaţia de aer condiţionat şi privi drept înainte.

Saul se uită la numerele ieşirilor şi, după cincizeci de minute zise:

— Pe aici. Ia-o pe aici.

Îi părea rău că nu mai putuse aştepta telefonul lui Mişa Pletz la Roma. Acesta îi spusese că avea să-i comunice ceva foarte important şi Saul bănuia că informaţia era legată de Halloway. Dar când trebui să hotărască dacă să aştepte la Roma sau să ia primul avion spre Toronto, viteza îi dictase ce decizie să adopte.

— Ia-o pe-aici. La stânga, zise Saul.

Erika intră pe un drum de ţară. După cinci kilometri, Saul îi spuse să facă din nou stânga. În jur erau dealuri nu prea înalte, iar pădurile alternau cu lanurile de porumb şi cu păşunile.

— Ar trebui să fim aproape, spuse Saul.

Şoseaua făcu o cotitură. El arătă spre o alee acoperită de pietriş care şerpuia printre copaci în sus spre o pajişte în pantă şi o vilă aşezată în vârf, pe o platformă foarte înaltă.

— Cred că asta e. Locul e exact cum l-a descris Ţurţurele. Ar trebuie să fie… Da, văd silueta unui câine de vânătoare pe cutia poştală de la marginea drumului.

— Mulţi îşi pun tot felul de lucruri pe cutiile poştale şi majoritatea sunt siluete de câini, spuse Drew precaut.

— Ţurţurele a spus că trebuie să fie un pod de metal dincolo de casă.

Un minut mai târziu, Erika traversa un asemenea pod.

— M-am convins. E aproape trei şi jumătate. Haideţi să nu irosim lumina zilei, spuse ea, după care întoarse maşina şi trecu podul înapoi, oprind la marginea şoselei acoperite de smoală. Lângă râu, o maşină abandonată n-ar da de bănuit. Ar părea ca şi cum cineva ar fi oprit ca să se ducă la pescuit.

— Aş fi vrut să ne putem aduce armele, spuse Saul.

— Prin vamă? Am fi fost tot la Roma. În puşcărie, spuse Drew.

— Nu era decât o dorinţă. Dar o să mă simt foarte descoperit când o să ajungem în apropierea casei.

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea ca armele să nu fie necesare, zise Arlene. S-ar putea ca Halloway să nu fie decât un simplu om de afaceri.

— Nu uita de legătura lui cu Seth şi cu Ţurţurele. Ar fi mai bine să ne gândim că s-ar putea să avem necazuri.

Coborâră din maşină. Pădurea făcea să nu fie văzuţi dinspre casă.

16

Pădurea era deasă. Doar din loc în loc câte o rază de soare străpungea frunzişul de deasupra capetelor. Drew urmă o cărare în zigzag, păşi peste trunchiul unui copac căzut şi începu să urce o pantă şi mai împădurită. Aruncă o privire în spate spre Arlene, admirându-i mişcările graţioase, plăcerea ei evidentă de a se afla pe un teren dificil. „Va trebui să ne căţărăm pe stânci”, îşi spuse el. „Doar noi doi în pustietate vreo două săptămâni.”

Când o să se termine totul.

Se concentră doar asupra prezentului şi îşi continuă urcuşul printre copaci. Când ajunse sus, o aşteptă pe Arlene să i se alăture şi îi atinse umărul cu dragoste. Casa se zărea printre copaci, în dreapta, pe continuarea acelei platforme. Saul şi Erika erau înaintea lor, ghemuiţi între tufe.

Chiar şi de la o sută de yarzi, Drew putu să vadă o jumătate de duzină de paznici înarmaţi în faţa casei. Atenţia le era îndreptată spre intrare. Zece maşini de tipuri diferite erau oprite lângă ei. Un bărbat în trening albastru ieşi din casă pe uşa din faţă şi se opri brusc, îngrozit de ceea ce văzu. Sosi un camion care stârni un nor de praf când înaintă pe aleea cu pietriş.

17

Cu o seară înainte, Halloway fusese atât de nervos în legătură cu livrarea muniţiilor, încât hotărâse să rişte să-şi viziteze soţia şi copiii la casa din Kitchener. Trei dimineaţa în Libia însemna nouă seara în Ontario şi, ţinând cont de timpul necesar mutării armelor de la bordul vasului *Medusa* pe cel libian şi apoi cât îi trebuia acestuia să ajungă în portul său, nu se aştepta să primească vreo veste despre tranzacţie până a doua zi dimineaţă.

Deşi nu era un om religios, se rugă ca misiunea să fie încununată de succes, căci acum împărtăşea presimţirile lui Rosenberg în legătură cu posibila descoperire a transportului de către Noaptea şi Ceaţa. Duşmanul aflase atâtea lucruri cu care să-i terorizeze, încât probabil că aflaseră şi despre *Medusa.* Dar Halloway nu putea să-i anunţe pe libieni cu privire la o posibilă scurgere de informaţii. Riscă să nu îşi alerteze clienţii, sperând că totul avea să fie în regulă.

Îşi manifestă speranţa printr-un toast la cină. Înălţă paharul de vin şi schiţă un zâmbet spre soţia şi copiii săi.

— Ştiu că nu înţelegeţi ce se petrece. Ultimele câteva luni au fost foarte încordate. Aţi dorit să veniţi acasă. Paznicii vă fac să nu vă simţiţi bine. Dar, uneori, lumea finanţelor creează duşmani. Cred că, în curând, momentul ăsta de criză o să treacă. Trebuie să vă spun, însă, că răbdarea şi înţelegerea de care aţi dat dovadă au fost remarcabile.

Sorbi din paharul de vin şi ţinu un alt toast în gând. Pentru *Medusa.* Pentru încheierea cu succes a afacerii de o sută de milioane de dolari.

Observă că era exact ora nouă seara, ora livrării pe Mediterana. Un bodyguard intră în sufragerie şi îi dădu o telegramă. Halloway desfăcu plicul şi scoase mesajul. Trebui să-l citească de câteva ori ca să realizeze semnificaţia cuvintelor.

„Toate problemele rezolvate. Tatăl tău în siguranţă. Se întoarce mâine. Ora trei p.m. Proprietatea ta. Ţurţurele, Seth.”

Halloway răsuflă uşurat. Pentru prima oară după câteva luni, se simţi încrezător, eliberat. Era adevărat, se întrebă, de ce Seth şi Ţurţurele trimiseseră o telegramă în loc să telefoneze şi de ce i-o trimiseseră acolo şi nu la casa din afara oraşului. Dar, după ce sună un paznic de pe proprietate şi află că şi acolo sosise o telegramă, se simţi mai liniştit. Probabil că se

gândiseră că un telefon i-ar fi pus în primejdie. Îşi anunţă paznicii ca a doua zi să se aştepte la o vizită.

— Bunicul vostru se întoarce acasă, le spuse el copiilor şi, după ce îi aruncă un zâmbet fericit soţiei, se abătu de la obiceiul lui şi îşi mai puse un pahar de vin.

La prânz, a doua zi, era atât de agitat, încât nu mai putea să stea locului. Înconjurat de bodyguarzi, se întoarse la proprietate. O maşină sosise deja. Copleşit de bucurie, se duse repede spre ea.

Dar, în locul tatălui său, din maşină coborî Rosenberg.

Halloway încremeni uimit.

— Ce cauţi aici?

— Telegrama ta.

— Telegrama?

— N-ai trimis niciuna?

— Pentru Dumnezeu, nu!

— Dar e numele tău pe ea, spuse Rosenberg scoţând telegrama din buzunarul hainei de la costum.

Halloway i-o smulse din mână. I se făcu rău când o citi.

„În telefon nu se poate avea încredere, toate problemele rezolvate. Taţii noştri în siguranţă. Sosesc mâine. Ora mea trei p.m. Proprietatea mea. Halloway.”

— Şi tu ai crezut asta? întrebă Halloway mototolind hârtia.

— Ce-ar fi trebuit să fac? Să dau telefon când mi-ai spus să n-o fac? Să rămân în Mexic ştiind că tatăl meu ar fi putut fi aici, în Canada?

— Prostule ce eşti, şi eu am primit o telegramă! Mesajul e aproape identic! Tatăl meu ar fi trebuit să fie aici.

— Atunci, şi tu eşti la fel de prost cum mă crezi pe mine!

— Ei au făcut-o! spuse Halloway răsucindu-se brusc spre intrare. Ei ne-au înscenat toată treaba asta!

— Ei? întrebă Rosenberg şi îşi simţi genunchii înmuindu-se. Noaptea şi Ceaţa?

— Cine altcineva ar…? Probabil că ne privesc chiar în clipa asta!

Porniră amândoi spre casă, dar Halloway se întoarse iarăşi, căci auzise o maşină apropiindu-se pe aleea cu pietriş. Paznicii dădură fuga spre ea, dar Halloway îl recunoscu pe Miller la volan.

— Ţi-am spus să nu vii aici!

Maşina lui Miller se opri şi arhitectul coborî furios.

— Iar eu ţi-am spus c-o să vin! Ai ştiut ce-a fost tata! Ai ştiut ce-au fost toţi taţii! Am încercat să mă conving pe mine însumi că m-aş coborî la nivelul tău dacă aş veni aici să te strâng de gât, dar Dumnezeu să mă ajute, chiar şi ştiind ce crime a comis tata, tot vreau să se-ntoarcă acasă! Şi pe urmă mi-ai trimis telegrama asta! Tatăl meu! Ai zis c-o să fie aici! Unde e?

Halloway înşfăcă foaia de hârtie pe care Miller o flutura nervos. Mesajul era identic cu cel primit de Rosenberg.

— Sunt pe-acolo pe undeva, strigă Halloway. Sunt sigur. Sunt acolo.

— Acolo? întrebă Miller şi mai furios. Ce tot…? Acolo? Cine?

— Trebuie să ne adăpostim. Repede. Înăuntru, spuse Halloway pornind în fugă spre treptele de la intrare şi strigând ordine căpitanului paznicilor săi. Adună-ţi oamenii! Apăraţi casa!

Dar imediat se răsuci iarăşi, auzind o maşină urcând pe alee. „Oh, Doamne”, îşi spuse el. „Nu încă una.”

18

Acelaşi lucru se întâmplă în următoarele două ore, maşini venind cu viteză spre casă, bărbaţi coborând grăbiţi de la volan, fiecare ţinând în mână o telegramă. Fuseseră chemaţi din toată lumea: Mexic, America, Anglia, Franţa, Suedia, Egipt şi Italia, iar ei veniseră repede să-şi revadă taţii, numai pentru a afla că o farsă îi adunase pe toţi acasă la Halloway. Adăpostiţi în birou, în timp ce paznicii supravegheau casa, ei vociferau furioşi. Strigau, acuzau, se plângeau.

— Eu unul plec de-aici!

— Dar nu suntem în siguranţă dacă plecăm!

— Nici dacă rămânem nu suntem în siguranţă!

— Ce-o să se întâmple la ora trei?

— De ce o fi fost specificată ora asta în telegramă?

— Dacă or să ni se aducă taţii?

— Dacă o să fim atacaţi?

Ora respectivă trecu. Halloway auzi un alt vehicul intrând pe alee. Dădu fuga afară, sperând să se fi înşelat în privinţa Nopţii şi a Ceţii, rugându-se să fie Ţurţurele şi Seth.

Dar în locul unei maşini, văzu un camion. Cu scânduri pe margini şi acoperit cu o prelată. Semăna cu un…

Halloway se cutremură.

…camion de vite.

„Domnul să ne apere”, îşi spuse el cuprins de nişte presimţiri extrem de sumbre. Ameninţarea era şi mai înspăimântătoare datorită faptului că era vagă. Dar de un lucru era sigur – începuse sfârşitul.

19

— Ce se-ntâmplă acolo? întrebă Saul care, stând ghemuit lângă Erika, Drew şi Arlene, privea cum camionul se apropia de cele nouă maşini parcate în faţa casei.

Bărbatul în trening albastru le făcea semne disperate paznicilor, care îşi îndreptară armele spre camion.

Glasul lui Drew era strangulat.

— Trebuie să ne apropiem mai mult.

— Acum, când paznicii nu sunt atenţi, zise Erika.

Puţin mai încolo de tufele în dosul cărora stătuseră ascunşi se afla un gard de sârmă ghimpată înalt, dincolo de care se întindea pajiştea din faţa casei. Erika porni în fugă spre el. Pe stâlpi nu erau cioburi, iar gardul nu era electrificat. Nu văzu nici o cameră de luat vederi. Ar fi putut să fie detectoare de sunet ascunse, dar situaţia respectivă o făcu să-şi asume riscul. Se căţără pe un stâlp, se rostogoli pe pajişte şi rămase ghemuită.

În dreapta, la vreo sută de yarzi distanţă, îl văzu pe bărbatul în trening albastru strigând ordine paznicilor ale căror arme erau îndreptate spre camion.

Îmboldită de o sumbră presimţire, Erika se târî mai repede. Se întoarse spre Saul, care se târa prin iarbă în direcţia ei. Drew şi Arlene erau puţin mai departe în stânga, împrăştiindu-se ca să existe mai puţine şanse să fie văzuţi.

Având soarele în spate, ea se îndreptă cu repeziciune spre o grădină plină de gura-leului care avea să-i acopere şi mai bine în apropierea casei.

Deodată se opri. Doi paznici din spatele casei dăduseră fuga să vadă ce se întâmpla în faţă. Li se alăturară celorlalţi, îndreptându-şi armele spre camionul care oprise în aşa fel încât partea din spate să se afle spre grupul din faţa casei.

Profită de faptul că paznicii nu erau atenţi şi se apropie şi mai mult de casă. Dar în stânga ei văzu o santinelă. Se ghemui iute în dosul unei tufe. Omul, cu arma pregătită, se îndreptă spre un şopron, dar se clătină deodată, ca şi cum ar fi fost lovit. Apucă ceva dintr-o parte a gâtului şi, în clipa următoare, se prăbuşi la pământ. Uluită, Erika văzu doi bărbaţi în vârstă apărând de după şopron. Unul din ei ţinea o armă pe care o ea o recunoscu după formă – era folosită pentru tranchilizante. În ciuda vârstei lor înaintate,

cei doi acţionară cu o viteză surprinzătoare, trăgând paznicul în şopron. Unul închise uşa, în timp ce celălalt luă arma santinelei, după care amândoi dispărură în fugă în spatele casei.

Erika fu şi mai uluită când, privind în dreapta ei, spre partea din faţă a casei, văzu un bătrân coborând din camion şi ducându-se în spatele camionului, unde i se alătură un altul care coborâse din partea şoferului, nevăzut de Erika. Se aşezară amândoi în faţa armelor. Cu un amestec de frică şi de groază, ea se târî şi mai repede. Inima îi bătea cu putere. Presimţirile îi deveniră şi mai sumbre. Bătrânul care tocmai apăruse din partea cealaltă a camionului era tatăl ei.

20

Furia îl făcuse incapabil să se teamă. Joseph Bernstein se opri la câţiva paşi de arme şi se întoarse spre Halloway.

— Aşa se primesc musafirii?

— Cine sunteţi?

— Cred că ştii deja, spuse Ephraim Avidan care stătea lângă Joseph şi ridică mâna spre prelata care acoperea partea din spate a camionului. Spune-le paznicilor să lase jos armele, zise el apoi trase prelata de o parte a camionului, iar capacul din spate se desfăcu cu zgomot.

Înăuntru stătea un bătrân cu barbă, care ţinea în mână o mitralieră.

— Din moment ce faceţi afaceri cu muniţii, fără îndoială că ştii că am tras cocoşul acestei arme, spuse el. Şi mai ştii şi ce dezastru poate să facă o armă automată. Chiar dacă cineva m-ar împuşca în clipa asta, din reflex aş apăsa pe trăgaci. Ţin arma îndreptată chiar spre pieptul tău. Te rog să faci ce ţi-a cerut tovarăşul meu, ordonă paznicilor să lase jos armele.

— Dacă ai nevoie şi de alt imbold, uită-te mai bine în camion, spuse Joseph.

Cu gura întredeschisă de teamă, Halloway încercă să se uite înăuntru.

— Vino mai aproape. Vrem să vezi fiecare amănunt, spuse Ephraim.

Halloway se mai apropie cu doi paşi şi se făcu alb ca varul când văzu ce era înăuntru.

Drogaţi, pământii şi cu obrajii supţi erau legaţi cu un lanţ unii de alţii, toţi unsprezece pe podeaua camionului. Un alt bătrân păzea prizonierii, ţinând un Uzi lipit de fruntea tatălui lui Halloway.

— Dumnezeule, spuse acesta apucându-se de burtă ca şi cum i-ar fi venit să verse.

— Spune-le paznicilor să lase jos armele, altfel împuşcăm prizonierii, spuse Joseph, scoţând un pistol Beretta din buzunarul unui impermeabil.

— Aţi auzit, le spuse Halloway paznicilor, care puseră puştile pe iarbă.

Joseph îi percheziţionă, găsi câteva pistoale şi apoi le spuse să se întindă cu feţele în jos pe pietriş.

— De ce faceţi asta? întrebă Halloway. Ce vreţi?

— Nu-i deja destul de clar? spuse Ephralm. Am venit să discutăm despre teoriile rasiale naziste.

Uşa mare de la intrare se deschise brusc şi, unul câte unul ceilalţi membri ai grupului lui Halloway păşiră afară, cu mâinile ridicate şi cu chipurile schimonosite de spaimă. Doi bătrâni înarmaţi cu Uzi-uri îi urmară.

— Ah, ni se alătură şi restul spectatorilor, spuse Ephraim.

— Nu ştiu ce vă închipuiţi că faceţi, dar… strigă unul din grupul lui Halloway.

— Domnule Miller, te rog să taci, spuse Joseph.

— Nu puteţi ţine secret aşa ceva! Nu puteţi…

Joseph îl pocni în cap cu pistolul şi Miller căzu la pământ, gemând şi ţinându-se de capul care îi sângera.

— Mai doreşte cineva să spună ceva? întrebă atunci Joseph.

Toţi se uitau îngroziţi la sângele care şiroia pe faţa lui Miller.

— Foarte bine, zise Joseph atunci.

Alţi bătrâni, înarmaţi cu Uzi-uri apărură de după ambele părţi ale casei.

— L-aţi imobilizat pe toţi ceilalţi paznici? întrebă Ephraim.

— Tot perimetrul a fost cercetat. Am scotocit prin fiecare cameră.

— În cazul ăsta, ar fi timpul să începem, spuse Ephriam ducându-se spre camion.

— Indiferent ce aveţi de gând să faceţi e greşit, spuse un bărbat cu înfăţişare de mexican.

— Rosenberg, nu e cazul să-mi spui ce e greşit şi ce nu. Tu şi Halloway reprezentaţi cea mai bună dovadă că viciile taţilor sunt moştenite de fii.

— Ce vrei să spui?

— Armele pe care le-aţi vândut libienilor ca să fie folosite împotriva Israelului.

— Ştiţi despre…?

— Armele se află acum în mâinile israelienilor.

Rosenberg icni.

— E o ironie că, deşi n-ai vrut s-o faci, totuşi ai ajutat la apărarea rasei mele, rasa pe care tatăl tău a încercat din răsputeri să o distrugă, spuse Ephraim, după care luă nişte lopeţi din camion şi le aruncă pe pietriş. Luaţi-le. Toţi, spuse el apoi, continuând să arunce lopeţi. Am adus destule pentru toată lumea. Nu trebuie să pierdem toată ziua cu asta. Eficienţa e un lucru pe care taţii voştri l-au recomandat întotdeauna. Munca în echipă. Organizare.

— Lopeţi? întrebă Halloway albindu-se deodată la faţă. Ce…

— Să săpaţi o groapă, bineînţeles. O groapă mare şi adâncă.

— Sunteţi nebuni!

— Taţii voştri nu erau nebuni când forţau evrei să sape gropi pentru cadavrele altor evrei? Sau uciderea evreilor e un lucru perfect normal? E o nebunie numai când sunt executaţi călăii? Luaţi lopeţile.

Îmboldiţi de Uzi-uri, membrii grupului înaintară şovăitori.

— O să săpăm groapa în spatele casei, ca să nu se vadă de pe drum, zise Ephraim. Sunt convins că vă întrebaţi ce avem de gând să facem cu voi după ce groapa o să fie gata. O să vă silim să fiţi martori la uciderea taţilor voştri şi apoi o să vă împuşcăm, aşa cum taţii voştri i-au împuşcat pe cei cărora le ordonaseră să sape gropile? Vă oferim acelaşi târg pe care taţii voştri l-au oferit victimelor lor. Cooperaţi cu noi şi o să vă dăm drumul. Săpaţi groapa şi noi o să fim înţelegători. Cât de mult vă iubiţi taţii? Mulţi evrei au avut de înfruntat întrebarea asta în timpul războiului. Dacă tatăl tău o să moară, e oare un sacrificiu inutil să te împotriveşti şi să mori odată cu el? Sau ar fi mai bine să cooperezi cu persecutorii tăi şi să speri că o să scapi? Interesantă dilemă. Dacă refuzaţi să săpaţi groapa, vă omorâm. Dacă ascultaţi…

Ephraim ridică mâinile, în semn de nedumerire.

— Cine ştie? Simţiţi şi voi ce-am simţit noi. O să fie educativ.

21

Erika se ascunse în spatele unui chioşc de unde ţinu sub observaţie partea din spate a casei. Cei doi bătrâni care trăseseră paznicul în şopron nu se mai vedeau şi ea bănui că intraseră în casă pe vreo uşă din dos. Dar mai departe, alţi doi bătrâni trăgeau un alt paznic în spatele a ceea ce părea un garaj lung. După aceea apărură iarăşi, cu Uzi-urile în mâini, şi alergară spre spatele casei.

Se uită spre Saul care se târa spre ea, ridică palma pentru a-l preveni şi apoi îi arătă spre spatele casei. Nu îl văzu pe Drew şi pe Arlene, bănui că încercau să ocolească proprietatea şi speră că aveau să-şi dea seama că se mai aflau şi alţi străini acolo.

Celor doi bătrâni li se alăturaseră alţi doi şi intrară repede în casă. Erika se forţă să aştepte o ocazie prielnică.

Se bucură că aşteptase. Cei patru ieşiră iarăşi şi se despărţiră, doi dintre ei alergând pe după fiecare parte a casei.

Acum! O rupse la fugă spre casă şi se lipi de perete, uitându-se înăuntru printr-o uşă despărţitoare. În clipa în care Saul apăru lângă ea, deschise uşa şi păşi înăuntru.

În dreapta ei văzu nişte scări care duceau la subsol, în faţă, trei trepte duceau spre un coridor, de unde venea miros de friptură la cuptor şi pâine caldă. Din coridor se ajungea într-o bucătărie spaţioasă şi sclipitoare, unde doi bărbaţi în uniforme de servitori zăceau întinşi pe jos, cu câte o săgeată tranchilizantă în gâturi.

Ea simţi un fior rece pe propriul gât. Când Saul se întoarse de la subsol, ea continuă să meargă, trecând de o uşă batantă şi ajungând pe un alt coridor, mai lung şi mai lat, pe ai cărui pereţi erau atârnate tablouri reprezentând peisaje. Deşi acestea erau frumoase, cu o luminozitate mistică, ea se umplu de groază, deoarece fuseseră create probabil de monstrul care era tatăl lui Halloway, comandantul adjunct de la Maidanek. În dreapta văzu o sufragerie, iar în stânga era un birou mare, unde scrumierele pline şi paharele goale dovedeau că mai mulţi oameni se întâlniseră recent acolo. Apoi îşi îndreptă atenţia spre capătul coridorului. Uşa de la intrare fusese lăsată deschisă. Glasuri de bărbaţi

— Unele furioase, altele rugătoare, câteva tulburător de calme – se auzeau de afară. Unul din ele era al tatălui ei. Simţindu-şi bătăile puternice

ale inimii, ea străbătu repede coridorul şi se lipi de peretele de lângă uşa deschisă. Printr-o despărţitură mică între uşă şi toc, se uită spre treptele de la intrare scăldate în lumina soarelui, unde nişte bătrâni ţineau sub ameninţarea armelor nişte bărbaţi de vârstă mijlocie.

Din nou auzi vocea tatălui ei. Bucuria pe care o simţea la gândul că se afla aproape de el o părăsi deodată. Disperarea o făcu să nu mai simtă nimic. Cuvintele pe care le auzea erau groteşti, ca şi zgomotul lopeţilor care erau azvârlite pe pietriş şi ordinul de a săpa o groapă în spatele casei. Impunându-şi să ignore starea de greaţă, puse o mână pe umărul lui Saul.

22

Când Ephraim descrise groapa pe care fiii trebuiau să o sape pentru taţii lor, Joseph îşi aminti perfect de bine gropile pe care el şi soţia lui fuseseră obligaţi să le sape la Treblinka. În absenţa cuptoarelor, SS-iştii arseseră cadavrele în acele gropi, promiţându-le îngăduinţă evreilor care săpau cât îi ţineau puterile. Cooperaţi şi veţi trăi. Refuzaţi din loialitate faţă de semenii voştri evrei şi o să muriţi în camerele de gazare de care aţi fi putut scăpa, o să fiţi arşi în gropile pe care aţi refuzat să le săpaţi.

Acea alegere îngrozitoare îl făcuse să înnebunească – alegerea de a supravieţui făcând să dispară rămăşiţele pământeşti ale semenilor săi. Sentimentul de vinovăţie îl mistuise, mânia se amplificase în sufletul lui atât de mult încât, ca să se descarce, fusese în stare să facă orice. Acum, când venise momentul, nu numai că îşi aminti de Treblinka, dar avu impresia că se afla iarăşi acolo, fumul cadavrelor arse învăluindu-l, duhoarea cărnii arse făcându-l să-şi verse maţele. Dar trebuia să-şi impună să stea drept, trebuia să continue să muncească, aşa cum îi ordona SS-istul, să mai pună lemne peste cadavre, să deschidă alţi saci de var nestins, să mai aducă morţi din camerele de gazare. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Afară! îl auzi pe SS-ist strigând. Toţi! Repede! Mai repede! Săriţi, fir-aţi să fiţi! Jos din camion!

Camion? Dar nu erau camioane la Treblinka. Naziştii îi aduceau pe prizonieri cu vagoanele de marfă. Ce să caute un camion la…?

Se dezmetici din coşmar, revenind de la Treblinka la proprietatea lui Halloway şi îi văzu ochii lui Ephraim ieşind din orbite de ură.

— Afară! le strigă el bătrânilor ofiţeri SS, plesnindu-i cu o frânghie ca să coboare mai repede.

Legaţi cu acelaşi lanţ, prizonierii se dezechilibrară în dorinţa de a coborî mai repede şi căzură unii peste alţii, lanţurile zăngănind şi trupurile lor fragile luând contact cu pietrişul. Ei gemură şi se suciră.

— Nu, spuse Joseph, dar strigătele lui Ephriam îi transformară protestul într-o şoaptă.

Ephraim îi biciui pe bătrâni şi mai tare.

— În picioare, viermilor! Repede! N-avem timp! Müller, tu eşti expert în ce se va întâmpla mai departe! După ce o să săpăm groapa, o să aşezăm peste ea o scândură şi o să te punem să stai la mijloc! Ca atunci când o să te

împuşcăm, să fim siguri că o să cazi direct în groapă! Nu vrem să pierdem timpul împingându-ţi cadavrul în caz că o să te prăbuşeşti pe margine! Eficienţă, Müller! Nu ăsta era motto-ul? Organizare! Nu trebuie să pierdem timpul!

— Nu, spuse Joseph din nou, dar iarăşi, din cauza strigătelor lui Ephraim, nu îl auzi nimeni.

Fiii erau albi ca varul din cauza şocului.

— Nu încercaţi să ne împiedicaţi? întrebă Ephraim. Halloway? Rosenberg? Încercaţi să ne opriţi! Nu? Începeţi să înţelegeţi cum groaza vă poate lăsa fără voinţă? SS-iştii obişnuiau să spună că evreii meritau să moară pentru că nu rezistau marşului până la camera de gazare! Ei bine, acum e rândul vostru! Rezistaţi! Arătaţi-ne cât de superiori sunteţi! spuse el biciuindu-le taţii din nou. În picioare! Mai repede, naiba să vă ia!

Joseph se uită la chipul schimonosit de groază a lui Ephraim şi i se făcu greaţă. N-ar fi trebuit să fie aşa. Se aşteptase să simtă satisfacţie, nu dezgust. Uşurare, nu greaţă.

Ephraim îi biciuia pe bătrâni mai repede.

— În curând o să aflaţi cum e să vă priviţi fiii săpându-vă mormintele, să vedeţi cum fiii voştri vor fi siliţi să fie martori la executarea voastră! O să vă simţiţi temători, umiliţi, înjosiţi!

Ephraim se uită cu ură la fii.

— Iar voi o să aflaţi în curând cum e să-ţi vezi tatăl ucis, să stai neputincios după ce ai participat la executarea lui, săpându-i mormântul! În curând o să aflaţi cum e să te întrebi dacă târgul oribil pe care l-aţi încheiat o să fie onorat, dacă o să fiţi ucişi sau nu!

Bătrânii erau împinşi spre spatele casei, în timp ce fiii lor, îmboldiţi de Uzi-uri, erau forţaţi să care lopeţile pentru groapă.

— Încercaţi să fugiţi! strigă Ephraim. Asta eram tentaţi să facem noi! Ştiam că urma să fim împuşcaţi şi, totuşi, speram că un lucru, orice, avea să pună capăt eficienţei, avea să…

Joseph deschise gura să strige din nou „Nu!” dar cuvântul îi rămase în gât.

Pentru că altcineva, o femeie, îl strigă înaintea lui.

23

Joseph se întoarse brusc spre uşa de la intrare. Ceilalţi îşi îndreptaseră Uzi-urile în direcţia ei, Ephraim îşi scoase pistolul.

Ameţit de uimire, Joseph privi cum femeia cobora treptele casei.

„Nu!” îşi spuse el. „Nu se poate! Îmi imaginez!”

Dar ştia că nu era aşa. Simţind că pietrişul i se topeşte sub picioare, îşi dădu seama că nu exista nici un dubiu.

Femeia era Erika.

Era roşie la faţă de furie.

— Nu! Nu puteţi face asta! Totul e greşit! E mult mai rău decât greşit! Dacă le faceţi ceea ce v-au făcut ei vouă, ce ne-au făcut nouă, neamului nostru, deveniţi exact ca ei! Vă distrugeţi pe voi înşivă! Trebuie să încetaţi totul!

— Erika… murmură Joseph.

— O cunoşti pe femeia asta? întrebă Ephraim.

— E fiica mea.

— Cum?

Un bărbat şi o femeie apărură repede prin partea dreaptă a casei, se luptară cu doi membri ai echipei lui Ephraim şi le luară Uzi-urile. Aproape în aceeaşi clipă, un bărbat ţâşni din casă şi imobiliză un alt membru al echipei şi dezarmându-l.

Joseph cunoscu o senzaţie de dezorientare. Bărbatul de lângă uşă era soţul Erikăi.

— Saul? întrebă el uluit. Dar cum…?

— S-a terminat! strigă Erika. N-o să aibă loc nici o execuţie! O să-i lăsăm pe aceşti bătrâni cu fiii lor! O să plecăm de-aici!

Dar Ephraim continua să-şi ţină pistolul îndreptat spre ea.

— Nu, voi o să plecaţi! Am aşteptat prea mult clipa asta! Am suferit prea mult! Înainte ca eu să mor, înainte ca ei să moară, or să fie pedepsiţi!

— Şi asta o să-ntâmple! spuse Erika alergând în jos pe trepte. La tribunale! Lăsaţi legea să rezolve treaba asta!

Ephraim pufni dispreţuitor.

— Legea? Unde a fost legea în Germania nazistă! Ştiu ce-o să facă legea! O să piardă timpul! O să le dea drepturi la care victimele lor nici

măcar n-au visat! Procesele or să dureze o veşnicie! Şi, până la urmă, în loc să fie executaţi, or să moară liniştiţi în casele lor.

— Dacă nu acţionaţi moral…!

— SS-ul a făcut-o?

— Atunci, gândeşte-te aşa! Omoară-i şi o să fii chinuit tot restul vieţii! O să fii prins şi o să mori în puşcărie!

— Exact asta am vrut să dovedesc şi eu! Legea o să mă pedepsească mai mult pe mine decât pe ei! Cât despre viaţa mea, ea s-a sfârşit cu mai mult de patruzeci de ani în urmă!

— Atunci eşti un prost!

Ephraim deveni atât de rigid, încât Joseph se temu că va apăsa pe trăgaci.

— Da, un prost! zise Erika. Printr-o minune, ai supravieţuit! Dar, în loc să-i mulţumeşti lui Dumnezeu, în loc să savurezi viaţa fericit, tu ai savurat moartea! Dumnezeu ţi-a oferit un dar şi tu i-ai dat cu piciorul!

Ephraim îndreptă arma spre tatăl lui Halloway.

— Nu! strigă Joseph.

Erika alergă la tatăl ei.

— Spune-i! Convinge-l! Dacă mă iubeşti, fă-l să renunţe! spuse ea apucându-l de umeri. Fă-o! Pentru mine! Te implor! Spune-i că nu merită să vă distrugeţi vieţile pentru monştrii ăştia! Ai un nepot pe care l-ai văzut foarte puţin! Ai putea să-l vezi crescând! Ai putea să înveţi ce e aceea inocenţă şi poate chiar să ţi-o recapeţi pe a ta! Ai putea fi iarăşi tânăr! spuse ea şi lacrimile îi şiroiau pe faţă. Pentru Dumnezeu, fă-o! Dacă mă iubeşti!

Joseph simţi că i se taie respiraţia. Era ceva copleşitor, înspăimântător de diferit de sentimentul care îl adusese acolo. Provocat de dragoste, nu de ură.

— Ephraim…

Îi era foarte greu să vorbească.

— Are dreptate, spuse el apoi cu un glas răguşit şi îndurerat, deşi ceea ce simţea era total opus. Hai să plecăm de-aici.

Ephraim se uită la tatăl lui Halloway.

— Ar fi atât de simplu să apăs pe trăgaci. Ar fi atât de satisfăcător.

— Nu te-ai văzut când îi biciuiai. Mi-ai amintit de comandantul de la Treblinka.

— Nu mă compara pe mine cu…!

— Tu nu-mi retrăieşti coşmarurile, mi le readuci în minte. Mi-e ruşine că fata mea ne-a văzut făcând asta. Ephraim, te rog, acum ştiu ce vreau. Să uit.

— Şi să-i lăsăm în pace?

— Ce importanţă mai are? Dacă-i omorâm, nu-i reînviem pe cei dragi. Nu punem capăt urii. Dar, dacă-i omori, o să faci parte din ura asta.

Ca şi Erika, Ephraim avea lacrimi pe faţă.

— Şi eu ce-o să fac?

Joseph îi luă pistolul din mână şi îl îmbrăţişă.

— Cu puţin noroc… amândoi… o să-nvăţăm să trăim.

24

Acum erau cinci în maşină. Drew şi Arlene stăteau în faţă, iar Saul, Erika şi Joseph, în spate. În timp ce se depărtau de casa lui Halloway, urmaţi de camionul în care Ephraim aducea restul echipei, Saul spuse:

— Halloway n-o să îndrăznească să cheme poliţia. Atât el cât şi ceilalţi au prea multe de ascuns.

Joseph încuviinţă grav şi se uită la Erika.

— Cum m-aţi găsit?

— O să am timp în avion până în Europa, ca să-ţi explic.

— Mă tem că n-o să mă-ntorc cu voi.

Ea păli.

— Dar am crezut că…

— Aş fi vrut s-o fac, îi spuse Joseph îmbrăţişând-o. Dar sunt multe lucruri de făcut. Operaţiunea trebuie dizolvată. Şi, în plus, adăugă el, aruncându-i o privire încărcată de tristeţe lui Ephraim în camionul din spate, prietenii mei şi cu mine avem multe de discutat. Trebuie să învăţăm să ne adaptăm. N-o să fie deloc uşor. Nici pentru Ephraim. Pentru nici unul din noi.

— Atunci trebuie să promiţi că o să ne vizitezi, să-ţi vezi nepotul, spuse Erika.

— Bineînţeles.

— Când? întrebă ea repede.

— Peste două săptămâni.

— Bine că am ajuns la timp, zise Drew.

— Oare, spuse Joseph gânditor. Ephraim a avut dreptate într-o singură privinţă. O să moară liniştiţi înainte să fie pedepsiţi.

— Nu. O să luăm legătura cu Mişa, zise Erika. O să-i spunem ce-ai aflat. El va forţa extrădarea. Până la urmă, tot or să fie pedepsiţi.

— Tare aş vrea să cred asta. Dar, pe de altă parte… spuse Joseph şi zâmbi când se uită afară.

— Ce vrei să spui? De ce zâmbeşti?

— Aşa.

Tocmai văzuse o maşină trecând în sens invers. O maşină mare. Care se îndrepta spre proprietatea Halloway. Era plină de arabi. Era sigur că erau

libieni. Libieni furioşi. Pe cale de a le cere explicaţii lui Halloway şi lui Rosenberg în legătură cu transportul de arme.

„Da”, îşi spuse el şi o îmbrăţişă iarăşi pe Erika, „dreptatea îţi dă satisfacţie.”

25

Prinseră un avion de noapte înapoi spre Roma. Saul dormi aproape tot drumul, dar cu o oră înainte de aterizare, simţi o mână pe umăr. Trezindu-se, îl văzu pe Drew care tocmai trecuse pe lângă el şi îi făcea semn să-l urmeze. Având grijă să nu o trezească pe Erika, observând că şi Arlene dormea încă, Saul îşi desfăcu centura şi se duse lângă Drew, care îl aştepta într-un loc mai retras pe un coridor îngust.

— Voiam să-ţi vorbesc înainte să aterizăm, spuse Drew.

— M-am gândit că puteam să facem asta la Roma.

— N-o să avem timp. Arlene şi cu mine trebuie să luăm legătura cu Fraternitatea. Ne-am respectat înţelegerea făcută cu ei. Am aflat de ce a dispărut cardinalul şi cine încerca să saboteze ordinul. Abia aşteptăm să ne recăpătăm libertatea.

— Eşti sigur că or să se ţină de cuvânt?

— Ar face bine să se ţină. Voiam să-ţi spun că mă bucur nespus că totul s-a terminat cu bine pentru tine şi soţia ta. Felul cum a ieşit în faţa tuturor acelor arme – e nemaipomenită. Vă urez mult succes amândurora.

— Erika şi cu mine n-am fi putut să ne rezolvăm problemele fără ajutorul vostru.

— Iar Arlene şi cu mine n-am fi reuşit fără voi. Vă suntem recunoscători.

— Mi-e tare greu să-ţi spun.

Drew aşteptă.

— La început, am simţit o prietenie instinctivă faţă de tine, spuse Saul. Datorită fratelui meu vitreg. Nu numai că ai aceeaşi origine ca el. Dar îi şi semeni foarte mult.

— Cum adică „la început”? Ce s-a schimbat?

— Asemănarea cuiva cu altcineva nu-i o bază bună pentru o prietenie. Aş vrea tare mult să fim prieteni – pentru felul cum eşti tu.

Drew zâmbi.

— Cât se poate de drept.

Se apucară de umeri reciproc.

— Aş vrea să faci ceva pentru mine, spuse Drew.

— Orice.

— Convinge-l pe Gallagher să nu ne caute. Spune-i că ne-am săturat de reţele. Nu vrem să fim recrutaţi. Nu vrem decât să trăim liniştiţi.

— O să primească mesajul.

— Şi mai e ceva, spuse Drew. Nu putem lua legătura cu Fraternitatea atâta timp cât Agenţia îl are pe părintele Dusseault.

Saul înţelese. Dacă membrii Fraternităţii descopereau că preotul era prizonierul CIA-ului, i-ar fi învinuit pe Drew şi pe Arlene de a fi pus în pericol secretul ordinului. Şi, în loc să-şi câştige libertatea, ar fi fost ucişi.

— Ultima oară când l-am văzut, preotul era drogat, spuse Drew. Nu ştie nimic din ce s-a întâmplat din seara aceea în grădina Vaticanului. Nu ştie nici de voi, nici de faptul că a fost interogat de Agenţie. Spune-i lui Gallagher să afle tot ce are nevoie şi apoi să-l lase pe preot în preajma Vaticanului. Părintele Dusseault o să caute protecţie din partea Fraternităţii, dar, după raportul meu, ei or să-l pedepsească pentru uciderea cardinalului şi pentru faptul că a trimis grupul lui Avidan după nazişti.

— Şi, între timp, Agenţia o să pună mâna pe Fraternitate. N-ar trebui să fie prea greu de aranjat, spuse Saul. Gallagher e deja nervos în legătură cu faptul că trebuie să-l ţină pe preot. Se teme să nu-şi fi depăşit limitele autorităţii. Nu vrea decât informaţii fără controverse cu privire la modul în care le-a obţinut, zise Saul şi apoi făcu o pauză. Ţinem legătura?

— Imediat cum Arlene şi cu mine o să fim liberi.

— Unde intenţionaţi să vă stabiliţi?

— Încă nu suntem siguri. Poate în Pirinei.

— Ce-aţi zice de un deşert? Ne-am bucura foarte mult dacă aţi veni să staţi cu noi în Israel.

— Mi-am petrecut un an în deşert. Nu mi-a priit.

Saul zâmbi.

— Sigur. Înţeleg, zise el şi zâmbetul i se stinse. Doar că…

— Spune-mi.

— Şi eu aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Orice.

— Acum două săptămâni, când a început totul, satul nostru a fost atacat. Ca să se pună mâna pe noi. Ne-am închipuit că a avut vreo legătură cu dispariţia lui Joseph. Poate că cineva încerca să ne împiedice să aflăm de ce dispăruse. Problema e că nimic din ce-am aflat nu se leagă de atac. Mi-e teamă că există altcineva care are un alt motiv să vrea să ne ucidă pe mine şi pe Erika. Cred că or să încerce din nou.

Drew îi atinse braţul prietenului său. În ochi i se citea hotărârea, dar, în acelaşi timp şi dragostea.

— O să venim cât de curând. După aceea… zise el şi semănă atât de mult cu Chris. Aş vrea să-i văd pe ticăloşi încercând. Să se pună cu noi patru? Să vină numai.

SFÂRŞIT

„Ciupitură de vărsat"
Bisturiu